ROBIN HOBB

CORABIA DESTINULUI

VOLUMUL 2

VISURILE DRAGONILOR

PARTEA A TREIA A TRILOGIEI CORĂBIILE ÎNSUFLEȚITE

ARMADA

„Strigătele femelei dragon
zguduiră din nou cerul.
Împrejurul lor, năierii fie
își întindeau gâturile ca s-o vadă
mai bine, fie căutau să se
adăpostească. [...]
— Femela dragon a obosit.
Zboară prea repede, șerpii nu pot
ține pasul cu ea. N-a vânat și nu
s-a hrănit, pentru că s-a temut
să-i lase singuri. Au întâlnit
o corabie chalcedeană care
a atacat-o. N-a fost grav rănită,
însă șerpii s-au năpustit asupra
corabiei. Reyn se întrerupse
ca să tragă aer în piept.
Chalcedenii știu cum să ucidă
șerpi. Arcașii lor au ucis șase
înainte ca încâlcitura
să scufunde corabia.
Indignarea și mâhnirea corabiei
vii se întețiră.
— Încâlcitura se odihnește
peste noapte, dar Tintaglia a
venit să ne ceară ajutorul.
Reyn se întoarse rugător
către căpitani. A prins-o noaptea
în zbor. Are nevoie de o plajă
nisipoasă pe care să coboare...
sau de orice fel de plajă și
de un foc care s-o călăuzească.
Sorcor răspunse imediat.
— Nămolul e bun? E alunecos,
dar mai moale decât stânca.
— Insula Duhnitoare, adeveri
Etta. [...]
— Trebuie s-ajungem acolo.
Imediat. Reyn privi neliniștit cerul.
Dacă nu ne grăbim, o s-o înghită
oceanul. E la capătul puterilor.“

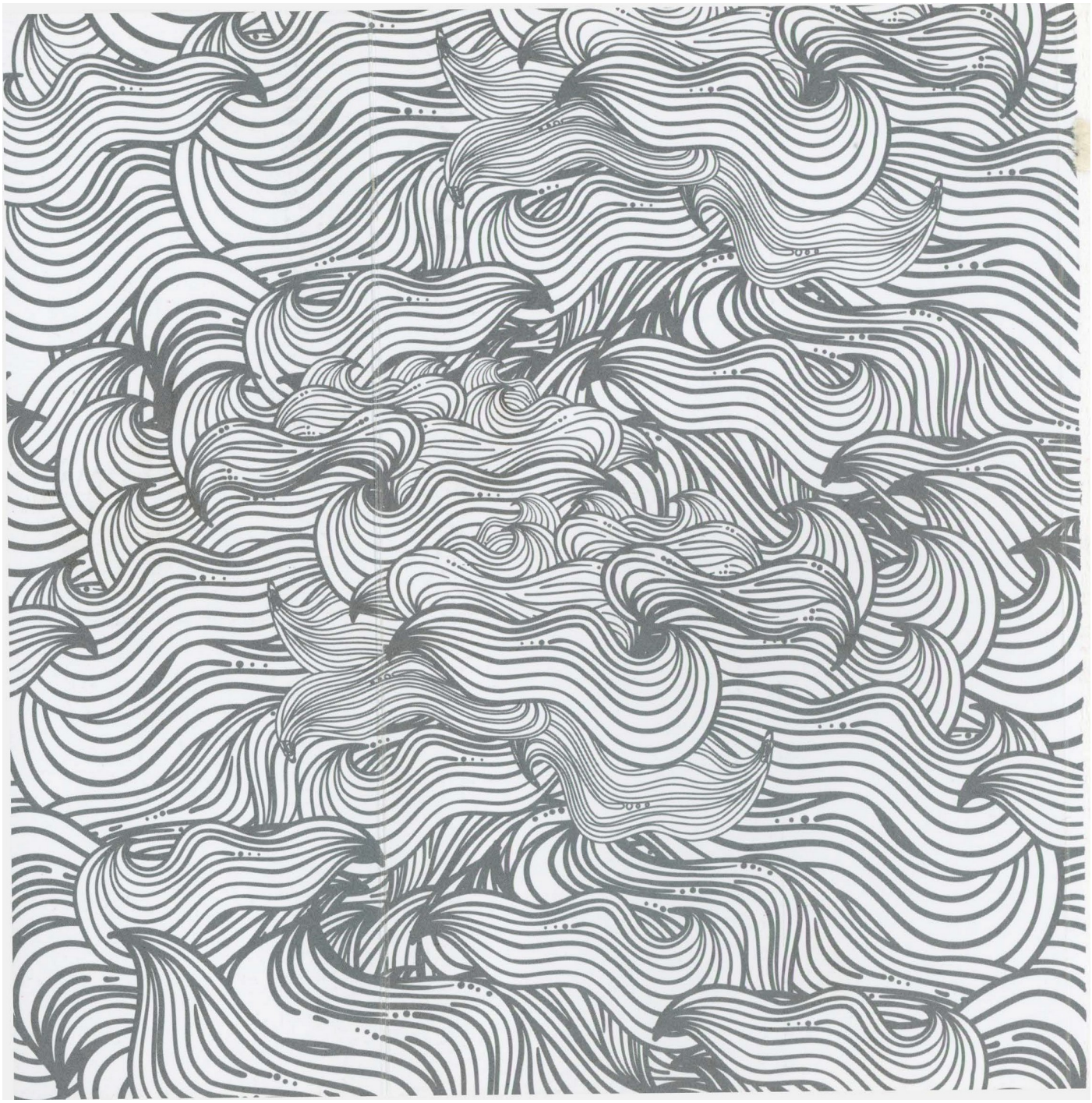

ARMADA

ROBIN HOBB

CORABIA DESTINULUI

VOLUMUL 2
VISURILE DRAGONILOR

PARTEA A TREIA A TRILOGIEI CORĂBIILE ÎNSUFLEŢITE

Traducere din limba engleză de
ANA-VERONICA MIRCEA

ARMADA

Director editorial: Alexandra RUSII
Redactor-şef: Marian COMAN
Coperta: Adnan VASILE
Prepress copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor: Roxana POPESCU
Tehnoredactor: Magda BITAY, Antonela IVAN
Lector: Anca BACIU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HOBB, ROBIN
Corabia destinului / Robin Hobb ; trad, din lb. engleză: Ana-Veronica Mircea. Bucureşti: Nemira Publishing House, 2022
2 vol.
ISBN 978-606-43-1232-7

Vol. 2. : Visurile dragonilor. - 2022. - ISBN 978-606-43-1234-1

I. Mircea, Ana-Veronica (trad.)

821.111

Robin Hobb
SHIP OF DESTINY
Copyright © Robin Hobb 2000
All rights reserved.
Robin Hobb asserts the moral right to be identified as the author of this work.

© NEMIRA, 2022
ARMADA este un imprint al Grupului Editorial **NEMIRA.**

Tiparul executat de ARTPRINT S.A.
Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parţială,
a acestei lucrări şi închirierea acestei cărţi
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
şi se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1234-1

IARNA

(continuare)

20

PRIZONIERI

– Eşti sigur c-o să-ţi fie destul de cald? îl întrebă din nou Jani Khuprus.
Selden se uită la Reyn dându-şi ochii peste cap în semn de înţelegere, şi tânărul din Tărâmul Ploilor Sălbatice nu putu să nu zâmbească.

– Nu ştiu, răspunse el cu sinceritate. Dar mi-e teamă că, dacă-mi pun mai multe straturi de haine, aş putea s-alunec din ele când o să mă care dragonul.

Astfel o făcu să tacă.

– N-o să păţesc nimic, mamă, continuă el. N-o să fie mai supărător decât un drum pe apă la vreme rea.

Stăteau în spatele Sălii Negustorilor, într-un loc eliberat în grabă. Tintaglia ceruse ca, de atunci înainte, în toate oraşele aflate sub controlul negustorilor să existe un spaţiu liber destul de larg pentru ca un dragon să poată coborî nestânjenit. Şi, ori de câte ori un dragon se hotăra să coboare în oraş, trebuia să fie întâmpinat de oameni cu căldură şi cu mâncare convenabilă. Negocierea pentru "mâncare convenabilă" durase câteva ore; carnea trebuia să fie a unui animal viu şi cel puţin la fel de mare cât un viţel gras la sfârşitul primului său an de viaţă. Când i se spusese că e mult mai probabil să primească păsări de curte, fiindcă Bingtownul nu are păşuni pentru vite, stătuse îmbufnată până când cineva îi oferise ulei cald şi ajutor ca să-şi cureţe solzii la fiecare vizită. Asta păruse s-o îmbuneze.

Zilele se scurseseră pline de astfel de ciondăneli pentru mărunţişuri, până când Reyn crezuse c-o să înnebunească. Cei zece-doisprezece porumbei supravieţuitori care făceau legătura între Bingtown şi Trehaug erau istoviţi de atâta zbor. Foarte scurtele misive primite şi trimise nu păreau să poată explica limpede ce se petrecea în cele două oraşe. Reyn se simţise uşurat când, din singurul rând al unui mesaj, aflase că tatăl lui vitreg şi sora lui vitregă se întorseseră cu bine acasă. Bendir plecase din Trehaug, aventurându-se să meargă în susul fluviului, ca să găsească locul indicat de Tintaglia pe mica hartă care îi fusese trimisă. Aveau să-nceapă să se gândească la o cale de adâncire a fluviului şi să caute urme ale unui oraş îngropat. Mulţumită că se înaintează pe calea îndeplinirii dorinţelor sale, Tintaglia fusese în sfârşit de acord să plece în căutarea Maltei. Reyn era surprins de numărul mare de oameni veniţi să-l vadă plecând, probabil mai mult din curiozitate decât fiindcă şi-ar fi făcut vreun fel de griji legate de călătoria lui. Supravieţuirea sau moartea Maltei aveau prea puţină importanţă pentru ei.

– Eşti gata? îl întrebă Tintaglia, iritată.

Folosindu-se de legătura lor, îi vorbea în minte, ca să-l facă să-i *simtă* mai bine supărarea.

Reyn despărţi cu hotărâre sentimentele ei de ale lui. Din nefericire, asta nu-i mai lăsă mare lucru în afară de nervozitate şi spaimă. Se apropie de ea.

– Sunt gata.

– Prea bine, atunci, răspunse femela dragon. Îşi plimbă apoi privirea asupra celor adunaţi ca să-şi ia rămas-bun. Când mă voi întoarce, m-aştept să văd îmbunătăţiri. Îmbunătăţiri remarcabile.

Selden plecă brusc de lângă mama lui şi puse în mâna lui Reyn o punguţă de pânză. Înăuntru zornăia ceva.

– Ia astea. Au fost ale Maltei. Te-ar putea ajuta să faci faţă călătoriei.

Reyn deschise cu gravitate punguţa, aşteptându-se să vadă câteva bijuterii oferite ca amintire. În schimb, văzu o mână de bomboane de culoarea mierii. Îşi înălţă privirea, nedumerit.

Selden ridică din umeri.

– Am fost ieri în vechea noastră casă, să văd ce-a mai rămas din ea. Aproape totul a fost furat sau distrus. Aşa că am căutat în locurile care sar în ochi cel mai puţin. Selden rânji brusc, ca un frate mai mic: Am ştiut întotdeauna unde-şi ascunde Malta dulciurile. Rânjetul i se îndulci: Adoră bomboanele cu miere. Pe tine te-ar putea ajuta când o să-ţi fie frig. Nu cred c-o să se supere dac-o să le mănânci.

Chiar aşa era Malta. Aduna dulciuri pentru a face faţă nesiguranţei zilei de mâine. Reyn

puse punguţa deasupra, în raniţa lui.

– Mulţumesc, spuse cu seriozitate.

Îşi trase vălul de lână în josul feţei şi îl îndesă în gulerul hainei. Avea să-i ţină de cald, cu preţul îngreunării vederii.

– E înţelept ce faci, îl încurajă Selden. Ştii, te-ai schimbat foarte mult. Când te-am văzut prima oară, m-am gândit că pe Malta n-o s-o deranjeze prea tare. Însă acum eşti mult mai zgrunţuros. Fără să-şi dea seama ce face, băiatul ridică mâna şi îşi trecu degetele peste sprâncene. Când o să mă vadă pe mine, o să se-nfurie, prezise apoi vesel.

Dragonul se săltă pe picioarele din spate.

– Grăbeşte-te! îi porunci scurt lui Reyn. Lui Selden îi vorbi mai blând: Dă-te deoparte, micule menestrel, şi fereşte-ţi ochii! Nu vreau să te-orbesc cu praful împroşcat de aripile mele.

– Mulţumesc, măreaţă Tintaglia. Deşi orbirea mea n-ar fi o pierdere atât de mare dacă ultima imagine pe care aş vedea-o ai fi tu, strălucind argintie şi albastră pe când te înalţi. O astfel de amintire mi-ar fi de-ajuns până la sfârşitul zilelor mele.

– Linguşitorule!

Tintaglia îi respinse cuvintele, dar nu-şi ascunse plăcerea. Imediat ce Selden se îndepărtă, îl înşfăcă pe Reyn şi îl săltă ca pe o jucărie. Îi ţinea pieptul în gheare, aşa că picioarele i se legănau.

Cu o scuturare din aripi, Tintaglia se ghemui pe picioarele ei puternice din spate. Pe urmă îşi flutură aripile, o dată, de două ori, pregătindu-se să se avânte. El încercă să strige cuvinte de bun-rămas, dar nu izbuti să tragă destul aer în piept. Ea se înălţă atât de brusc, încât capul lui zvâcni spre spate. Strigătele care-i urau drum bun se pierdură în neîncetatul tunet al aripilor ei. Reyn închise ochii, ferindu-şi-i de vântul rece. Când se sili să-i deschidă, se uită în jos, la un covor de scânteieri albastre şi cenuşii, străbătut agale de o unduire. Marea, îşi dădu el seama, se afla jos, foarte, foarte departe. Sub el nu era nimic altceva decât apă rece, adâncă. Înghiţi în sec, străduindu-se să-şi ţină în frâu spaima din ce în ce mai puternică.

– Ei, unde vrei să mergem?

– Unde vreau să mergem? Acolo unde e Malta, fireşte.

– Aşa cum ţi-am mai spus, eu simt că trăieşte. Ceea ce nu înseamnă că ştiu unde e.

Pe Reyn îl potopi disperarea. Femelei dragon i se făcu brusc milă de el.

– Vezi ce poţi face, îl sfătui.

Prin ea, Reyn o simţi din nou pe Malta. Închise ochii şi se afundă în acea senzaţie, care nu ţinea cu adevărat nici de auz, nici de văz, nici de miros, ci era o umbră nefirească a îmbinării acelor trei simţuri. Se trezi deschizând gura şi răsuflând adânc, de parcă ar fi putut gusta mirosul ei în aerul rece. Era sigur că din el se desprinde ceva, scurgându-se către Malta.

Se contopiră într-o moleşeală caldă, somnolentă. La fel ca atunci când îi adusese împreună cutia-cu-vis, simţind lumea aşa cum o simţea ea. Căldură. O legănare lentă. Răsuflă adânc împreună cu ea şi gustă inconfundabilul miros al unei corăbii, încetă să mai conştientizeze existenţa propriului trup şi se avântă cu mai mult curaj spre al ei. Simţi în jurul ei un aşternut călduros. Îi prinse ritmul profund al răsuflării şi apoi şi-l însuşi. Malta dormea cu obrazul în palmă. El deveni palma ei, cuprinzându-i catifelarea caldă a pometelui. I-l mângâie. Ea zâmbi în somn.

– Reyn, îl întâmpină ea, fără a-i recunoaşte cu adevărat prezenţa.

– Malta, dragostea mea, răspunse el cu blândeţe. Unde eşti?

– În pat, suspină ea.

În glas i se simţea un interes plin de tandreţe.

– Unde? stărui Reyn, nesocotindu-i cu părere de rău invitaţia.

– Pe o corabie. O corabie chalcedeană.

– Unde mergeţi? întrebă el cu disperare.

Simţi cum se subţiază legătura cu ea, căci întrebările lui iritante stricau armonia cu visul ei. Se agăţă de ea, dar mintea ei se smulgea din somn, tulburată de insistenţa lui.

– UNDE? repetă el. UNDE?

*

– Spre Jamaillia! Malta se trezi stând în capul oaselor în aşternut, cu spatele drept. Spre Jamaillia, repetă, fără să-şi poată aminti ce-o îndemnase să spună asta.

Avea chinuitoarea senzaţie că tocmai se desprinsese dintr-un vis interesant, din care nu izbutea să-şi amintească nici măcar o frântură. Era cu adevărat aproape o uşurare. În timpul

zilei putea să-şi controleze gândurile. Noaptea, mintea ei perfidă i-l aducea în vise pe Reyn, cu dulcea durere a pierderii lui. Mai bine să se trezească fără să-şi amintească nimic, decât cu lacrimi pe faţă. Ridică mâinile şi îşi atinse obrajii. Unul o furnica de-a dreptul bizar. Se întinse şi îşi dădu seama că se trezise de-a binelea. Azvârli cuvertura şi se ridică în picioare căscând.

Aproape că se obişnuise cu opulenţa încăperii. Dar asta n-o împiedica să fie la fel de încântată ca la început. Căpitanul trimisese doi năieri care s-o ajute şi îi îngăduise s-aleagă din cală orice l-ar fi putut face pe Satrap să se simtă în largul lui. Ea lăsase deoparte orice urmă de moderaţie. Un covor gros, din lână moale, şi draperii cu modele strălucitoare dădeau căldură încăperii. Un candelabru înlocuise lampa care fumega. Culcuşul ei era un morman de pături şi de blănuri. Pe patul Satrapului erau aşternute blănuri groase de urs şi de oaie. Alături de el trona o narghilea rafinată şi îl înconjurau draperii de damasc, menite să-l ferească de curenţii de aer.

De dincolo de ele se auzea, când şi când, sforăitul lui. Bun. Malta avea timp să se-mbrace înainte de a se trezi el. Traversă fără zgomot încăperea către un cufăr mare, îl deschise şi îşi afundă mâinile printre straturile de haine din interior. Degetele ei pipăiră ţesături din tot felul de materiale şi culori. Alese ceva călduros, catifelat şi albastru şi îl trase afară. Lipi de ea roba aleasă. Era prea largă, dar avea să meargă. Se uită stânjenită la draperiile de la patul Satrapului, apoi îşi trase roba albastră peste cap. Sub ea, îşi lăsă cămaşa de noapte să cadă, apoi îşi strecură braţele în mâneci. Avea un uşor parfum, cel preferat de posesoarea sa când o purtase ultima oară. Nu se întrebă cum ajunsese cufărul pe corabia chalcedenilor. N-o învia pe stăpâna hainelor dacă umbla în continuare în zdrenţe. N-ar fi izbutit decât să-şi îngreuneze supravieţuirea.

De partea interioară a cufărului era fixată o oglindă, dar Malta se feri să se uite în ea. Când îl deschisese prima oară, dăduse bucuroasă cu ochii mai întâi de reflexia propriei feţe. Cicatricea era mult mai urâtă decât îşi imaginase. Se înălţa, era o culme dublă de piele palidă, încreţită, care pornea aproape de deasupra nasului şi i se pierdea în păr. Nevenindu-i să-şi creadă ochilor, îi atinsese conturul grăunţos şi se trăsese înapoi îngrozită, îndepărtându-se de cufăr.

Satrapul izbucnise în râs.

– Vezi, o batjocorise el, e întocmai cum ţi-am spus. Scurtul tău răstimp de frumuseţe s-a încheiat, Malta. Ai da dovadă de înţelepciune deprinzându-te să fii folositoare şi îndatoritoare. Atât ţi-a mai rămas. Dacă nu renunţi la mândrie, te amăgeşti singură.

Nu putuse să dea o replică spuselor lui odioase. O vreme privise fix oglinda în tăcere, nefiind în stare să se mişte şi nici măcar să gândească.

Satrapul rupsese vraja înghiontind-o cu piciorul.

– Ridică-te şi vezi-ţi de treabă. În seara asta iau cina cu căpitanul şi încă nu mi-ai pregătit hainele. Şi, pentru numele lui Sa, acoperă-ţi despicătura aia din cap. Nu e nevoie să ţi-o mai şi arăţi, pentru mine e deja destul de umilitor că tot echipajul ştie că eşti desfigurată.

Într-o tăcere amorţită, i se supusese. În noaptea aia, stătuse pe podea, lângă scaunul lui, ca un câine. Îşi adusese aminte de Kekki, slugarnică, dar mereu cu ochii-n patru. Dar, în afară de câteva cuvinte în chalcedeană, discuţia din jurul mesei fusese de neînţeles pentru ea. Din când în când, Satrapul îi întindea şi ei câte ceva de mâncare. După o vreme, Malta îşi dăduse seama că o face după ce gustă dintr-un fel şi nu-l găseşte pe placul lui. Ea păstrase tăcerea, cu un zâmbet firav încremenit pe buze, chiar şi când el îşi ştersese cu nepăsare degetele de rochia ei. La un moment dat, bărbaţii de la masă vorbiseră despre ea. Satrapul spusese ceva, căpitanul răspunsese şi toată lumea izbucnise în râs. Cosgo o înghiontise dispreţuitor cu piciorul, de parcă ar fi stat dezgustător de aproape de el.

O uluise în ce măsură o rănise gestul lui. Îşi păstrase zâmbetul discret, privind în gol. Bărbaţii benchetuiau cu mâncăruri bogate şi vinuri bune, furate de pe alte corăbii. După masă, savuraseră împreună ierburi ale plăcerii, adevărate raritäţi din cutia lăcuită a căpitanului Deiari. Mai târziu, Satrapul îi spusese Maltei, privind-o de sus, că nu se află pe o corabie pirat, ci pe unul dintre vasele lui de patrulare, şi că toată încărcătura e marfă confiscată de la contrabandişti şi de la adevăraţii piraţi. De fapt, adăugase el ţanţoş, unul dintre nobilii lui favoriţi din Jamaillia îşi adusese din plin contribuţia la înarmarea corăbiei şi avea dreptul la o parte din prada ei.

Malta izbutise să-şi păstreze masca de-a lungul întregii seri. Nu-şi pierduse sângele-rece nici măcar când îl urmase supusă pe Satrap către cabina lor, unde îl ajutase să se dezbrace pentru culcare şi rezistase avansurilor lui lipsite de vlagă. Abia după ce fusese sigură că el a adormit, îngăduise lacrimilor să curgă în voie. Folositoare şi îndatoritoare. Oare într-adevăr doar atât îi mai rămăsese, pentru tot restul vieţii? Cu o înfiorătoare descurajare, îşi dăduse

seama că asta i se potrivea mamei ei. Folositoare şi îndatoritoare faţă de tatăl ei chalcedean. Ce-ar fi gândit el dacă ar fî văzut-o astfel? Ar fi fost îngrozit sau ar fi considerat că ea s-a deprins în sfârşit să fie graţioasă? Malta crezuse întotdeauna că o iubea pe ea mai mult decât pe fraţii ei. Dar oare cum o iubea? Ca pe o tânără femeie independentă, ca pe o fiică de negustor? Sau i-ar fi plăcut mai mult noul rol pe care şi-l însuşise?

Întrebarea asta o bântuia şi acum, în timp ce-şi înnoda şireturile corsajului rochiei albastre şi îşi lega foarte strâns cordonul, ca nu cumva să calce pe tiv. Îşi răsuci părul, apoi şi-l prinse deasupra cefei. Îşi ascunse cicatricea sub o eşarfă. Când termină, îşi privi faţa în oglindă. Viaţa pe corabie nu-i pria tenului ei. În afară de ochi şi de buzele arse de vânt, era mult prea palidă.

– Par grosolană, spuse încet pentru sine. Ca o servitoare muncită peste măsură.

Închise hotărâtă capacul cufărului. Purtarea şi ţinuta ei, iar nu înfăţişarea, o ajutaseră să câştige respectul căpitanului şi al echipajului. Dacă l-ar fi pierdut, n-ar mai fi izbutit să se descurce. Iar pe Cosgo îl credea prea puţin în stare să continue farsa fără ea. Numai ploconelile ei neîntrerupte îl făceau să se poarte ca un Satrap. Era dezgustător să se străduiască din toate puterile să-l convingă de propria superioritate. Încă şi mai rău, cu cât îl flata mai mult, cu atât mai atrăgătoare o găsea Cosgo, însă ea era mai puternică decât el. Înfrânsese puţinele lui strădanii şi avansuri, îndepărtându-i mâinile când el o pipăia şi reamintindu-i că nu e demnă de atenţia lui.

Încălţă pantofii de piele moale, şi gata. Traversă cabina spre patul Satrapului, îşi drese zgomotos glasul, apoi îi trase draperiile patului. Nu voia să-l surprindă în vreo poziţie scârboasă.

– Nobile senior, cu şovăire îţi tulbur odihna. Îţi cer îngăduinţa să-ţi aduc micul dejun.

El deschise un ochi.

– Îţi îngădui. Vezi s-ajungă la mine cald, nu doar călduţ, ca ieri.

– Voi avea grijă, nobile senior, făgădui ea cu umilinţă.

Nu putea să-i aducă aminte că, în ziua dinainte, el zăcuse în pat, fumând, încă multă vreme după ce-i adusese ea tava. Nimic nu era niciodată din vina lui. Îşi puse o mantie pe umeri şi se grăbi să iasă.

Era timp câştigat doar pentru ea. Departe de ochii Satrapului şi cu hotărâre în mişcări, se putea bucura de o oarecare libertate necontestată de nimeni. Dacă întâlnea năieri, aceştia îi fixau cu privirea fruntea acoperită şi vorbeau despre ea în spatele ei, dar o lăsau să treacă nestingherită.

Vatra bucătarului era într-un ruf din mijlocul corăbiei. Când ajunse acolo, găsi uşa glisantă deschisă. Bucătarul, un bărbat palid, ursuz, o salută cu o înclinare a capului. Pregăti o tavă, două castroane şi nişte tacâmuri, apoi luă un polonic şi mestecă în terciul gros care era mâncarea de dimineaţă a tuturor. Unele lucruri nu pot fi schimbate nici măcar de plângerile unui Satrap. Un strigăt puternic al omului de veghe de pe catarg îl trimise pe bucătar în mare grabă spre uşă. O clipă mai târziu, puntea se umplu de zgomot de voci. Ropote de paşi şi ordine zbierate spulberară relativa pace a corăbiei care înainta cu iuţeală. Malta nu avea nevoie de puţinele ei cunoştinţe de chalcedeană ca să-şi dea seama că printre strigăte se amestecau o mulţime de înjurături. În prag, bucătarul adăugă câteva de-ale lui, îşi aruncă polonicul şi îi porunci Maltei ceva cu asprime. Pe urmă, ieşi trântind uşa în urma lui. Malta o întredeschise imediat, ca să tragă cu ochiul afară.

Puntea mişuna de oameni în plină acţiune. Se apropia o furtună? Privi înfiorată cum erau slăbite parâmele, pânzele, desfăşurate, apoi parâmele din nou bine întinse. Sub ochii ei, mai multe vele înfloriră pe catargele deja acoperite de albul altora. Simţi puntea înclinându-i-se sub tălpi până ce corabia prinse mai multă viteză.

Oamenii din vârful catargelor strigau întruna către cei de jos. Ea se aventură cu doi paşi în afara rufului şi îşi lungi gâtul. Întrezări o mână întinsă şi îi urmări cu privirea degetul arătător.

Pânze. O altă corabie se apropia cu iuţeală. Un nou strigăt venit de sus o făcu să se-ntoarcă grăbită în ruf şi să se uite prin hubloul din partea opusă. O a doua corabie, cu pânzele umflate de vânt, se apropia de ei la fel de repede ca prima. Ambele aveau steaguri bizare din petice, care înfăţişau un corb cu aripile întinse. În mintea Maltei, gândurile prinseră să alerge frenetice. Corabia chalcedeană fugea de celelalte două. Însemna că acelea erau din Bingtown? Sau erau corăbii de piraţi? Piraţii obişnuiau să se prade unii pe alţii? Nu ştia ce să spere: că vor izbuti chalcedenii să scape cu fuga sau că vor fi capturaţi? Dacă urmăritorii erau piraţi şi căzeau în mâinile lor, ce-avea să se-aleagă de ea şi de Satrap? În minte i se înfiripă în grabă un plan.

Aşteptă un moment potrivit, apoi ieşi în goană din ruf şi intră în tambuchi ca un şoarece într-o gaură. Trapa căzu în urma ei, afundând-o în întuneric. Străbătu corabia în grabă şi găsi dormitorul echipajului pustiu. La lumina tot mai slabă a unei lămpi, se servi cu mai multe rânduri de haine, înainte de a alerga spre cabina Satrapului. Când dădu buzna înăuntru, el deschise alene un ochi şi o privi iritat.

– Purtarea ta e scandaloasă, îi spuse. Unde mi-e micul dejun?

Chiar fiind în primejdie, Malta trebuia să-şi joace rolul.

– Mă rog de iertare, nobile senior. Corabia noastră fuge de alte două. Dacă suntem ajunşi, o să urmeze o luptă. Dacă o să se-ajungă la luptă, mă tem c-o să fim copleşiţi. Mă tem că sunt corsari din Insulele Piraţilor, care îl iubesc şi îl respectă prea puţin pe Satrapul din Jamaillia. Aşa că am împrumutat haine, ca să te deghizezi. Ca simplu năier, ai putea trece neobservat. Şi eu la fel.

În vreme ce vorbea, începu să aleagă grăbită hainele. Găsi pentru sine o cămaşă din pânză aspră şi nişte pantaloni, plus o bonetă de năier, care să-i ascundă cicatricea. Un pulover gros, mult prea mare pentru ea, ar fi putut-o ajuta să treacă drept băiat. Pentru Satrap alesese cele mai curate haine. Cu toate astea în braţe, se apropie de pat. Cosgo se încruntă la ea şi îşi încleştă mai tare mâinile de marginea păturii.

– Ridică-te, preaslăvite, şi-o să te-ajut să te-mbraci primul, se oferi ea.

Ar fi vrut să se răstească la el ca la un copil neascultător, dar ştia că aşa l-ar fi făcut doar să se încăpăţânеze mai tare.

– Nu. Dă deoparte zdrenţele alea scârboase şi alege veşminte potrivite pentru mine. Dacă trebuie să mă ridic şi să mă-mbrac înainte de micul dejun, atunci o să mă-mbrac aşa cum se cade s-o fac eu. Îi nedreptăţeşti cumplit pe năierii noştri chalcedeni dacă-ţi închipui că pot fi capturaţi şi înfrânţi cu atâta uşurinţă. Nu e nevoie să m-ascund sub o deghizare atât de grosolană. Satrapul se săltă în capul oaselor în pat, dar îşi încrucişă hotărât braţele pe piept. Adu-mi haine şi încălţări decente. O să ies pe punte, ca să văd corabia mea de patrulare punându-i pe fugă pe piraţii ăştia de rând.

Malta oftă, înfrântă. Ei, dacă nu se ascundea, ea trebuia să scoată cât mai mult în evidenţă mărimea răscumpărării cerute pentru el. Oare piraţii nu se purtau mai bine cu ostaticii mai valoroşi?

Se înclină adânc.

– Ai dreptate, fireşte, preamilostivule. Iartă prostia unei femei neghioabe, te implor.

Azvârli pe scara tambuchiului hainele de năier refuzate. Odată întoarsă în cabina lor, alese cele mai strălucitoare robe şi i le aduse Satrapului.

O zdruncinătură neaşteptată o izbi de pat. Trase aer în piept şi apoi ascultă, ţinându-şi răsuflarea. Zgomotele care veneau de sus, de pe punte, se schimbaseră. Erau paşi apăsaţi, ţipete furioase şi urlete sălbatice. O corabie de-a piraţilor se izbise de a lor? În clipa aia corabia fusese deja abordată? Răsuflă scurt.

– Nobile senior, cred c-ar fi înţelept să ne grăbim.

– Prea bine. Cu un oftat de martir, Cosgo îşi împinse păturile deoparte. Apoi îşi îndepărtă braţele de trup. Poţi să mă-mbraci.

*

Tintaglia îl zgâlţâi. Reyn deschise ochii şi văzu departe, jos, licărul unduitor al apei întunecate. Ţipă îngrozit şi-şi încleştă nebuneşte mâinile de ghearele care îl ţineau.

– Aşa e mai bine, spuse cu tărie şi fără milă femela dragon. Am crezut c-ai murit. Uitasem că oamenii nu sunt prinşi de trupurile lor la fel de temeinic ca dragonii. Când vă aventuraţi prea departe de ele, vă puteţi rătăci pe drumul de întoarcere.

Slăbit, Reyn se agăţă de ghearele ei. Îi era frig, se simţea ameţit şi foarte mic, dar nu credea că din pricina zborului. Bănuia că leşinase. Încercă să-şi trimită gândul la ultimul lucru pe care şi-l putea aminti. Dar amintirea îi scăpa. Se uită îndelung în jos şi înţelese brusc ce vede.

– Galerele alea de-acolo sunt chalcedene? Ce fac, unde se duc?

Erau şapte şi mergeau spre miazăzi grupate în formă de V, aidoma gâştelor.

– Cum te poţi aştepta să ştiu eu aşa ceva? Sau să-mi pese de aşa ceva? Tintaglia privi alene în jos. Am văzut multe corăbii de soiul lor pe-aici, îndreptându-se spre miazăzi. Le-am alungat din Bingtown, aşa cum ne-am înţeles. Dar sunt prea multe ca să le-mprăştie un singur dragon.

Părea ofensată fiindcă o silise să recunoască asta. Schimbă vorba:

– Credeam că nu-ţi faci griji decât pentru Malta.

– Aşa e, răspunse el, fără vlagă. Însă corăbiile alea...

Lăsă cuvintele să i se stingă pe buze. Înţelese ceea ce ar fi trebuit să-i fie limpede de la bun început. Chalcedenii nu atacaseră pur şi simplu doar Tărâmul Ploilor Sălbatice şi Bingtownul. Complotau, alături de Negustorii Noi, împotriva Satrapului, întoarcerea lor şi împotriva Negustorilor Noi dovedea doar că se purtau cu aliaţii lor aşa cum o făcuseră mereu. Chalcedul se îndrepta acum cu toată forţa spre Jamaillia. Bingtownul fusese doar un popas, un loc de schilodit şi de ocupat, ca să nu rămână cu un duşman în spate, pe când umbla după o pradă mai bogată. Reyn se uită lung în jos, la corăbii. Multe de soiul lor, spusese Tintaglia. Pe apă, puterea Jamailliei era în declin de aproape zece ani. El n-avea idee nici măcar dacă Jamaillia putea purta un război cu Chalcedul şi ştia cu atât mai puţin dacă ar fi putut să învingă. Putea Bingtownul să supravieţuiască dacă negoţul era întrerupt de un asemenea război? În minte i se învârtejiră toate urmările a ceea ce vedea.

Tintaglia îşi pierdu răbdarea.

– Ei, ţi-ai găsit perechea? Ţi-ai dat seama unde e?

El înghiţi în sec.

– Întru câtva. Simţi iritarea Tintagliei la auzul răspunsului. O clipă, o imploră.

Trase adânc în piept aerul rece, sperând c-o să-l ajute să-şi revină în vreme ce se străduia să dea sens amintirii fragmentate a visului.

– Era pe o corabie, spuse apoi. După cum se mişca, părea să fie una cu pescaj mare, nu o galeră. Însă a spus că e chalcedeană. Reyn se încruntă: Ai simţit şi tu asta?

– N-am dat chiar atât de multă atenţie, răspunse Tintaglia cu nepăsare. Aşadar, o corabie chalcedeană. Mare. Sunt destul de multe cele dintre care trebuie s-alegem. Unde e?

– Se îndreaptă spre Jamaillia.

– Oh, asta ne e de ajutor.

– Spre miazăzi. Zboară spre miazăzi prin Canalul Interior.

– Iar când o să zburăm pe deasupra corăbiei pe care se află ea, tu o să ştii pur şi simplu că e acolo, continuă Tintaglia cu îndoială în glas. Şi pe urmă ce facem?

Reyn se holbă la apa de jos, de sub picioarele sale.

– Atunci o să m-ajuţi cumva s-o salvăm. Şi o s-o luăm cu noi, o s-o ducem acasă.

Ea bodogăni cu nemulţumire:

– E o însărcinare prostească şi cu neputinţă de îndeplinit. Pierdem vremea, Reyn. Ar trebuie să facem cale-ntoarsă.

– Nu. Nu fără Malta, se încăpăţână el. Şi, ca răspuns la furia ei care mocnea, adăugă în tăcere: Ceea ce îmi ceri tu e la fel de prostesc şi la fel de imposibil de dus la îndeplinire. Vrei să mă târăsc prin mlaştinile din Tărâmul Ploilor Sălbatice ca să găsesc cumva un oraş înghiţit de ele Sa ştie cu câţi ani în urmă şi să salvez într-un fel sau altul toţi coconii cu dragon îngropaţi în adâncul lui.

– Vrei să spui că n-o poţi face?

Tintaglia era indignată.

El râse scurt.

– Facem căutările cu neputinţă de dus la bun sfârşit pe rând. Începi tu.

– O să mă ţin de cuvânt, făgădui ea, ursuză.

Lui Reyn îi păru rău că o ofensase. Nu aşa o putea convinge să-şi dea toată silinţa.

– Ştiu că o să te ţii de cuvânt, o asigură. Trase aer în piept. Sufletele noastre s-au atins, Tintaglia. Al tău e prea bun ca să-ţi încâlci făgăduiala.

Ea nu răspunse, dar el simţi că se îmbunase. N-avea habar de ce o încântau atât de mult laudele, dar erau un preţ mic de plătit. Femela dragon continuă să-l poarte prin aer, mişcându-şi uniform aripile imense. Reyn deveni conştient de bătăile inimii ei puternice. Când îl lipi de ea, se încălzi. În amândoi se revărsă un val de încredere. Aveau s-o găsească pe Malta şi s-o aducă acasă cu bine. Reyn îşi încleştă mâinile de ghearele Tintagliei şi nu mai luă în seamă durerea din picioarele care îi atârnau, legănându-se.

*

Mâinile Maltei tremurau când îi aranjă mai bine haina Satrapului. De pe punte se auzi un strigăt de durere scos de o voce groasă. Ea strânse din dinţi şi se strădui să creadă că lupta e câştigată de chalcedeni. Descoperi deodată că preferă mai degrabă un pericol de care să ştie decât unul necunoscut. Trase cu delicateţe de gulerul hainei Satrapului, îndreptându-l. Aşa. Conducătorul întregii Jamaillii, moştenitorul Tronului de Perle, Magnadon Satrap Cosgo, era

acum prezentabil. Se privi în oglinjoara ridicată de ea. Netulburat de zgomotele înăbuşite ale luptei, îşi netezi mustaţa subţire. Ceva greu căzu deasupra lor, pe punte.

– Acum o să merg sus, spuse el.

– Nu cred că e înţelept. Acolo se poartă o luptă, n-auzi? Malta se pripise să vorbească. El îşi încordă falca a încăpăţânare.

– Nu sunt laş!

Nu. Doar idiot.

– Nobile senior, nu trebuie să rişti! îl imploră ea. Ştiu că nu te temi pentru tine însuţi, dar gândeşte-te la Jamaillia, vătămată şi rătăcită ca o corabie fără cârmă dacă ţi se întâmplă vreun rău.

– Eşti proastă, îi răspunse Satrapul, privind-o cu îngăduinţă. Cine ar îndrăzni să-l lovească pe Satrap? Câinii ăştia de piraţi mi-or fi punând la îndoială domnia, dar numai de la o distanţă sigură. Când mă vor privi în faţă, vor prinde să tremure de ruşine.

Credea în adevărul spuselor sale. Malta rămase cu gura căscată, privindu-l în tăcere cum se îndreaptă spre uşă. Acolo Cosgo se opri, aşteptând să i-o deschidă. Poate, dacă nu i-o deschidea, avea să rămână în cabină. Poate că asta era soluţia. Dar, după o lungă clipă de încremenire, el vorbi încruntându-se:

– Cred că trebuie să fac totul singur, spuse, apoi deschise uşa.

Malta îl urmă, stăpânită de o fascinaţie bolnavă.

Oprindu-se la picioarele scării care ducea spre punte, se gândi că l-ar fi putut salva capacul tambuchiului. Era întotdeauna greu de ridicat şi de împins; poate avea să-l înfrângă. Însă, când Satrapul era la jumătatea scării, capacul tambuchiului se deschise şi asupra lor căzu un pătrat de lumină de soare. Un bărbat cu bustul gol le aruncă o privire aspră. Corbul cu aripile întinse tatuat pe pieptul său era împroşcat cu sânge proaspăt, care nu părea să fie al lui. Tatuaje de sclav i se întindeau pe toată faţa şi pe o parte a gâtului. De pe cuţitul pe care-l ţinea în mână se prelingeau picături roşii. Pe urmă privirea lui holbată dispăru, urmată de un chiot de încântare.

– Hei, căp’tane! Vino să vezi ce păsări frumoase am găsit în colivia de jos! Se răsti la Satrap şi la Malta: Veniţi încoace şi mişcaţi-vă repede!

Când Satrapul apăru din tambuchi, piratul îl înşfăca de un braţ şi-l trase pe punte. Cosgo îl înjură şi îl lovi, iar el îl îmbrânci cu nepăsare, făcându-l să cadă lat. Când o înşfăcă pe fată, Malta strânse din dinţi şi nu-şi îngădui să ţipe. Îl fulgeră cu privirea când o săltă prinzând-o de un braţ şi o azvârli într-o parte. Căzu în picioare, lângă Satrap. Fără să-şi ia ochii de la piratul care plesnea de încântare, se aplecă, îl prinse pe Cosgo de partea de sus a unui braţ şi îl ajută să se ridice.

În jurul lor, puntea era ca un abator. O grămadă de chalcedeni dezarmaţi erau înconjuraţi într-un capăt, păziţi de trei piraţi batjocoritori. Chiar lângă catarg, Malta văzu picioarele răşchirate ale unui bărbat. Nu se mişcau. Alţi piraţi coborau în cală să vadă pe ce pradă puseseră mâna. Malta auzi un plescăit şi se răsuci la timp ca să vadă nişte bărbaţi azvârlind un mort peste bord. Era posibil să fie secundul.

– O să muriţi pentru asta! O să muriţi!

Satrapul gâfâia de furie. Pe obrajii palizi îi apăruseră două pete roşii şi părul i se răvăşise. Îi cuprinse pe toţi într-o privire încruntată.

– Unde e căpitanul? Vreau să vorbesc cu căpitanul!

– Te rog, taci, îl imploră Malta pe şoptite.

Satrapul n-o ascultă. O îmbrânci, de parcă din vina ei căzuse.

– Gura! se răsti la ea. Femeie proastă! Nu-ţi imagina că-mi poţi spune tu mie ce să fac!

Ochii îi scânteiau de mânie, dar vocea stridentă îl trăda. Îşi propti pumnii strânşi în şolduri.

– Cer să fie adus căpitanul la mine!

– Ce-ai găsit, Rusk[1]? îl întrebă un bărbat vânjos, rânjind, pe cel care îi prinsese.

De sub basmaua lui, pe care trona imaginea unui corb, se revărsau bucle roşcate. În mâna stângă ţinea o sabie. Cu vârful ei, săltă marginea brodată a vestei Satrapului.

– E-o pasăre cu pene superbe. Poate e un negustor bogat sau cineva de sânge albastru, aş zice.

Jignit, Cosgo îşi umflă pieptul.

– Sunt Magnadon Satrap Cosgo, conducătorul întregii Jamaillii şi moştenitorul Tronului de Perle! Vreau să vorbesc cu căpitanul!

[1] "Pesmet", în lb. engleză (n. tr.).

Speranţele Maltei se năruiră dintr-odată.

Un zâmbet parcă despică faţa pistruiată a piratului.

– Vorbeşti cu căpitanul. Cu căpitanul Red[1]. Făcu o plecăciune adâncă şi adăugă, torcând ca o pisică: În slujba ta, măreţe Satrap, fără-ndoială.

Bărbatul care îi descoperise râse cu atâta poftă, încât nu mai avea aer.

Furia puse pe faţa lui Cosgo o mască stacojie.

– Îl vreau pe adevăratul căpitan. Căpitanul Deiari.

Rânjetul căpitanului Red se lăţi. Îi făcu Maltei cu ochiul.

– Îmi pare atât de rău, Magnadon Satrap Cosgo! Căpitanul Deiari desfată acum peştii. Asta se-ntâmplă cu bărbaţii care nu ştiu când să lase sabia din mână, o lămuri apoi pe Malta, cu o şoaptă sonoră. Sau cu aceia care mă mint.

Rămase în aşteptare.

În spatele lui, doi năieri îl luară pe bărbatul căzut dincolo de catarg. Fascinată şi îngrozită deopotrivă, Malta rămase cu ochii pironiţi asupra lor. Corpul neînsufleţit lăsa în urma lui o dâră de sânge. Când cei doi îl ridicară, ochii lui morţi se uitară la ea şi gura i se deschise într-un zâmbet amar când fu aruncat dincolo de copastie. Maltei i se tăie răsuflarea.

– Îţi spun că sunt Magnadon Satrap Cosgo, conducătorul întregii Jamaillii.

Cu sabia încă în mână, căpitanul pistruiat îşi desfăcu larg braţele şi rânji.

– Iar aici sunt adunaţi toţi servitorii tăi şi toţi nobilii de rang înalt, ca să te-nsoţească în această uimitoare călătorie din... de unde? Din Chalced? Satrapul călătoreşte din Chalced către Jamaillia?

Indignat, Cosgo strânse din nări până i se albiră.

– Nu e treaba unui tâlhar asasin, dar mă-ntorc din Bingtown. Am mers acolo ca să pun capăt unei neînţelegeri dintre Negustorii Vechi şi Noi, dar am fost răpit de negustorii din Bingtown şi dus în susul Fluviului Ploilor Sălbatice. Negustorii de acolo, un soi de oameni atât de oribil desfiguraţi încât poartă tot timpul văluri, m-au ţinut captiv într-un oraş îngropat. Am scăpat în timpul unui cutremur şi am plutit în josul Fluviului Ploilor Sălbatice până când am fost salvat de o...

Ascultându-l pe Satrap, căpitanul se uita de la un om de-al său la altul, strâmbându-se cu falsă uimire la auzul poveştii. În timp ce piraţii râdeau în hohote încântaţi, se aplecă brusc ca să-şi proptească vârful săbiei în gâtul lui Cosgo. Ochii acestuia se bulbucară şi şuvoiul cuvintelor i se opri. Din obraji îi pieri orice urmă de culoare.

– Încetează imediat, te rog, încetează! îl imploră amuzat căpitanul. Eu şi oamenii mei avem de lucru aici. Termină cu glumele şi spune-ne adevărul. Cu cât ne spui mai curând cum te numeşti şi din ce familie faci parte, cu atât mai curând o să fii răscumpărat şi-o să te-ntorci la ai tăi. Vrei s-ajungi acasă, nu? Sau îţi imaginezi c-ai fi un adaos valoros la echipajul meu?

Privirea lui Cosgo cerceta pe rând, cu disperare, chipurile celor care-l luaseră prizonier. Când întâlni în sfârşit ochii Maltei, ai lui se umplură brusc de lacrimi.

– Încetează, spuse ea cu voce scăzută. Lasă-l în pace. E într-adevăr Magnadon Satrap Cosgo, iar pentru tine e un ostatic mult mai valoros dacă n-are capul tăiat.

Vârful săbiei se îndepărtă de gâtul Satrapului. O clipă mai târziu, era apăsată între sânii ei. Malta îşi coborî privirea spre el, încremenită. Era încă mânjit de sângele altcuiva. Căpitanul Red strecură vârful săbiei sub şiretul care îi încheia corsajul.

– Iar tu eşti, firește, încântătoarea şi învăţata Însoţitoare a Inimii lui. Tot pe drumul de întoarcere spre Jamaillia.

Privirea lui se plimbă alene pe trupul ei.

Batjocura spulberă spaima Maltei. Se uită în ochii piratului cu furie, vorbi scuipând cuvintele pe rând.

– Nu. Fi. Idiot. Îşi înălţă bărbia. Sunt Malta Vestrit, fiica unui Negustor din Bingtown. Oricât de bizar ar suna povestea, el e cu adevărat Magnadon Satrap Cosgo. Trase aer în piept. Ucide-l, şi-o să se ducă vestea că eşti cel mai tâmpit căpitan, cel care a renunţat la răscumpărarea unui Satrap.

Red hohoti încântat, iar echipajul îl imită ca un ecou. Malta îşi simţi obrajii împurpurându-se, dar nu cuteză să se mişte în timp ce sabia îi apăsa pieptul.

– Nu-l înfuria, fato, şopti Satrapul în spatele ei.

– Căp’tane Red. Pe corabie nu mai e niciun pericol, e a noastră.

Vorbise un năier tânăr, aproape un copil, îmbrăcat cu o vestă brodată, mult prea mare pentru el. Malta îşi aminti că o văzuse purtată de căpitanul Deiari. Hainele unui mort erau

[1] "Roşu“, în lb. engleză (n. tr.).

prada musului.

– Bun, Oti. Câţi prizonieri?

– În afară de ăştia doi? Doar cinci.

– Starea corăbiei?

– Poate naviga, căp’tane. Şi are calele pline. E încărcată cu mărfuri de preţ.

– Într-adevăr? Minunat. Cred că o captură atât de grasă e de-ajuns ca să ne trimită înapoi în port, nu-i aşa? De data asta am cutreierat ceva vreme şi-o să ne placă în Diwytown, ei?

– Foarte mult, căp’tane, răspunse musul cu entuziasm.

Restul echipajului scoase sunete aprobatoare.

Căpitanul se uită în jur.

– Închideţi-i pe cei cinci sub punte. Aflaţi-le numele, aflaţi dacă au familii care să-i răscumpere. Au luptat bine. Dacă vreunul se-arată dornic să fie pirat, aduceţi-l la mine. Carn! Alege-ţi un echipaj. O să duci corabia asta acasă.

Carn, bărbatul care-i descoperise pe Malta şi pe Satrap, zâmbi larg.

– Aşa o să fac, căpitane. Bun. Voi doi, întoarceţi-vă jos, de unde aţi ieşit!

Căpitanul clătină din cap.

– Nu. Nu şi ăştia doi. Îi iau cu mine pe *Bufonul.* Chiar dacă el nu e Satrapul întregii Jamaillii, pun prinsoare c-o să ne-aducă o răscumpărare bogată de la cineva.

O săltare abilă a vârfului săbiei reteză şireturile Maltei. Ea îşi prinse corsajul lărgit şi îl lipi de trup, icnind ofensată. Căpitanul se mulţumi să rânjească.

– Cât despre doamnă, o să cineze cu căpitanul Tâmpit şi-o să-i spună orice poveşti îi fac ei plăcere. O luăm cu noi.

21

PARAGON DIN FAMILIA LUDLUCK

Althea era în vârful catargului de veghe, când pânzele *Vivaciei* îşi făcură apariţia, albe pe fundalul norilor de un negru ameninţător. Un canal către Diwytown se vedea clar, dar *Vivacia* încă nu trecuse de gura golfului în care stătea *Paragon* la pândă. Brashen studiase hărţile desenate de el pe petice şi se hazardase să spună că pe-acolo o să se-ntoarcă *Vivacia* în Diwytown, dacă venea dinspre Insula Celorlalţi. Nu se înşelase. Chiar înainte de a-i vedea coca sau galionul, Althea recunoscuse catargul şi pânzele. Pentru o clipă, mult aşteptata apariţie o lăsase fără grai. În ultimele şapte zile, zărise de mai multe ori corăbii pe care le luase drept *Vivacia.* De două ori chiar îl chemase pe Brashen în vârful catargului, ca să se sfătuiască. Se înşelase de fiecare dată.

Acum, văzând cum se conturează greementul familiar, nu avea nicio îndoială: era corabia ei, o recunoştea cu aceeaşi uşurinţă cu care recunoştea chipul mamei sale. Nu strigă ca să le dea de veste tuturor, ci coborî de pe catarg cu agilitatea unui păianjen şi începu să alerge din clipa când puse piciorul pe punte. Dădu buzna în cabina lui Brashen fără să bată la uşă. El era în pat; fusese de cart peste noapte.

– E ea. Vine dinspre sud-est, cum ai bănuit. De data asta nu mă-nşel, Brashen. E *Vivacia.*

El se trezi imediat şi sări în picioare.

– Atunci, a sosit momentul. Să sperăm că într-adevăr Kennit e atât de inteligent şi de raţional, pe cât crezi tu. Altminteri ne întindem gâturile în faţa unui măcelar.

Preţ de câteva clipe, Althea nu izbuti decât să se holbeze la el fără grai.

– Iartă-mă, se grăbi Brashen să adauge. Nu era nevoie să spun aşa ceva. Amândoi am pus la punct planul ăsta. Amândoi am convins echipajul c-o să dea rezultate. Nu te gândi că te fac pe tine singura răspunzătoare.

Ea clătină din cap.

– Ai rostit cu glas tare ceea ce gândesc eu de mai multe zile.

Într-un fel sau altul, Brashen, sunt singura răspunzătoare. Dacă n-aş fi fost eu, corabia asta şi echipajul ei nici măcar nu s-ar fi aflat aici şi cu atât mai puţin n-ar fi luat în seamă planul ăsta nebunesc.

El o cuprinse într-o îmbrăţişare brutală. Pentru o clipă, mirosul pielii lui dezgolite se strecură în nările ei şi părul lui lăsat liber i se lipi de obraz. Althea îşi frecă faţa de pieptul lui cald. De ce, se întrebă ea, voia să rişte viaţa acelui bărbat şi pe a ei însăşi într-o astfel de aventură nebunească? Pe urmă el îi dădu drumul şi îşi luă cămaşa de pe un scaun. Când o îmbrăcă, redeveni căpitanul vasului.

– Ia steagul alb şi arborează-l. Spune-i echipajului să aibă armele pregătite, dar nicio armă în mână. Îi propunem lui Kennit să stăm de vorbă; nu-l invităm să ne abordeze. La primul semn de atac răspundem ca atare.

Althea îşi muşcă limba ca să nu-i spună că echipajul n-are nevoie să i se împrospăteze memoria. Îşi întipăriseră totul foarte bine în minte. Fără uneltirile lui Lavoy, se simţea mult mai încrezătoare în oamenii lor. Aveau să li se supună. Poate că, peste câteva ore, ea avea să stea din nou pe puntea *Vivaciei.* Se grăbi să ducă la îndeplinire ordinele lui Brashen.

– Acolo, căp'tane. Acum o vezi? Gankis arătă cu degetul şi miji ochii, de parcă asta l-ar fi putut ajuta pe căpitan să vadă mai bine. Corabia e ancorată chiar lângă plajă. Probabil echipajul crede că linia ţărmului şi copacii o ascund, dar eu am zărit-o...

– O văd, îl întrerupse scurt Kennit. Du-te la treburile tale!

Privi îndelung catargele şi pânzele. O certitudine stranie îi umplu sufletul. Bătrânul năier de cart plecă, domolit de tonul căpitanului. Vântul sufla rece pe lângă Kennit şi corabia lui se înfigea în valuri, dar el era deodată rupt de toate. *Paragon.* Cealaltă jumătate a sufletului său era ancorată în micul golf.

– Îl pot recunoaşte de la o distanţă atât de mare? se întrebă cu voce abia auzită. Cum? Pluteşte o senzaţie în aer? Un miros în vânt?

– Sângele îşi trimite chemarea către sânge, şopti talismanul de la încheietura mâinii lui. Ştii că el e. După atât de mulţi ani, s-a întors.

Kennit se străduia să respire, dar îşi simţea plămânii împovăraţi şi clisoşi. În el, spaima se

lupta cu nerăbdarea. Vorbindu-i din nou corăbiei, păşind din nou pe punţile ei, se simţea de parcă ar fi încheiat un capitol. Triumful ar fi înecat toate înfrângerile şi toată durerea din trecut. Corabia s-ar fi bucurat aflând cum prosperase şi cum se maturizase şi... Nu. N-avea să fie aşa; îl aşteptau o înfruntare şi o învinovăţire, umilinţa şi ruşinea. Avea să deschidă uşa durerilor trecutului, lăsându-le să-şi reverse chinurile în prezent. Avea să-şi privească în faţă iubirea trădată. Avea să recunoască astfel că o trădase din egoism, ca să-şi asigure supravieţuirea. Mai

– Căp'tane, ştii corabia pe care-a zărit-o omul de cart? A arborat un steag alb. Îşi ridică ancora şi vine spre noi. Cuvintele îi amuţiră pe buze sub privirea ameninţătoare a lui Kennit. Ce vrei să facem? întrebă cu voce joasă.

– Bănuiesc că e o capcană. Mesajul lui Faldin ne-a prevenit. Nu mă las momit de steagul lor. Dacă e nevoie, o să facem o pildă din corabia asta şi din echipajul ei. Dacă e perfidie la mijloc, atunci o trimitem la fund cu toată suflarea de la bord. Kennit îşi îndreptă privirea spre Jola şi îi întâlni ochii. Pregăteşte-te s-auzi multe minciuni azi. Căpitanul ăsta e un om foarte abil. Încearcă să captureze o corabie vie folosind o altă corabie vie. N-o să-ngăduim să se-ntâmple asta.

Durerea îi puse, brusc, un nod în gât. Groaza îl cuprinse la gândul că Jola, dacă s-ar fi răsucit pe călcâie tocmai atunci, i-ar fi văzut ochii înlăcrimaţi. *Sentimentele se schimbă*, îşi reaminti cu brutalitate. *Aşa se sufocase cândva un băiat; lacrimile sunt ale urnă băiat care nu mai există. Am încetat cu mult timp în urmă să simt aşa ceva.*

Tuşi ca să-şi acopere clipa de slăbiciune.

– Pregăteşte oamenii. Du-ne spre cealaltă corabie şi aruncă ancora. Arborează steagul nostru alb ca să-i facem să se-apropie. O să ne prefacem că ne-au păcălit cu şiretlicul lor. Îi spun corăbiei să trimită şerpii înainte. Îşi arătă dinţii într-un zâmbet batjocoritor. Trell n-are decât să negocieze cu ei.

– Cum porunceşti, căp'tane, spuse Jola, îndepărtându-se cu iuţeală.

Kennit îşi continuă drumul spre proră. Bocănitul propriului picior de lemn i se părea zgomotos. Oamenii se mişcau grăbiţi pe lângă el şi în jurul lui, fiecare grăbindu-se s-ajungă la postul său. Niciunul nu se oprea cu adevărat să-l privească. Nimeni nu mai putea să-l vadă cu adevărat. Toţi îl vedeau numai pe Kennit, Regele Insulelor Piraţilor. Nu asta îşi dorise întotdeauna? Să fie văzut doar omul pe care-l făcuse din sine însuşi? Încă mai putea să-şi imagineze cum ar fi urlat *Paragon* descoperind că rămăsese fără un picior sau ce exclamaţii de încântare ar fi scos la vederea minunatei croieli a vestei lui de brocart. Înţelese brusc că triumful nu e tot atât de desfătător când îl împărţi doar cu cei care s-au aşteptat întotdeauna să izbândeşti. Pe toate mările din lume nu exista decât o singură făptură care ştia cu adevărat de-a fir a păr prin ce trecuse Kennit ca s-ajungă pe astfel de culmi, o singură făptură putea înţelege cât de încântător îi e triumful şi cât de adânci i-au fost hăurile nenorocirii. O singură făptură putea să-i dea în vileag tot trecutul. *Paragon* trebuia să moară. Nu exista nicio altă cale. Şi, de data asta, Kennit trebuia să fie sigur de moartea lui.

Pe când urca scurta scară către puntea proră, văzu cu groază că Etta şi Wintrow erau deja acolo. Wintrow stătea aplecat peste balustradă, adâncit într-o discuţie cu galionul. Peste întinderea de apă care o despărţea de *Paragon,* Etta îl privea cu o expresie stranie. Părul ei negru se răsfira în vântul tot mai puternic. Kennit îşi făcu umbră cu mâna deasupra frunţii, ca să-i urmărească privirea. *Paragon* se apropia neabătut. Inima lui Kennit se frânse la vederea chipului ciopârţit cu cruzime. Ruşinea îl pârjoli, urmată de un val de furie. Vina nu putea fi aruncată asupra lui. Nimeni nu-l putea învinui, nici măcar *Paragon.* Vinovatul era Igrot! Igrot era singurul vinovat. Întinzându-se peste valuri, o spaimă rece ajunse la el. Groaza îl năuci şi îşi duse la faţă o mână tremurătoare.

– L-ai lăsat să-ţi ia toată suferinţa, îi şopti talismanul la ureche. A spus c-o s-o facă, şi tu l-ai lăsat. Micul său chip zâmbi. E toată acolo, te aşteaptă. Alături de el.

– Taci, scrâşni Kennit.

Cu degete tremurătoare, încercă să-şi desprindă blestemăţia aia de la încheietura mâinii. Avea s-o arunce peste bord, ca să se scufunde şi să dispară pentru totdeauna, cu tot ce ştia. Însă degetele îi erau bizar de stângace, aproape amorţite. Nu putea desface nodurile bine strânse. Trase de talisman, dar şnururile de piele rezistară.

– Kennit, Kennit! Nu te simţi bine?

Curva proastă punea ca întotdeauna întrebări nepotrivite în momente nepotrivite. Kennit îşi stăpâni sentimentele. Scoase batista şi îşi tamponă fruntea rece, dar brobonită de sudoare. Îşi regăsi glasul.

– Ba mă simt foarte bine, fireşte. Tu?

– Arătai atât de... pentru o clipă, m-am temut c-o să leşini.

Privirea Ettei îi scrută faţa, străduindu-se să i-o citească. Încercă să-i ia mâinile intr-ale ei. Nici gând s-o lase. Se uită la ea, zâmbind uşor. Abate-i atenţia.

– Băiatul, spuse el cu glas scăzut. Lui îi vine probabil foarte greu. Cum se simte?

– Sfâşiat, îi destăinui ea, fără să stea pe gânduri.

Un bărbat mai slab de înger s-ar fi simţit jignit de uşurinţa cu care trecuse Etta de la grija pentru el la grija pentru Wintrow. Dar, la urma urmelor, nu era decât o târfă. Ea oftă.

– Se străduieşte să stoarcă un răspuns de la corabie. Îi cere să-i vorbească fiind *Vivacia.* Bineînţeles că ea nu-l ia în seamă. Acum încearcă s-o facă să reacţioneze la prezenţa Altheei. Dar corabia nu-i oferă nimic. I-a reamintit cum tu i-ai făgăduit că Altheei n-o să i se facă niciun rău, dar a râs şi a spus că e făgăduiala ta, nu a ei. I-a frânt inima când a adăugat că o înţelegere cu tine nu e o făgăduială, Etta îşi coborî vocea: N-ai putea să-l asiguri încă o dată c-o să te ţii de cuvânt?

Kennit ridică din umeri:

– Ba da, dar numai în măsura în care va fi cu putinţă, întocmai cum i-am spus mai înainte. Unii sunt hotărâţi să lupte până la moarte şi, dacă e aşa, ce pot face eu? Cu siguranţă nu se-aşteaptă s-o las să mă omoare ca să nu-mi încalc cuvântul.

Pentru câteva clipe, Etta se mulţumi doar să-l privească. De două ori păru gata să spună ceva, dar nu scoase niciun sunet. În cele din urmă, întrebă cu voce înceată:

– Cred că steagul alb ar putea fi o amăgire. Dar... o să-ncerci să-ţi îndeplineşti făgăduiala?

El o privi pieziş.

– Bizară întrebare. Sigur că da.

Zâmbetul îi deveni cald. Îi oferi Ettei braţul, iar ea îl luă şi vrui alături de el, lângă copastie.

– Dacă lucrurile încep să meargă prost - aici foloseşte-ţi raţiunea dacă bănuieşti că n-o să meargă aşa cum îşi doreşte Wintrow, ia-l sub punte, continuă el cu voce joasă. Găseşte o i uză, ceva care să-i abată atenţia. Indiferent ce.

Etta îi aruncă o scurtă privire.

– Nu mai e copil ca să dea uitării o jucărie când îi fluturi alta în faţa ochilor.

– Nu mă-nţelege greşit. Spun doar ceea ce ştim amândoi că e adevărat. Eşti o femeie întotdeauna în stare să atragă atenţia oricărui bărbat. Fă orice trebuie să faci, n-o să te învinuiesc. Orice. Nu m-aştept să uite că familia lui e amestecată în povestea asta, dar nu e nevoie să fie martor la tot ce va urma.

Aşa. Doar poruncindu-i pur şi simplu să-l seducă pe Wintrow i-ar fi putut da mai clar de înţeles ce vrea de la ea. Sa ştia că Etta era destul de pofticioasă, încât să nu respingă un al doilea bărbat. În ultima vreme fusese de-a dreptul nesătulă. L-ar fi putut ţine pe băiat ocupat atât de mult cât avea Kennit nevoie ca să pună lucrurile la punct. Ea păru adâncită în gânduri în timp ce se apropiau de Wintrow.

Băiatul vorbea încet, cu convingere.

– Se poate spune că Althea a crescut la bordul tău. Dacă ar fi putut hotărî ea, nu te-ar fi părăsit niciodată. Când o să stea iarăşi pe puntea asta, tot ce simţeai pentru ea va ieşi din nou la suprafaţă. *Vivacia,* ea o să te facă să devii tu însăţi, şi ştiu c-o s-o întâmpini cu drag. Lasă deoparte furia stârnită de ceea ce a fost silită să facă.

Fulger îşi ţinea braţele încrucişate pe piept. În jurul navei apa clocotea de şerpi.

– Nu sunt furioasă, Wintrow. Doar plictisită. Sătulă de predica ta. Am auzit adesea de preoţi care bat omul la cap până când se declară de acord cu ei doar ca să-l facă să tacă. Aşa că am o întrebare: dacă pretind că simt ceva pentru ea, taci şi pleci de-aici?

Pentru o clipă, Wintrow îşi lăsă capul în jos. Kennit crezu că ea îl înfrânsese. Pe urmă băiatul îşi înălţă fruntea ca să se uite la *Paragon,* care se apropia.

– Nu, spuse cu voce scăzută. N-o să plec. Stau chiar aici, lângă tine. Când va veni ea la bord, trebuie să fie aici cineva care s-o lămurească imediat în legătură cu tot ce ţi s-a întâmplat.

Nici în ruptul capului! Kennit luă iute o hotărâre.

– De fapt, Wintrow, am pentru tine o mică însărcinare. Ia-o şi pe Etta. Imediat ce ancorăm, vreau să te urci în barcă şi să treci pe *Marietta. O* parte din oamenii lui Sorcor sunt nechibzuiţi şi se înfierbântă repede. Spune-i lui Sorcor, cu diplomaţie, că numai eu m-apropii de corabia asta. Vreau s-o ţină pe *Marietta* la distanţă; pentru mine, cel mai bine ar fi dacă echipajul lui nici măcar nu s-ar îngrămădi lângă copastie. Corabia asta vine spre noi arborând steagul alb; nu vreau ca echipajul ei să se simtă copleşit numeric şi ameninţat. Asta ar putea

duce la izbucniri violente de care nu e nevoie.

– Căp'tane, n-ai putea trimite... începu Wintrow, rugător.

Degetele lui Kennit loviră apăsat dosul palmei Ettei. Ea îl înţelese.

– Nu te văita, Wintrow! îl dojeni pe băiat. N-o să-ţi fie de niciun folos să stai aici, lăsând-o pe Fulger să te chinuiască. Se joacă doar cu tine ca pisicuţa cu şoarecele, şi tu n-ai destulă minte ca să pleci de lângă ea. Aşa că te-ajută Kennit. Haide. Ai darul vorbelor dulci, o să-i poţi spune lui Sorcor ce i se porunceşte fără să-l faci să se simtă jignit.

Kennit o asculta cu admiraţie. Se pricepea de minune să-l facă pe Wintrow să se simtă deopotrivă neghiob şi egoist, fiindcă încerca să se împotrivească. Era probabil un talent femeiesc. Şi mama lui îi vorbise adesea astfel, lăsând ascuţişul neîngăduinţei să-l convingă că greşeşte. Îşi alungă amintirea asta. Cu cât dispărea *Paragon* mai repede, cu atât mai bine. Trecuseră mulţi ani de când în minte nu i se mai foiseră atâtea amintiri supărătoare.

Nesigur, Wintrow se uită de la unul la altul.

– Dar speram să fiu aici când Kennit o să se-ntâlnească...

– Ar da impresia că eşti un ostatic scos înadins la vedere. Vreau să înţeleagă că ai intrat în echipajul meu de bunăvoie. Doar dacă nu cumva... Kennit se întrerupse şi îi aruncă lui Wintrow o privire stranie. Vrei să părăseşti corabia? Să pleci cu ei? Fiindcă, dacă asta e dorinţa ta, nu trebuie decât să-mi spui. Te poţi întoarce cu ei în Bingtown sau la mănăstirea ta...

– Nu.

Chiar şi Etta păru surprinsă de iuţeala cu care răspunse Wintrow.

– Locul meu e aici. Acum o ştiu. Nu doresc nicidecum să plec. Căp'tane, o să-ţi rămân alături şi o să văd cu ochii mei cum devin Insulele Piraţilor un regat recunoscut. Simt... simt că aici a vrut Sa să mă aflu. Preţ de o clipă, băiatul privi puntea în tăcere. Pe urmă reîntâlni ochii lui Kennit. Mă duc la Sorcor, căp'tane. Chiar acum?

– Da. Spune-i să rămână acolo unde e. Ai grijă să înţeleagă bine asta. Indiferent ce s-ar întâmpla, să mă lase pe mine să rezolv.

Pe când cei doi se îndepărtau în grabă, Kennit luă locul lui Wintrow lângă copastie.

– De ce-l chinuieşti pe băiat cu atâta încântare? întrebă el corabia cu îngăduinţă şi amuzament deopotrivă.

– De ce mă tot sâcâie cu obsesia lui pentru *Vivacia?* mormăi ea drept răspuns. Ce anume are ea atât de miraculos? De ce nu mă poate accepta pe mine în locul ei?

Gelozie? Dacă ar fi avut mai mult timp, posibilitatea asta ar fi meritat să fie cercetată. Ocoli răspunsul spunând:

– Băieţii îşi dau întotdeauna silinţa să păstreze lucrurile aşa cum sunt. Ai răbdare cu el, o să-şi vină în fire. Pe urmă rosti întrebarea pe care nu îndrăznise s-o pună până atunci: Şerpii pot să scufunde o corabie? Nu doar s-o strice ca să nu mai poată naviga, ci s-o trimită la fund? Trase aer în piept. De preferat, făcută bucăţi.

– Habar n-am. Privindu-l cu coada ochiului, Fulger adăugă: Ai vrea să-ncercăm?

Pentru o clipă, buzele lui nu izbutiră să găsească forma cuvântului.

– Da, recunoscu apoi. Dacă o să fie nevoie, adăugă cu voce pierită.

Glasul ei deveni gutural.

– Gândeşte-te ce-mi ceri. *Paragon* e o corabie vie, la fel ca mine. Se uită spre vasul care se apropia. Un dragon asemenea mie doarme în scheletul lui de lemn. Îmi ceri să mă-ntorc, pentru binele tău, împotriva unuia dintre semenii mei. Crezi că aş face-o?

Hăul apărut brusc în mijlocul planurilor sale aproape că-l descumpăni pe Kennit. *Paragon* se oprise şi arunca ancora la o distanţă mai mare decât bătaia săgeţilor. Căpitanul lui nu era întru totul idiot. Kennit trebuia să-şi convingă corabia, şi încă repede.

– Pentru mine, tu eşti mai presus decât oricine altcineva. N-aş şovăi dacă mi-ai cere un sacrificiu asemănător, făgădui el din tot sufletul.

– Serios? întrebă ea plină de cruzime. Chiar dacă ar fi vorba de Etta?

– Fără şovăire, garantă el, refuzând să se gândească la sensul propriilor cuvinte.

– Şi dacă ar fi Wintrow?

Glasul ei îndulcit mustea de subînţelesuri.

În el se răsuci un cuţit. În ce măsură izbutea ea să-i citească într-adevăr în suflet? Trase adânc aer în piept.

– Dacă asta o să-mi ceri.

Oare avea s-o facă? Să-i ceară să renunţe la băiat? Îşi alungă gândul ăsta.

– Sper că şi tu mă preţuieşti la fel de mult. Încercă să găsească alte cuvinte frumoase pentru ea. Nu izbuti, aşa că se mulţumi să adauge doar: O s-o faci?

– E timpul să afli preţul, ripostă ea.

Marietta ridicase la bord bărcuţa lui Wintrow. Acum vira. Avea să ancoreze curând, la o distanţă mulţumitoare. Kennit rămase în aşteptare, privind munca de rutină a echipajului lui Sorcor.

– După ce vom termina aici, spuse Fulger, îţi vei chema corăbiile, toate corăbiile care arborează steagul cu corb. Tu şi ele veţi fi escorta noastră. Şerpii trebuie să călătorească spre miazănoapte, către gura unui fluviu de care nu-şi aduc prea bine aminte, dar pe care eu am intrat de multe ori când eram *Vivacia.* Pe drum vom aduna şi alţi şerpi. Tu o să-i aperi de oameni. Odată ajunşi la fluviu, eu o să-i călăuzesc în susul lui, în vreme ce toate celelalte corăbii ale tale vor sta de pază în urma noastră. Nicio corabie din lemn obişnuit n-o să-i poată însoţi. Tu, Kennit Ludluck, o să-mi dai din timpul tău care a rămas din iarna asta şi apoi toată primăvara şi toate zilele verii, până în toiul ei, când soarele dă cea mai multă căldură, ca să-i ajutăm pe şerpi să facă tot ce au de făcut şi ca să-i păzim cât vor fi neajutoraţi. Ăsta e preţul. Vrei să-l plăteşti?

Rostindu-i numele, corabia îl legase de ea. De unde îl ştia? Îi ghicise? Se uită în jos, la micul talisman care rânjea, prins de încheietura mâinii lui. Privind trăsăturile identice cu ale sale, ştiu cine îl trădase. Talismanul îi făcu cu ochiul.

– Şi eu am fost cândva dragon, şopti.

Avea atât de puţin timp de gândire! Dispărând cu şerpii atât de multe luni, ar fi putut distruge tot ce construise. Însă nu cuteza s-o refuze. Poate, cugetă el sumbru, asta avea să dea mai mult farmec legendei sale. *Paragon* cobora la apă o barcă. Althea Vestrit avea să fie în ea.

– Dacă fac ce-mi ceri, o să-l scufunzi pe *Paragon*?

Îi venea greu s-o întrebe acum, când era sigur că ea ştie de ce doreşte el să-şi găsească *Paragon* sfârşitul.

– Spune-mi de ce vrei să dispară. Rosteşte cuvintele.

El răsuflă adânc şi îi întâlni ochii.

– Motivele mele nu se deosebesc de ale tale, spuse el cu răceală. Tu nu vrei să vină Althea la bord, fiindcă te temi că ţi-ar "reaminti totul despre tine însăţi". Îşi înălţă privirea şi se uită lung la *Paragon.* Acolo pluteşte o parte din mine însumi fără de care mă simt foarte bine.

– Atunci se pare că, pentru noi amândoi, e cel mai înţelept să-ţi fac pe plac, încuviinţă ea. *Paragon* e nebun. Nu pot conta pe ajutorul lui; încă şi mai rău, fiind o corabie vie, ar putea să ne urmeze în susul fluviului şi să ni se împotrivească. N-o să mai poată zbura niciodată ca dragon. Aşa că să-l scăpăm de nefericire. Şi să punem capăt şi nefericirii tale, legându-te totodată de mine. Numai de mine.

Gelozie. De data asta, de neconfundat. Nu voia să-l împartă cu nimeni şi în niciun caz cu un rival atât de puternic cum era *Paragon.* Şi în privinţa asta semănau. Ea îşi îndesă bărbia în piept şi chemă şerpii. Scoase un sunet pe care Kennit mai degrabă îl simţi decât îl auzi. Escorta de şerpi rămăsese în urmă ca să vâneze şi să mănânce, dar veni degrabă la chemarea ei. În curând, în jurul lor răsări o pădure de capete atente. Şerpoaica verde-argintie din Insula Celorlalţi veni în faţa mulţimii. Când Fulger se întrerupse, îşi deschise botul şi scoase un răget drept răspuns. Fulger îşi dădu capul pe spate şi cântă. Vocea ei se izbi de vântul care prevestea o furtună. Urmară mai multe schimburi de gemete, urlete şi ţipete ascuţite ale celor două. Încă doi şerpi îşi adăugară glasurile corului. Kennit se nelinişti. Probabil că discutau poruncile lui Fulger. Asta nu se mai întâmplase niciodată. Nu era de bun augur, dar nu cuteză s-o întrerupă cu o întrebare. Echipajul lui urmărea curios totul. Kennit îşi privi degetele încleştate de copastie şi văzu mica faţă de la încheietura mâinii sale uitându-se în sus, la el.

– I se împotrivesc? întrebă.

– Pun la îndoială necesitatea. Cea Care îşi Aminteşte crede că *Paragon* le-ar fi de folos viu. Fulger spune că e deopotrivă nebun şi unealtă supusă oamenilor de la bordul lui. Maulkin întreabă dacă pot să-l mănânce ca să-i dobândească amintirile. Fulger nu e de acord. Cea Care îşi Aminteşte vrea să ştie de ce. Acum Maulkin întreabă dacă nu cumva corabia ştie lucruri pe care vrea să le ascundă şerpilor.

Fulger era acum evident furioasă. Kennit ştia că echipajul stă gură cască în spatele lui. Fără să-şi întoarcă deloc capul, îi porunci lui Jola:

– Toţi oamenii la posturile lor.

Secundul îi dădu ascultare şi toată lumea plecă în fugă.

– Ce spun? întrebă Kennit din nou talismanul.

– Foloseşte-ţi ochii, veni răspunsul în şoaptă. Şerpii i se supun.

*

Brashen rămăsese la bordul lui *Paragon.* Nu i se păruse înţelept să părăsească amândoi corabia, iar Althea nu putea suporta să fie atât de aproape de *Vivacia* fără să-i vorbească. În barcă, alături de ea, Haff şi Jek se aplecară asupra vâslelor. Aşezat la proră, cu mâinile încleştate de o parâmă de amarare, Lop se uita drept înainte cu un aer sumbru. Althea stătea ţeapănă pe locul de la pupă. Se spălase şi îşi pusese hainele pe care le purtase la plecarea lui *Paragon.* Nu putea să sufere greutatea fustei despicate, dar ocazia era ceremonioasă şi n-avea alte haine mai bune. Erau într-adevăr singurele haine cât de cât prezentabile. Vântul din ce în ce mai puternic trăgea cu speranţă de părul ei împletit în cozi prinse de cap. Spera că înfăţişarea ei ceremonioasă n-o să fie privită de Kennit drept o încercare de a se ascunde în spatele veşmintelor femeieşti. Trebuia s-o ia în serios.

Strânse mai bine în mâini sulul de pergament şi se uită la destinaţia lor. Pe puntea proră a îndrăgitei ei *Vivacia* se zărea o singură siluetă. Haina de un albastru întunecat îi flutura în vânt şi avea un şold mai sus decât celălalt, semn că îşi sprijinea toată greutatea pe un singur picior. Trebuia să fie Kennit. Înainte de plecarea ei de pe puntea lui *Paragon*, mai stătuseră şi alţii alături de el. Se gândise că tânărul ar fi putut fi Wintrow. Nu putea pretinde că-l recunoscuse, însă părul negru şi postura îi aduseseră aminte de tatăl ei. Era cu putinţă să fie el? Şi, dacă era el, unde plecase? De ce n-o aştepta decât Kennit?

Din reflex, aruncă o privire în urmă, spre *Paragon.* Brashen stătea neliniştit pe puntea proră. Alături de el era Clef, cu mâinile în şold, fără să-şi dea seama că-şi imită căpitanul. Părul lui Amber flutura în vânt aidoma unor şuviţe de mătase, iar neclintirea feţei o făcea să pară un al doilea galion. Cu braţele încrucişate şi fălcile încleştate, *Paragon* se uita spre *Vivacia* fără s-o vadă. Muşchii lui ţepeni trădau o hotărâre teribilă. De când fusese zărită *Vivacia,* el nu mai scosese niciun cuvânt. Când îndrăznise să întindă mâna şi să-i atingă umărul musculos, Althea i-l simţise tare ca lemnul. Era ca şi cum ar fi atins spinarea încordată a unui câine care-şi arată colţii.

– Nu-ţi fie frică, îi vorbise ea cu blândeţe, dar nu primise niciun răspuns.

Stând calmă pe copastie, alături de ea, Amber clătinase din cap.

– Nu-i e frică, spusese cu glas scăzut. Furia care îl mistuie distruge orice alt sentiment.

Părul i se înfoiase uşor în vântul înteţit şi continuase cu o voce ce părea să vină din depărtări.

– Primejdia ne ţine sub căuşul palmei sale şi nu putem face nimic mai mult decât să fim martori la mersul lucrurilor. Aici mergem pe o funie care se leagănă între mai multe reprezentări posibile ale viitorului. Oamenii cred întotdeauna că ei decid soarta întregii lumi, şi chiar o fac, dar niciodată atunci când cred ei că se-ntâmplă. Viitorul se ondulează ca un şarpe prin apă şi destinul unei corăbii devine soarta spre care merge lumea. _

Se întorsese să se uite la Althea cu ochi de culoarea chihlimbarie a rachiului în lumina focului.

– Nu simţi? şoptise. Suntem într-un punct de cotitură. Suntem un ban care se răsuceşte în aer, o carte de joc fluturând, azvârlită cu un bobârnac, un cub cu rune plutind în apă agitată. Posibilităţile mişună în jur ca un roi de albine. În această zi, într-o clipă, în timpul unei răsuflări, viitorul lumii o să-şi schimbe cursul, deviind foarte puţin. Într-un fel sau altul, banul o să cadă zăngănind, cartea o să se aşeze pe masă, cubul o să sară la suprafaţa apei. Faţa lui de deasupra o să ne orânduiască zilele, iar copiii care vor veni de-atunci înainte pe lume vor spune: "Aşa a fost dintotdeauna.“

Vocea i se stinsese, însă Althea avusese senzaţia că vântul îi poartă cuvintele în jurul lumii. Simţise furnicături pe pielea capului.

– Amber, mă sperii.

Cealaltă femeie se întorsese spre ea zâmbind alene, în culmea fericirii.

– Da? Atunci devii mai înţeleaptă.

Althea nu crezuse că poate suporta privirea neclintită a acelor ochi. Pe urmă Amber clipise şi o văzuse iarăşi. Sărise de pe copastie pe punte, ştergându-şi mâinile de turul pantalonilor înainte de a-şi pune mănuşile.

– E timpul să pleci, spusese. Haide. Te-ajut să-ţi aranjezi părul.

– Veghează asupra lui *Paragon* în locul meu, îi ceruse Althea cu glas scăzut. Nu-l lăsa singur,

– Mi-ar plăcea s-o fac, răspunsese Amber, mângâind copastia cu degetele ei lungi. Dar trebuie să înfrunte singur ce-i rezervă ziua asta.

Acum, uitându-se în urmă, Althea îşi dori să fi venit Amber cu ea. Strânse mai tare pergamentul şi se rugă să fie Kennit înrâurit de oferta scrisă cu grijă. Trebuia să fie! Tot ce auzise despre el vorbea de o inteligenţă de netăgăduit dublată de o clarviziune remarcabilă. Arborase şi el un steag alb, aşa că era de acord să negocieze. Măcar avea s-o asculte. Chiar dacă o iubea pe *Vivacia,* şi mai ales dacă o iubea, avea să-şi dea seama că e cel mai avantajos pentru toţi să o înapoieze familiei Vestrit în schimbul unor înţelegeri negustoreşti. Amber ridică pe neaşteptate un deget, arătând ceva din faţa Altheei. În aceeaşi clipă, Lop scoase un strigăt nebunesc, urmat ca un ecou de cel al lui Haff, care lăsă vâsla să cadă şi se săltă pe jumătate în picioare. Althea îşi întoarse capul să vadă ce arată Amber şi înlemni.

În jurul *Vivaciei,* marea mişuna de şerpi. Cap după cap scânteietor se înălţa din adâncuri, până ce între Alţhea şi corabia ei apăru o pădure de şerpi. În barcă, Haff se ghemui bolborosind, în timp ce Jek întreba:

– Ne întoarcem?

Lop se târî pe fundul bărcii şi luă cu speranţă vâsla lui Haff. Althea privea îndurerată hoarda de şerpi care îi ameninţa corabia. Însă urmă ceva şi mai rău.

Vivacia îşi dădu capul pe spate şi le cântă creaturilor. Gâtul i se umflă şi îşi deschise larg gura. Scoase gemete, răgete şi triluri neomeneşti. Capetele şerpilor fascinaţi de cântecul ei se legănară. După o vreme, îi răspunseră tot cântând, ca şi cum i-ar fi vrăjit.

Althea îşi dădu seama că s-a ridicat pe jumătate, cu ochii lipiţi de galion. Nelinişstea se zvârcolea în ea. Era limpede că *Vivacia* le vorbea şerpilor, iar ei îi răspundeau. Faţa corăbiei, schimonosită ca să redea sunetele şerpeşti, era neomenească, la fel ca nefireasca înălţare şi zvârcolire a părului său. O ducea pe Althea cu gândul la coama unui şarpe, înfoiată înainte de a-şi arunca veninul. Oare *Vivacia* imita şerpii ca să-i convingă să n-o atace?

În timp ce privea fix galionul, în sufletul Altheei zvâcni o certitudine cumplită, care o făcu să înlemnească. O alungă, aşa cum goneşti amintirea unui coşmar. *E a mea*, îşi spuse cu insistenţă, Vivacia *e a mea, face parte din familia mea, mi-e rudă de sânge.* Totuşi, cu glas scăzut, dădu o poruncă:

– Lop, Jek, scoateţi-ne de-aici. Haff, taci, dacă nu poţi fi de folos.

Nu avu nevoie să repete. Lop şi Jek se aplecară asupra vâslelor cu înverşunare.

Vivacia înălţă o mână uriaşă şi arătă poruncitoare către *Paragon.* Din gâtlej îi ţâşni un ţipăt de şoim năpustit asupra prăzii:

– Chi-ii-ii!

Aidoma unui stol de păsări rotitor, toate capetele şerpilor se întoarseră spre corabia oarbă. O clipă mai târziu, un val de şerpi porni spre ea, ondulându-şi culorile scânteietoare. Capetele spintecau apa şi spinările lor sclipitoare se unduiau străpungând suprafaţa spumoasă, năpustindu-se spre *Paragon.* Althea nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos şi nici ceva atât de înspăimântător. Sub ochii ei, boturile şerpilor se căscară larg, arătându-şi interiorul stacojiu şi dinţii albi. Aidoma florilor întoarse spre soare, coamele multicolore începură să li se răsfire în jurul gâturilor ca nişte petale ucigaşe.

De pe puntea lui *Paragon,* Brashen le strigă să se-ntoarcă imediat pe corabie, de parcă porunca lui ar fi putut face barca să se mişte mai repede. Althea se uită peste umăr la şerpii care se apropiau şi îşi dădu seama că era prea târziu. Lop şi Jek vâsleau din greu, adâncind vâslele cu mişcări lungi ce făceau barca să se avânte, dar doi vâslaşi nu aveau cum să întreacă acele creaturi ale mării, îndepărtându-se de ele. Sărmanul Haff, victimă a amintirii ultimei sale întâlniri cu un şarpe, stătea ghemuit pe fundul bărcii. Althea nu-l putea învinui. Încremenită ea însăşi de groază, se uita la creaturile care îi ajungeau din urmă. Apoi un şarpe albastru se înălţă semeţ deasupra bărcii, cu coama lui înfoiată ca o imensă umbrelă din tentacule.

Toţi cei din barcă ţipară, însă uriaşa creatură nu făcu nimic altceva decât să-i împingă, îndepărtându-i din calea sa. În învolburarea din urma ei, barca se clătină violent, răsucindu-se apoi în loc, izbită de un alt şarpe în trecere. Lovitura lui smulse vâsla din strânsoarea lui Jek şi îi rupse suportul. Althea îşi încleştă mâinile de bancheta pe care stătea până ce i se albiră încheieturile degetelor şi se rugă să nu se răstoarne. După ce legănarea bărcii se domoli, se uită cu groază la şerpii care îl înconjurau pe *Paragon.* Nu putea face nimic pentru corabie sau pentru echipajul de la bord. Se sili să se gândească numai la ceea ce îi stătea în puteri.

Şi se hotărî.

– Folosiţi vâsla drept padelă şi îndreptaţi-vă spre *Vivacia.* Ea e de-acum singura noastră speranţă. Nu ne putem nicicum întoarce pe *Paragon* printre atâţia şerpi.

*

Brashen se uita neajutorat cum se leagănă şi se răsuceşte barca Altheei în urma hoardei de şerpi. Cântărea cu iuţeală posibilităţile, scoţându-şi din minte tot ce nu era cu putinţă. Lăsarea unei alte bărci la apă n-ar fi fost de niciun ajutor; n-ar fi izbutit decât să pună în pericol alţi membri ai echipajului. Îşi luă ochii de la Althea şi răsuflă adânc. Când privirea lui o regăsi din nou, se gândi la ea considerându-se doar căpitanul ei. Dacă se încredea cât de cât în ea, şi-o închipuia în stare să le poarte de grijă bărcii şi oamenilor ei. Şi ea s-ar fi aşteptat la acelaşi lucru din partea lui. Prima lui grijă trebuia să fie corabia.

Numai că nu era mare lucru de făcut. Dădu totuşi un ordin.

– Ridicaţi ancora. Vreau să ne putem mişca dacă e nevoie. Se întrebă dacă nu cumva spusese asta ca să aibă oamenii ceva de făcut, în loc să se holbeze la valul de şerpi care se apropia.

Se uită la Amber. Ea se ţinea strâns de copastie, aplecându-se ca să-i vorbească încet lui Paragon, descriindu-i tot ce nu putea să vadă.

Îşi îndreptă gândurile spre celelalte întâlniri cu şerpi. Când îşi aduse aminte de şarpele lui Haff, le porunci celor mai buni arcaşi să vină lângă copastie.

– Nu trageţi înainte de a vă ordona eu, le ceru cu asprime. Iar atunci faceţi-o numai dacă puteţi nimeri petele strălucitor colorate din spatele deschiderii botului. Nu alegeţi nicio altă ţintă! Aşteptaţi până când le puteţi lovi. Fiecare săgeată contează. Se uită din nou la Amber şi întrebă: înarmăm corabia?

– Nu vrea, răspunse ea cu voce scăzută.

– Nu vreau nici ca arcaşii voştri să lupte. Glasul lui *Paragon* era răguşit. Ascultă-mă, Brashen Trell! Spune-le oamenilor să-şi lase jos arcurile şi celelalte arme. Să le ţină la-ndemână, dar să nu ameninţe cu ele. Nu vreau să omorâm creaturile astea. Bănuiesc că nu sunt un pericol pentru mine. Dacă mă respecţi cât de cât...

Paragon îşi lăsă gândul să se spulbere. Îşi înălţă braţele larg deschise şi strigă pe neaşteptate:

– Vă cunosc. VĂ CUNOSC!

Urletul lui gros vibră prin întreaga corabie. Îşi lăsă lent braţele pe lângă trup.

– Şi voi mă cunoaşteţi.

Brashen se holbă la el nedumerit, dar le făcu semn arcaşilor să se supună. Ce voia să spună corabia? Însă, în vreme ce *Paragon* îşi dădu capul pe spate şi îşi umplu pieptul cu aer, căpitanul ştiu că nu vorbise cu echipajul, ci cu şerpii care se apropiau.

Paragon îşi deschise larg gura. Sunetul pe care-l scoase vibră în scândurile de sub picioarele lui Brashen, apoi se înălţă până ce deveni un vaier prelung. O altă respiraţie adâncă şi încă un strigăt, cu o voce mai asemănătoare cu un fluier de cart decât cu graiul omenesc.

În tăcerea care urmă, şoapta lui Amber ajunse la urechile lui Brashen.

– Şerpii te aud. Încetinesc şi se uită unii la alţii. Acum continuă să se apropie, dar cu prudenţă, şi toţi se uită la tine. Se opresc şi se răsfiră în jurul tău, într-un cerc imens. Acum unul iese în faţă. E verde, dar solzii lui aruncă sclipiri aurii şi se răsuceşte în lumina soarelui...

– Solzii ei, se grăbi *Paragon* s-o corecteze. E Cea Care îşi Aminteşte. Îi simt gustul în vânt, iar scândurile mele îi simt prezenţa sub apă. Se uită la mine?

– Da. Se uită cu toţii.

– Bun.

Galionul răsuflă din nou adânc şi dintre buze îi ieşiră din nou sunetele cavernoase ale graiului şerpilor.

*

Shreever îl urmă pe Maulkin cu inima grea. Loialitatea ei faţă de el era neclintită; l-ar fi urmat şi sub gheaţă. Îi acceptase hotărârea de-ai ceda Celei Care îşi Aminteşte conducerea încâlciturii. În şerpoaica schilodită avusese din instinct o încredere care trecea dincolo de mirosul ei aparte. O încredere inspirată de ea însăşi. Shreever era sigură că acei doi şerpi puteau salva stirpea.

Însă în ultima vreme avea impresia că ei doi îi cedaseră conducerea corăbiei aurii numite Fulger. În ea, Shreever nu putea avea încredere. Deşi mirosea aidoma Celei Care îşi Aminteşte, nici nu arăta ca un şarpe, nici nu se purta ca atare. Poruncile date de ea încâlciturii n-aveau nicio noimă, iar "curând" era cuvântul cu care începea de fiecare dată când făgăduia că-i va conduce într-un loc sigur, unde să-şi ţeasă coconii. "Curând" şi "mâine" însemnau o tărăgănare pe care şerpii nu şi-o mai puteau îngădui. Frigul iernii îngheţa apele, iar bancurile

de peşti migratori dispăreau. Şerpii îşi pierdeau deja din carne. Dacă nu-şi făceau repede coconii, trupurile lor n-ar mai fi avut rezerve ca să reziste în anotimpul rece şi cu atât mai puţin ca să se preschimbe.

Însă Cea Care îşi Aminteşte i se supunea lui Fulger, iar Maulkin i se supunea ei. Aşa că Shreever îl urma, ca şi Sessurea şi restul încâlciturii. Deşi ultima poruncă a lui Fulger era total lipsită de noimă. Distrugeţi cealaltă corabie argintie. Ea voia să ştie de ce. Corabia nu-i ameninţase în niciun fel. Mirosea a şarpe, în acelaşi fel de neînţeles şi împuţinat ca Fulger. Aşa că, de ce s-o nimicească? Şi, mai ales, de ce s-o nimicească lăsând-o nedevorată? De ce să n-o ducă la fund şi să-i împartă carnea între ei? Judecând după miros, era bogată în amintiri. Cealaltă argintie pe care o trăseseră la fund le cedase de bunăvoie carnea şi amintirile sale. De ce ar fi fost asta altfel?

Însă Fulger le stabilise tactica. Aveau să împroaşte corabia cu venin, ca s-o şubrezească. Apoi cei mai lungi dintre şerpii de parte bărbătească aveau să se arunce asupra sa, răsturnând-o pe-o parte. Odată ce-avea să fie cu aripile în apă, şerpii mai mici îşi puteau adăuga greutatea şi forţa lor ca s-o scufunde. Aveau s-o rupă în bucăţi şi să lase bucăţile să se ducă la fund. Nu le era îngăduit să mănânce decât creaturile cu două picioare. O intenţionată irosire prostească a forţei, a vieţii şi a mâncării. Corabia aia avea ceva de care se temea Fulger? O amintire ascunsă în trupul argintiu, una pe care Fulger nu voia s-o împartă cu nimeni?

Pe urmă corabia argintie vorbi. Profundă şi puternică, vocea îi licări prin apă. Trecu, poruncitoare, de-a lungul solzilor lui Shreever. Ea îşi încetini înaintarea şi coama i se pleoşti a mirare.

– De ce mă atacaţi? întrebă corabia. Apoi adăugă, cu voce mai aspră: Aşa v-a poruncit *el*? Aşadar se teme să mă-nfrunte, dar îi trimite pe alţii s-o facă în locul lui? În privinţa trădării, a mai fost viclean şi-n alte dăţi. Credeam că vă cunosc. Credeam că vă pot numi moştenitorii Celor Trei Tărâmuri. Însă aceia nu se puneau decât în slujba propriilor interese. Nu se târau grăbindu-se să îndeplinească porunca unui om.

Dispreţul îi picura din cuvinte ca veninul.

Şerpii prinseră brusc să se foiască, nedumeriţi. Nu se aşteptaseră să-şi audă victima vorbindu-le, şi cu atât mai puţin punându-le întrebări şi defăimându-i. Cea Care îşi Aminteşte vorbi în numele tuturor când întrebă:

– Cine eşti? Ce eşti?

– Cine sunt? Ce sunt? Întrebările astea au atât de multe răspunsuri încât îşi pierd sensul. Şi de ce vă datorez eu un răspuns, când voi nu mi-aţi răspuns mie? De ce mă atacaţi? Îl slujiţi pe Kennit?

Niciun şarpe nu răspunse, dar niciunul nu atacă. Shreever aruncă o privire către tăcuţii două-picioare îngrămădiţi de-a lungul corăbiei, de-o parte şi de alta, ţinându-se strâns de vârfurile aripilor ei. Nu se mişcau, doar ascultau şi asudau în tăcere. Ştiau că n-au nimic de spus: ştiau că e vorba de ceva care nu-i priveşte decât pe Stăpânii Celor Trei Tărâmuri. Ce însemnau învinovăţirile rostite de creatura argintie? Porunca de a distruge corabia aia venea într-adevăr de la Fulger sau de la oamenii aflaţi la bordul ei? Shreever urmărea totul cu nesaţ în timp ce atât Cea Care îşi Aminteşte, cât şi Maulkin aşteptau să dea cealaltă argintie un răspuns.

Însă, de vorbit, vorbi Hoit, şarpele alb. Rămăsese în afara încâlciturii; stătea mereu pe margine, ascultând şi batjocorind.

– Nu te vor ucide la porunca unui om, ci fiindcă le-a promis cealaltă corabie că, dacă o fac, o să-i călăuzească acasă. Fiind creaturi nobile, cu minţi ascuţite, au căzut imediat de acord că un omor e un preţ mic pentru a se salva pe ei înşişi. Chiar şi dacă trebuie să-l omoare pe unul de-ai lor.

Creatura care făcea parte din corabie îşi desfăcu larg membrele.

– Unul de-ai voştri? Aşadar pretindeţi cu adevărat că asta sunt? Ce straniu! Fiindcă, deşi a fost de-ajuns o singură atingere ca să vă cunosc pe voi, pe mine încă nu mă cunosc. Nici măcar eu nu pretind că ştiu care îmi e obârşia. Cum de ştiţi voi?

– E o făptură nebună, trâmbiţă un şarpe plin de cicatrice. Ochii arămii i se rotiră a nerăbdare. Să facem ceea ce trebuie. S-o ucidem. Pe urmă cealaltă o să ne conducă spre miazănoapte. Deja am amânat prea mult.

– O, da! chicoti gutural şarpele alb. Omorâţi-o, omorâţi-o repede, înainte de a ne sili să privim în faţă ceea ce am devenit. Omorâţi-o înainte de a ne face să ne întrebăm ce e Fulger şi de ce îi acordăm încredere. Albiciosul se împleti într-un nod insultător, ca şi cum şi-ar fi curtat propria coadă. Poate că a învăţat asta de când e plină de oameni. Din câte ne-aducem

aminte, oamenii se delectează omorându-se între ei. Nu i-am ajutat chiar şi noi s-o facă, la porunca lui Fulger? Dacă astfel de porunci vin cu adevărat de la ea. Poate a devenit acolita slugarnică a unui om. Să-i arătăm ce elevi destoinici suntem. Omorâţi-o pe argintia asta!

Cea Care îşi Aminteşte vorbi răspicat.

– Nu omorâm pe nimeni. Nu se cuvine, nu e drept, o ştim cu toţii. E nedemn de noi să ucidem creatura asta nu pentru ca să mâncăm sau ca să ne apărăm, ci, pur şi simplu, pentru că aşa ni s-a poruncit. Suntem moştenitorii Celor Trei Tărâmuri. Când ucidem, o facem în interesul nostru. Nu aşa.

Pe Shreever o străbătu un val de uşurare. Pe urmă Tellur, menestrelul verde şi zvelt, vorbi pe neaşteptate.

– Şi cu înţelegerea noastră cu Fulger cum rămâne? Dacă facem asta pentru ea, o să ne călăuzească acasă. Acum o să redevenim ceea ce am fost înainte de a o întâlni?

– Mai bine redevenim ce-am fost înainte decât să devenim ceea ce aproape că ne-a făcut ea, ripostă apăsat Maulkin.

Cea Care îşi Aminteşte glăsui iarăşi.

– Nu ştiu ce fel de rudenie ne leagă de corabia asta. Din câte am auzit noi, când vorbim cu astfel de creaturi, discutăm cu morţi. Însă au fost cândva de-ai noştri, aşa că le datorăm cât de cât respect. Pe asta n-o s-o ucidem. Mă duc înapoi la Fulger să văd ce spune. Dacă e o poruncă venită de la oamenii pe care-i are la bord, atunci să-şi poarte singuri luptele mărunte. Noi nu suntem servitori. Dacă ea refuză să ne conducă acasă, eu o părăsesc. Cei care vor mă pot urma. Poate că amintirile mele ne pot fi o bună călăuză. Sau poate că nu. Dar vom rămâne moştenitorii Celor Trei Tărâmuri. Vom face împreună această ultimă călătorie. Dacă nu ne va conduce spre renaştere, ne va conduce la moarte. E mai bine decât s-ajungem ca oamenii, omorându-i pe ai noştri ca să supravieţuim noi.

– Uşor de spus! trâmbiţă cu furie o şerpoaică portocalie. Dar e greu să trăieşti aşa. Iarna e aici, profeţesc, poate ultima iarnă pe care-o vom cunoaşte vreodată. Tu nu ne poţi călăuzi; lumea s-a schimbat prea mult. Fără o călăuză sigură, încă un drum spre miazănoapte înseamnă moarte. Ce altceva ne mai rămâne de făcut, în afară de fuga în ţinuturile calde? Când ne vom întoarce aici, vom fi cu mult mai puţini. Şi ce-o să mai ţinem minte? Şerpoaica portocalie îşi înclină capul, arătând cu răceală spre corabie: S-o ucidem. E un preţ mic pentru salvarea noastră.

– Un preţ mic! se declară de acord un şarpe mărunt, stacojiu. Corabia asta, care nu ne dă niciun răspuns, nu ne dezvăluie nici măcar numele său - e un sacrificiu pentru supravieţuirea stirpei noastre. După cum a spus însăşi Cea Care îşi Aminteşte, când ucidem o facem fiindcă aşa vrem noi. Ucidem doar în interesul nostru. Şi acum chiar va fi în interesul nostru, vom cumpăra supravieţuirea noastră, a tuturor.

– Ne cumpărăm vieţile de la oameni, plătind cu sângele semenilor noştri? Nu cred! Şarpele marmorat, de culoarea şofranului, îşi rostise vorbele provocatoare cu coama zburlită. Ce-o să urmeze? Oamenii ne vor porunci să ne-ntoarcem unii împotriva altora?

Ca să-şi arate dispreţul, marmoratul îşi azvârli către stacojiu veninul paralizant din coamă.

Lungul şarpe roşu se răzbună clătinând din cap şi împroşcându-şi din plin vecinii cu otrăvurile sale. Cât ai clipi, cei doi şerpi se încleştară în luptă, înfăşurându-se unul în jurul altuia şi împroşcând cu venin în repetate rânduri. Şi alţii se aruncară în luptă. Purtat de vânt, un jet de venin îl izbi pe unul dintre uriaşii albaştri, care răspunse din reflex împroşcând cu propria sa otravă usturătoare. Înfuriat de durere, un şarpe verde se apropie de el şi i se înfăşură în jur. Lupta lor învolbură apa, umplând-o de spumă albă şi făcându-i pe şerpii mai mici să se izbească de alţii, care răspunseră împroşcând sau lovind. Haosul se întinse.

Shreever auzi urletul corăbiei argintii acoperind vacarmul.

– Opriţi-vă! Vă vătămaţi unii pe alţii! Omorâţi-mă dacă trebuie, dar nu vă nimiciţi în lupta asta fără sens!

Îi luase vreunul dintre şerpi îndemnul în serios? Jetul de venin care îi smulse ţipete răguşite îl izbise din întâmplare? Erau întrebări puse prea târziu, cu răspunsuri fără de folos. Corabia argintie îşi urlă durerea cu voce omenească, dând zadarnic din braţe în ceaţa arzătoare. Jalnice şi disperate, ţipetele lui se contopeau cu ale oamenilor. Pe urmă, pornind de pe puntea corăbiei, o săgeată în zbor alunecă pe pielea lui Shreever şi ricoşă, nevătămătoare, în a lui Maulkin. Zadarnicul atac împotriva conducătorului lor îi înfurie pe şerpii agitaţi. Vreo douăzeci înconjurară nefericita corabie. Unul imens, de un albastru strălucitor, o izbi cum ar fi făcut o orcă, pe când alţii, mai mici, o împroşcau cu venin. Nu erau deprinşi să lupte deasupra Plinului. Vântul capricios din lumea de sus le aducea cea mai mare parte a stropilor înapoi,

peste propriile feţe, sporind furia atacului.

– Opriţi-i! răgi Maulkin, şi vocea Celei Care îşi Aminteşte i se alătură.

– Gata cu nebunia! Ne batem între noi fără rost.

Glasul lui Hoit le acoperi pe ale lor.

– Dacă Fulger vrea să fie ucisă corabia asta, s-o ucidă ea! Să ne-arate că merită s-o urmăm. Provocaţi-o să omoare ea!

Mai degrabă decât cuvintele conducătorilor, vorbele lui domoliră nebunia. Sessurea se înfăşură în jurul a doi şerpi care se luptau şi îi trase către fund şi cât mai departe de corabie. Shreever şi ceilalţi îi urmară exemplul, îi îndepărtară de luptători trăgându-i către adâncul liniştitor, unde îi ţinură până ce izbutiră să se stăpânească.

*

Atacul încetă la fel de brusc cum începuse.

– Nu înţeleg.

Brashen se apropie de copastie împleticindu-se şi, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, se holbă la şerpii care se îndepărtau de corabia lui.

– Ce-nseamnă asta?

Clef se uită în sus, la el, cu uşurarea aşternută pe faţa albă ca varul. Se ţinea de braţul ars de venin, dar izbuti să zâmbească.

– Înseamnăn că ’ncăn nu murim?

De-a lungul întregii corăbii, oamenii ţipau şi se clătinau pe picioare. Numai doi arcaşi fuseseră direct împroşcaţi cu venin, însă stropii purtaţi de vânt îi vătămaseră pe mulţi alţii. Cei în suferinţă se zvârcoleau pe punte, încercând zadarnic să îndepărteze mâzga mistuitoare.

– Nu vă frecaţi rănile! N-o să faceţi nimic mai mult decât să-ntindeţi mizeria aia. Apă de mare! strigă Brashen în mijlocul învălmăşelii. Porniţi pompele de pe punte! Voi, toţi cei care sunteţi în stare să căraţi o găleată! Spălaţi galionul, restul echipajului şi puntea. Turnaţi apă peste mâzgă, ca să se subţieze. Repede!

Brashen îşi plimbă grăbit privirea pe deasupra apei, sperând să zărească barca Altheei. O văzuse recăpătând controlul. În vreme ce şerpii îl înconjurau pe *Paragon*, ea se îndreptase din nou către *Vivacia.* Valurile scăldate în strălucirea soarelui şi spinările sclipitoare ale şerpilor din jurul celeilalte corăbii îl orbeau. Unde era Althea? Ajunsese la loc sigur? Se întoarse cu spatele către apă, chinuit de durere. Nu putea face nimic pentru ea; era dator să se ocupe mai întâi de ceea ce se petrecea în jurul lui.

Copastia şi puntea fumegau în mai multe locuri, atinse de arsura rece a veninului. Brashen înşfăcă găleata cu apă de mare din mâinile unui năier în trecere şi se îndreptă spre galion. Amber ajunse înaintea lui. Azvârli apa dintr-o găleată pe umărul lui *Paragon*, din care ieşeau aburi. Când apa îndepărtă veninul gelatinos şi pâclos, întreaga corabie se cutremură de uşurare. Vaietele zgomotoase ale lui *Paragon* se domoliră, devenind gemete şi gâfâieli. Amber se întoarse spre Brashen şi încercă să-i ia găleata.

– Nu te mişca, îi porunci el cu grosolănie, şi îi răsturnă găleata în cap.

Smocuri mari din părul ei se scurseră laolaltă cu apa. Pe partea stângă a corpului, hainele îi atârnau preschimbate în zdrenţe aburinde. Plină de băşici, pielea de pe obrazul stâng i se jupuia.

– Scoate-ţi hainele astea şi spală-ţi bine pielea, îi porunci Brashen.

Ea se clătină fără să se clintească din loc.

– *Paragon* are nevoie de mine, spuse cu voce slabă. Alţii i-au întors spatele. Toată familia lui, toate rudele pe care le-a cunoscut vreodată. Doar pe noi ne mai are, Brashen. Doar pe noi.

Paragon îşi întoarse brusc către ei faţa ciopârţită, învăluită de aburi.

– Am nevoie de tine, recunoscu. Vocea îi era răguşită. Chiar am. Aşa că du-te sub punte şi scoate-ţi hainele astea până nu te mistuie veninul.

Dinspre Clef se auzi pe neaşteptate un strigăt de groază. Arăta ceva cu o mână tremurătoare.

– B’rcan no’străn, căp’tane. A l’vit-o coada unui şarpe şi-au zburat toţi din ea ca p’puşilen den c’rpăn! Drept în mijlocu’ şerpilor. Şi nu-i mai văd d’loc!

O clipă mai târziu, Brashen stătea lângă el.

– Unde? întrebă, zgâlţâindu-l pe băiat de umăr, dar Clef nu făcea altceva decât s-arate către nicăieri.

Unde se aflase barca nu se mai vedeau acum decât unduirea multicoloră a spinărilor de şarpe şi sclipirea valurilor. Brashen se îndoia că Althea ştie să înoate; prea puţini năieri se

osteneau să-nveţe, spunând că, odată ce-ai căzut peste bord, nu prea are rost să-ţi prelungeşti agonia. Greutatea hainelor avea s-o tragă la fund; Brashen gemu zgomotos. N-o putea lăsa să moară astfel, însă, dac-ar fi coborât o altă barcă în marea de şerpi, ar fi însemnat pur şi simplu să-i ucidă pe oamenii din ea.

– Sus ancora! strigă.

Avea să-l ducă pe *Paragon* mai aproape de *Vivacia* şi să cerceteze fâşia de apă unde îi văzuse Clef ultima oară pe cei patru. Aveau o foarte mică şansă de supravieţuire, agăţaţi de barca răsturnată. În ciuda piraţilor şi a şerpilor, avea s-o găsească. Trebuia.

*

Kennit văzu apropiindu-se valul de capete şi boturi căscate şi se strădui să-şi păstreze sângele-rece. Răsunând în depărtare, ţipetele corăbiei lui i se târau pe fiecare nerv şi-i răzuiau sufletul, trezind amintirea unei nopţi întunecate şi pline de fum, de care îl despărţeau o droaie de ani. Şi le scoase din minte.

– De ce se-ntorc? Nu l-au nimicit. Trase aer în piept cu greutate. Credeam c-o s-o facă la iuţeală. Vreau să se termine totul repede.

– Nu ştiu, răspunse Fulger, furioasă.

Îşi dădu capul pe spate şi trâmbiţă ceva către şerpii care se apropiau. Mai mulţi îi răspunseră, într-o năucitoare răbufnire de sunete.

– Cred c-o să fii nevoit să-ţi înfrângi singur propriile coşmaruri, îl înştiinţă în şoaptă talismanul. Uite, *Paragon* vine după tine.

Într-un moment de mare limpezime a minţii, Kennit văzu corabia legănându-se cu putere sub vânt, apoi pornind către el. Aşadar avea să urmeze o luptă. Poate era mai bine. Odată ce se încheia, putea păşi din nou pe punţile lui *Paragon.* Avea să fie un soi de ultim rămas-bun.

– Jola!

Se simţi în culmea încântării, fiindcă vocea îi răsuna puternică şi clară în ciuda tremurului nebunesc al inimii sale.

– Şerpii şi-au făcut treaba. Ne-au slăbit şi ne-au descurajat duşmanul. Pregăteşte oamenii de luptă. O să conduc eu grupul de abordaj.

*

Brashen ar fi trebuit să observe că, în ciuda mugetelor şi a vânzolelii, şerpii nu o atacau pe *Vivacia.* Ar fi trebuit să observe că, în timp ce *Paragon* se apropia, piraţii se adunau, înşirându-se de-a lungul copastiei. Ar fi trebuit să stea cu ochii pe corabia lui Kennit, în loc să cerceteze marea în căutarea Altheei. Ar fi trebuit să ştie că, pentru regele piraţilor, steagul alb nu e decât o zdreanţă...

Primele cârlige de abordaj îi loviră puntea când se credea încă prea departe ca să poată fi atacat. Chiar în timp ce poruncea furios să fie aruncate, un şir de arcaşi se apropie de copastia lui Kennit. În timp ce Brashen striga să fie căutaţi supravieţuitorii, săgeţile îşi luară zborul şi oamenii lui căzură. Năieri care supravieţuiseră veninului şerpilor pieriră pe neaşteptate, în vreme ce Brashen se clătina pe picioare, îngrozit de propria lui nepricepere. Alte cârlige de abordaj le urmară pe primele, trăgând cele două corăbii tot mai aproape una de alta, iar valul de abordori sări de pe greementul lor pe al lui. Piraţii erau deodată pretutindeni, se revărsau peste copastia lui şi pe punţile lui parcă la nesfârşit. Apărătorii erau siliţi să dea înapoi şi linia lor se rupse, împărţindu-i în grupuri mici, care, în ciuda prea puţinelor şanse de izbândă, luptau să supravieţuiască.

Paragon urla, lovea şi para cu o bâtă care nu întâlnea decât aerul. Din clipa când fuseseră aruncate primele cârlige de abordaj, victoria devenise un vis de neînfăptuit. Punţile lui *Paragon* se îmbibau cu sângele muribunzilor şi corabia urla, rănită de pierderea fiecărei vieţi. Mai groaznic era sunetul care ajungea la urechile lui Brashen odată cu neostoitul şuier al vântului. *Vivacia* striga cuvinte omeneşti şi neomeneşti deopotrivă, încurajând piraţii. El era aproape bucuros că Althea murise înainte de a-şi auzi corabia întorcându-se împotriva lor.

Echipajul lui lupta plin de curaj, dar zadarnic. Erau copleşiţi numeric şi lipsiţi de experienţă, iar câţiva erau răniţi. Tânărul Clef rămase lângă el, cu o sabie scurtă în mâna teafără, pe toată durata luptei jalnic de scurte. Când valul de atacatori îi înghiţi, Brashen ucise un om, apoi încă unul, iar Clef îl doborî pe un al treilea, tăindu-i tendoanele de la genunchi, dar, în schimbul curajului său, se alese cu o tăietură urâtă în josul coastelor. Alţi piraţi păşeau pur şi simplu peste trupurile celor căzuţi, cu săbiile gata de luptă. Cu mâna liberă, Brashen îl

înşfăca pe băiat de guler şi îl smuci, trăgându-l în spatele lui. Se retraseră împreună prin haos, luptând să rămână în viaţă, şi ajunseră la prora. Brashen se uită în jos, la o punte presărată cu leşuri. Măcelul era fără dubiu controlat de piraţi; oamenii lui nu puteau decât să se apere sau să fugă ca şobolanii pe greement, unde piraţii îi vânau râzând, azvârlindu-i jos. Brashen se gândi să le ceară să reintre în formaţie, dar o singură privire îl convinse că nicio tactică nu-i mai poate salva. Nu se mai purta o luptă, era un măcel.

– Îmi cer iertare, îi spuse băiatului care sângera lângă el. N-ar fi trebuit să-ţi îngădui nici în ruptul capului să mă însoţeşti. Apoi îşi ridică glasul: Şi ţie îţi cer iertare, *Paragon.* Te-am adus atât de departe şi am trezit atâtea speranţe în noi amândoi doar ca să sfârşim astfel. V-am dezamăgit pe amândoi. Am dezamăgit pe toată lumea şi pe mine însumi.

Trase adânc aer în piept şi strigă cuvinte pe care le detesta.

– Mă predau! Şi cer îndurare pentru echipajul meu. Căpitanul Brashen Trell al corăbiei vii *Paragon* se recunoaşte înfrânt şi îţi predă vasul său.

Spusele lui străpunseră întregul vacarm abia peste câteva clipe. Zăngănitul săbiilor încetă treptat, dar gemetele răniţilor continuară. Străbătând toată învălmăşeala cu mustaţa elegant răsucită şi nepătat nici de sânge, nici de sudoare, un bărbat cu un singur picior, care nu putea fi decât căpitanul Kennit, se apropie de Brashen.

– Deja? întrebă sec. Arătă către arma sa care era încă în teacă. Dar, bunule domn, eu abia am venit la bord. Eşti sigur că vrei să te predai?

Se uită în jur, la grupurile răzleţe de supravieţuitori. Armele le zăceau căzute la picioare, fiind înconjuraţi de nenumăraţi oameni cu săbii care îi ţineau sub ameninţare. Zâmbetul piratului era sclipitor când adăugă, cu voce fermecătoare:

– Sunt sigur că băieţii mei îi vor lăsa să-şi ridice armele pentru încă o încercare. E păcat să daţi greş la prima voastră strădanie. A fost prima, nu-i aşa?

Râsetele care îi întâmpinară vorbele de duh trecură peste Brashen ca nişte limbi de foc. Se uită în jos, ca să nu vadă chipurile deznădăjduite ale echipajului său, însă Clef îşi ridică privirea către el. Lacrimile şi suferinţa îi umpleau ochii când protestă:

– Io n’ m-aş dat b’tut, căp’tane. Aş muri p’entru t’nen.

Brashen îşi lăsă sabia să cadă. Îşi puse o mână pe părul blond al băiatului.

*

– Ştiu. De asta m-am temut.

Ei, la urma urmelor, era un sfârşit frumuşel. Cu mult mai bun decât se aşteptase, date fiind toate poticnelile primului său plan. Kennit nu se obosi nici măcar să înainteze ca să primească arma căpitanului. Oricum bădăranul o lăsase să cadă pe punte. Chiar n-avea idee ce se cuvine să facă? Nu, lui Kennit nu-i era teamă să pună piciorul pe puntea proră.

Echipajul lui nu mai purtase de prea multă vreme o luptă adevărată. Aceea abia le stârnise pofta când, gata, se şi terminase. Trebuia să atace una sau două corăbii purtătoare de sclavi, ca să-şi delecteze oamenii. Până una-alta, porunci să fie închişi supravieţuitorii sub punte. Aceştia se supuseră aproape fără nicio împotrivire, aşteptându-se să le fie cât de curând chemat căpitanul pentru negocierea răscumpărării. Odată ce dispărură captivii din vedere, Kennit le ceru oamenilor săi s-arunce morţii peste bord. Şerpii, observă el cu dispreţ, veniră destul de repede să se înfrupte fără trudă din ceea ce refuzaseră să ucidă ei înşişi.. Ei, fie şi aşa, n-aveau decât să considere că e un dar de la Fulger. Poate că, dacă ar fi oprit vreo două corăbii ale negustorilor de sclavi şi ar fi hrănit din nou şerpii, ca să se îngraşe, le-ar fi recâştigat supunerea.

Partea cu Althea se rezolvase cu destulă uşurinţă. Nu era nicio femeie la bord, nici vie, nici moartă. Când căpitanul Trell întrebase cu durere dacă *Vivacia* a luat la bord supravieţuitori de pe barca lui *Paragon,* Kennit se mulţumise să ridice din umeri. Dacă Althea fusese în barca ghinionistă, însemna că nu izbutise să se întoarcă pe corabie. Scoase un mic oftat, care ar fi putut fi de uşurare. Nu suporta să-l mintă pe Wintrow. Acum putea spune cu conştiinţa împăcată că orice i s-ar fi întâmplat Altheei nu i se datora lui.

Trell miji ochii când i se ceru să coboare sub punte, dar se supuse. Nu prea avusese de ales, căci trei săbii îl împingeau într-acolo.

Kennit le porunci tuturor oamenilor săi să se întoarcă pe corabia lor, dar alese trei cărora le ordonă să se-ntoarcă imediat cu butoiaşe cu gaz de lampă. Ei părură miraţi, dar nu-i puseră nicio întrebare. În lipsa lor, Kennit făcu în tăcere un tur al punţilor. Pe pe corabia lui se auzea zumzetul triumfului, însă pe aceea răsunau înăbuşite voci neliniştite de sub punte. Unii dintre cei pe care-i încinseseră acolo erau grav răniţi. Ei bine, nu mai aveau mult de suferit.

Deasupra se vedeau conturile însângerate ale trupurilor căzute. Sângele mânjea punţile bine spălate. Păcat! Căpitanul Trell condusese o corabie bine îngrijită; *Paragon* era mai curat decât îl văzuse Kennit vreodată. Igrot condusese corabia cu stricteţe, dar nu pusese mare preţ pe curăţenie. Iar sub comanda tatălui său, dezordinea de pe corabie nu fusese mai prejos decât cea din casă. Kennit se îndreptă spre uşa cabinei căpitanului şi se opri acolo. Inima prinse să-i palpite de-a dreptul bizar. Arătându-se îndurător, talismanul de la încheietura mâinii lui tăcea. Kennit lăcu încă un tur al punţilor. Vocile de sub punte se domoleau treptat. Asta era bine. Cei trei năieri ai săi se întoarseră cu câte un butoiaş cu gaz.

– Flăcăi, turnaţi-l peste tot, pe parâme şi pânze, pe dunetă şi pe punte. Pe urmă mergeţi înapoi, pe corabia noastră. Îi privi cu gravitate, asigurându-se că înţeleg cu toţii cât de serios vorbeşte. Eu voi pleca ultimul de pe corabia asta. Voi faceţi-vă treaba şi părăsiţi-o. Desprindeţi-o de *Vivacia,* lăsaţi doar o parâmă la pupă, şi apoi vreau să coboare sub punte şi toată lumea de pe corabia noastră. M-aţi înţeles? Toată lumea. Am de îndeplinit o ultimă însărcinare, doar a mea.

Cei trei se grăbiră să-şi plece supuşi frunţile şi se îndepărtară. Kennit se trase deoparte şi îi lăsă să-şi vadă de treabă. Când ultimul butoiaş gol se rostogoli pe punte, le făcu semn să plece. În sfârşit singur, înaintă înfruntând vântul şi se opri pe punte, privind în jos, către capul plecat al lui *Paragon.*

Dacă galionul s-ar fi uitat la el, dac-ar fi trebuit să-i întâlnească ochii furioşi sau sfidători, sau trişti, sau mai mult decât încântaţi să-l vadă, n-ar fi putut vorbi. Dar... ce idee prostească. *Paragon* nu-l putea privi cu niciun fel de ochi. Igrot avusese grijă de asta cu ani în urmă. Kennit lovise cu securea, stând pe palmele mari ale lui *Paragon* ca să poată ajunge la faţa galionului. Înduraseră asta împreună, fiindcă Igrot le jurase amândurora că, altminteri, Kennit o să moară. Igrot stătuse pe puntea aia, acolo unde stătea el acum, şi privise râzând, în vreme ce Kennit îndeplinea acea însărcinare murdară. *Paragon* omorâse deja doi năieri destoinici, puşi de Igrot să-l orbească. Dar băiatului n-avea să-i facă niciun rău, oh, nu. Avea să suporte durerea, ba chiar avea să-l ţină pe băiat destul de aproape ca s-ajungă la faţa lui şi să poată face ce i se cerea, fiindcă Igrot făgăduise că n-o să-l ucidă. Şi, când privise în adâncul ochilor lui negri pentru o ultimă oară înainte de a-i distruge, ridicându-şi securea şi lăsând-o să cadă, Kennit ştiuse că nimeni n-ar fi trebuit să iubească atât de profund pe cineva sau ceva. Nimeni n-ar fi trebuit să aibă o inimă atât de credincioasă. Ştiuse că niciodată, niciodată, dar niciodată, el n-o să iubească pe nimeni şi nimic aşa cum îl iubea *Paragon* pe el. Îşi făgăduise asta sie însuşi, apoi ridicase securea strălucitoare şi despicase ochii negri atât de plini de dragoste pentru el. Sub ei nu găsise nimic, nici sânge, nici carne, doar lemn cenuşiu-argintiu, care crăpase cu uşurinţă sub loviturile micii lui securi. I se spusese că lemnul-vrăjitor e unul dintre cele mai tari soiuri de lemn din care poate fi construită o corabie, însă el îl cioplise de parcă ar fi fost lemn de plop, iar aşchiile, mari sau mărunte, căzuseră în marea adâncă şi rece de sub picioarele lui. Picioare mici şi reci, cărora le simţea tălpile atât de bătătorite în palma lui caldă.

Dubla putere a amintirii dezvăluite de unul celuilalt îl arse. Kennit îşi aminti cum lui Paragon îi pierise vederea treptat, nu aşa cum şi-ar fi pierdut-o un om. Fusese mai degrabă ca şi cum cineva ar fi tăiat, în faţa ochilor lui, bucăţi dintr-un tablou, lăsându-l în întuneric. Începu brusc să tremure şi îl cuprinse ameţeala. Când îşi veni în fire, redevenind el însuşi, strângea în mâini copastia de la proră. O greşeală. Nu avusese de gând să atingă cu mâinile goale nicio parte a corăbiei, şi totuşi iată-l acolo. Legat din nou. Legat prin sânge şi prin amintiri.

– *Paragon.*

Rosti numele cu voce înceată.

Corabia se înfioră, dar nu-şi înălţă capul. Îi învălui o tăcere îndelungată. Apoi:

– Kennit, Kennit, băiatul meu.

Vocea lui groasă şi blândă era sugrumată. Nevenindu-i să creadă, îl recunoştea pe băiatul de odinioară şi asta copleşea orice alt sentiment.

– Eram atât de plin de furie împotriva ta, se scuză galionul cu uimire. Cum a fost cu putinţă să-mi îndrept furia împotriva ta?

Kennit îşi drese glasul. După scurt timp, izbuti să vorbească.

– N-am crezut nici c-o să mai stau aici vreodată, nici c-o să-ţi mai vorbesc.

Dragostea se înălţa din corabie aidoma fluxului, ameninţând să-i înghită. Kennit se strădui din greu să se desprindă de *Paragon.* Se sili să-l dojenească.

– Nu asta am plănuit noi, corabie. Nu aşa ne-am înţeles.

– Ştiu. *Paragon* vorbea în căuşul mâinilor care îi acopereau laţa. Ştiu. Am încercat. Chiar am încercat.

– Ce s-a-ntâmplat?

Împotriva propriei voinţe, Kennit vorbise cu blândeţe. Nu voia cu adevărat să afle. Vocea bogată şi profundă a lui *Paragon* îi aducea aminte de melasa groasă de pe prăjiturile mâncate dimineaţa, de zilele calde de vară, în care alerga desculţ pe punţi, în vreme ce mama lui îi implora tatăl să-l înveţe să fie mai prudent. Amintiri, toate îmbibate în lemnul acelei corăbii, de unde sângerau, prelingându-se în el.

– M-am dus la fund şi am stat acolo. Am făcut-o. Sau am încercat. Oricât de multă apă am lăsat să pătrundă, n-am izbutit să mă scufund cu desăvârşire. Dar am stat sub apă, ascuns. Au venit peşti şi crabi. Au curăţat oasele. M-am simţit purificat.

Totul era tăcut, rece şi ud.

Dar au sosit şerpii. Mi-au vorbit. Ştiam că nu pot să-i înţeleg, dar ei îmi tot repetau că pot. M-au chinuit punându-mi întrebări şi cerându-mi tot felul de lucruri. Voiau amintiri, cerşeau amintiri, dar eu mi-am ţinut cuvântul dat ţie. Am păstrat secretele noastre. Asta i-a înfuriat. M-au blestemat şi m-au mustrat, şi m-au batjocorit, şi... Am fost nevoit, înţelegi? Ştiam că trebuie să fiu mort şi uitat de toţi, însă ei nu m-au lăsat să fiu mort şi uitat. Au continuat să mă facă să-mi amintesc. Trebuia să scap de ei. Şi... apoi am ajuns cumva din nou în Bingtown, şi acolo m-au îndreptat şi m-am temut că mă vor pune din nou să navighez, însă m-au târât pe ţărm şi m-au înlănţuit acolo. Aşa că n-am putut fi mort. Dar mi-am dat toată silinţa să uit. Şi să fiu dat uitării.

Corabia răsuflă sacadat.

– Dar iată-te aici, sublinie Kennit. Şi nu numai că eşti aici, dar ai la bord oameni care vor să mă omoare. De ce, corabie? De ce m-ai trădat în halul ăsta? O suferinţă neprefăcută îl, copleşi. De ce ne faci pe amândoi să trecem din nou prin asta?

Paragon îşi ridică mâinile, îşi prinse părul şi trase de el.

– Îmi cer iertare, îmi cer iertare, strigă, iar printre buzele mărginite de barbă, glasul de băietan pocăit suna bizar. N-am vrut. Ei n-au venit să te omoare. Vor doar să recapete corabia Altheei. Voiau să se ofere s-o cumpere pe *Vivacia* de la tine. Ştiam că n-au destui bani pentru asta, dar, la un moment dat, am sperat că, dacă o să mă vezi curat, cu pânzele bine înălţate şi plutind pe apă, o să mă vrei înapoi. Că poate o să mă vrei pe mine în schimbul ei.

Acum glasul i se înălţa, părând gata să se umple de furie. Şocul lui *Paragon* din clipa revederii începea să dispară.

– Am crezut că un Ludluck o să vrea corabia care îi aparţine de drept în locul uneia furate. Am auzit un pirat spunând că ţi-ai dorit întotdeauna o corabie vie, ca ea. Dar ai avut una. M-ai avut pe mine.

Ţii minte noaptea aia? Noaptea în care-ai spus că trebuie să te sinucizi, fiindcă nu poţi trăi cu astfel de amintiri? Şi a fost ideea mea, eu am zis c-o să-ţi iau toate amintirile, amintirile dureroase, amintirile urâte, ba chiar şi amintirile frumoase din vremuri care nu se mai pot întoarce, c-o să le iau şi o să mor, ca să poţi trăi tu, fără ele. Eu m-am gândit cum să le punem capăt. Am luat totul cu mine, pe toţi cei care ştiau ce ai păţit. Ţi-aduci aminte? Ţi-am purificat viaţa, ca să poţi continua să trăieşti. Iar tu ai spus că n-o să mai iubeşti niciodată o altă corabie aşa cum m-ai iubit pe mine, că n-o să mai vrei niciodată să iubeşti vreo corabie aşa cum ne-am iubit noi doi unul pe altul. Nu-ţi aduci aminte?

Amintirea dată uitării se înălţă ca o flacără din mâinile încleştate o ale lui Kennit către sufletul lui tremurător şi se sălăşlui acolo. Cu ea reveniră toate amănuntele, toate sentimentele, Uitase cât de dureros e să-ţi aminteşti cu adevărat.

– Ai făgăduit, continuă Paragon cu glas tremurător. Ai făgăduit şi ţi-ai încălcat făgăduiala, cum am încălcat-o şi eu pe a mea. Aşa că suntem chit.

Suntem chit. O idee copilărească. Dar *Paragon* avusese întotdeauna un suflet de copil părăsit şi uitat. Poate că numai un alt copil îi putea câştiga dragostea, aşa cum i-o câştigase Kennit. Poate numai un copil ca *Paragon,* care fusese maltratat şi neglijat, ar fi putut rămâne alături de Kennit în lungile zile ale dominaţiei lui Igrot. Numai că *Paragon* rămăsese copil, cu logica unui copil, pe când Kennit crescuse, devenind bărbat. Un bărbat putea face faţă unor adevăruri brutale şi ştia că viaţa e rareori dreaptă, că nu se întâmplă prea des să fii chit. Şi mai ştia un adevăr brutal: cel mai scurt drum dintre un om şi ţelul său e adesea o minciună.

– Îţi imaginezi c-o iubesc? Kennit vorbi ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă una ca asta. Cum aş putea? Paragon, ea nu e sânge din sângele meu. Ce ne putem împărtăşi? Amintiri? Cu neputinţă. Eu ţi le-am încredinţat deja ţie pe ale mele. Inima mea îţi aparţine, corabie, aşa cum ţi-a aparţinut întotdeauna. Te iubesc, *Paragon.* Numai pe tine. Corabie, eu *sunt* tu şi tu eşti eu. Tot ce simt sau am fost e zăvorât în tine. În siguranţă şi încă secret... dacă nu cumva ai divulgat ceva altora?

Kennit puse întrebarea cu prudenţă.

– Niciodată, declară *Paragon* cu devotament.

– Bun. E bine. Deocamdată. Dar ştim amândoi că numai într-un singur fel poate fi totul în siguranţă pentru totdeauna. Doar într-un singur fel ne putem păstra secretele ascunse.

După cuvintele lui se aşternu tăcerea. Kennit nu o spulberă. În el creştea o linişte, o certitudine. N-ar fi trebuit să se-ndoiască niciodată de *Paragon.* Corabia îi era credincioasă, îi fusese întotdeauna. Păstră gândul ăsta, îl lăsă să-i crească în inimă. Se delectă cu căldura lui şi împărţi cu corabia sentimentul său de siguranţă. De data aceea doar, îşi îngădui s-o iubească aşa cum o iubise odinioară. Îl iubea pe *Paragon,* cu desăvârşire convins că se va hotărî să facă tot ce era mai bine pentru el, pentru Kennit.

– Şi cum rămâne cu oamenii din echipaj? întrebă galionul cu oboseală în glas.

– Ia-i cu tine, îl sfătui Kennit cu blândeţe. Te-au slujit cât de bine-au putut. Ţine-i pentru totdeauna în siguranţă în interiorul tău. Nu te mai despărţi niciodată de ei.

Paragon trase aer în piept.

– N-o să le placă să moară. Niciunul dintre ei nu vrea să moară.

– Mda. Dar noi doi ştim că moartea oamenilor se petrece într-un timp foarte scurt. Vor trece peste asta.

Acum, *Paragon* deveni mai şovăitor.

– Ştii, n-am habar dacă eu pot muri cu adevărat.

Pauză, preţ de o răsuflare.

– Ultima oară nici măcar n-am putut să rămân acolo, jos. Lemnul vrea să plutească.

O pauză mai lungă.

– Şi Brashen e încuiat dedesubt. Lui i-am făcut o mică făgăduială, Kennit. I-am făgăduit că n-o să-l omor.

Piratul îşi împreună gânditor sprâncenele, lăsându-l pe *Paragon* să simtă cu câtă seriozitate îi cântăreşte spusele.

– Vrei să te-ajut? se oferi într-un târziu cu blândeţe. Ca să nu-ţi încâlci făgăduiala. Nimic din ce-o să urmeze n-o să fie din vina ta.

În cele din urmă, corabia îşi întoarse capul imens spre Kennit. Locul ciopârţit în care îi fuseseră ochii părea să-l privească. Piratul îi cercetă trăsăturile pe care le cunoştea la fel de bine ca pe ale lui însuşi. Capul lăţos, fruntea înaltă, nasul puternic deasupra gurii frumoase şi a bărbii. *Paragon, Paragon* al lui, cea mai bună corabie cu putinţă. Dragostea pentru corabia lui îi umplu dureros inima. Lacrimi pentru ei amândoi i se adunară în ochi, usturătoare.

– Ai putea? Îl rugă *Paragon* cu voce scăzută.

– Sigur că pot. Sigur că da, îl linişti Kennit.

*

După plecarea lui Kennit de pe punţile lui, liniştea se revărsă în el, umplându-l. O linişte fără vreo legătură cu urechile, o linişte a inimii. În lume erau alte zgomote: întrebările strigate de echipajul din calele lui din scânduri groase, trâmbiţările şerpilor care se îndepărtau, vântul înteţit, sunetul abia auzit al dezlegării unei parâme de la pupă, pocnetul flăcărilor. O pală de vânt îl clinti brusc din loc. La cârmă nu era nimeni care să-l controleze când furtuna se pregătea să răbufnească, împingând în pânzele lui zdrenţuite de venin. Un şuier se făcu auzit pe neaşteptate, odată cu o răbufnire de căldură, când focul i se urcă pe greement. Cu paşi mai siguri decât ai oricărui năier, flăcările se răsfirară în evantai, devorând velele şi lingând lemnul.

Aveau nevoie de timp ca să se răspândească. Lemnuî-vrăjitor nu se aprindea cu uşurinţă, însă, odată ce lua foc, era aproape de nedomolit. Mai întâi, o să ardă celălalt lemn din care erau construite duneta şi greementul, dar, în cele din urmă, avea să se-aprindă şi lemnul-vrăjitor. Era deprins să aibă răbdare. Putea s-aştepte. Doar echipajul lui îi abătea atenţia, punându-i răbdarea la încercare, căci acum lovea în capacele tambuchiurilor. Oamenii simţeau, fără îndoială, că plutesc în derivă; poate simţeau şi miros de fum.

Îşi îndreptă cu hotărâre gândurile în altă parte. Băiatul lui era acum bărbat. Era înalt, judecând după direcţia din care îi venea vocea. Şi puternic. Simţise pe copastie strânsoarea fermă a unui bărbat. *Paragon* clătină din cap cu mândrie şi dragoste. Băiatul izbândise. Sacrificiul lui nu fusese zadarnic. Kennit crescuse, devenind bărbatul din visurile lor. De-a dreptul uimitor, sunetul vocii şi atingerea mâinii lui, ba chiar şi mirosul lui, purtat de vânt, aduseseră totul înapoi. Spunând "Paragon", glasul lui ştersese toate supărările imaginare şi toate păcatele adunate ca să-i îngăduie corăbiei să-şi îndrepte furia împotriva lui. Acum chiar

şi gândul la aşa ceva i se părea prostesc. Furie împotriva singurului om care-l iubise vreodată din toată inima? Da, *Paragon* se sacrificase pentru el, dar ce altceva ar fi putut face? Cineva trebuia să-l elibereze pe Kennit. Şi el o făcuse. Acum băiatul lui avea să domnească, să fie Regele Insulelor Piraţilor şi, într-o zi, exact aşa cum plănuiseră, urma să aibă un fiu şi să-i pună numele Paragon. Într-o zi avea să existe un Paragon Ludluck iubit şi preţuit. Poate că exista deja! Corabia îşi dorea acum cu disperare să-i fi trecut prin gând să-l întrebe pe Kennit dacă are deja un fiu. Ar fi fost liniştitor să ştie că băiatul pe care şi l-au imaginat chiar există cu adevărat.

Jos, în adâncul lui, echipajul rupsese ceva pe care-l folosea acum drept berbec cu care lovea în capacul tambuchiului. Oamenii nu păreau să se mişte cu prea multă forţă. Poate că fumul umpluse deja cala. Ar fi fost bine; puteau s-adoarmă pur şi simplu cu toţii şi să moară.

Paragon oftă şi îşi îngădui să se încline, doar puţin, aşa cum făcea întotdeauna când nu se controla. Nu era vina lui. Avea un defect de construcţie, ceva care nu putea fi evitat când o corabie era făurită din doi buşteni de lemn-vrăjitor diferiţi. Un dragon încerca întotdeauna să-l domine pe celălalt. Luptă, luptă, luptă, cu asta îşi ocupau tot timpul până ce el se sătura să-ncerce să priceapă ce e cu celelalte două sine-uri ale sale. Le împinsese în adâncul fiinţei lui şi se hotărâse să fie doar *Paragon.* Paragon Ludluck. Rosti numele, dar cu voce înceată. Închise gura, încetă să mai răsufle. N-avea cu adevărat nevoie s-o facă, era doar o parte a formei pe care i-o dăduseră. O formă pe care şi-o putea schimba, dacă se gândea la asta cu băgare de seamă. Fiecare dintre scândurile de lemn-vrăjitor îmbinate cu grijă se putea clinti, doar foarte puţin. O vreme nu simţi nimic. Apoi deveni conştient de strălucirea şi de răceala apei care i se strecura lent în interiorul bordajului. Prinse să se îngreuneze încetul cu încetul. Se lăsă să se-ncline mai tare. În el, echipajul începu să-şi dea seama ce se petrece. Se auzeau strigăte, apoi ropot de picioare, căci oamenii încercau să descopere pe unde pătrunde apa. Se strecura prin toate îmbinările. Singura întrebare era ce o să-l răpună: focul sau marea? Indiferent care urma să câştige, n-avea să fie vina lui. Îşi încrucişă braţele pe piept, îşi îndreptă faţa spre furtuna care se apropia şi se pregăti să moară.

*

– M-am gândit că vrei să hotărăşti tu, căp’tane.

Jola stătea foarte ţeapăn. Ştia că se aventura pe un teren periculos, dar era îndeajuns de înţelept ca să-şi dea seama că ar fi fost şi mai periculos să nu ceară părerea lui Kennit. Însă căpitanul îşi dorea mai degrabă ca secundul să-i fi lăsat să se înece. Lucrurile s-ar fi aranjat mult mai bine.

Se aplecă peste copastie şi se uită în jos, la femeia din valuri. Era evident puternică, însă răceala apei îşi lua partea ei, ca şi izbiturile valurilor tot mai înalte. Totul avea să se termine cât de curând. Sub privirile lui Kennit, un val trecu peste ea. De-a dreptul surprinzător, capul ei reapăru. Călca apa cu încăpăţânare. Ar fi rezistat mai mult dacă i-ar fi dat drumul însoţitorului său. Năierul pe care-l purta în braţe părea oricum mort. Femeia blondă din apă îşi lăsă capul pe spate şi tuşi.

– Te rog.

Era prea slăbită ca să strige, dar Kennit îi citi cuvintele pe buze. *Te rog. Î*şi scărpină barba, gânditor.

– E de pe *Paragon,* îi spuse lui Jola.

– Neîndoielnic, încuviinţă secundul, printre dinţii încleştaţi.

Cine-ar fi bănuit că Jola o să sufere fiindcă o femeie se îneacă sub ochii lui? Kennit nu înceta nicidecum să se minuneze de slăbiciunile stranii care pot şubrezi caracterul unui bărbat.

– Crezi c-ar trebui s-o luăm la bord? Tonul lui Kennit spunea clar că nu-l lasă pe secund să hotărască, vrea doar să-i afle părerea. Nu prea mai avem timp. Şerpii au plecat deja.

De fapt, Fulger le poruncise să plece. Kennit se simţise uşurat când văzuse că ea încă îi mai putea controla într-o atât de mare măsură. Fusese foarte tulburat, fiindcă nu izbutiseră să-l scufunde pe *Paragon.* Numai şarpele alb sfidase porunca lui Fulger. Continua să se învârtească în jurul corăbiei, cu ochii săi roşii, ciudat de învinuitori. Lui Kennit asta nu-i plăcea. Şarpele îl irita fiindcă nu-i mâncase pe cei doi supravieţuitori din apă, scăpându-l astfel de belea. Şi creatura nici n-avea de gând s-o facă, îşi pierdea vremea uitându-se curioasă la oameni. De ce nu i se supusese corăbiei?

Kennit îşi luă privirea de la şarpe, silindu-şi mintea să se gândească numai la problema din acel moment. Fulger însăşi îi spusese că nu vrea să vadă corabia vie arzând. Kennit îşi

ridică ochii către tot mai apropiaţii nori de furtună. Şi lui îi convenea să părăsească locul ăla cât mai repede. ,

– Asta vrei? întrebă secundul cu viclenie.

Şi scăzu în ochii lui Kennit. Sorcor, aşa prost cum era, s-ar fi dovedit îndeajuns de curajos ca să-şi spună părerea. Jola n-avea nici măcar acest merit. Căpitanul piraţilor aruncă încă o privire spre pupă. Acum pe *Paragon* se înălţau flăcări vesele. O pală de vânt schimbător aduse până la el fumul şi duhoarea. Era timpul să plece. Nu numai fiindcă se aştepta să ţipe galionul înainte de a-şi găsi sfârşitul; exista un pericol real, vântul ar fi putut aduce bucăţi aprinse din pânzele lui *Paragon* către greementul *Vivaciei.*

– E mare păcat că tocmai acum nu avem destul timp, îi spuse lui Jola, apoi ordinul de ridicare a pânzelor i se opri în gât.

Femeia blondă se lăsase pe spate în apă, permiţând să se vadă faţa băietanului căruia îi ţinea capul deasupra valurilor.

– Wintrow! exclamă Kennit, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Ce ghinion îl făcuse să cadă în mare şi cum ajunsese ea să-l salveze?

– Ridicaţi-i imediat la bord! îi porunci lui Jola.

Apoi, când secundul se repezi să-i ducă ordinul la îndeplinire, un val îi săltă ceva mai sus pe cei doi din apă. Nu era Wintrow. Nici măcar nu era un bărbat. Însă, copleşit de asemănarea fascinantă, Kennit nu se răzgândi. Strigând din toate puterile, Jola porunci să fie aruncată o paramă.

– Ştii că trebuie să fie ea, îi şopti talismanul de la încheietura mâinii. Althea Vestrit. Cine altcineva ar putea semăna atât de bine cu el? Lui Fulger n-o să-i placă asta. Îţi urmăreşti propriul ţel, nu pe-al ei. Aduci la bord singura persoană pe care trebuia neapărat s-o ucizi.

Kennit îşi puse cealaltă mână peste talisman şi nu-i mai dădu nicio atenţie feţei schimonosite de sub palma lui. Privi cu tot mai multă curiozitate ceea ce se petrecea. Femeia blondă prinse parâma, dar mâinile îi erau atât de amorţite de frig, încât nu izbuti s-o ţină. Un năier se văzu nevoit să sară în apa rece, alături de cele două femei. Înfăşură parâma în jurul lor şi făcu în grabă un nod.

– Trageţi! strigă, şi cei de pe corabie le ridicară pe amândouă, moi ca nişte alge.

Kennit rămase acolo până ce le văzu aduse pe punte. Asemănarea era nefirească. Ochii i se plimbară lacomi pe toate trăsăturile feţei. O femeie cu chipul lui Wintrow.

Îşi dădu seama că se holbează la ea, devenind totodată conştient de uimirea care-i amuţise pe piraţii adunaţi în jurul femeii întinse pe punte.

– Ei, duceţi-le jos! Trebuie să vă poruncesc eu să faceţi ce e de la sine înţeles? Jola, curs către Diwytown. Semnalizează către *Marietta* să ne urmeze. Se aproprie furtuna. Să plecăm înainte să ne lovească.

– Căp’tane, aşteptăm să se-ntoarcă Wintrow şi Etta înainte de plecare?

El se uită la femeia brunetă care începea să tuşească şi să se mişte.

– Nu, răspunse. Deocamdată lasă-i acolo unde sunt.

22

REVEDEREA RUDELOR

Wintrow clipi ca să scape de apa de ploaie din ochi şi continuă să privească fix.
– Nu înţeleg, repetă cu voce slabă.
Crezuse că vorbea pentru sine şi tresări când Etta îi răspunsei Nu-i auzise paşii uşori prin răpăitul ploii pe punte.

– Nu mai încerca să ghiceşti ce s-a-ntâmplat. Kennit o să ne lămurească întru totul când o să-l vedem.

– Eu chiar vreau să ştiu ce s-a-ntâmplat, se încăpăţână el. Dezolat, continuă să se uite la palida pată de foc care fusese *Paragon.* Urmărise lupta, dar nu putea pricepe ce se întâmplase. De ce îi provocase *Paragon* atât de prosteşte şi pe şerpi, şi pe *Vivacia*? Cum izbucnise focul şi de ce renunţase Kennit la o pradă atât de valoroasă? Luase prizonieri? Golul necunoaşterii adevărului părea gata să-l mistuie.

Furtuna care-i ameninţase toată ziua se dezlănţuise în sfârşit. Ploaia deasă era o draperie cenuşie, vălurită, între ei şi *Paragon*, care ardea. Cuprins de frig şi ud până la piele, băiatul stătea pe punte, cu ochii la corabia naufragiată trimisă de familia lui. Aveau să ducă la fund speranţele lor de răscumpărare şi salvare. Ploaia era o uşurare. Ochii lui nu fuseseră în stare să plângă.

– Vino înăuntru, îl sfătui Etta, cu mâna ei caldă pe braţul lui.

Wintrow se întoarse s-o privească. Dacă, în acel nefericit moment al vieţii lui, mai rămăsese ceva care să-l aline, acel ceva era Etta. Purta haina de ploaie a lui Sorcor; atârna, imensă, pe trupul ei zvelt. Se uită la el din adâncurile glugii. Câţiva stropi de ploaie îi găsiseră faţa şi le dădeau genelor ei strălucirea nestematelor. Clipi, şi ploaia îi alunecă pe obraji, imitând lacrimile. Wintrow se uită la ea năucit de dorinţă şi de nevoia de a nu-şi recunoaşte niciodată dorinţa. Ea îl trase din nou de braţ, şi el se lăsă condus.

Sorcor îi cedase Ettei cabina lui. Ceainicul aburind de pe masă şi două căni care aşteptau îmbietoare îl făcură să se deplaseze pe Wintrow. Etta pregătise ceaiul şi îl adusese acolo ca să-l împartă cu el. Ea îi arătă un scaun şi el se aşează, cu hainele şiroind de apă, în timp ce Etta îşi atârna mantaua de ploaie într-un cuier. Cabina fusese cândva a lui Kennit şi o parte din mobila lui rămăsese acolo. Altminteri, preferinţa lui Sorcor pentru strălucire şi ornamentaţie ţipătoare domina simplitatea aleasă de Kennit. Faţa de masă brodată şi cu ciucuri ascundea eleganţa contururilor simple ale lemnului de sub ea. Etta îşi scutură câteva picături de ploaie din păr şi se aşează pe celălalt scaun.

– Arăţi la fel de jalnic ca un câine de pripas, comentă ea, turnând ceaiul. Împinse o cană spre el şi adăugă, dojenitoare: Nu pricep de ce e nevoie să-ţi reamintesc să ai încredere în Kennit. Orice s-ar întâmpla, trebuie s-avem încredere în judecata lui. Cu mult timp în urmă, mi-ai spus că e Alesul lui Sa. Nu mai eşti de aceeaşi părere?

El sorbi din ceai şi savură căldura scorţişoarei. În ciuda tristeţii lui adânci, îi făcea plăcere. Etta părea să ştie foarte bine că micile delicii ale trupului sunt uneori cel mai puternic leac al durerilor sfâşietoare ale sufletului.

– Nu ştiu ce să mai cred, recunoscu el, obosit. Am văzut binele pe care l-a făcut pretutindeni. E o forţă puternică în luptă pentru libertatea oamenilor şi pentru îmbunătăţirea vieţilor lor. Şi-ar fi putut construi o casă semeaţă, plină de bogăţii şi de slugi şi toată lumea ar fi continuat să-l respecte şi să-l onoreze, dar el preferă să cutreiere mările, să se bată cu negustorii de sclavi şi să-i elibereze pe cei întemniţaţi. Date fiind toate astea, cum m-aş putea îndoi de măreţia sufletului său?

– Dar te îndoieşti, nu-i aşa?

Wintrow oftă.

– Da. Mă îndoiesc. Uneori, noaptea, când încerc să meditez, să-mi găsesc locul în lumea asta, nu mai izbutesc să pun totul cap la cap. Îşi îndepărtă părul ud de pe faţă şi se uită la Etta cu sinceritate. Lui Kennit îi lipseşte ceva. Simt că îi lipseşte, dar nu pot spune ce anume.

Furia trecu peste faţa ei ca o umbră.

– Poată că acel ceva îţi lipseşte ţie, nu lui. Poate că tu îţi pierzi credinţa ori de câte ori calea lui Sa te duce acolo unde nu vrei s-ajungi.

Cuvintele ei îl uluiră. Nu se aşteptase s-audă vreodată de la ea o astfel de dojană şi, cu atât mai puţin, să-i sune atât de întemeiată. Ea continuă:

– Kennit are cusururile lui. Dar trebuie să ne uităm la ceea ce înfăptuieşte în ciuda propriilor sale îndoieli şi suferinţe. Ochii i se ridicară învinuitori spre ai lui. Sau crezi că un om trebuie să devină perfect înainte de a putea face bine?

– Mâna lui Sa poate lucra cu orice unealtă, murmură el. Apoi, doar o clipă mai târziu, răbufni: Dar de ce trebuie să-mi ia corabia? Nu doar s-o ia, ci s-o şi preschimbe într-o creatură pe care nici măcar n-o mai recunosc? De ce trebuie să-i omoare pe cei care au venit să ne ia acasă? Asta nu înţeleg, Etta, şi n-o să-nţeleg niciodată!

– Nu cumva fiindcă deja ai hotărât că n-o să-nţelegi niciodată? Întâlni privirea lui Wintrow şi rămase cu ochii într-ai lui. Într-una dintre cărţile pe care mi le-ai dat, am citit că, prin cuvintele noastre, putem modela realitatea. Uită-te ce-au făcut deja cuvintele tale din ceea ce se petrece. Ai remodelat totul, făcând din tine victima unei nedreptăţi. Corabia ta, spui tu. Oare? A fost ea vreodată corabia cuiva? Sau a fost o fiinţă vie, întemniţată într-un trup nefamiliar ei şi revendicată drept posesiune? Kennit a preschimbat-o sau doar a eliberat-o, pentru a redeveni ceea ce e de fapt? De unde ştii că i-a ucis pe cei veniţi să te elibereze pe tine, dacă într-adevăr asta aveau de gând? Deocamdată noi nu ştim nimic. Însă tu ai hotărât deja că ţi s-a făcut o nedreptate, ca să-ţi poţi hrăni furia şi să simţi că e întemeiată. Nu e cu nimic mai bine decât să-ţi plângi de milă.

Vocea ei se umplea din ce în ce mai mult de mânie. Strânse din buze şi îşi luă privirea de la Wintrow.

– Am vrut să-ţi împărtăşesc ceva, care să rămână un secret al nostru. Acum mă-ntreb dacă pot cuteza s-o fac, dacă nu cumva o să răstălmăceşti totul până o să devină ceea ce nu este.

El nu izbuti decât să se uite la ea. Deşi avusese un rol în transformarea Ettei, schimbările ei continuau să-l uluiască. Nu se mai repezea să-l lovească dacă o contrazicea. Nu mai avea nevoie; limba îi devenise la fel de tăioasă ca o sabie. Wintrow îi recunoscuse inteligenţa şi îi respectase şiretenia şi curajul încă din ziua când o cunoscuse. Acum în spatele inteligenţei stăteau cunoştinţe dobândite, iar în spatele curajului, etica. Îi sporeau frumuseţea. Îşi întoarse mâna de pe masă cu palma în sus, dându-i ei de înţeles că se predă. Spre surprinderea lui, Etta se aplecă şi-şi puse mâna într-a lui.

Când degetele lui i-o strânseră, zâmbi. El nu se gândise că ar fi putut fi şi mai frumoasă, dar pe faţa ei strălucea o lumină neaşteptată. Se aplecă mai tare, ca să-i vorbească în şoaptă.

– Sunt grea. Port copilul lui Kennit.

Cuvintele rostite închiseră o uşă, lăsându-l în afara vieţii şi a luminii ei. Era a lui Kennit, întotdeauna fusese a lui Kennit. Wintrow avea să fie întotdeauna singur.

– La început n-am fost sigură. Însă, începând dintr-o anumită noapte, am avut sentimentul că e adevărat. Iar azi, când m-a trimis pe altă corabie, cum n-a mai făcut niciodată, m-am gândit că poate există un motiv. Aşa că m-am aşezat aici şi am verificat dacă aşa e, ţinând un ac atârnat de o aţă deasupra palmei mele. A zvâcnit atât de tare, încât nu mai am nicio îndoială. Totul arată că port în pântec un fiu, un bărbat care să-i urmeze lui Kennit.

Îşi luă mâna dintr-a lui, apoi şi-o puse cu mândrie pe pântecul plat.

Suferinţa îl amorţi pe Wintrow.

– Cred că eşti foarte fericită, izbuti el să-şi împingă cuvintele dincolo de suferinţa care îl sufoca.

Zâmbetul ei îşi pierdu o mică parte din strălucire.

– Doar atât ai să-mi spui? îl întrebă.

Doar atât cutezase el să rostească. Era mai bine să nu dea glas niciunui alt gând. Îşi muşcă limba şi se uită la Etta neajutorat, în tăcere.

Femeia oftă uşor şi îşi feri privirea.

– Sperasem la mai mult. Pesemne prosteşte. Dar Kennit te-a numit atât de des profetul lui, încât eu - acum să nu râzi - mi-am imaginat că, dacă o să-ţi dezvălui că-l port în pântec pe fiul Regelui Piraţilor, tu o să, oh, nu ştiu, o să spui ceva care *o* să-i prevestească măreţia sau o să...

Glasul i se stinse. O uşoară roşeaţă îi coloră obrajii.

– Ca în poveştile de demult, izbuti el să spună. O prevestire a unui viitor minunat.

Ea îşi întoarse faţa, brusc stânjenită, fiindcă îşi făurise visuri atât de măreţe pentru copilul ei. Străduindu-se să-şi recapete curajul, Wintrow îl alungă pe băiatul rănit dinlăuntrul lui şi vorbi deopotrivă ca un bărbat şi ca un preot.

– N-am proroci pentru tine, Etta. Nicio viziune trimisă de Sa, nicio profeţie inspirată. Cred că, dacă acestui copil îi e hărăzită măreţia, îşi va primi moştenirea în aceeaşi măsură şi de la tine, şi de la tatăl lui. În tine desluşesc acum că, indiferent ce vor face alţii şi ce vor vedea în fiul tău, în inima ta el va fi întotdeauna rege. Tu vei descoperi cu mult înaintea altora tot ce e valoros în el şi vei şti că, dintre toate trăsăturile sale, simplul fapt că e el însuşi e cea mai importantă. Când părinţii îl acceptă, copilul se înrădăcinează în acea acceptare. E un dar deja primit de fiul tău de la tine.

Spusele lui o mişcară pe Etta la fel de mult ca o profeţie. Radia.

– Abia aştept să văd faţa lui Kennit când o să-i spun.

Wintrow răsuflă adânc. Se simţi brusc sigur că deţine adevărul şi ştiu că, dacă îi era dat vreodată să fie inspirat de Sa, atunci aceea era clipa.

– Te sfătuiesc să mai păstrezi o vreme secretul. Acum mintea lui e atât de plină de alte griji. Aşteaptă până când va avea într-adevăr nevoie să ştie.

– Poate că ai dreptate, încuviinţă ea cu regret.

Wintrow se îndoi că o să-i dea ascultare.

*

Furtuna care îi ameninţase toată ziua îi ajunsese în cele din urmă. *Paragon* îşi întoarse faţa spre cer şi gustă ultima ploaie pe care avea s-o mai simtă vreodată. Loviturile valurilor îl zguduiau, dar nu izbuteau să-l legene prea tare, căci trupul lui îngreunat se adâncea tot mai mult în apă. Loviturile în capacul tambuchiului îşi pierduseră vlaga. Focurile hrănite de ulei, aprinse de Kennit, fumegau şi duhneau în ploaie, dar continuau să ardă. Din când în când, bucăţi carbonizate de greement căzeau cu zgomot pe punte. El nu lua în seamă nimic din toate astea. Se scufunda într-un loc din sine însuşi mai adânc decât orice fund de ocean.

În el, Amber plângea. Era greu de suportat. Nu-şi dăduse seama cât de mult ajunsese s-o îndrăgească. Îl îndrăgea şi pe Clef. Şi pe Brashen, atât de mândru să-i fie căpitan. Îşi alungă cu hotărâre astfel de gânduri. Nu trebuia să cedeze din pricina lor. Amber se târâse atât de aproape de proră cât era cu putinţă, fiind sub punte. În ciuda arsurilor ei dureroase, se străduise din greu să înainteze prin apa rece din cală. *Paragon* ar fi preferat s-o simtă murind acolo, în apa care o amorţea; ar fi fost un sfârşit mai blând. Dar ea trăia, se agăţase de etrava lui şi vorbea cu voce slabă. *Paragon* se ţinea departe de ea.

Un şarpe se izbi de el.

– Hei, idiotule! Ai de gând să-i laşi pur şi simplu să-ţi facă aşa ceva? Creatura îi vorbea cu dispreţ. Vino-ţi în fire! Ai dreptul să trăieşti în aceeaşi măsură în care îl are ea!

– Şi tot în aceeaşi măsură am dreptul să mor, ripostă *Paragon.*

Pe urmă îşi dori să nu fi ieşit din toropeală ca să vorbească, fiindcă devenise conştient şi de spusele lui Amber, încărcate de suferinţă.

– *Paragon*, *Paragon,* nu vreau să mor. Nu aşa. Nu lăsându-mi toată munca neterminată. Te rog, corabie. Te rog, nu face asta.

Plângea, şi lacrimile ei îl ardeau la fel de dureros ca veninul şerpilor.

– Nimeni n-are dreptul să moară fără niciun folos, spuse şarpele.

De data asta, *Paragon* îi recunoscu vocea. Era cel care strigase dispreţuitor la ceilalţi când îl atacaseră. Se izbi din nou de corabie. Era enervant.

– Moartea mea e cel mai folositor lucru pe care-l pot face pentru Kennit, îşi reaminti *Paragon.*

Se strădui să-şi regăsească calmul.

Şarpele se propti cu capul în carena lui înclinată şi-l împinse cu putere.

– Nu vorbesc despre "Kennit". Spun că trebuie să le fii de folos semenilor tăi. Fulger se laudă că e singura care ne poate călăuzi pe drumul spre casă şi singura care ne poate apăra. Eu n-o cred. În amintirile mele apar mai multe călăuze şi mai mulţi apărători. Cu siguranţă că, dacă unul singur poate face ceva bine, doi o pot face şi mai bine. De ce e ea atât de nerăbdătoare să te ucidă ca să-i facă pe plac acestui "Kennit“? De ce se sinchiseşte de el oricare dintre voi doi?

– Ea mă vrea mort ca să-i facă pe plac lui Kennit?

Paragon îşi găsea cu greu cuvintele. Nu-şi putea da seama care le e înţelesul. Era cu siguranţă vorba doar de o întristătoare dorinţă a lui Kennit. Nu avea legătură cu *Vivaria* sau cu Fulger, cum îşi spunea ea acum.

Dacă nu cumva îl voia pe Kennit pentru ea. Dacă nu cumva voia să scape de *Paragon* ca să nu aibă niciun rival. Poate Kennit îl amăgise. Dacă-l voia mort ca să poată rămâne cu

Vivacia?

Gândul trădător îl şocă.

– Pleacă! Hotărârea e a mea.

– Şi cine eşti tu ca să hotărăşti? insistă şarpele.

– *Paragon.* Sunt *Paragon* din familia Ludluck.

Numele era un talisman care ţinea la distanţă orice alt sine al său.

Şarpele se frecă de el într-o mângâiere prelungă, pielea lui atingând carena.

– Şi cine altcineva mai eşti? întrebă.

În interiorul său, simţi brusc apăsarea palmelor dezgolite ale lui Amber.

– Nu! strigă el la amândoi. Nu! Sunt *Paragon* din familia Ludluck. Doar atât.

Însă în el, dintr-o întunecime mai adâncă decât orice suflet omenesc, glăsuiră alte voci, iar Amber le asculta.

*

Althea deschise ochii şi aşteptă să se risipească visul urât. Părea să se afle la bordul *Vivaciei,* în fosta ei cabină. Încăperea arăta aşa cum se aşteptase, dar în felul în care o simţea ceva subtil era nelalocul său. O amintire de pe *Secerătorul* se ridică la suprafaţă. Ea nu simţea corabia aia. Era lemn mort. N-avea deloc senzaţia că se află pe o corabie vie. Se întinse în afara propriei fiinţe, dar nu simţi decât legănarea vasului. Îşi luaseră corabia înapoi? Brashen era la cârmă ducându-i spre casă?

Se săltă prea brusc în capul oaselor. O tuse puternică o zdruncină. O amintire răzleaţă se contură, ca desprinsă dintr-un vis: era întinsă pe puntea *Vivaciei,* moartă de frig, şi tuşea scuipând apă de mare. Gustul sării nu-i dispăruse din gură şi îl simţea usturător în nas. Totul se petrecuse aievea. Puntea de sub ea fusese foarte tare, şi nu doar tare cum e lemnul. În scândurile de sub mâinile ei simţise respingere. Jek fusese cu ea, dar acum nu se afla în cabină. Părul îi era încă umed, aşadar nu trecuse prea mult timp. Prin hublou se zărea lumina amurgului de la începutul unei seri de iarnă, împuţinată de dezlănţuirea unei furtuni. O lampă cu flacăra micşorată atârna de un cârlig.

Rămase neclintită, străduindu-se să pună cap la cap faptele. Şerpii înconjuraseră mica ei barcă, apoi unul o lovise în flanc. Barca ricoşase de spinarea creaturii. Îşi aminti cum o plesnise apa când o izbise. Se zvârcolise sub suprafaţa ei, scoţându-şi cizmele, dar apa rece trăsese de materialul greu al hainelor ei şi fiecare val o acoperise din ce în ce mai mult timp. Nu-şi amintea s-o fi prins Jek, dar nu se îndoia că femeia înaltă îi sărise în ajutor. Fuseseră pescuite din apă şi aduse pe puntea *Vivaciei.*

Şi iat-o acolo. Cineva o îmbrăcase într-o cămaşă de noapte bărbătească, dintr-o ţesătură fină de in, şi pături călduroase de lână îi acopereau picioarele. Cineva îi purtase de grijă cu bunătate. Se agăţă de asta ca de un semn bun: negocierea mersese bine. Probabil că Brashen era la bord, discutând cu căpitanul Kennit. Asta explica de ce nu fusese dusă înapoi, pe *Paragon.* Avea să se-mbrace şi să plece în căutarea lor, imediat după ce se ducea pe puntea proră, să vadă galionul. Fusese despărţită de corabia ei pentru un timp prea îndelungat. Vorbind cu *Vivacia* avea să-ndepărteze cu siguranţă orice piedică le stătea în cale.

Îşi roti privirea prin încăpere, dar nu-şi văzu hainele. Însă de cârlige atârnau cămăşi şi pantaloni care păreau a fi pe măsura ei. Nu era momentul să se poarte cu sfială; mai târziu avea să-i mulţumească piratului care îi cedase cabina şi hainele lui. Probabil era secundul, un om cu o oarecare educaţie, după cum o dovedeau cărţile de pe raftul lui. Respectul ei pentru Kennit crescu. Calitatea echipajului spunea multe despre căpitan. Bănuia c-o să se înţeleagă bine cu piratul. Amintindu-şi un gest obişnuit din copilăria ei la bord, întinse braţele şi îşi lipi palmele de grinda din lemn-vrăjitor vizibilă deasupra capului său.

– *Vivacia,* îşi salută ea corabia cu căldură, m-am întors. Am venit să te iau acasă.

Atingerea grinzii o trânti înapoi, pe saltea. Năucită, rămase întinsă pe spate, cu ochii la tavan. Se izbise cumva cu capul de el? Era lipsit de sens. Nu o lovise nimic, însă se simţea buimacă, îşi privi palmele, în mare parte, aşteptându-se să le vadă roşii.

– *Vivacia*? întrebă, prudentă.

Încercă din nou să simtă corabia, dar nu izbuti.

Îşi adună tot curajul şi îşi întinse iarăşi braţele spre grindă. La o lungime de deget distanţă de ea, se opri. Ostilitatea radia din lemn aşa cum radiază căldura din flăcări. Îşi lipi din nou palmele de el. Era ca şi cum ar fi împins în zăpadă bătătorită. Răceala şi o senzaţie de arsură îi învăluiră deopotrivă degetele, urmate de o amorţeală ce i se răspândea în trup. Strânse din dinţi şi continuă să apese.

– Corabie, scrâşni ea. Sunt eu, Althea Vestrit. Am venit după tine.

Împotrivirea faţă de atingerea ei crescu.

Auzi o cheie răsucindu-se într-o broască şi uşa se deschise. Althea aruncă o scurtă privire către bărbatul din cadrul ei. Era înalt, chipeş şi frumos îmbrăcat. Ţinea în mână o tavă cu o cupă aburindă. Părul de un negru lucios îi strălucea, iar mustaţa era răsucită fără cusur. Avea dantelă albă la guler şi la manşete, iar un diamant pentru care l-ar fi invidiat orice bărbat elegant îi sclipea pe lobul unei urechi, însă umerii largi şi haina albastră bine croită spuneau că nu e nicidecum un răsfăţat nevolnic. Se sprijinea într-o cârjă din alamă şi lemn lustruit, mai degrabă un adaos bine ales pentru îmbrăcămintea sa decât susţinere pentru un schilod. Trebuia să fie Kennit.

– Încetează! o preveni el. Închise uşa, puse tava pe masa ei şi traversă cabina din doi paşi. Am spus să încetezi. N-o să te facă decât să suferi, atât şi nimic mai mult.

Mâinile lui puternice se încleştară de încheieturile mâinilor ei şi îi desprinseră palmele de grindă. Althea se simţi brusc ameţită deopotrivă de efort şi de respingerea uluitoare. Ştia ce îi făcuse *Vivacia.* Îi răscolise cu subtilitate toate îndoielile de sine pe care le avusese vreodată şi îi trezise toate amintirile despre raţionamente greşite, momente de egoism şi de prostie la care ea, corabia, fusese vreodată martoră. Althea se simţea mai prejos decât alţii şi pentru asta o mistuia ruşinea, deşi logica ei se străduia să se impună.

– N-o să te facă decât să suferi, repetă Kennit.

Continua să o ţină de încheieturile mâinilor. După o încercare de a se elibera, Althea renunţă. Era puternic. Mai bine să se poarte cu demnitate decât aidoma unui copil în faţa unei piedici.

Întâlni ochii lui de un albastru palid. El îi zâmbi liniştitor şi aşteptă.

– De ce? întrebă ea. De ce încearcă să mă facă să sufăr? E corabia mea.

Zâmbi larg.

– Şi eu sunt încântat să te cunosc, Althea Vestrit. Nu mă-ndoiesc că te simţi mai bine. Ochii lui o cercetară fără fereală. Arăţi mult mai bine decât atunci când te-am pescuit. Ai vomat ceva apă de mare pe puntea mea curată.

Era exact amestecul potrivit de remarci care să-i aducă aminte de bunele maniere, de situaţia în care se află şi de datoria faţa de el. Althea îşi lăsă mâinile să se destindă şi el îi eliberă imediat încheieturile bătând-o în treacăt liniştitor pe dosul palmei. Obrajii îi ardeau.

– Îmi cer iertare, spuse cu toată sinceritatea. Presupun că eşti căpitanul Kennit. Nu mă-ndoiesc că mi-ai salvat viaţa şi îţi mulţumesc cu sinceritate. Dar să fiu respinsă de propria corabie este... Althea căută cuvântul potrivit. Mai mult decât dureros, încheie, stângace.

– Oh, sunt convins că e răvăşitor. Kennit întinse cu nepăsare mâna şi îşi puse palma pe grinda de lemn cenuşiu-argintiu de sub tavan. Pentru voi amândouă. Daţi-vă timp una alteia. Sunt sigur că nu mai eşti cea de altădată când ai fost ultima oară la bord. Iar corabia mai mult decât sigur nu mai e aceeaşi. Nicio creatură înzestrată cu sensibilitate, adăugă el cu voce înceată, lăsându-şi mâna în jos, n-ar putea rămâne neschimbată după ce a îndurat tot ce-a îndurat ea. Se aplecă mai mult şi continuă în şoaptă: Dă-i timp. Dă-ţi ţie timp s-o cunoşti şi s-o accepţi aşa cum e acum. Şi fii îngăduitoare cu furia ei. E bine înrădăcinată şi întemeiată.

Răsuflarea lui caldă mirosea a cuişoare. Cu un aer firesc, se aşeză pe pat, lângă ea.

– Deocamdată răspunde-mi la o singură întrebare. Te simţi mai bine?

– Mult mai bine, mulţumesc. Unde e Jek, femeia care era cu mine? Brashen e la bord? Şerpii l-au vătămat rău pe *Paragon*? Cum i-aţi alungat? Wintrow, nepotul meu, e viu şi nevătămat?

Imediat ce rostea o întrebare, în minte îi răsărea alta, până când Kennit se aplecă spre ea şi îi puse două degete pe buze. Atingerea o făcu să se înfrâneze; apoi o suportă, silindu-se să se convingă că probabil nu are niciun alt înţeles.

– Sst, o opri el cu blândeţe. Sst. Să le luăm pe rând, deşi n-ar trebui să te agiţi pentru nimic din toate astea. Ai trecut prin destul de multe pentru o singură zi. Jek doarme adânc. Probabil că un şarpe s-a atins de ea; are un picior şi coastele opărite, dar nu mă-ndoiesc c-o să se vindece pe deplin. I-am dat nişte sirop de mac ca să-i domolească durerea. Cred că deocamdată e bine să n-o tulburăm.

O întrebare neliniştitoare se contură brusc în mintea Altheei.

– Atunci mie cine mi-a purtat de grijă? Cine m-a aşezat aici, în pat?

Mâna i se duse cu de la sine putere la nasturii de sub gulerul cămăşii de noapte.

– Eu, răspunse Kennit, fără s-o privească. Un zâmbet i se înfiripă în colţul gurii, dar şi-l alungă. Nu era o însărcinare pentru năierii mei şi la bord nu e nicio femeie.

Faţa Altheei ardea.

– Ţi-am adus ceva.

El se ridică în timp ce vorbea şi îşi potrivi cârja sub braţ. Traversă cabina către masă, luă tava cu care venise şi o aduse lângă patul ei. În ciuda piciorului lipsă, mişcările lui aveau graţia unduitoare a unui adevărat om al mării. Althea îşi retrase picioarele ca să facă loc pentru tavă. El puse tava acolo, apoi se aşeză alături.

– E vin amestecat cu rachiu, aromat cu mirodenii. E o reţetă veche, din Diwytown, te încălzeşte de minune, te ajută să-ţi recapeţi puterile şi e un leac nemaipomenit pentru durere, încearcă să bei în timp ce stăm de vorbă. E cel mai bine s-o faci cât e cald.

Ea luă cupa în amândouă mâinile. Aburul care se înălţa era o alinare în sine. Mirodenii de culoare întunecată se învârtejeau în adâncul lichidului chihlimbariu. O duse la buze şi sorbi. Căldura se răspândi în ea, deznodându-i încordarea, şi un tremur o străbătu brusc, făcându-i pielea de găină. Ca şi cum trupul ei ar fi închis în sine răceala mării, eliberând-o abia în clipa aceea.

– Aşa e mai bine, o încurajă Kennit. Hai să vedem. Wintrow nu e acum la bord. Se află pe *Marietta,* sub comanda lui Sorcor, adjunctul meu. Am descoperit că mutând un om promiţător de pe o corabie pe alta şi schimbându-i însărcinările îl încurajez să-şi sporească deprinderile de lup de mare şi priceperea de a gândi singur. Ţi-ai dat fără îndoială seama că acum te afli în cabina şi în patul lui. Nu-ţi face griji pentru asta. El se simte foarte, bine acolo unde e şi ştiu că n-o să-ţi poarte pică pentru nimic.

– Mulţumesc, spuse ea cu prudenţă.

Încercă să-şi adune gândurile. Fără nicio îndoială, Kennit considera că Wintrow îi aparţine, că e cineva pe care-l pregăteşte pentru responsabilităţi mai mari, cum deprinzi un fiu să se ocupe de negoţul familiei. Althea nu-şi imaginase niciodată aşa ceva şi nu se putea hotărî cum să răspundă.

– E frumos din partea ta că-i oferi astfel de prilejuri, se auzi spunând.

O parte din ea era şocată de propriile cuvinte. Era frumos din partea lui că-i oferea lui Wintrow prilejul să devină un pirat mai bun? Se strădui să-şi pună ideile în ordine.

– Trebuie să te-ntreb ceva. Cum reacţionează *Vivacia* când Wintrow nu e aici? Pentru o corabie vie nu e bine să fie lăsată prea mult fără cineva din familie la bord.

– Te rog. Bea cât e cald, o îndemnă el.

După ce ea se supuse, se uită în jos, la patul dintre ei, ca şi cum s-ar fi temut că urmează să spună ceva care o s-o supere.

– *Vivacia* face faţă foarte bine. Nu simte chiar atât de mult lipsa lui Wintrow. Ştii, mă are pe mine. Întinse din nou mâna ca să mângâie grinda cenuşiu-argintie. Am dedus că o rudă nu e pentru corabie la fel de importantă ca un spirit înrudit. Eu şi *Vivacia* avem multe în comun: dragostea pentru aventură, ura faţă de negustorii de sclavi, dorinţa de a...

– Cred că-mi cunosc propria corabie, îl întrerupse Althea, şi privirea lui albastră, blajină, o dojeni cu blândeţe.

Ea îşi duse din nou cupa la buze şi bău ca să-şi ascundă stânjeneala. Căldura lichidului se răspândi în ea, făcând-o să se destindă. Un val de ameţeală o cuprinse în treacăt. Simţi mâinile lui Kennit oprind clătinarea cupei din mâinile ei.

– Eşti mult mai slăbită decât îţi dai seama, spuse el, compătimitor. Ai stat mult timp în apa foarte rece. Iar acum şi cuvintele mele nepăsătoare te-au făcut să suferi. Sunt sigur că-ţi vine greu să înfrunţi realitatea. Probabil ai crezut că vii să-ţi salvezi corabia şi nepotul. Însă ai descoperit că i-ai smulge dintr-o lume pe care ei o îndrăgesc. Te rog, odihneşte-te înainte de a mai sta de vorbă. Oboseala te face să vezi cea mai rea parte a tuturor lucrurilor. Wintrow e puternic şi fericit şi convins că a descoperit care e vrerea lui Sa în privinţa lui. *Vivacia* îi urmăreşte cu lăcomie pe negustorii de sclavi şi savurează viaţa noastră aventuroasă. Ar trebui să te bucuri pentru ei. Şi te afli în siguranţă la bordul corăbiei familiei tale. De-acum înainte, pentru tine, totul nu poate fi decât mai bine.

Ea bău până când mirodeniile i se izbiră de buze. Kennit îi luă cupa din mână şi o prinse când se clătină. Mirosul lui era plăcut. Santal. Cuişoare. Îşi sprijini capul de umărul elegantei lui haine albastre. Dantela gulerului îi gâdilă faţa. Dantela i s-ar fi potrivit lui Brashen. Ca şi haina de altfel.

– Îmi place dantela purtată de bărbaţi, remarcă ea.

Kennit îşi drese glasul. Althea îşi simţi faţa împurpurându-se.

– Sunt ameţită, spuse, străduindu-se să stea dreaptă. N-ar fi trebuit să beau atât de repede. Mi s-a urcat la cap.

– Nu, nu, e în ordine. Ceri prea mult de la tine însăţi. Uite. Întinde-te.

Nobil până în măduva oaselor, se prefăcea că nu-i observă stânjeneala.

Se ridică din pat şi, stând într-un picior, îi potrivi perna. Althea se întinse, supusă. Cabina se legăna în jurul ei.

– Se înteţeşte furtuna? întrebă, neliniştită.

– Aici, în Insulele Piraţilor, considerăm aşa ceva doar o ploaie vijelioasă. O să ancorăm într-un golf adăpostit şi-o să aşteptăm să înceteze. Nu-ţi face griji. *Vivacia* poate face faţă unor vânturi mult mai puternice.

– Ştiu. Tin minte.

Se aştepta să-l vadă plecând. Însă el rămase lângă pat. În mintea Altheei se învârtejiră amintiri despre un alt bărbat înalt şi brunet, în picioare lângă patul ei. Tatăl ei o purtase pe *Vivacia* prin multe furtuni când se afla ea la bord. În copilărie, corabia i se păruse cel mai sigur loc din lume. *Vivacia* fusese lumea tatălui său, unde el controla totul, neîngăduind niciodată să i se întâmple ei vreun rău. Totul avea să fie lipsit de pericole, totul avea să fie bine. Un bărbat puternic era la comanda navei, o mână fermă ţinea cârma. Închise ochii, coborându-şi pleoapele grele. Trecuse mult timp de când nu se mai simţise atât de ferită de primejdii.

*

Kennit se uită în jos, la ea. Ondulat de umezeală, părul i se răsfira încâlcit pe pernă. Nu avea gene chiar atât de lungi ca ale lui Wintrow, dar, chiar şi când o privea de-atât de aproape, asemănarea era stranie. Trase păturile mai sus şi i le îndesă mai bine în jurul trupului. Ea nu se clinti. Asta nu-l surprinse, încercase deja pe Jek amestecul de mac şi mătrăgună pus în rachiu. Althea avea să doarmă adânc, iar el urma să aibă timp să se gândească la rolul lui şi la răspunsuri pentru întrebările ei.

Paragon pierise odată cu toată lumea de la bord. Tristă soartă. Şerpii îl atacaseră, întărâtaţi de săgeţile lui Brashen. Ar fi putut să ţină planul, dacă ea nu vorbea cu nimeni din echipaj. O putea izola astfel fără să devină bănuitoare? Avea să-i fie greu să inventeze minciunile potrivite, dar ceva avea să-i vină în minte.

Mai rămase o vreme locului, uitându-se în jos, la ea. Era Wintrow în trup de femeie. Urmări cu degetul arătător curba obrajilor ei, arcul frunţii, conturul nărilor. Era din stirpea negustorilor din Bingtown, din familie bună, crescută în belşug. Kennit îşi recunoştea semenii fără greş. Când se aplecă asupra ei şi o sărută, buzele ei destinse erau calde. Gura ei nu răspunse la sărut, dar o gâdilă pe a lui cu gustul mirodeniilor şi al rachiului. Dacă ar fi vrut, ar fi putut s-o ia chiar atunci. N-ar fi ştiut nimeni; s-ar fi putut să nu-şi dea seama nici măcar ea că o făcuse. O idee atât de amuzantă îi arcui buzele într-un zâmbet în toată puterea cuvântului. Degetele lui începură să descheie nasturele de sus ai cămăşii ei de noapte. Al cămăşii lui de noapte, se gândi, era ca şi cum s-ar fi dezbrăcat pe sine însuşi. Ea răsufla adânc şi uniform.

– N-o vrei decât pentru că seamănă cu băiatul, spuse zeflemitor talismanul.

Firava lui voce răutăcioasă sparse liniştea din cabină.

Kennit încremeni. Se uită în jos, la obiectul ăla afurisit. Îl fixa cu ochi mici, scânteietori. În lemnul cioplit erau într-adevăr sclipiri albastre sau şi le imagina? Gura gravată îşi lăsă colţurile în jos, a dispreţ.

– Şi îl vrei pe băiat doar fiindcă-ţi aduce aminte de tine la vârsta lui. Numai că, în realitate, erai mult mai mic când te-a târât Igrot în patul lui.

– Taci! şuieră Kennit.

Erau amintiri interzise. Se duseseră la fund, odată cu *Paragon.* Pentru ce voise să se întâmple ceea ce se întâmplase, dacă nu ca să-şi nimicească amintirile? Astfel de cuvinte rostite de talisman puneau totul în pericol. Totul. Acum ştia că trebuie să nimicească şi creatura aia mică.

– N-o să te-ajute, îl batjocori talismanul. Distruge-mă, şi Fulger o să ştie de ce. Şi uite ce e. Ia-o pe femeia asta împotriva voinţei sale, şi toată lumea de pe corabie o să ştie de ce-ai vrut-o. O să am eu grijă. Şi o să am grijă să afle mai întâi Wintrow.

– De ce? Ce vrei de la mine?

Întrebarea lui Kennit fusese o şoapi.i îmbibată de furie.

– O vreau pe Etta înapoi, pe corabia asta. Şi pe Wintrow. Din propriile mele motive. Te previn că, atât în ochii mei, cât şi în ai lui Fulger, siluirea e din cale-afară de dezgustătoare. Dragonii nu fac aşa ceva.

– O aşchie de talisman, nu mai mare decât o nucă, pretinde că e dragon!

– Nu e nevoie să fii cât un dragon de mare ca să ai suflet de dragon. Ia-ţi mâinile de pe ea.

Kennit se supuse cu încetineală.

– Nu mi-e frică de tine, spuse, ridicându-se şi luându-şi cârja. Cât despre Althea, o s-o am. Cu voia ei. O să vezi. Îşi goli plămânii răsuflând prelung: Corabia, femeia şi băiatul. Îmi vor aparţine.

*

De unde ştiuse? se întrebă *Paragon*, în culmea nefericirii. De unde ştiuse Amber în ce loc să-şi pună mâinile ca să ajungă la fiecare dintre ei, la amândoi, la tot ce însemna el, în acelaşi timp? Degetele ei dezgolite îi apăsau lemnul şi acum era deschisă pentru el. Dacă ar fi vrut, ar fi putut pătrunde înăuntrul ei, i-ar fi aflat toate secretele. Dar nu voia să ştie despre ea mai mult decât ştia deja. De la ea nu voia decât să renunţe şi să moară împăcată. De ce nu putea s-o facă pentru el? Îi fusese întotdeauna prieten. Însă acum nu-l lua în seamă, se întindea pe lângă el ca să stea de vorbă cu ceilalţi, cu aceia cu care-şi împărţea el lemnul. Vorbea cu el, însă ei ascultau, şi ceea ce auzeau ei răsuna prin el, făcându-i sufletul să tremure.

– Trebuie să trăiesc, îl implora ea. Numai tu mă poţi ajuta. Trebuie să mai fac atât de multe în viaţa mea. Te rog! Dacă putem încheia un târg, spune-mi. Cere-mi orice şi, dacă stă în puterea mea, o să primeşti. Dar ajută-ne să ne păstrăm vieţile. Închide-ţi îmbinările, nu mai lăsa apa rece să pătrundă. Lasă-mă să trăiesc.

– Amber, Amber. Sfidându-şi propria înţelepciune, *Paragon* îi vorbea: Te rog, renunţă. Stai liniştită. Taci. O să murim împreună.

– Corabie. *Paragon.* De ce? De ce trebuie să murim? Ce s-a schimbat? De ce faci asta? De ce nu mai putem trăi?

Ea n-avea să-nţeleagă niciodată. *Paragon* ştia că e o prostie, dar încercă totuşi s-o lămurească.

– Amintirile trebuie să moară. Dacă nu-şi mai aminteşte nimeni, el poate trăi ca şi cum ceea ce ele ascund nu s-ar fi întâmplat. De aceea Kennit mi-a dat mie amintirile, iar eu trebuia să mor cu ele. Pentru ca unul dintre noi să poată trăi liber.

Cei doi dragoni ascultau în tăcere. Pe urmă Mai-mult vorbi pe neaşteptate, cu gândurile răsunându-i prin jumătatea lui de cocă.

– Nu merge aşa. Amuţirea amintirilor nu le face să nu mai existe. Faptele petrecute rămân, nu se şterg dacă le uităm.

Paragon simţi şocul lui Amber. Ea se strădui cu curaj să treacă peste el. Vorbi de parcă nu l-ar fi auzit pe Mai-mult.

– De ce-ţi face Kennit aşa ceva? Cum e cu putinţă? Ce e Kennit pentru tine?

– E din familia mea. *Paragon* nu putea să-şi ascundă dragostea pentru Kennit. E un Ludluck, la fel ca mine. Ultimul dintr-o ramură a familiei, născut pe Insulele Piraţilor. Fiul unui negustor din Bingtown şi-a luat nevastă de-acolo. Kennit e copilul lor, fiul acelui bărbat, prinţul lui. Şi tovarăşul meu de joacă. În cele din urmă, singurul care m-a iubit pentru mine însumi.

– Tu nu eşti un Ludluck, îl întrerupse Mai-mult. Suntem dragoni.

– Da, suntem dragoni şi vrem să trăim.

Era Mai-puţin, care izbutise să-şi strecoare un gând.

– Taci! îi înăbuşi Mai-mult glasul.

Paragon se înclină mai tare în vreme ce Mai-mult îşi impunea voinţa.

– Cine sunteţi? întrebă Amber, nedumerită. *Paragon,* de ce sunt dragoni în tine?

Mai-mult râse. *Paragon* ştia că nu e bine să-ncerce să răspundă.

– Vă rog. Amber îi implora acum pe cei doi. Vă rog, ajutaţi-ne să trăim.

– Meriţi să trăieşti? o întrebă Mai-mult.

Vorbea cu gura şi cu vocea lui *Paragon*, preluând controlul galionului şi cuvintele îi bubuiau în vânt. Nu-i păsa că Amber îi aude gândurile prin mâini. *Paragon* ştia că vorbeşte astfel ca să-i arate corăbiei cât de puternic a devenit.

– Dacă meriţi, o să vezi că stă în puterea ta să ne salvezi pe toţi. Însă, dacă eşti prea proastă ca să-ţi dai seama ce e de făcut, cred că va trebui să murim cu toţii, împreună.

– Spune-i ce să facă, îl rugă Mai-puţin. A sosit vremea noastră, a revenit, şi tu vrei să ne laşi să pierim din pricina prostiei omeneşti? Nu! Spune-i. Las-o să ne salveze ca să putem merge înainte şi...

– Taci, molâule! Ai stat prea mult în preajma oamenilor. Cei puternici supravieţuiesc. Cum suntem captivi în corpul ăsta, dacă oamenii de la bordul nostru sunt proşti, ne e mai bine morţi. Aşa că las-o să ne demonstreze că ne poate face viaţa demnă să fie trăită. Dacă poate înţelege cum să supravieţuim, o s-o lăsăm să ne facă iarăşi ochi. Vom fi *Paragon,* dar nu

Paragon din familia Ludluck. *Paragon* din stirpea dragonilor. Doi într-unul singur.

– Şi eu? strigă *Paragon* cu disperare.

Ploaia îi cădea în cascadă pe faţa oarbă şi pe piept. Se prinse de barbă şi trase de ea cu disperare.

– Cum rămâne cu mine?

– Fii alături de noi, răspunse Mai-mult. Sau nu. Altceva nu ai de ales. Şarpele are dreptate. Suntem datori faţă de semenii noştri şi niciun alt dragon sau vreo corabie-dragon n-are dreptul să ne oprească să ne îndeplinim datoria. Nu putem fi decât unul. Fii alături de noi sau nu.

– Murim! strigă Amber. Vocea ei era slabă şi răguşită din pricina fumului pe care-l respirase. Deasupra noastră arde focul, iar apa umple cala. Cum aş putea să vă salvez pe voi sau pe mine?

– Gândeşte-te, îi porunci Mai-mare. Dovedeşte-te demnă.

Pentru o clipă, Amber îşi reveni. Se întinse din toate puterile către Mai-mare, de parcă ar fi putut fura de la el ceea ce ar fi trebuit să ştie. Apoi o cuprinse tusea, zguduind-o. La fiecare spasm, arsurile de pe piele o făceau să ţipe. Când tusea se domoli, *Paragon* încetă să mai fie conştient de prezenţa lui Amber. O simţi devenind transparentă, apoi dispărând în neant. În vreme ce ea murea, tristeţea şi uşurarea îl cuprinseră deopotrivă. Greutatea apei reci îl trăgea în jos. Valurile erau tot mai înalte. Curând aveau să-i spele punţile. Flăcările aveau să se stingă pe măsură ce valurile aveau să-l tragă la fund, dar era în ordine. Focul şi fumul îşi îndepliniseră menirea.

Apoi, aidoma unei săgeţi care-şi atinge ţinta, Amber reapăru brusc alături de el. Icni când plonjă în adâncul amintirilor stirpei dragonilor. O simţi zvârcolindu-se, copleşită de nesfârşitul lanţ al aducerilor aminte, mergând de la dragon la şarpe, la dragon, la şarpe şi întorcându-se în trecut până la primul ou. Nu putea să reţină tot. O simţi înecându-se în amintiri. Se lupta cu îndrăzneală, căutând ceea ce îi ascundea Mai-mare în vreme ce-şi lăsa amintirile s-o inunde.

– Nu e în amintirile mele, e în ale tale, prostuţo, îi spuse el.

Paragon o privea zbătându-se ca şi cum ar fi urmărit revărsarea sevei unui copac peste o furnică înţepenită, captivă.

Amber se desprinse de el de parcă şi-ar fi smuls palmele de braţe. *Paragon* o simţi căzând şi ştiu că răsuflă greu, luând o gură de fum după alta şi luptându-se să tragă în piept aer curat, care nu exista acolo. Ajunse iarăşi în pragul leşinului, alunecând acolo unde nu mai putea fi simţită. Pe urmă îşi săltă capul cu încetineală.

– Ştiu ce e, dădu ea de veste. Ştiu cum ne putem salva. Dar n-o să-mi cumpăr viaţa cu preţul lui *Paragon.* O să ne salvez pe noi toţi dacă-mi făgăduiţi ceva: n-o să fiţi doi într-unul singur, ci trei. *Paragon* trebuie să rămână în voi.

El îi simţea frica. Se prelingea din ea odată cu sudoarea, o trimitea în aer cu fiecare răsuflare. Îl năuci gândul că e cu putinţă să existe cineva care preferă să moară în loc să-l trădeze.

– S-a făcut! încuviinţă Mai-mult. În cuvintele lui se simţea licărul firav al admiraţiei. Inima ei e demnă de înfrăţirea cu o corabie-dragon. Acum trebuie să ne arate că are şi minte pe măsură.

Paragon o simţi pe Amber străduindu-se să se ridice, dar îşi folosise deja aproape toate forţele. Recăzu, sprijinindu-se de el. Pentru ea, *Paragon* încercă să-şi închidă îmbinările. Nu izbuti. Dragonii nu-l lăsară. Aşa că îi dădu câtă putere avea, revărsând-o din lemnul lui în trupul firav rezemat de el. Ea îşi înălţă capul în întunecimea plină de fum.

– Clef! strigă. Era atât de istovită încât strigătul abia se auzi. Clef!

*

– Proptiţi-vă cu spatele în el, fir-aţi voi să fiţi! zbieră Brashen.

Cuvintele i se pierdură într-o tuse prelungită. Lăsă berbecul improvizat să zacă pe punte. Oamenii care îl ajutaseră să lovească în partea de dedesubt a capacului tambuchiului se lăsară, să cadă în jurul lui. Trapa nu ceda, iar timpul zbura. Brashen îşi alungă panica. Lemnul-vrăjitor ardea greu. Încă mai aveau ceva timp, mai aveau o şansă de supravieţuire, dar numai dacă nu se dădeau bătuţi.

– Nu lăsaţi pompa aia să stea degeaba! înecul nu e cu nimic mai bun decât arderea de vii.

După ce-şi strigă porunca, auzi echipajul de la pompă reluându-şi munca, dar mişcându-se de două ori mai încet decât ar fi trebuit. Prea mulţi oameni fuseseră ucişi, prea mulţi erau

răniţi. Zgomotele vieţii de pe corabie erau rău-prevestitoare: truda la pompele de santină, gemetele răniţilor şi pocnetele slabe ale flăcărilor de deasupra. Apa de santină creştea, aducând cu sine duhoarea. Cu cât lua *Paragon* mai multă apă, cu atât mai tare se înclina puntea. Şi fumul strecurat sub punte era tot mai gros. Timpul lor se împuţina.

– Toată lumea înapoi la berbec.

Trei bărbaţi se ridicară clătinându-se şi prinseră în mâini grinda de care se foloseau.

În clipa aceea, cineva care-l trăgea de mânecă îi abătu atenţia lui Brashen. Se uită în jos şi dădu cu ochii de Clef. Băiatul îşi sprijinea braţul rănit pe pântec.

– E Amber, căp'tane.

În lumina nestatornică a lămpii, faţa lui era palidă de durere şi de spaimă.

Brashen clătină din cap. Îşi frecă ochii care îl usturau şi lăcrimau.

– Fă tot ce poţi pentru ea, băiete. Nu pot veni acum. Trebuie să continui aici.

– Nu, e un mesaj, căp'tane. A zis să-ţi spun: încearcă tambuchiul ălălalt. Ala din cabina ta.

Cuvintele băiatului îşi dezvăluiră înţelesul abia după câteva clipe.

– Haideţi! strigă pe urmă Brashen. Aduceţi berbecul!

Înşfăcă o lampă şi se îndepărtă clătinându-se, fără să se uite dacă-l urmează sau nu cineva. Îşi blestemă prostia. Când locuise pe plajă, la bordul lui *Paragon,* Amber folosise cabina căpitanului drept dormitor, dar îşi depozitase sub punte rezervele de lemn pentru dăltuit. Ca să-i fie mai uşor, tăiase podeaua cabinei şi-şi făcuse o trapă. Atât Althea, cât şi Brashen fuseseră scandalizaţi când o descoperiseră. Amber reparase podeaua punând dedesubt o întăritură şi bătând-o temeinic în cuie. Dar întăritura era dedesubt, puteau ajunge la ea din cală. Capacele tambuchiurilor lui *Paragon* fuseseră făcute astfel încât să reziste atacului valurilor, însă trapa din cabina lui primise doar o întăritură care s-o ţină închisă.

Încrederea lui Brashen se zdruncină când se uită la puntea peticită de deasupra lui. Amber era un dulgher priceput şi conştiincios. Iar înclinarea corăbiei îngreuna lucrul acolo. Brashen împingea zadarnic o ladă când îl ajunseră ceilalţi din urmă. Cu ajutorul lor, stivui lăzi şi butoaie şi se urcă să inspecteze puntea peticită de deasupra. Clef îi întinse câteva unelte.

Cu un ciocan şi o rangă, Brashen îndepărtă întăritura. Atât de aproape de tavan, fumul era mai gros. În lumina lămpii, văzu tentacule cenuşii plutitoare strecurându-se prin îmbinările punţii şi întinzându-se în jos. Dacă izbuteau să spargă trapa, era posibil să dea de foc deasupra ei. Nu mai şovăi.

– Folosiţi berbecul, băieţi, le ceru celorlalţi, grăbindu-se să se ferească din calea lor.

Grinda nu se legăna cu forţă, dar, la a patra încercare, Brashen văzu că scândurile începuseră să se crape uşor. Le făcu oamenilor semn să se retragă şi ei se îndepărtară tuşind şi gâfâind. El se căţără din nou pe lăzi şi lovi cu ciocanul în lemnul care-i închidea calea spre viaţă. Când cedară, scândurile peticului îi picară în jur într-o cascadă care-l umplu de vânătăi. Lumina galbenă a focului cădea pe feţele murdare de sub el.

Sări, se prinse de marginile găurii şi se trase în sus. Peretele cabinei ardea, dar focul încă nu se răspândise înăuntru.

– Veniţi sus! strigă el cu toată forţa care-i mai rămăsese. Ieşiţi cât se mai poate!

Clef era deja la buza spărturii. Brashen îl prinse de braţul teafăr şi-l trase sus. Băiatul îl urmă când îşi croi drum către punte. Ploaia rece îi pătrundea până la piele. O privire grăbită în jur îl convinse că *Paragon* e singur pe apă. Numai un şarpe alb îi dădea târcoale, curios. Ploaia torenţială îi putea ajuta să stingă focul, dar ea singură nu era de-ajuns. Flăcările încă mai lingeau catargul principal şi se furişau de-a lungul laturilor dunetei. Greementul căzut avea din loc în loc mici buzunare de lemn şi pânză în flăcări. Brashen îndepărtă resturile care ardeau mocnit deasupra tambuchiului principal, îl deblocă şi îl deschise.

– Veniţi aici, sus! strigă iarăşi. Aduceţi pe punte pe toată lumea, în afară de oamenii de la pompe. Curăţaţi...

Se văzu nevoit să se-ntrerupă şi tuşi ca să-şi cureţe plămânii. Oamenii lui începură să se târască pe punte. Albul ochilor era şocant pe feţele înnegrite de funingine. De sub punte se auzeau alţii gemând şi tuşind.

– Azvârliţi tot ce arde! Ajutaţi răniţii să urce pe punte, ca să poată respira.

Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre proră printre resturi carbonizate. Aruncă peste copastie o încâlceală de funii şi o bucată de catarg care încă mai ardeau cu flăcări vesele. Ploaia rece îl orbea la fel cum o făcuse şi fumul, dar măcar aerul era respirabil. Fiecare răsuflare îl ajuta să-şi cureţe plămânii.

Ajunse pe puntea proră.

– *Paragon,* închide-ţi îmbinările. De ce-ncerci să ne omori? De ce?

Galionul nu-i răspunse. Lumina inegală a flăcărilor dansa de-a lungul lui. *Paragon* se uita

drept înainte, în furtună. Îşi cuprinsese pieptul cu braţele. Muşchii noduroşi ai spatelui arătau cât de încordat stătea. Sub privirile lui Brashen, şarpele alb se înălţă în faţa lor. Îşi înclină capul împodobit de coamă şi fixă galionul cu ochi roşii, strălucitori. Îi strigă ceva, dar nu primi răspuns.

Clef vorbi pe neaşteptate în spatele lui Brashen.

– M-am dus după Amber. Acum e-n siguranţă.

Nimeni nu era încă în siguranţă.

– Paragon! Închide-ţi îmbinările! urlă din nou Brashen.

Clef îl trase de mânecă. El se uită în jos, la faţa uimită a băiatului, înălţată spre el.

– Le-a-nchis d'ja. N-ai s'mţit?

– Nu, n-am simţit.

Brashen îşi încleştă mâinile de copastie, sperând să intre în legătură cu corabia. Nu găsi nimic.

– Nu-l simt deloc.

– Eu da. Îi s'mt pe 'mândoi, spuse Clef ceva de neînţeles. Ţin-te bine, căp'tane! îl preveni, o clipă mai târziu.

Cu o bruscheţe uluitoare, corabia se îndreptă. Pleoscăitul apei de santină legănă puntea. Când se domoli, Brashen auzi de sub punte înjurături înfocate, încărcate de uimire, însă el zâmbi larg în întuneric. Pluteau prea adânciţi în apă, dar *Paragon* nu mai era înclinat. Dacă îşi închisese îmbinările, dacă puteau face pompele de santină să meargă în continuare şi dacă furtuna nu se înteţea, aveau să scape cu viaţă.

– Corabie, corabia mea, ştiam că n-o să ne laşi să murim.

– N-a f'st *Paragon.* Adică, nu t'cmai el. Vocea băiatului slăbea, devenind murmur. Sunt ei şi el. Dragonii.

Brashen îl prinse când se prăbuşea pe punte.

– Îi tot v'sez de-o vremen. Cred'am că-i doar un vis.

*

– Adu-i sus! se răsti Kennit la Jola.

Privi iritat cum erau ridicaţi Wintrow şi Etta la bord. Ciuda ameninţa să-l mistuie. Ancorase în golful ăla ca s-aştepte să se potolească furtuna şi ca să-şi dea seama ce era convenabil să facă. Ar fi putut să-şi schimbe planul, să nu mai meargă la Diwytown. Spera să aibă la dispoziţie mai mult timp în care să fie singur cu Althea, nepunând-o la socoteală pe Fulger.

– N-am trimis după voi, îi spuse Ettei cu răceală, când ajunse pe punte.

Ea nu păru să se sperie de dojana lui.

– Ştiu. M-am gândit să profităm de acalmie şi să ne-ntoârcem.

– Indiferent dacă eu v-am poruncit sau nu să veniţi înapoi, sublinie Kennit, ursuz.

Ea se opri fără să-l atingă, sincer nedumerită. În glas i se simţea suferinţa când se plânse:

– Nu mi-a trecut prin cap că s-ar putea să nu vrei să mă-ntorc.

Jola îl privi ciudat.

Kennit ştia foarte bine că echipajul o place pe târfă şi că dă legăturii lor o aură romantică. Totul fiind atât de tulbure, n-avea sens să-şi nelinişteasc oamenii sau pe ea.

– Indiferent de primejdia în care te-ai pus? se corectă cu voce tăioasă. Du-te-n cabină. Eşti udă leoarcă. Şi tu, Wintrow. Am noutăţi pentru voi.

Se răsuci pe călcâie şi le-o luă înainte. Afurisiţi să fie amândoi fiindcă-l făcuseră să iasă pe punte pe ploaia aia rece! Ciotul începu să-l doară cu o tărie sâcâitoare. Odată ajuns în cabină, se trânti pe scaunul lui şi-şi lăsă cârja să cadă pe podea. Picurând de ploaie, Etta o ridică din obişnuinţă şi o puse la locul ei, în colţ. Kennit îi urmări într-o tăcere dezaprobatoare cât îşi scoaseră hainele ude de deasupra.

– Ei. Iată-vă aici. De ce? Îi provocă, înainte de a apuca vreunul să scoată vreo vorbă.

Le lăsă timp aproape îndeajuns ca să-şi adune gândurile şi, când Wintrow trase aer în piept, gata să-i răspundă, îi opri.

– Nu te obosi. Citesc totul pe feţele voastre. După ce am trecut prin atâtea împreună, încă n-aveţi încredere în mine.

– Kennit! exclamă Etta, sincer îngrozită.

El n-o luă în seamă.

– Ce anume vă face să vă-ndoiţi de mine? Raţiunea mea? Onoarea mea? Îşi lăsă faţa să

se încreţească, sugerând remuşcări amare. N-am dat dovadă de prea multă raţiune când i-am făgăduit ceva lui Wintrow şi nu m-am purtat onorabil punându-mi echipajul în primejdie ca să-mi ţin făgăduiala. Îi străpunse pe Wintrow cu privirea. Mătuşa ta trăieşte şi e la bord. De fapt, acum doarme în cabina ta. Stai! porunci, când băiatul se ridică în grabă. Nu te poţi duce la ea acum. Era îngheţată şi istovită după ce-a stat mult în apă. A băut sirop de mac ca să se liniştească. Să n-o deranjăm când se odihneşte e o simplă dovadă de curtoazie. În ciuda ostilităţii cu care ne-a întâmpinat *Paragon,* eu, cel puţin, am de gând să respect înţelesul steagului alb. Îşi îndreptă privirea spre Etta. Iar tu, doamnă, n-o să te-apropii nici de Althea Vestrit, nici de războinica din cele Şase Ducate care o însoţeşte. Mă tem că te-ai pune în pericol. Această Vestrit vorbeşte foarte frumos, dar cine poate şti ce are de fapt de gând?

– S-au apropiat folosindu-se de steagul alb şi apoi ne-au atacat? întrebă Wintrow, nevenindu-i să creadă aşa ceva.

– Ah. Vasăzică ai urmărit totul? I-au provocat pe şerpii noştri trăgând în ei cu săgeţi. Au luat retragerea şerpilor drept fugă. Asta le-a dat curaj, aşa că s-au apropiat ca să ne provoace direct. În lupta finală am învins noi. Din păcate, o pradă valoroasă s-a pierdut. Clătină din cap. Corabia era hotărâtă să piară.

Era o poveste destul de vagă încât să-i poată schimba amănuntele mai târziu, dacă avea să fie necesar, în cazul în care Wintrow avea să se îndoiască de ceva. Deocamdată, flăcăul încremenise, alb la faţă.

– N-am avut idee, începu el cu stângăcie, dar Kennit îl întrerupse cu o scurtă fluturare a mâinii.

– Bineînţeles că n-ai avut. Fiindcă n-ai învăţat nimic, deşi m-am străduit să-ţi dau lecţii. Eu m-am supus sentimentelor mele faţă de tine şi am făcut făgăduieli care m-au costat scump. Ei bine, mi-am respectat cuvântul. Corabia e nemulţumită, echipajul a fost pus în pericol şi o pradă cum rar întâlneşti s-a pierdut. Dar mi-am ţinut făgăduiala, Wintrow. Aşa cum m-a îndemnat Etta. Mă tem că asta n-o să vă umple de bucurie pe niciunul dintre voi, încheie cu voce obosită.

Se uită de la unul la celălalt şi clătină din cap, dezgustat de propria sa idioţenie.

– Bănuiesc că sunt un prost fiindcă-mi imaginez că-mi veţi respecta dorinţele în privinţa Altheei Vestrit. Până ce îmi dau seama dacă e sau nu o ameninţare pentru noi, vreau s-o ţin izolată. Instalată confortabil, dar izolată de corabie şi de echipaj. Nu vreau nicidecum s-o ucid, Wintrow. Dar nici nu pot risca s-o las să descopere calea secretă către Diwytown sau să-mi şubrezească autoritatea asupra corăbiei. Simpla ei prezenţă în apele astea pare să fi fost de-ajuns ca să te-ntoarcă împotriva mea. Clătină din cap, obosit. Nici măcar în vis nu mi-am imaginat vreodată că aşa, cât ai clipi, o să-ncepi să te-ndoieşti de mine.

Merse până la a-şi ascunde faţa în mâini. Stătea aplecat, cu coatele sprijinite pe singurul său genunchi, mimând nefericirea. Auzi paşii uşori ai Ettei, dar mimă şi o tresărire când mâinile ei i se aşezară pe umeri.

– Kennit, eu nu m-am îndoit niciodată de tine. Niciodată. Şi, dacă eşti de părere că e mai bine aşa, mă-ntorc pe *Marietta* până când trimiţi după mine. Deşi urăsc fiecare clipă în care sunt departe de tine...

– Nu, nu. Se sili să-şi ridice o mână ca s-o bată liniştitor pe dosul palmei. Acum, dacă tot eşti aici, poţi să rămâi. Atât timp cât stai departe de Althea şi de Însoţitoarea ei.

– Dacă asta e dorinţa ta, n-o s-o pun la îndoială. În ceea ce mă priveşte, ai avut întotdeauna dreptate. Etta făcu o pauză. Şi sunt sigură că Wintrow e de acord cu mine, îl îmboldi ea pe băiatul neajutorat.

– Mi-ar plăcea s-o văd pe Althea, răspunse el cu jale în glas.

Kennit ştia că băiatul face un efort care îl costă şi, într-o mică măsură, îi admira stăruinţa. O admiraţie pe care Etta nu o împărtăşea.

– Dar o să faci cum spune Kennit, zise ea.

Wintrow îşi lăsă capul în jos, înfrânt.

– Sunt sigur că mi-o cere din motive întemeiate, cedă el în cele din urmă.

Mâinile Ettei masau gâtul şi umerii lui Kennit. Sub atingerea ei, piratul se destinse şi îşi lăsă ultimele griji să se spulbere. Se înfăptuise. *Paragon* dispăruse, iar Althea Vestrit îi aparţinea.

– Mergem la Diwytown, spuse cu voce înceată.

Odată ajunşi la destinaţie, avea să găsească un motiv bun ca s-o lase pe Etta pe ţărm şi s-o convingă să rămână acolo. Aruncă o privire către posomorâtul Wintrow. Cu mare regret, se întrebă dacă n-ar fi trebuit să renunţe şi la el. Astfel i-ar oferi lui Fulger ceva care să-i ducă pe calea împăcării. Poate c-ar fi trebuit ca ofranda să fie Wintrow, pe care să-l trimită să

devină preot.

23

ZBORURI

Reyn n-ar fi crezut că poate adormi în ghearele dragonului, dar adormise. Se trezi cu o tresărire, apoi, la vederea picioarelor sale care atârnau în gol, slobozi un ţipăt curmat brusc. O simţi pe Tintaglia răspunzând cu un chicotit, dar ea nu spuse nimic.

Ajunseseră să se cunoască unul pe altul din ce în ce mai bine. El îi desluşi oboseala în ritmul bătăilor din aripi. Avea nevoie de odihnă cât mai curând. Îi spusese că, dacă n-ar fi fost el, ar fi plonjat în apa puţin adâncă prin preajma unei insule, lăsând apa să preia forţa izbiturii. Însă fiindcă îl ţinea pe el cu labele din faţă, căuta o plajă destul de largă ca să poată coborî susţinându-şi greutatea cu bătăi de aripi. Şi, pe Insulele Piraţilor, aşa ceva era greu de găsit.

Insuliţele de sub ei aveau maluri abrupte şi ascuţite, ca nişte munţi înălţaţi din ape. Câteva aveau plaje nisipoase, în pantă lină. Înainte de fiecare răstimp de odihnă, Tintaglia alegea un loc şi cobora rotindu-se în cercuri îngreţoşătoare. Apoi, când ajungea aproape de pământ, bătea din aripile ei pieloase cu atâta putere, încât mişcarea lor smulgea răsuflarea din plămânii lui Reyn, umplând în acelaşi timp aerul de praf şi de nisip. Odată ajunsă jos, îl arunca nepăsătoare în nisip şi îi cerea să se ferească din calea ei. Indiferent dacă o asculta sau nu, se avânta din nou în zbor. Vârtejul de aer stârnit de trecerea ei era suficient de puternic ca să-l trântească. Ea lipsea câteva ore sau o jumătate de zi ca să vâneze, să mănânce, să doarmă şi uneori ca să mănânce iarăşi.

În orele de singurătate, Reyn făcea focul, mânca din proviziile lui tot mai puţine, apoi se învelea în mantie ca să doarmă; dacă somnul îl ocolea, se chinuia singur gândindu-se la Malta sau întrebându-se ce-o să se-ntâmple cu el dacă dragonul n-avea să se mai întoarcă.

În lumina tot mai palidă a după-amiezii de iarnă, Reyn zări printre colţi de stâncă neagră o plajă cu nisip negru. Tintaglia îşi înclină aripile şi se roti, îndreptându-se într-acolo. În timp ce se roteau în văzduh, mai mulţi dintre bolovanii negri presăraţi pe plajă se mişcară. Animale marine adormite îşi săltau capetele grele. Apariţia dragonului le făcu să galopeze greoaie către valuri. Tintaglia blestemă, încheind cu:

– Dacă n-aş fi avut grija ta, aş fi ţinut acum în gheare carne grasă, savuroasă. La vremea asta şi atât de departe spre miazănoapte, taurii-de-mare sunt o raritate. N-o să mai am un alt prilej ca ăsta!

Stratul de nisip negru de pe stânca neagră se dovedi a fi mai subţire decât părea. Tintaglia ajunse jos, dar fără demnitate, cu ghearele ei mari râcâind plaja întocmai ca un câine pe dalele unei podele. Legănându-şi coada într-o parte şi-n alta ca să-şi păstreze echilibrul, aproape că se prăvăli peste Reyn înainte de a izbuti să se oprească.

Odată ce-l lăsă jos, el se grăbi să se îndepărteze, însă ea nu-şi luă zborul imediat. Încă mai bombănea, nefericită, fiindcă-i scăpaseră graşii şi gustoşii tauri-de-mare.

– Carne roşie slabă şi straturi de osânză şi, oh, savoarea ficatului, nimic nu se compară cu el, moale şi fierbinte în gură, se jeli ea.

El aruncă o privire peste umăr, către insula bogat împădurită.

– Nu mă-ndoiesc c-acolo o să găseşti alt vânat, spuse el.

Dar ea nu era uşor de consolat.

– Oh, sigur c-o să găsesc. Iepuri ciolănoşi, slabi, cu zecile sau vreo căprioară deja descărnată. Nu e ceea ce jinduiesc, Reyn. O astfel de carne mă ţine în viaţă, dar corpul meu cere zgomotos să crească. Dacă aş fi ieşit din cocon primăvara, aşa cum ar fi trebuit, aş fi avut timp să vânez toată vara. Aş fi prins putere, m-aş fi îngrăşat, apoi aş fi căpătat puteri noi, m-aş fi îngrăşat şi mai mult până la apropierea ameninţătoare a iernii şi aş fi avut rezerve ca să rezist cu uşurinţă hrănindu-mă cu creaturi sfrijite şi osoase. Dar n-am avut timp. Îşi scuturã aripile şi se privi cu jale. Mi-e foame tot timpul, Reyn. Iar când mă satur pentru scurt timp, trupul meu vrea somn, ca să se poată întrema. Dar ştiu că nu pot nici să dorm, nici să vânez şi să mănânc atât de mult cât ar trebui. Fiindcă trebuie să-mi îndeplinesc făgăduiala faţă de tine dacă vreau să-mi salvez ultimii semeni supravieţuitori.

El o privi în tăcere, văzând o cu totul altă creatură decât cu câteva minute înainte. Era tânără şi în creştere, deşi trăise pe durata unei sute de vieţi. Cum o fi fost să faci primii paşi în viaţă după o nesfârşită aşteptare, numai ca să fii robită unui neîndurător altruism? I se făcu

brusc milă de ea.

Probabil că ea îi desluşise sentimentele, însă ochii i se rotiră cu răceală. Îşi strânse aripile lângă trup.

– Pleacă din calea mea, îl preveni, dar nu-i lăsă destul timp ca să se îndepărteze.

Vântul stârnit de aripile ei trimise un nor de nisip usturător către carnea lui deja îndurerată.

Când îndrăzni să-şi redeschidă ochii, ea era o străfulgerare albastră, irizată ca o pasăre colibri, încă urcând în văzduh. Pentru o clipă, inima lui cântă, vrăjită de frumuseţea pură a unei asemenea creaturi. Ce drept avea el să-i întârzie încercările de a-şi păstra specia în viaţă? Pe urmă se gândi la Malta şi luă o hotărâre de nezdruncinat. Odată ce-avea s-o ştie pe ea în siguranţă, urma să-şi unească toate străduniile ca s-o ajute pe Tintaglia.

Îşi alese un loc adăpostit în partea ferită de vânt lângă nişte bolovani. Ziua de iarnă era senină, iar lumina firavă a soarelui, aproape caldă. Se înfruptă cumpătat din proviziile lui de hrană uscată şi bău apă din burduf. Încercă să doarmă, dar vânătăile făcute de ghearele Tintagliei îl dureau şi soarele îi strălucea prea tare pe pleoape. Privi cerul, în aşteptarea femelei dragon, dar nu văzu decât pescăruşi care se roteau. Resemnându-se să aştepte îndelung, se aventură să intre în pădure în căutare de apă.

Era bizar să meargă printre copaci pe pământ tare. Cei care îşi înălţau frunzişul bogat deasupra mlaştinilor din Tărâmul Ploilor Sălbatice erau singura pădure pe care-o mai văzuse vreodată. Aici crengile coborau mai jos şi tufişurile erau mai dese. Frunzele moarte zăceau în strat gros sub tălpile lui. Auzi păsări, dar văzu puţine urme de vânat mărunt, şi nicidecum vreo căprioară sau vreun porc. Poate că insula nu se putea făli cu animale mari. Dacă era aşa, Tintaglia avea să se-ntoarcă la fel de flămândă cum plecase. Terenul devenea tot mai abrupt şi Reyn începu curând să-şi piardă speranţa că va găsi vreun pârâu. Făcu cale întoarsă şovăind. Când ajunse aproape de locul unde întunecimea pădurii era întreruptă de lumina venită de pe plajă, auzi un sunet straniu. Profund şi reverberant, îl ducea cu gândul la o tobă mare, de piele, lovită cu un obiect moale. Îşi încetini paşii şi se uită printre crengile unui tufiş înainte de a se aventura în spaţiul deschis.

Taurii-de-mare se reîntorseseră. Vreo şase se scăldau în nisip. Unul îşi săltă botul; gâtul lui gros scotea sunetele acţionând ca nişte foaie. Reyn privea fascinat. Nu mai văzuse niciodată animale atât de mari de la o distanţă atât de mică. Creatura îşi lăsă capul în jos şi adulmecă zgomotos nisipul, părând nedumerită de mirosul nefamiliar al dragonului. Dezgustată, îşi dezgoli colţii mari şi galbeni, clătină din cap, apoi se întinse din nou pe nisip. Celelalte animale care moţăiau nu-i dădură lui Reyn nicio atenţie. Unul se rostogoli pe spate şi îşi flutură alene înotătoarele. Îşi întoarse capul spre el, şi nările i se lărgiră. El crezu c-o să se ridice imediat şi-o să se-ndrepte greoi spre apă, însă animalul închise ochii şi recăzu în somn.

În mintea lui Reyn se contura un plan. Se îndepărtă de plajă în tăcere. Sub copaci erau o mulţime de beţe; alese unul drept, solid şi lung, apoi îşi legă foarte bine cuţitul în capătul lui. Nu mai vânase niciodată, nu mai ucisese nici măcar ca să mănânce, dar asta nu-l descurajă. Cât de greu putea fi să se apropie pe furiş de una dintre creaturile alea grase şi docile şi să-i vină de hac? O singură suliţă înfiptă în gât avea să-i facă rost de carne pentru el şi Tintaglia. După ce se simţi mulţumit de suliţa lui improvizată, mai ascuţi un băţ ca să-şi facă o ţepuşă de rezervă, apoi merse printre copaci până în capătul opus la plajei. Când ieşi din pădure pe nisip, se aplecă imediat cât mai mult cu putinţă şi alergă în susul malului, ca să se poziţioneze între creaturi şi apă, tăindu-le retragerea.

Se aştepta să vadă animalele alarmându-se la apariţia lui. Unul sau două îşi întoarseră capetele să-l privească, dar grosul turmei continua să moţăie în bătaia soarelui. Nu-i dădu atenţie nici măcar creatura nervoasă căreia mirosul dragonului îi smulsese un sunet. Încurajat, îşi alese o ţintă de la marginea turmei răsfirate: frumoasă, grasă, cu multe cicatrice adunate într-o viaţă îndelungată. Poate n-avea carnea fragedă, dar era multă, şi presupuse că asta conta pentru Tintaglia.

Mersul ghemuit era o irosire prostească a timpului. Taurul-de-mare nu deschise nici măcar un ochi înainte de a ajunge la o lungime de suliţă distanţă de el. Simţindu-se aproape ruşinat fiindcă urma să omoare o pradă atât de proastă, Reyn îşi trase braţul înapoi. Pielea încreţită a creaturii părea groasă. Voia s-o ucidă repede. Răsuflă adânc şi înjunghie animalul cu suliţa pe care o apăsă cu toată greutatea trupului său.

Cu o clipă înainte de a-i atinge vârful suliţei pielea, taurul-de-mare se rostogoli şi se săltă în picioare cu un muget. Reyn ştiu imediat că-i apreciase greşit firea. Suliţa cu care ţintise gâtul se înfipse adânc sub umăr. Din nările animalului ţâşni sânge. Reyn îi străpunsese un plămân. Se agăţă cu încăpăţânare de suliţă şi încercă s-o înfigă mai adânc în timp ce întreaga

turmă se punea brusc în mişcare.

Cu un muget, animalul se răsuci spre el, ca să-l înfrunte. Ţinându-se de suliţă, Reyn era purtat odată cu ea, cu picioarele târându-i-se prin nisip. Abia izbutea să nu-şi scape din mână ţepuşa. Părea tot atât de folositoare ca un buchet de margarete, dar era singura lui armă. Izbuti să-şi aducă picioarele sub el cât să facă un pas mare şi profită de avântul luat ca să-mplânte suliţa mai adânc. Animalul urlă din nou, cu sângele ţâşnindu-i acum şi din gură, nu doar din nări. Avea să-l învingă. Prin coada suliţei simţea puterea prăzii sale slăbind.

Un alt taur-de-mare îşi umplu gura cu o parte a mantiei lui şi, când îl smuci, Reyn nu mai izbuti să rămână în picioare. Scăpă suliţa şi, când căzu, animalul rănit se întoarse spre el. Făcu un pas cu fălcile larg deschise, iar colţii lui mari, fără luciu, i se părură deodată lui Reyn ascuţiţi şi puternici. Se rostogoli ca să scape de atac, dar asta îi înfăşură mantia în jurul trupului. Îşi scoase ţepuşa din materialul care-l ţinea captiv, apoi îşi smuci piciorul, îndepărtându-l de fălcile care se închideau. Încercă să se ridice, dar celălalt animal continua să-l ţină de un colţ al mantiei şi, când îi zvâcni capul dintr-o parte în alta, Reyn se trezi săltat în genunchi. Ceilalţi tauri-de-mare se apropiau cu iuţeală, încercă să se elibereze din mantie şi să fugă, dar nodurile care o ţineau îl sfidară, nelăsându-se desfăcute. Cumva, îşi pierduse ţepuşa. Un alt animal îl împinse, izbindu-l de cel care-i înşfăcase mantia. Aruncă o privire către prada lui, care tocmai se prăvălea pe nisip, moartă. Acum asta nu-i era de niciun folos.

– Ki-i-i!

Strident, ţipătul Tintagliei despică văzduhul iernii. Fără să dea drumul mantiei, animalul care o ţinea îşi răsuci capul ca să privească spre cer. O clipă mai târziu, întreaga turmă galopa greoaie către apă. Reyn era târât într-acolo, cu mantia agăţată de colţul taurului-de-mare.

Dragonul lovi creatura şi Reyn crezu că o să i se frângă gâtul. Alunecară împreună pe nisip, taurul-de-mare ţipând uluitor de strident când botul Tintagliei se închise în jurul gâtului său. Dintr-o singură muşcătură, ea îi desprinse pe jumătate capul de umerii masivi. Cu mantia lui Reyn încă între fălci, capul căzu într-o parte, în timp ce trupul animalului se zvârcolea sub picioarele din spate ale Tintagliei. Ameţit, Reyn se târî până acolo şi îşi desprinse mantia de colţi.

– Ea mea! tună Tintaglia, cu capul zvâcnindu-i ameninţător către el. Prada mea! Mâncarea mea! Fugi de lângă ea!

Pe când el se îndepărta grăbit, împleticindu-se, ea îşi coborî botul spre burta animalului. După o singură muşcătură, îşi săltă capul ca să smulgă şi să-nghită măruntaiele care atârnau, legănându-se. Un val de duhoare de maţe trecu peste Reyn. Tintaglia înghiţi.

– E carnea mea! îl preveni din nou, lăsându-şi capul în jos pentru o altă muşcătură.

– Mai e unul acolo. Poţi să-l mănânci şi pe el.

Reyn îşi flutură mâna către taurul în care-i rămăsese înfiptă suliţa. Apoi căzu pe nisip şi izbuti în sfârşit să-şi dezlege mantia. Şi-o smulse şi o azvârli dezgustat. Ce-l făcuse să se creadă în stare să vâneze? Era săpător, cugetător, cercetător. Nu vânător.

Tintaglia încremenise, în vreme ce sângele picura de pe maţele ce-i atârnau din bot. Se uita la el cu argintiul ochilor scânteindu-i. Pe urmă îşi dădu capul pe spate, îşi înghiţi îmbucătura şi întrebă:

– Pot să mănânc prada ta? Asta ai spus?

– Am ucis pentru tine. Doar nu crezi că eu pot mânca un animal atât de mare, nu-i aşa?

Ea îşi întoarse capul şi îl privi de parcă nu l-ar mai fi văzut niciodată până atunci.

– La drept vorbind, am fost uimită că ai putut omorî unul. M-am gândit că probabil eşti foarte flămând, altfel n-ai fi încercat.

– Nu. E pentru tine. Ai spus că ţi-era foame. M-am gândit că eu aş putea lua ceva carne cu mine pentru mâine.

Poate, până atunci, imaginea ei înfulecând şi mirosul sângelui n-aveau să i se mai pară la fel de dezgustătoare.

Ea îşi întoarse din nou capul ca să smulgă cea mai mare parte a gâtului bombat al taurului-de-mare. Mestecă de două ori, apoi înghiţi.

– Te-ai gândit că e pentru mine? Când ai ucis?

– Da.

– Şi ce vrei în schimb? întrebă, prudentă.

– Nimic mai mult decât ne-am înţeles deja: ajută-mă s-o găsesc pe Malta. Am văzut că aici nu prea ai ce vâna. Călătorim mai bine dacă te hrăneşti bine. Doar la asta m-am gândit.

– Într-adevăr.

Reyn nu reuşi să descifreze ciudata inflexiune a vocii ei. Şchiopătând, se îndreptă spre animalul pe care-l omorâse şi, la a treia încercare, izbuti să smulgă suliţa. Îşi recuperă cuţitul,

îl curăţă, apoi şi-l puse la loc în teacă.

Tintaglia mâncă prada ei, nelăsând în urmă decât un morman de oase, înainte de a o începe pe-a lui. Reyn o urmări cu un soi de veneraţie. N-ar fi crezut că-n pântecul ei încape atât de multă mâncare. După ce devoră jumătate din vânatul lui, începu să nu mai înfulece la fel de hămesită. Prinse restul animalului cu ghearele şi cu botul şi îl târî în susul plajei, alături de focul lui Reyn, unde nu putea ajunge fluxul. Fără niciun cuvânt, se încovrigă protectoare în jurul bucăţii de pradă rămase şi căzu într-un somn adânc.

Reyn se trezi tremurând în beznă. Frigul şi umezeala nopţii trecuseră prin mantia lui folosită drept ceea ce nu era şi focul îi murise, mai rămăseseră doar câţiva tăciuni. Adăugă lemne, apoi descoperi pe neaşteptate că îi e foame. Merse pe vârfuri pe lângă coada Tintagliei şi, în întuneric, se ghemui asupra leşului pe jumătate mâncat. Încă mai încerca să găsească pe undeva carne neatinsă de dinţii şi saliva femelei dragon, când ea îşi deschise unul dintre ochii imenşi. Se uită la el fără pic de surprindere.

– Ţi-am lăsat amândouă înotătoarele din faţă, îi spuse, apoi închise din nou ochiul.

El bănui că-i lăsase cea mai puţin îmbietoare parte a animalului, dar tăie ambele înotătoare de mărimea unui platou. Grase, rozalii, lipsite de păr şi cu gheare de un negru mat, nu prea aveau darul să-i stârnească pofta de mâncare, dar înfipse una într-un băţ şi o propti deasupra focului. În scurt timp, noaptea se umplu de savoarea mirosului de carne grasă prăjită. Când se rumeni, îi chiorăiau maţele de foame. Grăsimea crocantă picura, iar carnea de pe degetele mici era la fel de gustoasă ca orice alt soi de mâncare. Puse a doua înotătoare la fript înainte de a o termina pe prima.

Tintaglia se trezi, adulmecând, tocmai când Reyn o lua pe a doua de deasupra focului.

– Vrei şi tu? o întrebă el, fără tragere de inimă.

– N-aş zice, răspunse ea, cu un oarecare umor.

Cât mâncă el a doua înotătoare, ea dădu gata restul animalului. Acum mânca mult mai destinsă, şi plăcerea cu care o făcea sărea în ochi. Reyn ciuguli ultimele fărâme de carne de pe oasele pe care le azvârli apoi peste tăciuni. Îşi spălă mâinile de grăsime, în valurile care clipoceau la mal, reci ca gheaţa. Când se întoarse, înteţi din nou focul, ca să-l apere de frigul tot mai muşcător al nopţii. Tintaglia căscă mulţumită şi se întinse cu burta către foc. Aşezat între ea şi flăcări, Reyn descoperi că se cuibărise într-un loc uluitor de cald. Se întinse pe mantia lui şi închise ochii.

– Eşti altfel decât mă aşteptam să fie oamenii, spuse Tintaglia.

– Nici tu nu eşti ceea ce credeam că e un dragon, răspunse el. Apoi slobozi o răsuflare prelungă, sătul. Plecăm imediat ce se luminează?

– Bineînţeles. Deşi, dacă aş avea de ales, aş rămâne aici, să mai vânez câţiva tauri-de-mare.

– Nu se poate să-ţi mai fie încă foame.

– Acum nu. Dar întotdeauna trebuie să te gândeşti şi la ziua de mâine.

Între ei pluti o vreme tăcerea. Pe urmă, Reyn nu putu să nu întrebe:

– O să creşti mai mare decât eşti acum?

– Bineînţeles. De ce n-aş creşte?

– Mă gândeam doar că... ei, pari foarte mare acum. Cât de mari cresc dragonii?

– Cât trăim, creştem. Aşa că depinde cât de mult trăieşte fiecare.

– Cât te-aştepţi să trăieşti?

Ea pufni amuzată.

– Cât de mult pot. Dar tu?

– Păi... optzeci de ani ar fi o viaţă bună, lungă. Dar în Tărâmul Ploilor Sălbatice foarte puţini ajung la vârsta asta. Reyn încercă să-şi privească în faţă soarta de muritor. Tata a murit la patruzeci şi trei de ani. Eu sper să mai trăiesc, dacă sunt norocos, încă vreo douăzeci de ani. Îndeajuns cât să-mi văd copiii şi să-i văd şi trecuţi de vârsta copilăriei.

– Cam atât durează un strănut. Tintaglia se întinse cu nepăsare. Bănuiesc că acum, după ce ai călătorit cu un dragon, anii vieţii tale vor fi mult mai mulţi.

– Vrei să spui că aşa mi se vor părea? întrebă el, încercând să ia totul în glumă, ca răspuns la cuvintele ei nedumeritoare.

– Nu. Nicidecum. Nu ştii? Crezi că vreo câţiva solzi şi ochii arămii sunt tot ce poate avea un dragon în comun cu însoţitorul său? Când capeţi una sau mai multe dintre caracteristicile mele, anii vieţii tale se înmulţesc pe măsură. N-o să fiu surprinsă dacă o să văd că treci de o sută, fiind încă destul de în putere ca să-ţi foloseşti mâinile şi picioarele. Cel puţin, aşa se întâmpla cu Străbunii. Unii trăiau trei sau chiar patru sute de ani. Dar, firește, aceia aveau în urmă multe alte generaţii atinse de dragoni. Tu s-ar putea să nu trăieşti chiar atât de mult,

însă copiii tăi probabil vor trăi.

Reyn se săltă în capul oaselor, dintr-odată treaz de-a binelea.

– Râzi de mine?

– Sigur că nu. De ce-aş face-o?

– N-ai avea de ce. Numai că... nu sunt sigur că vreau să trăiesc atât de mult.

Rămase tăcut o vreme. Se imagină privindu-şi mama şi fratele mai vârstnic murind. Ar fi putut să îndure; te aştepţi să-ţi vezi părinţii sfârşindu-şi viaţa. Dar dacă ar fi văzut-o pe Malta îmbătrânind şi murind? Şi dacă ar fi avut copii şi i-ar fi văzut pe ei pierzându-şi din ce în ce mai mult puterile în timp ce el rămânea viguros şi vioi? O viaţă prelungită părea o recompensă dubioasă pentru îndoielnica onoare de a fi însoţitorul unui dragon. Îşi spuse următorul gând cu glas tare:

– Aş da toţi anii de care pot spera să am parte pentru unul singur trăit din plin alături de Malta.

Rostirea numelui ei era ca o invocare magică. O văzu cu ochii minţii, îi văzu luciul părului negru, îi văzu ochii strălucind când şi-i înălţa spre el. Amintirile lui trădătoare îl purtau înapoi, în sala Balului Verii, în clipele când o ţinuse în braţe şi, parcă plutind, se rotiseră pe ringul de dans. Fusese balul prezentării ei, iar el nu o invitase la dans decât o singură dată înainte de a pleca în grabă să salveze lumea. În schimb pierduse totul, adică şi pe Malta.

Propria mână îi amintea de degetele ei micuţe împletite într-ale lui. Capul ei îi ajungea doar până la bărbie. Îşi alungă cu disperare gândul că Malta se afla pe o galeră chalcedeană. Toată lumea ştia foarte bine cum se poartă chalcedenii cu femeile lipsite de protecţia unui bărbat. Teama cumplită şi furia clocotitoare îi alergau nebuneşte prin minte. În urma lor, şe simţea nevolnic şi nechibzuit. Era vina lui, numai din viria lui se afla ea într-un atât de mare pericol. Cum l-ar fi putut ierta vreodată? El nici măcar n-ar fi cutezat să i-o ceară. Chiar dacă o salva şi o ducea cu bine acasă, se îndoia că ea avea să-i mai suporte vreodată prezenţa. În Reyn se învârtejea disperarea.

– Numai oamenii pot stârni o asemenea furtună de sentimente bizuindu-se doar pe imaginaţie, remarcă Tintaglia cu superioritate. Apoi întrebă pe un ton mai meditativ: O faceţi fiindcă vieţile voastre sunt atât de scurte? De-asta vă spuneţi poveşti nebuneşti despre ceea ce s-ar putea întâmpla mâine şi trăiţi toate sentimentele trezite de fapte care nu se vor petrece niciodată? Pesemne că în schimbul trecutului pe care nu vi-l puteţi aminti inventaţi viitoruri care nu vor exista.

– Poate, încuviinţă el în silă. Amuzamentul ei îl ustura. Presupun că dragonii nu-şi imaginează niciodată viitoruri, fiindcă au un trecut atât de bogat pe care să şi-l amintească.

Ea scoase din adâncul gâtului un sunet bizar. Reyn nu-şi putea da seama dacă împunsătura lui o amuza sau o irita.

– N-am nevoie să-mi imaginez un viitor. Ştiu cum va fi viitorul. Dragonii îşi vor recăpăta locul care li se cuvine de drept, redevenind Stăpâni ai Celor Trei Tărâmuri. Vom domni din nou asupra văzduhului, a mării şi a pământului.

Tintaglia închise ochii.

Reyn cântări cuvintele ei.

– Şi unde este acest Pământ al Dragonilor? În susul fluviului faţă de Trehaug, dincolo de Tărâmul Ploilor Sălbatice?

Un ochi se deschise pe jumătate. Acum Reyn era sigur că observă amuzament în scânteierile argintii.

– Pământul Dragonilor? Adică doar unul, un loc mărginit de hotare? Iată un viitor pe care numai un om şi-l poate imagina. Noi domnim asupra văzduhului. Domnim asupra mării. Şi domnim asupra pământului. A întregului pământ, de pretutindeni.

Ochiul începu să se închidă din nou.

– Şi cu noi cum rămâne? Cum rămâne cu oraşele noastre, cu gospodăriile ţăranilor, cu ogoarele, cu viile?

Ochiul se întredeschise iarăşi.

– Ce e cu ele? Oamenii vor putea continua să se certe între ei ca să decidă cine şi de unde culege plante şi cui îi aparţine o vacă sau alta. Astea sunt obiceiurile oamenilor. Dragonii sunt mai înţelepţi. Orice se află pe pământ îi aparţine celui care îl mănâncă. Ce ucid eu e mâncarea mea. Ce ucizi tu e mâncarea ta. Totul e foarte simplu.

Ceva mai devreme, Reyn aproape că ajunsese s-o îndrăgească. Privise cu uimire şi încântare scânteierea ei albastră străbătând văzduhul. Tintaglia venise să-l salveze de taurii-de-mare care altminteri l-ar fi ucis, eliberând-o pe ea de făgăduiala făcută lui. Chiar în clipa aceea se odihnea în adăpostul creat de ea din trupul ei şi foc. Dar ori de câte ori se apropiau

de înfiriparea unei adevărate prietenii, ea spunea câte ceva atât de arogant şi atât de neomenesc, încât nu mai trezea îl el decât neîncredere. Reyn închise ochii, dar, tot întrebându-se ce anume slobozise el însuşi asupra lumii, nu izbuti să adoarmă. Dacă Tintaglia se ţinea de cuvânt şi o elibera pe Malta, trebuia să-şi ţină şi el cuvântul. Îşi imagină şerpii devenind dragoni şi alţi dragoni înălţându-se din oraşul îngropat. Vindea întreaga omenire, condamnând-o la sclavie, pentru binele unei singure femei?

Oricât de mult se strădui, nu putu să se convingă că preţul e prea mare.

*

Malta bătu la uşă, apoi se grăbi să intre fără să aştepte răspuns. Întunericul dinăuntru îi smulse o exclamaţie de iritare. Din doi paşi mari ajunse în partea opusă a cabinei. Trase draperia din dreptul hubloului. ,

– N-ar trebui să zaci în întuneric, plângându-ţi de milă, îi, spuse lui Cosgo cu asprime.

Întins pe salteaua lui, Satrapul îşi ridică privirea spre ea.

– Sunt pe moarte, se plânse cu voce hârşâită. Şi nimănui nu-i pasă. El face înadins corabia să se legene, ştiu că aşa e. Doar ca să-şi poată bate joc de mine în faţa echipajului.

– Nu, n-o face el. Aşa se mişcă *Bufonul.* Mi-a explicat aseară, la cină. Din pricina formei pe care-o are coca. Dacă ai veni pe punte să tragi în piept aer proaspăt şi să te uiţi la apă, mişcarea asta nu te-ar mai supăra atât de mult.

– Aşa spui tu. Eu ştiu ce m-ar ajuta. Fumul. E un leac sigur pentru răul de mare.

– Nu, ascultă-mă. Mi-a fost rău în primele mele două zile la bord. Căpitanul Red mi-a spus să-ncerc asta, şi eram atât de disperată încât am încercat. Merge. Asta pentru că vezi corabia mişcându-se în relaţie cu apa. Când stai aici şi te uiţi la pereţi sau când te ghemuieşti în întuneric, pântecul tău nu e în stare să priceapă ce simte capul tău.

– Poate că pântecul meu nu e în stare să priceapă ce ştie capul meu, ripostă Cosgo. Sunt Magnadon Satrap al întregii Jamaillii. Însă o adunătură de piraţi mă ţine prizonier în condiţii îngrozitoare. Tronul de Perle îmi aparţine, sunt Preaiubit de Sa. Descind dintr-un şir de o mie de conducători înţelepţi, care îşi are obârşia la începuturile lumii. Însă tu îmi vorbeşti de parcă aş fi un copil şi nu eşti nici măcar atât de curtenitoare încât să mi te adresezi protocolar. Se întoarse cu faţa la perete. Prefer să mor. O să mor şi apoi întreaga lume o să se revolte, cuprinsă de mânie, şi-o să vă pedepsească pe toţi pentru ceea ce aţi făcut.

Orice fărâmă de compasiune pe care i-o inspira Maltei dispăru sub valul lui de milă de sine. Condiţii îngrozitoare, într-adevăr. Voia să spună că are o cabină mică şi că nu-l slujeşte nimeni în afară de tânără. Mai presus de toate, era supărat fiindcă şi Maltei i se dăduse o cabină. *Bufonul* nu era o corabie spaţioasă, dar pentru piraţii ăia confortul era foarte important. Malta avusese de gând să-l convingă să vină la masa căpitanului. Renunţase la ideea asta, dar făcu un ultim efort.

– Ai face bine să dai dovadă de un strop de raţiune, în loc să te bosumfli ca un copil şi să-ţi imaginezi o viitoare răzbunare a morţii tale. Acum doar numele tău te face valoros pentru ei. Ridică-te şi arată-le că-n spatele titlurilor stă un bărbat. Pe urmă s-ar putea să te respecte.

– Să mă respecte piraţii, asasinii şi hoţii! Ei, iată un ţel măreţ pentru mine.

Cosgo se rostogoli întorcându-se spre ea. Era palid şi tras la faţă. Ochii lui o măsurară cu dispreţ din cap până-n picioare.

– Pe tine te respectă fiindcă te-ai întors atât de repede împotriva mea? Te respectă fiindcă te-ai grăbit să devii curva lor, ca să-ţi păstrezi viaţa?

Vechea Malta i-ar fi pălmuit mutra insolentă cu care se holba la ea. Însă noua Malta putea să nu ia în seamă insultele, să înghită jignirile şi să se adapteze în orice situaţie. Această Malta avea să supravieţuiască. Îşi scutură fustele strălucitoare, una roşie peste una galbenă, peste alta albastră. Ciorapii erau roşii cu dungi albe, foarte călduroşi. Cămaşa era albă, însă vesta de deasupra ei, încheiată comod, era în nuanţe de galben şi roşu. Le făcuse pe măsura ei în noaptea care trecuse. Resturile veşmintelor pe care le descususe pentru asta alcătuiau acum noul ei acoperământ de cap.

– O să-ntârzii, îi spuse lui Cosgo cu răceală. Îţi aduc mai târziu ceva de mâncare. Am prea puţină poftă de firimiturile şi resturile tale, răspunse el, ursuz. "Pălăria" aia nu-ţi vine bine, adăugă, când ea se îndreptă spre uşă. Nu-ţi acoperă cicatricea.

– N-a fost făcută ca s-o acopere.

Malta nu se întoarse să-l privească.

– Adu-mi mai bine nişte ierburi de fumat! strigă el pe neaşteptate. Ştiu că au la bord. Trebuie să aibă! Minţi când spui că n-au deloc. Numai ele îmi pot linişti pântecul, şi tu mi le

refuzi înadins! Curvă fără minte! Femeie proastă!

Afară, închizând bine uşa în urma ei, Malta se rezemă de perete şi răsuflă prelung. Pe urmă îşi săltă fustele şi o luă la fugă. Căpitanului Red nu-i plăcea să întârzie cineva la masa lui.

La uşă, se opri să-şi tragă răsuflarea. Respectând un obicei din altă lume, îşi ciupi obrajii ca să-i îmbujoreze şi îşi aranjă părul cu palmele. Îşi netezi în grabă fustele, apoi intră. Erau cu toţii aşezaţi la masă. Căpitanul Red o fixă cu gravitate. Ea făcu o reverenţă adâncă.

– Iertare, domnilor. Am fost reţinută.

– Desigur.

Căpitanul îi răspunse doar cu acel singur cuvânt. Malta se grăbi să-şi ocupe locul în stânga lui. Secundul, un bărbat cu un tatuaj încâlcit întins de pe frunte până la gât, stătea în dreapta. Micul tatuaj al căpitanului Red era mai rafinat, făcut cu cerneală galbenă şi greu vizibil dacă nu ştiai unde să te uiţi. Sclavii actori sau muzicanţi erau bunuri de mare preţ, dar stăpânii lor se fereau de obicei să le facă tatuaje care să sară în ochi, abătând atenţia de la spectacolele lor. Echipajul *Bufonului* era alcătuit, în cea mai mare parte, dintr-o trupă de actori eliberată de căpitanul Kennit.

La un semn al căpitanului, musul trecu de la nemişcare la viaţă şi începu să-i servească. Faţa de masă albă ca zăpada, porţelanurile grele şi cristalul strălucitor mascau simplitatea mâncării. Malta ajunsese la concluzia că mâncarea de pe corăbii diferea foarte puţin de la una la alta. Pâinea era uscată, carnea, sărată şi legumele, doar nişte rădăcini. Pe *Bufonul* măcar nu se hrănea cu resturile rămase de la altcineva şi mânca la o masă cu tacâmuri. Vinul, o pradă luată de curând de pe vasul chalcedean, era cu mult mai bun decât mâncarea pe care-o însoţea.

La masă stăteau de vorbă şi, cu toate că nu era întotdeauna elevată, conversaţia rămânea politicoasă şi stilată, datorită alcătuirii echipajului. Nici sclavia, nici pirateria nu tociseră inteligenţa sau fanfaronada oamenilor. În lipsa unui teatru, masa devenea scena spectacolelor, iar Malta era spectatorul. Se luau la întrecere ca s-o facă să râdă sau să icnească şocată. La masă te aşteptai să dea toată lumea dovadă de un spirit vioi şi de purtări alese. Dacă n-ar fi ştiut, Malta n-ar fi ghicit niciodată că aceiaşi oameni care glumeau şi se jucau cu cuvintele erau totodată piraţi sângeroşi, în stare să măcelărească toate sufletele de pe o corabie. Când lua cina în mijlocul lor, avea senzaţia că merge pe sârmă. Îi oferiseră cu bunăvoinţă compania lor, însă ea nu-şi îngăduia nicio clipă să uite că e totodată prizoniera lor. Nu-şi imaginase niciodată că purtarea cu eleganţă în societate, pe care o deprinsese ca fiică de negustor din Bingtown, avea să-i fie de folos într-o atât de mare măsură. Totuşi, pe când ei conversau cu mare fineţe spirituală despre adevărata semnificaţie a fiului văduvei în comediile lui Redoief sau puneau măiestria limbajului lui Saldon în balanţă cu lipsa lui de ritm dramatic, ea tânjea să schimbe vorba, astfel încât să capete cât mai multe informaţii. Prilejul i se ivi abia la sfârşitul mesei. În vreme ce ceilalţi, cărora li se îngăduise să plece, se împingeau unii pe alţii, îndepărtându-se de masă, căpitanul îşi îndreptă atenţia către ea.

– Ei, Magnadon Satrap al nostru e iarăşi de părere că nu e bine să ni se alăture la masă?

Malta îşi tamponă buzele cu şervetul şi răspunse fără grabă.

– Căpitane, mă tem că încă nu se simte prea bine. Mă tem şi că educaţia primită nu l-a pregătit pentru vitregiile călătoriei pe mare.

– Educaţia lui nu l-a pregătit pentru niciun fel de vitregie. Spune mai bine că dispreţuieşte compania noastră.

– Sănătatea lui e delicată, iar situaţia în care se află îl întristează, răspunse Malta calmă, hotărâtă să nu-l vorbească de rău pe Satrap.

Dacă se întorcea împotriva lui, n-ar mai fi fost văzută ca o servitoare a lui, loială şi probabil preţioasă. Îşi drese uşor glasul:

– A cerut din nou ierburi de fumat, ca să-i domolească răul de mare.

– Pfui. Nu domolesc nimic, doar te ameţesc prea tare ca să-ţi mai pese că ţi-e rău. Ţi-am spus că nu îngăduim aşa ceva la bord. Datoriile pentru ierburi de fumat şi alte distracţii de acelaşi soi au adus trupa noastră în rândurile tatuaţilor.

– I-am spus, căpitane. Mă tem că nu mă crede.

– Tânjeşte după ierburi, de-aia nu-şi poate imagina că noi ne descurcăm fără ele.

Îşi drese şi el glasul. Îşi luă un alt aer.

– Să facă bine să ni se alăture mâine. Ne-ar plăcea să vorbim cu el foarte politicos despre răscumpărarea lui. Îndeamnă-l să vină aici mâine.

– O să-l îndemn, răspunse Malta cu toată seriozitatea. Însă mă tem că n-o să-l pot convinge că astfel o să-şi îmbunătăţească viaţa de captiv. Poate-mi îngădui să mijlocesc eu

încheierea unei înţelegeri. Sunt obişnuită cu temperamentul lui.

– Pfui. Mai bine spune că eşti obişnuită cu toanele lui, cu îmbufnările, cu aroganţa, cu răutatea copilărească. Cât despre intenţiile mele, ei bine, am căzut cu toţii de acord că Satrapul întregii Jamaillii ar fi un dar minunat pentru Kennit, Regele Insulelor Piraţilor. Mulţi dintre noi s-ar distra grozav dacă băiatul care ne e Satrap şi-ar sfârşi zilele cu un corb tatuat lângă nas şi cu lanţuri la picioare. Poate ar învăţa să aştepte să-l servească pe Kennit la masă.

Însă Kennit e mult mai practic. Cred că, în schimbul unei răscumpărări, îl va ceda pe Marele Senior Răzgâiat oricui o să-l vrea. Cosgo ar trebui să se gândească bine cine ar fi potrivit. Mi-ar plăcea să-i înfăţişez lui Kennit o listă cu numele celor pe care să-i invite când o să-şi scoată trofeul la mezat.

Kennit. Numele celui care îi capturase tatăl şi corabia. Ce putea însemna asta? Ar fi putut, în cele din urmă, să stea ea însăşi faţă în faţă cu el, negociind eliberarea tatălui său? În ochii ei, Satrapul Cosgo căpătă brusc o nouă valoare. Trase aer în piept şi zâmbi.

– O să-l conving să facă o astfel de listă, îi făgădui căpitanului.

Ochii ei îl urmăreau pe secund; era ultimul om din trupă care părăsea încăperea.

– Dacă-mi îngădui, mă duc să văd dacă nu pot începe chiar în seara asta.

Uşa se închise cu hotărâre în spatele bărbatului. Ea îşi blestemă înteţirea bătăilor inimii, căci ştia că sângele care i se urca trădător în obraji avea s-o dea de gol. Zâmbi retrăgându-se către ieşire.

– Eşti chiar atât de grăbită să mă părăseşti? o întrebă căpitanul Red cu tristeţe prefăcută.

Se ridică şi ocoli masa, apropiindu-se de ea.

– Mă grăbesc să-ţi fac pe plac, răspunse Malta.

Surâse, cu un licăr de cochetărie în ochi. Se purta cu el păstrând cu greutate un echilibru fragil. Căpitanul era foarte plin de el, şi asta o avantaja pe ea. Lui îi plăcea să-şi imagineze că ea îl doreşte şi o curta savurând toate prilejurile dramatice care i se iveau. Şi se fălea cu asta în faţa echipajului său. Cicatricea ei nu îl speria. Poate că, se gândea ea, odată ce faţa îţi era însemnată împotriva voinţei tale, te sinchiseai mult mai puţin de semnele de pe feţele altora.

– N-ai putea rămâne să-mi faci pe plac aici? o întrebă cu un zâmbet cald.

Era un bărbat foarte chipeş, cu purtări frumoase. Pe de o parte, firea rece şi aspră a Maltei îi spunea că, devenindu-i amantă, s-ar fi putut folosi de el împotriva lui Kennit. Dar nu. Nu din pricină că şi-ar fi amintit brusc de umerii laţi ai lui Reyn şi de mâna ei în mâna lui puternică, în timp ce dansau. Nicidecum. Pe tânărul din Tărâmul Ploilor Sălbatice şi-l alungase din minte, considerându-l legat de un viitor pe care ea n-avea să-l trăiască nicicând. Nu mai putea ajunge vreodată soţia unui astfel de bărbat. Dar, dacă se dovedea destul de dură, încă mai era cu putinţă să-şi salveze tatăl. În ciuda a tot ce i se întâmplase, el avea s-o iubească totuşi, cu dragostea sinceră a unui tată.

Îşi lăsase gândurile să-i abată prea tare atenţia. Căpitanul Red îi prinse mâinile într-ale lui şi se uită amuzat în jos, la ea.

– Chiar trebuie să plec, murmură Malta, prefăcându-se şovăitoare. Încă nu i-am dus Satrapului cina. Dacă întârzii, o să fie în toane rele, iar ca să obţin de la el numele pe care le vrei o să fie...

– Lasă-l să flămânzească, o sfătui căpitanul cu bruscheţe, cutreierându-i faţa cu privirea. Fac prinsoare că nimeni n-a mai încercat cu el tactica asta; ar putea fi exact ce trebuie ca să-i vină mintea la cap.

Ea izbuti să-şi elibereze cu delicateţe o mână.

– Dacă sănătatea lui n-ar fi atât de firavă, aş fi cu siguranţă tentată să-ncerc. Dar e Satrapul, stăpânul întregii Jamaillii. Un om atât de important trebuie să fie sănătos. Nu crezi?

Ca răspuns, mâna lui liberă îi cuprinse brusc mijlocul. O trase mai aproape şi se aplecă s-o sărute. Ea închise ochii şi îşi ţinu răsuflarea. Încercă să-şi facă gura să se mişte ca şi cum ar fi întâmpinat-o cu plăcere pe a lui, dar nu putu decât să-şi imagineze cum o să se sfârşească. El deveni brusc năierul chalcedean, punându-i un genunchi între picioare. Se eliberă dintr-o smucitură, gâfâind.

– Nu. Te rog, te rog, nu!

El se opri imediat. În amuzamentul lui părea să fie o urmă de milă.

– Am bănuit atâta lucru. Eşti o mică actriţă talentată. Dacă am fi fost amândoi în Jamaillia, eu, om liber, iar tu, fără cicatrice, am fi scos probabil ceva foarte bun din tine. Dar, draga mea, suntem aici, pe *Bufonul.* Probabil că echipajul care te-a ţinut captivă te-a maltratat. A fost foarte rău?

Ea nu înţelegea cum îi poate pune un bărbat o astfel de întrebare.

– Am fost ameninţată, dar numai ameninţată, izbuti să răspundă.

Şi îşi feri privirea.

El nu o crezu.

– N-o să te silesc. De asta să nu te temi. N-am nevoie să iau cu forţa o femeie. Dar nu mă deranjează să te-ajut să scapi de spaimă. Nici n-o să te grăbesc. Întinse o mână şi-i urmări conturul bărbiei. Purtarea şi manierele tale dovedesc că ai primit o educaţie aleasă. Dar amândoi suntem ceea ce ne-a făcut viaţa. Nu ne mai putem recăpăta nevinovăţia din trecut. Sfatul meu poate părea dur, dar vine din propria mea experienţă. Nu mai eşti fiica fecioară a tatălui tău, păstrată pentru o căsătorie negociată cu grijă. Asta s-a dus. Aşa că acceptă-ţi noua viaţă cu dragă inimă. Bucură-te de plăcerile şi de libertatea pe care ţi le oferă, în locul visurilor tale la o căsătorie avantajoasă şi la un loc într-o lume stabilă. Malta, fiica negustorului din Bingtown, nu mai există. Fii Malta din Insulele Piraţilor. S-ar putea să descoperi o viaţă mai dulce decât cea dinainte.

Atingând-o uşor, degetele lui îi coborâră de pe bărbie în adâncitura gâtului.

Ea se strădui să-şi păstreze calmul în timp ce îşi dezvăluia ultima armă.

– Bucătarul mi-a spus că în Golful Taurului ai nevastă şi trei copii. Mă tem că lumea o să vorbească. Nevasta ta s-ar putea să sufere.

– Lumea vorbeşte întotdeauna, o asigură el. Degetele lui se jucau cu gulerul ei. Nevestei mele nu-i pasă. Spune că e preţul pe care trebuie să-l plătească pentru un soţ frumos şi deştept. Pe ea şi pe copiii mei scoateţi-i din minte, aşa cum fac şi eu. N-au nicio legătură cu ceea ce se petrece pe corabia asta.

– Nu au? întrebă ea încet. Şi dacă fiica ta ar fi răpită de năvălitori chalcedeni în căutare de sclavi, i-ai da acelaşi sfat? Să devină cu dragă inimă ceea ce au făcut ei din ea? I-ai spune că tatăl ei n-o s-o mai primească înapoi fiindcă nu mai e "fiica lui fecioară"? Nu ţi-ar păsa nici cât de des e luată, nici de către cine?

Malta îşi înălţă bărbia.

– Fir-ai afurisită! o blestemă el, nu fără admiraţie.

Ochii îi sticleau de ciudă, dar o eliberă. Ea se trase înapoi, uşurată.

– O să aflu numele de la Satrap, îi făgădui în schimb. Îşi dă cu siguranţă seama că viaţa lui depinde de cât de mulţi bani poate stoarce de la nobili. Pune mare preţ pe ea. Nu mă-ndoiesc c-o să fie generos cu banii lor.

– Ar face bine să fie aşa. Căpitanul Red îşi recăpătase o parte din aplomb. În schimbul zgârceniei cu care îţi împărţi tu favorurile.

Malta îi zâmbi, cu sinceritate, şi îşi îngădui să iasă punând trufie în fiecare pas.

24

NEGUSTOREASA DIN FAMILIA VESTRIT

În cămin ardeau lemne aduse pe ţărm de valuri, aproape încălzind camera pustiită. Avea să fie nevoie de mult timp ca să scoată frigul iernii din casa lor mare. Fusese nelocuită vreme de câteva săptămâni; iuţeala cu care frigul şi nefolosinţa puteau schimba o locuinţă o uluiau.

Munca în casă era liniştitoare. Curăţând şi refăcând o cameră aveai senzaţia că deţii controlul. Pentru foarte scurt timp, îţi îngăduiai chiar să pretinzi că şi viaţa poate fi pusă în ordine la fel de uşor. Keffria se ridică încet şi lăsă cârpa de care se folosise să cadă în găleată. Aşa. În timp ce-şi masa mâna îndurerată, îşi roti privirea prin dormitorul ei. Pereţii fuseseră şterşi cu o fiertură de ierburi, iar podeaua fusese frecată. Praful umed şi mirosul de mucegai dispăruseră... Ca şi orice urmă a vieţii trăite de ea acolo. Când se reîntorsese acasă, descoperise că patul în care dormise cu Kyle, cuferele lor cu haine şi şifonierul ei dispăruseră. Draperiile şi perdelele lipseau sau fuseseră sfâşiate. Închisese uşa şi refuzase să-şi facă griji pentru toate astea, le amânase până ce principalele părţi ale casei aveau să fie locuibile. Pe urmă venise acolo singură, gata să treacă la fapte. N-avea idee cum să remobileze încăperea. Alte gânduri, mai profunde, îi umpluseră mintea în timpul monotonei trude a curăţeniei.

Se aşeză pe podea, în faţa focului, şi se uită în jur. Era gol, curat şi nu era căldură îndeajuns. Întocmai ca în viaţa ei. Se sprijini de piatra căminului. Reumplerea şi refacerea acelei încăperi sau a vieţii ei i se păru deodată pierdere de timp. Poate era mai bine să le lase pe amândouă exact aşa cum erau. Golaşe. Simple.

Mama ei îşi strecură capul în cameră.

– Aici erai! exclamă. Ştii ce face Selden?

– Împachetează, răspunse Keffria. N-o să-i ia mult timp. N-are mare lucru de adunat.

Ronica se încruntă.

– Îl laşi să plece? Pur şi simplu?

– Asta îşi doreşte, răspunse ea cu un aer firesc. Iar Jani Khuprus a spus că e bine-venit, că poate locui cu familia ei.

– De ce n-ar locui cu familia lui? întrebă Ronica, muşcătoare.

Keffria îşi întoarse obosită ochii spre mama ei.

– Ai stat de vorbă cu el? Eu am stat. Sunt sigură că şi tu ai auzit aceleaşi lucruri. Acum pare a fi mai degrabă din Tărâmul Ploilor Sălbatice decât din Bingtown şi se schimbă tot mai mult pe zi ce trece. Trebuie să meargă la Trehaug. Inima îi cere s-ajute dragonul să-şi găsească şi să-şi salveze şerpii.

Ronica intră în încăpere, săltându-şi uşor tivul rochiei, ca să nu se-atingă de podeaua încă udă. Un obicei vechi, intrat în sânge. Rochia ei ponosită nu merita atâta grijă.

– Keffria, e încă un copil. E mult prea mic ca să hotărască aşa ceva de unul singur.

– Mamă, încetează. Îl las să plece. Mi-a fost destul de greu să iau hotărârea asta chiar şi fără s-o pui tu la îndoială, spuse încet Keffria.

– Fiindcă tu crezi că aşa e cel mai bine pentru el?

Ronicăi nu-i venea să creadă una ca asta.

– Fiindcă nu-i pot oferi nimic mai bun. Keffria se ridică oftând obosită. Ce-a mai rămas din Bingtown ca să-l reţină aici? Îşi roti privirea prin camera goală. Să mergem jos, în bucătărie, propuse apoi. Acolo e mai cald.

– Dar n-o să mai fim între patru ochi, ripostă mama ei. Ekke e acolo, curăţă ce-a prins azi. Peşte pentru cină.

– Ce surpriză! exclamă Keffria cu uimire prefăcută.

Era încântată să schimbe subiectul.

– E mereu la fel, dar mult mai bine decât nimic, sublinie mama ei şi clătină din cap. Prefer să stăm de vorbă aici. Oricât de mare ar fi casa, mă simt înghesuită când mă gândesc că o-mpărţim cu nişte străini. N-aş fi crezut c-o să vină ziua în care voi fi nevoită să găzduiesc oameni în schimbul mâncării pe care-o împart cu noi.

– Sunt sigură că şi ei se simt la fel de stânjeniţi, zise Keffria. Consiliul din Bingtown trebuie să se mişte repede, să le dea terenuri familiilor de pe Cele Trei Corăbii. Ekke şi Sparse

ar începe să-şi construiască o casă chiar mâine dacă ar primi o bucată de pământ numai a lor.

– Însă mai sunt şi Negustorii Noi, răspunse Ronica, clătinând din cap, care încetinesc întreaga refacere. Fără sclavi, nu-şi pot lucra terenurile imense, dar continuă să pretindă că li se cuvin.

– Cred că vor să facă din asta un punct de plecare pentru negocieri, spuse Keffria, gânditoare. Nimeni altcineva nu le ia în seamă pretenţiile. Însoţitoarea Serilla le-a arătat că, oferindu-le pământuri aici, Satrapul Cosgo a încălcat înţelegerea înscrisă în Hrisovul Bingtownului. Ei cer acum să îi despăgubească Jamaillia pentru domeniile pierdute, însă, fiindcă au fost trecute în scripte ca "daruri", Însoţitoarea Serilla spune că nu li se datorează nimic. Devouchet şi-a ieşit din fire când au încercat să aducă asta în discuţie; a ţipat la ei, le-a spus că, dacă, după părerea lor, Jamaillia le datorează bani, n-au decât să se ducă să-i ceară de-acoio. Cu toate astea, Negustorii Noi se plâng şi insistă la fiecare întrunire a Consiliului. O să le vină curând mintea la cap. Primăvara va sosi în cele din urmă. Fără sclavi, nu pot să are şi să semene. O mare parte din pământul pe care-au pus mâna nu mai poate fi folosit pentru alte recolte. Acum îşi dau seama de ceea ce le-am spus noi mereu. Pământul din jurul Bingtownului nu poate fi cultivat la fel ca acela din Jamaillia sau Chalced. Dă rod vreme de un an sau doi, dar odată ce ai spart stratul de argilă cu plugurile, devine tot mai mlăştinos an de an. Nu poţi cultiva grâne în mocirlă.

Roniea dădu aprobator din cap.

– O parte dintre Negustorii Noi înţeleg asta. Am auzit că mulţi dintre ei vor să se-ntoarcă în Jamaillia imediat ce călătoriile vor fi mai puţin periculoase. Cred că pentru ei ar fi cel mai bine. Inima lor n-a fost niciodată în Bingtown. Casele, titlurile, pământurile strămoşeşti, soţiile şi copiii lor legitimi sunt în Jamaillia. Bogăţia i-a ademenit încoace. Acum, după ce au descoperit că aici n-o pot găsi, se vor întoarce acasă. Cred că insistă cu pretenţiile în speranţa că vor avea ceva de vândut înainte de plecare.

– Şi ne vor lăsa să facem curat în urma lor, spuse Keffria cu răceală. Îmi pare rău pentru amantele şi bastarzii lor. Probabil că vor trebui să rămână în Bingtown. Sau să plece spre miazănoapte. Am auzit că o parte dintre tatuaţi vor să se îmbarce pe corăbii care merg în Cele Şase Ducate. E un ţinut aspru, aproape barbar, dar ei simt că acolo ar putea s-o ia de la început, fără să fie nevoiţi să semneze vreo înţelegere. Simt că Jani le-a pus condiţii prea dure ca să devină negustori în Tărâmul Ploilor Sălbatice.

– După ce ne vor părăsi toţi cei care preferă să plece, toţi cei rămaşi vor fi mult mai aproape de spiritul primilor negustori din Bingtown, sublinie Ronica. Se apropie de fereastra fără perdele şi se uită afară, în lumina înserării. O să mă bucur când se va aranja totul. Când aici vor rămâne doar cei dornici să fie o parte din Bingtown, atunci cred că ne vom vindeca. Însă asta s-ar putea să dureze. Acum nu e sigur să călătoreşti nici spre miazănoapte, nici spre miazăzi. Îşi lăsă capul pe o parte şi se uită pieziş la Keffria. Toate zvonurile şi noutăţile din Bingtown par să-ţi fie foarte bine cunoscute.

Keffria luă asta drept o dojană nerostită, dar meritată. Cândva nu o interesau decât casa şi copiii ei.

– La întrunirile Consiliului, bârfele par să nu se mai termine. Şi ei umblă prin oraş mai des decât înainte. Acasă sunt de făcut mai puţine lucruri care să-mi solicite timpul. Iar eu şi Ekke stăm de vorbă când pregătim cina. Numai atunci pare să se simtă pe de-a-ntregul în largul ei cu mine.

Keffria şovăi. În glas i se simţea uimirea când întrebă:

– Ştiai că e îndrăgostită de Grag Tenira? Pare să creadă că şi el e interesat de ea. La asta n-am ştiut ce să răspund.

Mama ei zâmbi aproape cu îngăduinţă.

– Dacă şi Grag e interesat de ea, le urez tot ce e mai bun. E un bărbat cumsecade şi merită o pereche pe măsură. Ekke ar putea fi aşa. E o femeie de calitate, tăioasă, dar bună la suflet şi ştie multe despre mare şi despre năieri. Grag ar fi putut nimeri mai rău.

– Eu, una, speram că ar putea nimeri mai bine. Keffria zgândări focul. Speram că Althea o să se-ntoarcă acasă, c-o să-i vină mintea la cap şi-o să se mărite cu el.

Faţa Ronicăi căpătă un aer grav.

– Acum mă gândesc la Althea sperând să se-ntoarcă. Veni lângă foc şi se aşeză brusc pe marginea vetrei. E rugăciunea mea către ei toţi. Veniţi acasă, oricum puteţi, doar veniţi acasă.

În încăpere domni tăcerea vreme îndelungată. Pe urmă Keffria întrebă cu voce înceată:

– Chiar şi Kyle, mamă? Speri că se va întoarce şi el acasă?

Roniea îşi roti uşor capul şi întâlni gânditoare ochii fiicei sale. Pe urmă răspunse cu sinceritate în glas:

– Dacă asta speri tu, atunci o sper şi eu, pentru tine.

Keffria închise o vreme ochii. Vorbi dintr-un întuneric numai al ei.

– Dar tu crezi că ar trebui să mă declar văduvă a mării, să-l jelesc şi apoi să-mi continui viaţa.

– Poţi, dacă e alegerea ta, răspunse Roniea, fără nicio inflexiune în glas. Lipseşte de destul de multă vreme. Nimeni nu te-ar învinui.

Keffria se lupta cu nefericirea care creştea, ameninţând s-o potopească. Încerca să nu se lase in voia ei, fiindcă altfel ar fi înnebunit.

– Nu ştiu ce sper, mamă. Aş vrea să aflu ce s-a întâmplat. Mai trăiesc sau nu? A scăpat măcar unul cu viaţă? Aproape că m-aş simţi uşurată dacă aş auzi că a murit Kyle. L-aş putea jeli pentru lucrurile bune din viaţa noastră şi le-aş da uitării pe cele rele. Dacă vine acasă... nu ştiu. Sentimentele mele sunt prea amestecate.

Când m-am măritat cu el, am făcut-o fiindcă era atât de autoritar. Am fost sigură c-o să aibă grijă de mine. Am văzut că tu trebuia să munceşti din greu când era tata plecat pe mare. N-am vrut o astfel de viaţă pentru mine. Îşi privi mama şi clătină din cap. Îmi pare rău dacă vorbele mele îţi rănesc sentimentele.

– Nu le rănesc, răspunse scurt Ronica, dar fiica ei ştiu că minte.

– Însă când a murit tata şi totul s-a schimbat, m-am trezit cumva trăind totuşi viaţa ta. Keffria zâmbi cu amărăciune. Atât de multe mărunţişuri, atât de multe treburi de dus la bun sfârşit, până ce am simţit că pentru mine nu-mi rămâne timp deloc. Partea stranie e că acum, după ce am preluat eu hăţurile, nu cred că le mai pot lăsa vreodată din mâini. Chiar dacă mâine ar apărea Kyle în uşă şi ar spune: "Nu-ţi face griji, draga mea, mă ocup eu de toate“, nu cred că l-aş putea lăsa s-o facă. Pentru că acum ştiu prea multe. Clătină din cap. Printre altele, ştiu că la toate astea mă pricep mai bine decât s-ar putea pricepe el. Mi-am dat seama când am început eu să negociez cu creditorii noştri. Am văzut de ce ai aranjat tu lucrurile aşa cum ai făcut-o, iar pentru mine totul a avut sens. Dar mai ştiu şi că lui Kyle nu i-ar plăcea să scape familia de datorii încetul cu încetul, cu răbdare. Şi... îşi îndreptă brusc privirea către mama ei. Vrei s-auzi în ce stare mă aflu acum? Nu-mi doresc poverile astea. Dar nici nu pot suporta să i le încredinţez altcuiva. Fiindcă, deşi e vorba de atât de multă muncă, îmi place să-mi controlez propria viaţă.

– Cu bărbatul potrivit, controlul ăsta se poate împărţi, sugeră Ronica.

Keffria simţi că zâmbeşte strâmb de-acum.

– Dar Kyle nu e omul potrivit pentru aşa ceva. Şi acum o ştim amândouă. Răsuflă prelung. Dacă s-ar întoarce, nu l-aş lăsa să aibă votul familiei mele în Consiliul Negustorilor. Fiindcă eu ştiu mai multe despre Bingtown şi pot vota cu mai multă înţelepciune. Însă el ar detesta asta. Cred că n-ar fi nevoie de mai mult ca să-l alunge.

– Lui Kyle nu i-ar conveni să-ţi controlezi propriul vot? Nici faptul că a trebuit să fii în stare să-ţi porţi singură de grijă în lipsa lui?

Keffria şovăi câteva clipe înainte de a răspunde. Se sili să dezvăluie adevărul.

– Nu i-ar plăcea că m-am descurcat foarte bine, mamă. Dar mă descurc bine. Şi-mi place că pot s-o fac. Iată unul dintre motivele care mă îndeamnă să-l las pe Selden să plece: la anii lui puţini, mi-a dovedit că-şi poate purta singur de grijă mai bine decât izbutesc eu. Aş putea să-l ţin aici, în siguranţă, alături de mine. Dar aş fi aidoma lui Kyle, care m-a ţinut pe mine sub control.

O bătaie uşoară în uşă le făcu pe amândouă să tresară. Rache îşi strecură capul înăuntru.

– Jani Khuprus e aici. Zice că a venit pentru Selden.

După tulburările din Bingtown, Rache se schimbase câte puţin în mai multe privinţe. Locuia în continuare cu ele şi făcea treburile unei servitoare. Dar, în acelaşi timp, vorbea fără fereală despre locul unde spera să-şi primească bucata ei de pământ şi despre soiul de casă pe care avea s-o construiască după stabilirea tuturor condiţiilor. Acum, când vestise sosirea lui Jani pentru Selden, dezaprobarea i se simţise în glas mult mai puternică decât ar fi fost cu luni în urmă. Keffria nu i-o lua în nume de rău. Rache avusese grijă de copiii ei şi, făcând-o, ajunsese să se ataşeze cu adevărat de ei. Fusese mai mult decât bucuroasă când se întorsese Selden din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Nu-i plăcea deloc să renunţe iarăşi la el.

– Vin jos, îi răspunse Keffria fără întârziere. Ar trebui să cobori şi tu dacă vrei să-ţi iei rămas-bun de la el.

*

Aşteptând-o agitată pe Keffria, Jani cerceta încăperea cu privirea. Se schimbase, nu mai

era cea din zilele fericite când Reyn se aflase acolo, curtând-o pe Malta. Camera era curată, dar mobila fusese evident adusă din diverse colţuri ale casei. Erau scaune şi o masă cam şchioapă. Dar nu exista nicio carte, nicio tapiserie, niciun covor, nimic din tuşele mărunte care-i dau unei încăperi înfăţişarea sa aparte. Inima ei sângera pentru familia Vestrit, care, din propriul cămin, rămăsese doar cu pereţii.

Era adevărat că văzuse prăbuşirea oraşului îngropat, care fusese izvorul bogăţiei Tărâmului Ploilor Sălbatice şi, indirect, al bunăstării Bingtownului. Trehaug avea să mai sufere câţiva ani de foamete. Dar casa ei rezistase furtunii. Avea cu ce să meargă mai departe. Tablourile ei, lenjeria brodată, bijuteriile şi hainele o aşteptau acasă, în siguranţă. Nu rămăsese aproape săracă, aidoma familiei Vestrit. Se simţea cu atât mai egoistă, cu cât venise să-i ia ultima rămăşiţă a adevăratei bogăţii. Fiul lor cel mai mic avea să plece cu ea în seara aceea. Nu şi-o spuseseră în cuvinte, dar adevărul stătea scris mare, cu solzi, pe faţa lui Selden. Băiatul era acum un om al Tărâmului Ploilor Sălbatice. Nu se întâmplase datorită lui Jani; ea nu s-ar fi gândit niciodată să fure un fiu, şi cu atât mai puţin un ultim descendent. Dar asta n-o făcea să se simtă mai puţin lacomă fiindcă îi era drag gândul c-o să ia băiatul cu ea. Încă un copil în familia ei era o comoară fără egal. Îşi dorea să nu fi fost câştigul ei o pierdere pentru prietenele sale.

Scârţâitul sandalelor lor ajunse la ea înainte să le vadă. Mai întâi Keffria, apoi Ronica şi în cele din urmă Rache intrară în cameră. Selden nu le însoţea. Asta era bine. Jani dorea să-şi rostească propunerea înainte de a-şi lua Keffria rămas-bun de la fiul ei. Ar fi semănat mai puţin cu o plată. Când se salutară, observă că mâna Ronicăi părea mai fragilă într-a ei, iar Keffria devenise mai sobră şi mai rezervată. Eh, era îndeajuns de firesc.

– Ţi-ar plăcea o cană cu ceai? întrebă Keffria cu o curtoazie din vremuri trecute. Apoi, cu un râs nervos, se întoarse spre Rache. Dacă mai avem ceai sau ceva asemănător.

Servitoarea zâmbi.

– Sunt sigură că mai pot găsi vreun soi de frunze bune de opărit.

– Mi-ar plăcea o cană de orice cald, răspunse Jani. Frigul de-afară m-a pătruns până în măduva oaselor. De ce trebuie s-avem o iarnă atât de aspră în cele mai grele vremuri din viaţa noastră?

Se plânseră pentru scurt timp de asta. Pe urmă Ronica le scăpă de banalităţile fără sens când Rache reapăru cu ceaiul.

– Ei, să nu ne mai agităm de parcă n-am şti foarte bine de ce e Jani aici. A venit să-l ia pe Selden în Tărâmul Ploilor Sălbatice în seara asta, când *Kendry* îşi va ridica ancora. Ştiu, Keffria s-a declarat de acord şi asta vrea şi Selden. Dar...

Aici curajul o părăsi pe Ronica. Spuse ultimele cuvinte cu voce încordată.

– Dar nu-mi place deloc să-l pierd...

– Aş vrea să nu simţi aşa ceva, zise Jani. Că îl pierzi. Vine acum pentru o vreme cu mine, fiindcă e sincer convins că e dator să ne-ajute să facem pregătiri pentru munca pe care o vom începe. Nu încape îndoială că Tărâmul Ploilor Sălbatice l-a însemnat ca pe unul ce îi aparţine. Dar asta nu înseamnă că nu mai e un Vestrit. Şi sper că, în viitor, va veni o vreme când locuitorii Tărâmului Ploilor Sălbatice şi ai Bingtownului se vor întâlni fără reţineri şi cât mai des.

Cuvintele ei nu primiră răspuns.

– Selden nu e singurul motiv pentru care mă aflu aici, adăugă ea pe neaşteptate. Am şi două oferte. Una e a Consiliului din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Cealaltă e a mea.

Înainte de a apuca să continue, Selden deschise uşa.

– Sunt gata, dădu de veste cu o satisfacţie nemascată.

Întră târând după el un sac de pânză groasă deformat de umflături şi se uită în jur, la femeile adunate.

– De ce sunteţi atât de tăcute? întrebă.

Lumina focului îi dansa pe solzii obrajilor.

Nimeni nu-i răspunse.

Jani se aşeză pe scaunul ei şi acceptă cana de ceai oferită de Rache. Sorbi din ea, profitând de timpul câştigat ca să-şi adune gândurile. Avea gust de mentă, cu ceva din aroma de rădăcină picantă.

– E într-adevăr delicios, îşi complimentă cu sinceritate gazdele în timp ce lăsa cana pe masă.

Se uită pe rând la feţele în aşteptare. Keffria îşi ţinea ceaiul în mână, dar încă nu sorbise din el. Ronica nici măcar nu-şi ridicase cana. Jani ştiu deodată că lipsea ceva. Îşi drese glasul.

– Eu, Jani Khuprus, din familia Khuprus de negustori din Tărâmul Ploilor Sălbatice, îţi

accept ospitalitatea şi mă aşez la masa şi în casa ta. Îmi aduc aminte de toate vechile făgăduieli pe care ni le-am făcut unii altora, Tărâmul Ploilor Sălbatice către Bingtown.

În timp ce rostea vechile cuvinte rituale, îşi dădu brusc seama că are lacrimi în ochi. Da. Aşa era bine. Citi pe feţele femeilor din Bingtown un sentiment de reciprocitate.

Ca şi cum ar fi rostit o replică îndelung repetată, Ronica şi. Keffria vorbiră într-un glas:

– Noi, Ronica şi Keffria Vestrit, din familia Vestrit de negustori din Bingtown, te primim cu braţele deschise la masa şi în casa noastră. Ne aducem aminte de toate vechile făgăduieli pe care ni le-am făcut unii altora, Bingtownul către Tărâmul Ploilor Sălbatice.

Keffria surprinse pe toată lumea când continuă singură:

– Şi totodată de înţelegerea noastră separată legată de corabia vie *Vivacia,* creată de ambele noastre familii, şi de speranţa că acestea se vor uni prin căsătoria Maltei Vestrit cu Reyn Khuprus. Trase adânc aer în piept. Vocea nu-i tremură decât foarte puţin. Pentru consfinţirea legăturii dintre familiile noastre, ţi-l ofer pe fiul meu mezin, Selden Vestrit, spre a fi crescut în sânul familiei Khuprus din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Te însărcinez să-l înveţi temeinic rânduielile de viaţă ale poporului vostru.

Da. Aşa era bine. Să fie totul protocolar. Selden îşi îndreptă brusc spatele. Lăsă sacul pe podea şi înaintă. Îşi luă mama de mână şi se uită în sus, la ea.

– Eu trebuie să spun ceva? întrebă cu seriozitate.

Jani întinse mâna.

– Eu, Jani Khuprus, din familia Khuprus de negustori din Tărâmul Ploilor Sălbatice, îl întâmpin cu braţele deschise pe Selden Vestrit, spre a fi crescut în sânul familiei noastre, unde va învăţa rânduielile de viaţă ale poporului nostru. Va fi îndrăgit ca şi cum ar fi sânge din sângele nostru. Dacă aceasta e dorinţa lui.

Selden nu dădu drumul mâinii mamei sale. Ce înţelept era deja! în schimb, îşi puse mâna liberă într-a lui Jani. Îşi drese glasul.

– Eu, Selden Vestrit, din familia Vestrit, doresc cu adevărat să fiu crescut de familia Khuprus din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Se uită la mama lui şi adăugă: O să mă străduiesc să învăţ foarte bine tot ce mi se va spune. Gata, spuse apoi. S-a făcut.

– S-a făcut, încuviinţă mama lui cu blândeţe.

Jani se uită în jos, la mânuţa aspră pe care o ţinea într-a ei. În jurul rădăcinilor unghiilor începuseră deja să apară solzi. Băiatul avea să se schimbe cu iuţeală. Pentru el era într-adevăr cel mai bine să meargă în Tărâmul Ploilor Sălbatice, unde astfel de lucruri erau acceptate. Pentru o clipă, se întrebă dacă fetiţa ei, Kys, i-ar fi găsit un loc în gândurile sale. Selden era doar cu câţiva ani mai mare decât ea. O astfel de căsătorie nu era de neînchipuit. Pe urmă îşi lăsă deoparte gândul egoist. Îşi înălţă ochii şi întâlni privirea tristă a Keffriei.

– Poţi veni şi tu dacă vrei. Şi tu, Ronica. Asta e oferta mea. Veniţi în susul fluviului, la Trehaug. Nu vă făgăduiesc că acolo veţi avea parte de vremuri mai uşoare, dar veţi fi bine-venite în casa mea. Ştiu că aşteptaţi veşti despre Malta. Şi eu aştept întoarcerea dragonului. Putem aştepta împreună.

Keffria clătină încet din cap.

– Mi-am petrecut o prea mare parte din viaţă aşteptând, Jani. N-o mai fac. Consiliul din Bingtown trebuie îmboldit ca să treacă la fapte, iar eu sunt una dintre cei care trebuie să-l îmboldească. Nu pot aştepta să pună ei capăt tulburărilor din oraş. Trebuie să insist zi de zi, ca să se ţină cont de toate nemulţumirile. Se uită la fiul ei. Îmi pare rău, Selden.

El o privi uluit.

– Îţi pare rău că faci ceea ce trebuie să faci? Mamă, eu urmez exemplul tău. Plec la Trehaug din acelaşi motiv. Izbuti să-i zâmbească. Tu mă laşi pe mine să plec. Iar eu te las pe tine să pleci. Pentru că suntem negustori.

Faţa Keffriei se destinse brusc, de parcă un păcat de neiertat i-ar fi fost luat de pe suflet. Oftă prelung.

– Mulţumesc, Selden.

– Şi eu trebuie să rămân, spuse Ronica, în liniştea lăsată. Keffria fiind Negustoreasa din familia Vestrit, eu trebuie să mă ocup de restul problemelor noastre. Nu e vorba doar de casa care a fost invadată şi devastată. Mai avem şi alte proprietăţi, unde s-au întâmplat aceleaşi nenorociri. Dacă nu vrem să le pierdem pe toate, trebuie să trec la treabă acum, să tocmesc oameni care să muncească în schimbul unei părţi din viitoarea recoltă. Va veni din nou primăvara. Viile şi livezile se vor umple de frunze noi. În ciuda tuturor necazurilor noastre, lucrurile astea trebuie avute în vedere.

Jani clătină din cap cu un mic zâmbet.

– Aşa mă aşteptam să-mi răspundeţi. Când mi-am dezvăluit planurile, chiar aşa mi-a spus

Consiliul din Tărâmul Ploilor Sălbatice c-o să reacţionaţi.

Keffria se încruntă.

– De ce e Consiliul din Tărâmul Ploilor Sălbatice interesat de răspunsurile noastre?

Jani nu le spuse că membrii Consiliului doriseră la fel de mult ca ea să-l ceară pe Selden Vestrit. Dar le dezvălui restul adevărului.

– Consiliul doreşte să se folosească de serviciile tale, Keffria Vestrit. Însă, ca să ai sorţi de izbândă, trebuie să rămâi aici, în Bingtown.

– Serviciile mele? Keffria era evident uluită. Ce servicii îi pot aduce eu?

– Poate că ai uitat sau ai vrut să-ţi scoţi minte ultima oară când ai vorbit în Consiliul nostru. Membrii lui n-au uitat. Ai fost întru totul însufleţitoare când te-ai oferit să rişti punându-te în slujba negustorilor. Lucrurile s-au schimbat atât de repede, încât sacrificiul tău n-a fost necesar. Dar faptul că te-ai oferit şi claritatea cu care ai înţeles cum stau lucrurile le-au făcut tuturor o impresie profundă. Şi, cu toate noile schimbări care plutesc acum în aer, Consiliul din Tărâmul Ploilor Sălbatice are nevoie de o voce oficială în Bingtown. Când negustori ca Pols, Kewin şi Lorek ajung să cadă de acord că eşti cea mai bună alegere pentru a fi reprezentanta noastră, nu se poate să nu-ţi dai seama că le-ai făcut o impresie extrem de favorabilă.

Obrajii Keffriei se colorară într-o nuanţă de roz palid.

– Dar negustorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice au avut întotdeauna dreptul să vorbească în Consiliul nostru, aşa cum orice negustor din Bingtown a putut întotdeauna să ceară cuvântul în Consiliul vostru. Nu aveţi nevoie să vă reprezint eu.

– Noi nu suntem de aceeaşi părere. Schimbările care vin acum sunt numeroase, de aceea comunităţile noastre sunt nevoite să conlucreze încă şi mai îndeaproape decât în trecut. Păsările-mesager nu pot zbura mai repede decât o fac. În vremurile astea primejdioase, când toate corăbiile noastre patrulează ca să nu ajungă la voi vase chalcedene, pe Fluviul Ploilor Sălbatice se navighează mult mai puţin. Mai mult decât oricând avem acum nevoie de vocea cuiva care ne înţelege. Te considerăm alegerea perfectă. Familia ta e deja puternic legată de Tărâmul Ploilor Sălbatice. Vrem să ne ceri sfatul ori de câte ori e cu putinţă, dar avem încredere în tine, ca să vorbeşti când e nevoie să fie auzită imediat vocea noastră.

– Dar de ce nu-l lăsaţi aici, în Bingtown, pe unul de-al vostru?

– Pentru că, aşa cum mi-aţi spus deja tu şi mama ta, în vremurile astea tulburi e nevoie să rămână fiecare în preajma casei sale. În plus, în foarte multe feluri, *tu* eşti acum una de-a noastră.

– Ar fi perfect, mamă, se amestecă pe neaşteptate Selden. Pentru că şi dragonul o să aibă nevoie de o voce aici. Tu poţi face Bingtownul să vadă că e necesar să i se dea ajutor, mai presus de orice fel de "înţelegere" am semnat.

Jani îl privi surprinsă. Chiar şi în camera foarte bine luminată, îi vedea ochii sticlind cu adevărat de entuziasm.

– Dar, Selden, interesele dragonului sunt de multe ori diferite de cele ale locuitorilor din Tărâmul Ploilor Sălbatice sau ale celor din Bingtown, îl preveni ea cu blândeţe.

– O, ba nu, o asigură băiatul. Nu mă-ndoiesc că-ţi vine greu să crezi că ştiu eu aşa ceva. Dar ceea ce ştiu trece dincolo de ceea ce sunt, se întoarce într-un alt timp. Am visat oraşul despre care vorbeşte Tintaglia, şi e de o măreţie mai presus de orice ne putem imagina. În comparaţie cu Cassarick, Frengong era o aşezare umilă.

– Cassarick? Frengong? întrebă Jani, nedumerită.

– Frengong e numele dat de Străbuni oraşului îngropat sub Trehaug. Cassarick e oraşul pe care-l veţi dezgropa pentru Tintaglia. Acolo o să daţi de săli construite la scara de grandoare, a dragonilor. În Camera Stelelor o să găsiţi podeaua presărată cu ceea ce numiţi nestemate de foc, ca o oglindă a cerului nopţii din Ajunul Primăverii. Există un labirint cu pereţi de cristal, creat ca să oglindească visurile celor care îndrăznesc să intre; o plimbare acolo e o confruntare cu propriul suflet. Îi spuneau Curcubeul Timpului, fiindcă toţi cei care îl străbăteau păreau s-o facă pe câte o altă cale. Acolo sunt îngropate comori ce pot fi readuse la lumină...

Vocea lui Selden se stinse, pierdută în extaz. Răsufla adânc, în tăcere, uitându-se în gol. Femeile schimbară priviri pe deasupra capului său. El reîncepu brusc să vorbească.

– Bogăţia pe care ne-o vor aduce dragonii va fi mai presus de bani. Va fi o nouă trezire a lumii. Omenirea a devenit o specie singuratică şi, în această singurătate a noastră, am ajuns să fim periculos de aroganţi. Reîntoarcerea dragonilor o să refacă echilibrul dintre inteligenţa şi ambiţiile noastre. Izbucni pe neaşteptate într-un râs zgomotos. Nici ei nu sunt creaturi desăvârşite, oh, nu. De aceea suntem valoroşi unii pentru alţii. Fiecare specie e pentru

cealaltă o oglindă a îngâmfării şi a vanităţii. Văzând cum se grăbesc ei să pretindă că deţin controlul şi supremaţia în întreaga lume, o să ne dăm seama cât de ridicole sunt pretenţiile noastre.

Pe urmă se aşternu tăcerea. Ideile dezvăluite de Selden cu atâta indiferenţă reverberau în mintea lui Jani. Nici glasul, nici spusele lui nu se potriveau cu intonaţia sau cu cuvintele unui copil. Fusese înrâurit de dragon? Oare ce lăsaseră să revină în lume?

– Acum ai îndoieli, spuse Selden drept răspuns la neliniştile ei nerostite. Dar o să vezi. Bunăstarea dragonilor le aduce şi oamenilor din Tărâmul Ploilor Sălbatice tot ce poate fi mai bun.

– Ei, răspunse în cele din urmă Jani, în privinţa asta va trebui probabil s-avem încredere în raţiunea mamei tale, pentru că ea ne reprezintă.

– E o răspundere covârşitoare, şovăi Keffria.

– Ştim asta foarte bine, răspunse Jani cu voce egală. Şi o astfel de însărcinare nu poate fi încredinţată fără oferirea unei recompense. La început, continuă ea după o ezitare, o să ne fie greu să te plătim în bani. Mă tem că, până ce ne vom reîncepe negoţul cu lumea din afară, va trebui să facem troc. Îşi roti privirea prin încăpere. Noi avem mobilă din belşug. Crezi că am putea face un schimb convenabil?

În ochii Ronicăi se aprinse scânteia speranţei.

– Sunt sigură că putem, răspunse Keffria aproape imediat. Apoi adăugă, cu un râs amar: Nu-mi vine în minte niciun soi de mobilă căreia să nu-i găsim întrebuinţare.

Jani zâmbi, foarte mulţumită de sine însăşi. Se temuse c-o să lase impresia că-l cumpără pe Selden de la familia lui. În realitate, era convinsă că a încheiat cel mai bun târg cu putinţă, unul care le făcea pe toate să simtă c-au avut cel mai mare câştig.

– Să facem o listă cu mobilele de care aveţi cea mai mare nevoie, sugeră ea. Puse o mână pe umărul băiatului, având grijă să nu pară prea posesivă. După ce-ajungem la Trehaug, Selden o să m-ajute s-aleg ceea ce crede că vi se potriveşte cel mai bine.

25

REPARAŢII

Aşadar, din nou pe plajă, spuse *Paragon.*

– Nu pentru mult timp, îl asigură Amber, îşi puse în treacăt mâna înmănuşată pe puntea lui. Era un gest de tandreţe, dar nimic mai mult. Ea dormise mult şi profund, iar el aşteptase cu nerăbdare să se trezească, să aibă din nou senzaţia dată de legătura care îi unise pentru scurtă vreme. Dar mi se întâmplase aşa. Nu putea ajunge la ea, abia dacă izbutea s-o simtă. Era la fel de singur ca întotdeauna.

Brashen îşi pierduse încrederea în el. *Paragon* încercase să-i spună că nu e nicio stricăciune sub linia de plutire, dar Brashen insistase să-l scoată pe uscat. Se scuzase, crispat, spunând că aşa ar fi făcut cu orice corabie aflată într-o stare atât de proastă. Apoi îi dusese trupul pârjolit în susul unei plaje nisipoase. La reflux, *Paragon* eşuase acolo, cu cea mai mare parte a cocii dezvelită. Măcar şarpele nu mai putea să se învârtească în jurul lui la nesfârşit. Creatura îl înnebunea îmboldindu-l să se răzbune.

Brashen adunase ce mai rămăsese din echipaj şi le spusese tuturor, scurt şi clar, să înceapă reparaţiile. Foindu-se dominator pe punte, el era o prezenţă poruncitoare, dar nu scotea aproape niciun cuvânt, iar oamenii lui îşi continuau truda cu folos, deşi se mişcau fără pic de însufleţire. Catargul de rezervă fusese adus şi fixat. Recuperaseră lanţuri şi monturi, matisaseră bucăţile bune de parâmă şi scoseseră pe punte vele de rezervă şi tot ce mai aveau de pus la păstrare. Proviziile stricate fuseseră aruncate peste bord. Peste hublourile sparte ale cabinei căpitanului bătuseră scânduri. O echipă fusese trimisă pe ţărm să taie lemne pentru vergi. Era groaznic să lucrezi cu lemn verde, dar n-aveau de ales. Nu pălăvrăgeau, nu cântau, nu glumeau. Până şi Clef era retras şi tăcut. Nimeni nu încercase să cureţe petele de sânge de pe punte. Le ocoleau sau păşeau peste ele. Lemnul lui vrăjitor era ciupit şi crestat de veninul şerpilor. Îi împestriţase faţa şi îi lăsase dâre ce coborau în josul pieptului. Alte cicatrice în plus.

Îmbrăcată într-un veşmânt larg, făcut dintr-un cearşaf, Amber muncise alături de ceilalţi până când Brashen îi poruncise tăios să se odihnească. Rămăsese o vreme întinsă în patul ei, în tăcere. Pe urmă se ridicase, ca şi cum n-ar mai fi putut suporta să stea locului. Acum era aşezată pe punte, pregătindu-şi uneltele pentru următoarea ei însărcinare. Făcea mişcări stângace, protejându-şi partea arsă a corpului. *Paragon* se obişnuise s-o audă spunând tot ce face, dar în ziua aia nu scotea nicio vorbă. El simţea că o preocupă ceva, dar nu putea înţelege ce.

Kennit şi *Vivacia* dispăruseră de parcă n-ar fi fost niciodată acolo. Din hoarda care-l atacase nu mai rămăsese decât un singur şarpe. Calmul din zilele de după furtună făcea să pară totul un vis. Dar nu fusese un vis. Dragonii pândeau în el, chiar sub suprafaţă. Avea punţile însemnate de sânge proaspăt. O parte a echipajului era încă plină de furie împotriva lui. Sau de spaimă. La oameni era uneori greu să le deosebeşti. Cel mai mult îl ustura indiferenţa lui Amber.

– N-am avut de ales, se plânse el iarăşi.

– Oare? întrebă ea cu nepăsare.

Aşa fusese toată după-amiaza. Nu-l învinuia, dar nici nu dădea crezare spuselor lui. *Paragon* se înfurie.

– Nu. N-am avut! Şi, fiindcă ai umblat prin amintirile mele, ar trebui să mă-nţelegi. Kennit face parte din familia mea. Acum ştii. Acum ştii totul. Ai furat toate secretele pe care-am jurat să le păstrez în siguranţă, de dragul lui Kennit.

Amuţi, cu vinovăţia din nou clocotind înăuntrul lui. Nu putea să fie loial. Dacă-i era loial lui Kennit, n-avea cum să le fie loial nici lui Amber, nici celor doi dragoni care reprezentau, fiecare, câte un alt sine al său. Kennit făcea parte din familia lui, lui Kennit îi făgăduise ceva, dar, pentru a doua oară, nu izbutise să-şi respecte făgăduiala. Era neloial şi netrebnic. Mai rău, se simţea uşurat. Sentimentele lui se răsuceau ca o morişcă. Nu voise cu adevărat nici să moară, nici să-i ucidă pe toţi oamenii de la bord. Amber ar fi trebuit s-o ştie. Acum ştia totul, împărtăşirea unor lucruri atât de cumplite îi oferea o alinare, ruşinoasă, fiindcă se bucura că, în sfârşit, mai cunoaşte şi altcineva tot adevărul. O parte copilăroasă a lui spera că ea o să-i

spună acum ce are de făcut. Se luptase o vreme prea îndelungată cu secretele, neştiind ce să facă el cu nişte amintiri atât de înspăimântătoare şi de ruşinoase. După ce fuseseră ascunse atât de mult timp ar fi trebuit să se şteargă, să-şi piardă orice importanţă. În schimb, ele supuraseră ca un buboi şi, tocmai când avea el o nouă viaţă, vechea rană se redeschisese şi otrăvise totul. Fusese cât pe ce să ucidă pe toată lumea.

– Ar fi trebuit să ne spui. Cuvintele se desprinseră de pe buzele ei încordându-se, ca şi cum ar fi vrut să le ia înapoi. În tot acest timp, ai ştiut atât de multe care ne-ar fi putut ajuta şi le-ai ţinut pentru tine. De ce, *Paragon*? De ce?

El păstră o vreme tăcerea. Simţea ce face ea. Lega o parâmă de un ţăruş. O încerca agăţându-se de ea cu toată greutatea. Pe urmă veni lângă copastie şi se căţără pe ea cu înţepeneală în mişcări. Se lăsă să cadă dincolo de proră, avântându-se ca s-ajungă în faţa lui şi, fără să-l prevină într-un fel sau altul, se opri proptindu-se uşor cu picioarele pe pieptul lui. Mâinile galionului se ridicară din reflex ca s-o prindă. Ea încremeni în strânsoarea lui, apoi vorbi resemnată:

– Ştiu. M-ai putea ucide chiar în clipa asta dacă ai vrea. Dar, de la bun început, n-am avut de ales când ţi-am încredinţat vieţile noastre. Eu am sperat că încrederea va veni din ambele părţi, dar e clar că n-a fost aşa. Te-ai dovedit în stare să ne omori pe toţi. Dacă aşa stau lucrurile, nu văd de ce mi-ar mai fi teamă de tine. O să ne ucizi sau nu. Mi-ai arătat că, în privinţa asta, n-am niciun control. Nu pot decât să-mi ţin viaţa în ordine şi să fac ceea ce-mi e menit.

– Poate că tot asta fac şi eu, ripostă el.

Îşi uni palmele într-o platformă pe care să stea ea, aşa cum stătuse, cu ani în urmă, băiatul Kennit.

Amber nu păru să-i ia în seamă spusele. Mâinile ei înmănuşate se plimbau fără grabă pe faţa lui, nu doar pipăind cicatricele noi, ci şi atingându-i obrajii, nasul şi barba.

El nu putea lăsa tăcerea netulburată.

– În noaptea aia m-ai iubit. Ai fost gata să renunţi la viaţa ta ca să mă salvezi. Cum e cu putinţă să-ţi reverşi acum furia asupra mea?

– Nu sunt furioasă, negă ea. Dar nu pot să nu mă gândesc că totul ar fi putut lua o altă întorsătură. Sunt... rănită. Ba nu. Şocată. De tot ceea ce n-ai făcut tu, pe când noi am făcut pentru tine tot ce ne-a stat în puteri. De tot ceea ce ne-ai ascuns. Şi probabil că profunzimea acestui sentiment are o foarte mare legătură cu cât de mult te iubesc într-adevăr. De ce n-ai putut să ai încredere în noi, *Paragon*? Dacă ne-ai fi dezvăluit secretele tale, lucrurile s-ar fi putut desfăşura cu totul altfel.

Paragon medită asupra spuselor ei în timp ce o simţea pipăindu-i gâtul şi conturul bărbiei.

– Eşti şi tu doldora de secrete, o învinui pe neaşteptate. Nu ni le-ai împărtăşit nouă, celorlalţi, niciodată. Cum poţi să mă dispreţuieşti fiindcă fac exact ceea ce faci şi tu?

Tonul ei deveni brusc solemn.

– Secretele pe care le păstrez eu sunt doar ale mele. Păstrându-le, nu fac rău nimănui.

Paragon îi descoperi îndoielile.

– De asta nu eşti sigură. Secretele mele sunt la fel de periculoase şi dacă le dezvălui, şi dacă le păstrez. Dar, aşa cum ai spus şi tu, secretele mele erau ale mele. Poate singurul lucru din lume care îmi aparţinea cu adevărat.

Ea păstră multă vreme tăcerea. Apoi:

– Unde sunt dragonii? Ce sunt dragonii şi de ce sunt dragoni în tine? Din pricina ta am visat şerpi şi dragoni? De fapt chemările trimise către mine m-au adus la tine?

El căzu pe gânduri câteva clipe.

– Ce-mi dai în schimbul unui răspuns? Un secret de-al tău? Ca să-mi arăţi că ai încredere în mine în aceeaşi măsură în care mă-ncred eu în tine.

– Nu ştiu dacă pot, răspunse Amber, tărăgănând cuvintele, încetase să-i mai atingă faţa. Secretele mele sunt armura mea. Fără ele, sunt foarte uşor de rănit, în foarte multe feluri. Chiar şi când oamenii nu intenţionează să mă rănească.

– Vezi, chiar înţelegi, se grăbi el să răspundă.

Simţea că înţepătura lui dă rezultate.

Ea trase aer în piept şi se grăbi să vorbească de parcă s-ar fi aruncat în apă rece.

– E greu de explicat. Când eram mult mai tânără şi vorbeam despre asta, oamenii credeau că sunt prea plină de mine. Se străduiau să-mi spună că nu pot fi ceea ce ştiam că sunt. În cele din urmă, am fugit de la ei. Şi atunci mi-am făgăduit că n-o să mă mai tem de ceea ce cred alţii despre mine. Că o să ţin pentru mine viitorul despre care ştiu că mi se-

aşterne în faţă. Mi-am dezvăluit visurile şi ambiţiile unui număr foarte mic de oameni.

– Rosteşti multe cuvinte fără să-mi spui nimic, sublinie *Paragon*, pierzându-şi răbdarea. Ce eşti, mai exact şi de fapt?

Ea râse scurt, fără pic de veselie.

Nu ştiu cum să te lămuresc într-un singur cuvânt. Mi s-a spus că sunt nebună la fel de des cum mi s-a spus că sunt profetesă. Am ştiut întotdeauna că există lucruri pe care trebuie să le fac pentru întreaga lume, lucruri pe care nu le poate face nimeni altcineva. Ei, dar ăsta e adevărul în privinţa oricărui om, nu mă îndoiesc. Însă merg pe o cale pe care n-o văd clar. Pe drum sunt semne călăuzitoare, dar nu le găsesc întotdeauna. Am plecat în căutarea unui băiat sclav, cu nouă degete.

Amber clătină din cap. *Paragon* îi simţi gestul.

– Am găsit-o pe Althea şi, cu toate că nu era nici băiat, nici sclav şi avea toate cele zece degete, am simţit prin ea o legătură. Aşa că am ajutat-o. Să mă ierte zeii, am ajutat-o să-şi găsească moartea. Pe urmă am întâlnit-o pe Malta şi m-am întrebat dacă nu cumva ea e cea pe care trebuie s-o ajut. *Paragon,* mă întind spre viitor, prin ceaţa timpului, către simboluri care devin oameni şi către oameni în pragul legendei. Aici trebuie să duc la îndeplinire o însărcinare, numai că nu se dezvăluie privirii mele. Nu pot decât să mă avânt către ea şi să sper că, atunci când va veni vremea, o s-o recunosc şi o să fac ceea ce trebuie. Deşi, în clipa asta, speranţele sunt firave. Trase din nou aer în piept. De ce sunt dragoni în tine? întrebă apoi.

El simţi că schimbase intenţionat vorba. Dar îi răspunse totuşi.

– Pentru că eram menit să devin dragoni. Ceea ce numiţi voi lemn-vrăjitor e, de fapt, un adăpost ocrotitor pe care şerpii şi-l ţes în jurul lor înainte de a începe să se preschimbe în dragoni. În ruinele unui oraş din vechime, Negustorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice au dat de dragoni în astfel de învelişuri. I-au ucis, dar au folosit învelişurile, bogate în amintiri ale dragonilor, construind din ele corăbii. Ne spun corăbii vii, dar, de fapt, suntem morţi. Însă amintirile trăiesc, condamnându-ne la o jumătate de viaţă, închişi într-un corp incomod, care nu poate fi mişcat fără ajutorul oamenilor. Eu sunt mai ghinionist decât mulţi alţii, pentru că m-au construit din doi coconi. Imediat ce am fost făurit, dragonii au început să se lupte ca să se domine unul pe altul. Clătină din capul lui imens. Vezi tu, eu m-am trezit prea devreme. N-am absorbit destule amintiri omeneşti ca să fiu puternic ancorat în ele. Din clipa când am deschis ochii, m-am simţit sfâşiat.

– Nu înţeleg. Atunci de ce eşti *Paragon*, şi nu un dragon?

El râse amar.

– Ce altceva crezi că e *Paragon,* dacă nu o spoială de amintiri omeneşti aşternută peste doi dragoni încleştaţi în luptă? Tot ciorovăindu-se pentru supremaţie, mi-au dat prilejul să ies la suprafaţă. Când spun "eu“, nu prea ştiu ce înseamnă. Oftă pe neaşteptate. Iată ce mi-a dat Kennit şi ce-o să-mi lipsească mai presus decât orice: un simţ al sinelui. Şi un simţ al rudeniei. Când se afla la bordul meu, ştiam cine sunt fără nicio îndoială. Tu vezi în ei un pirat sângeros. Eu mi-l amintesc în primul rând ca pe un băiat zburdalnic, plin de viaţă, bucurându-se de vânt şi de valuri. Râdea cu poftă, se legăna pe greement şi nu mă lăsa singur. Refuza să se teamă de mine. S-a născut la bordul meu. Îţi poţi imagina că o singură naştere a putut şterge toate morţile de mai înainte? Tatăl lui mi l-a oferit mie, cu sângele de la naştere încă pe piele. "N-ai fost niciodată corabia mea, *Paragon.* Nu în inima ta. Dar poate că vei fi a lui, aşa cum şi el e al tău.“ Şi a fost. A ţinut dragonii la distanţă. Tu, tu ai fost cea care i-a slobozit şi urmările trebuie să le îndurăm cu toţii.

– Par liniştiţi. Somnolenţi, se aventură Amber să aprecieze. Tu pari într-o foarte mare măsură tu însuţi, doar mai... puţin închis în tine.

– Întocmai. Cu crăpături prin care mi se preling secretele. Ce faci?

Crezuse că Amber caută stricăciunile făcute de foc. Se aşteptase s-o simtă târându-se pe cocă aidoma unui păianjen, nu să se plimbe pe trupul lui.

– Îmi ţin cuvântul dat ţie şi dragonilor. O să-ţi dăltuiesc ochi. Încerc să mă hotărăsc de unde să-ncep reparaţia.

– N-o face.

– Eşti sigur?

Amber puse întrebarea cu voce joasă. El îi simţi disperarea.

Le făgăduise asta dragonilor. Ce avea să facă acum, dacă el i-o interzicea?

– Nu, vreau să spun să nu-mi repari faţa. Vreau să-mi dăltuieşti una nouă. Una în totalitate numai a mea.

Din mila sorţii, ea nu-l întrebă ce înţelege prin asta. Se mulţumi să repete întrebarea de

mai înainte.

– Eşti sigur?

El chibzui o clipă.

– Cred... Nu vreau să fiu dragon. Adică vreau, dacă trebuie, dar vreau să fiu amândoi dragonii. Şi totodată *Paragon.* Să fiu, aşa cum ai spus tu, trei contopiţi într-unul singur. Vreau...

Şovăi. Dacă ea ar fi râs la auzul cuvintelor lui, ar fi fost mai rău decât moartea, deşi viaţa era întotdeauna mai nemiloasă şi mai dură decât pierderea ei.

– Fă-mi o faţă pe care s-o poţi iubi, o imploră cu voce abia auzită.

Ea rămase neclintită şi moale în mâinile lui. Încordarea pe care o simţise vibrând în muşchii ei dispăru. Schiţă un gest, apoi mâinile ei goale dansară lin peste faţa lui. Atingându-l, îl măsura pe el, totodată deschizându-se ea. Piele pe piele, ea nu se mai ascundea. El o atinse îndeajuns ca să ştie că ea dă dovadă de mai mult curaj decât oricând. Îşi înăbuşi curiozitatea şi se strădui să-i răspundă cu aceeaşi încredere. Nu se întinse înăuntrul ei să-i jefuiască tainele. Avea s-aştepte, să ia numai ceea ce îi oferea ei.

Îi simţi mâinile plimbându-i-se pe faţă, măsurând proporţiile. Pe urmă ea îi atinse obrazul cu palma deschisă.

– Aş putea s-o fac. De fapt, chiar ar fi uşor. Îşi drese din nou glasul. O să fie mult de lucru, dar până ajungem la Bingtown o să ai o faţă nouă.

– Bingtown? El era surprins. Mergem acasă?

– Unde altundeva? Ce rost are să-l mai provocăm pe Kennit? *Vivacia* pare mulţumită să se afle în mâinile lui. Şi chiar dacă n-ar fi, ce-am putea face noi?

– Dar Althea? obiectă el.

Amber se opri din ceea ce făcea. Îşi sprijini fruntea de obrazul lui şi îi împărtăşi toată nefericirea ei.

– Totul a fost legat de Althea, corabie. Fără ea, însărcinarea mea, oricare ar fi fost, nu mai are sens. Pe Brashen nu-l trage inima să continue, iar echipajul n-are curaj să se răzbune. Althea e moartă, iar eu am dat greş.

– Althea? Althea nu e moartă. Kennit a luat-o la bord.

– Ce?

Amber înmărmuri. Îşi puse palmele pe faţa lui.

Paragon era uluit. Cum se putea să nu ştie şi ea?

– Kennit a luat-o la bord. Mi-a spus şarpele. Cred că încerca să mă-nfurie. Mi-a spus că doi oameni de-ai mei, adică două femei, au fost furate de Kennit.

Tăcu. Simţea ceva radiind din Amber. Era ca şi cum o carapace din jurul ei ar fi crăpat, deschizându-se; dinăuntru se revărsau căldură şi bucurie.

– Şi Jek!

Răsuflă adânc, tremurător, ca şi cum n-ar fi putut găsi aer pentru prea mult timp. Vorbi pentru sine.

Mereu, mereu îmi pierd prea repede încrederea. Până acum ar fi trebuit să ştiu deja. Moartea nu triumfă. Ameninţă, dar nu poate înfrânge viitorul. Ce trebuie să se întâmple se va întâmpla.

Îl sărută pe obraz, făcându-l să amuţească de uimire, apoi îl trase de barbă.

– Sus! Sus! Pune-mă sus, pe punte! Brashen! Clef! Althea nu e moartă! Kennit a luat-o la bord. Aşa spune *Paragon*! Brashen! Brashen!

*

El veni în fugă la strigătul disperat al lui Amber, temându-se că *Paragon* a rănit-o. În schimb, văzu galionul punând-o cu delicateţe pe puntea proră pârjolită. Amber făcu un pas împleticit către el, bâiguind ceva despre Althea, apoi căzu în genunchi.

– Ţi-am spus să te odihneşti! o mustră, furios.

Rănile făcute de veninul şarpelui săreau în ochi, înfiorătoare. Părul roşiatic îi atârna smocuri-smocuri de pielea roşie a capului, care i se jupuia. Partea stângă a feţei şi a gâtului era stacojie. Brashen nu ştia sigur cât de mult i se întindeau vătămările în josul trupului. Mergea şchiopătând puternic, cu braţul stâng aproape de trup. De câte ori o vedea, era uluit că se putea da jos din pat.

Se apropie în grabă de ea şi o prinse de braţul drept ca s-o ajute să se ţină pe picioare. Amber se sprijini de el.

– Ce e? Ai păţit ceva?

– Althea trăieşte. Un şarpe i-a spus lui *Paragon* că amândouă femeile de pe corabia noastră au fost ridicate de Kennit la bord. Le are pe Althea şi pe Jek. Le putem lua înapoi.

Cuvintele se rostogoleau de pe buzele ei în timp ce o sprijinea. Clef se apropie iute, cu fruntea încreţită de nedumerire. Brashen se străduia să dea sens vorbelor ei. Althea trăia. Nu. Nu asta voia să spună. Durerea pierderii îl pătrunsese până în măduva oaselor. Bucuria oferită tăia prea adânc. Nu putea să aibă încredere în ce-i spunea. Răspunse cu asprime.

– Nu cred aşa ceva.

– Eu cred, îl contrazise Amber. Felul în care mi-a spus-o nu-mi lasă nicio îndoială. Ştie de la şarpele alb. Şarpele l-a văzut pe Kennit ridicând la bord două femei de pe corabia noastră. Althea şi Jek.

– Cuvintele unui şarpe pe care ţi le-a spus o corabie nebună.

Brashen se încruntă. Dar, în ciuda ripostei sale, speranţa prinse să pâlpâie în el, dureroasă.

– Putem fi siguri că şarpele ştie despre ce vorbeşte? Erau vii când le-a luat Kennit la bord? Mai sunt în viaţă acum? Şi, chiar dacă sunt, oare putem spera c-o să le salvăm?

Amber râse. Îl prinse de umăr cu mâna teafără şi încercă să-l zgâlţâie.

– Brashen, ele trăiesc! Oferă-ţi câteva clipe ca să savurezi asta! Odată ce tragi aer în piept şi spui "Althea trăieşte", orice alt obstacol nu mai e decât un mic necaz. Spune-o.

Ochii ei căprui aurii erau irezistibili. Cumva, nu putea s-o refuze.

– Althea trăieşte, făcu el încercarea de a rosti cuvintele cu glas tare.

Amber îi zâmbi larg, iar Clef începu să ţopăie pe punte.

– Althea trăieşte! repetă el.

– Fii convins, îl încurajă *Paragon.* Şarpele alb n-avea de ce să mintă.

Ceea ce murise în adâncul lui Brashen se trezea la viaţă. Poate că, în ciuda înfrângerii lui, ea trăia încă. Acceptase povara morţii

Altheei din pricina eşecurilor lui. Încercarea de a trăi cu ruşinea asta îl năucise. Neaşteptata clemenţă îl nărui. Ceva foarte asemănător cu un suspin îl zdruncină şi, în ciuda privirii uimite a lui Clef, lacrimile pe care refuzase să le lase să curgă pentru moartea ei îşi croiră brusc drum în afara lui. Îşi şterse ochii, dar nu izbuti să stăpânească tremurul care-l cuprinsese.

Clef era destul de curajos ca să-l smucească de încheietura mâinii.

– Căp’tane, n’ înţ’legen? Trăieşte. N’ tr’buien să pl’ngi acum.

El izbucni brusc în râs, un sunet la fel de dureros ca un suspin.

– Ştiu. Ştiu. Numai că...

Rămase fără cuvinte. Cum să-i explice unui băiat năvala sentimentelor care însoţeau refacerea lumii lui?

Amber îi completă gândurile.

– Kennit nu s-ar fi obosit s-o ia la bord doar ca s-o omoare. Probabil vrea răscumpărare pentru ea. E singurul răspuns logic. Poate că n-avem nici destui bani ca s-o răscumpărăm pe *Vivacia,* nici destulă putere şi pricepere ca s-o luăm cu forţa, dar avem de-ajuns ca să facem o ofertă considerabilă pentru Althea şi Jek.

– Va trebui să mergem la Diwytown. În mintea lui Brashen, gândurile alergau. Kennit crede că l-a scufundat pe *Paragon.* Dacă ne vom face din nou apariţia... Clătină din cap. Nu putem spune de ce primire vom avea parte.

– Pen minem şi pen Amber n’ ne-a v’zut n’ciodată. Am p’tea să m’rgem cu b’arcan no’străn în s’sul ml’ştinii când e fl’xul ’nalt, să f’cem o of’rtă şi să...

Brashen clătină din cap şi îi zâmbi lui Clef la auzul propunerii lui cutezătoare.

– E o idee plină de curaj, dar n-o să meargă, flăcăule. Nimic n-o să-i împiedice să ia răscumpărarea şi să vă ţină ostatici şi pe voi doi. Nu. Mă tem că va trebui să fie o luptă.

– N-o puteţi lua înapoi luptându-vă, se amestecă pe neaşteptate *Paragon.* Nici răscumpărând-o. Când l-aţi întâlnit ultima oară nu s-a sinchisit de aurul vostru. Nu. N-o s-o vândă.

Galionul îşi îndreptă spre ei faţa plină de cicatrice.

– De unde ştii? întrebă Brashen.

Paragon îşi întoarse capul şi glasul i se îngroşă.

– Ştiu ce-aş face eu. Mi-ar fi teamă că ea îmi cunoaşte secretele. Dacă le-ar şti, pentru Kennit ar fi prea periculos s-o lase să plece de-acolo vie. O s-o omoare înainte de a îngădui să-i fie luată. Deşi nu înţeleg de ce a salvat-o. Pentru el ar fi fost mai sigur s-o lase să se înece. Iată ceva care-mi scapă.

Brashen îşi ţinu răsuflarea. Corabia nu-i mai vorbise niciodată astfel, fără nicio reţinere.

Era aproape ca şi cum un străin ar fi avut vocea lui *Paragon.*

Galionul continuă să cugete cu glas tare.

– Dacă o păstrează, o s-o păstreze pentru el, ca pe o comoară pe care aurul n-o poate răscumpăra. Şi Kennit păstrează astfel de comori într-un singur loc. În cele din urmă, o s-o ascundă acolo. O singură ascunzătoare e îndeajuns de sigură pentru ceva prea preţios şi ca să fie ucis.

– Ne poţi călăuzi? Putem sta acolo în aşteptarea lui? întrebă Brashen.

Galionul le întoarse spatele. Îşi lăsă capul în piept. Muşchii spatelui i se reliefară, de parcă ar fi dus o luptă cu sine însuşi.

– Căp’tane? începu Clef, dar Brashen îi făcu semn să tacă.

– Plecăm la următorul flux, îi vesti *Paragon* pe neaşteptate, cu glasul lui de bărbat. O s-o fac. Ce nu se poate cumpăra cu aur se cumpără cu sânge. O să vă duc la Cheia inimii lui Kennit.

26

CURTARE

– Vreau să ies de-aici.

Kennit închise uşa în spatele lui şi puse tava jos. Cu un calm studiat, se întoarse spre Althea.

– Ai nevoie de ceva care nu se află în cabină? o întrebă cu o politeţe la fel de studiată.

– De aer proaspăt şi de libertate de mişcare, răspunse ea imediat.

Stătea pe marginea patului. Când se ridică, se strădui să nu-şi piardă echilibrul din pricina uşoarei legănări a corăbiei. Rămase cu o mână sprijinită de perete.

El se încruntă.

– Ai senzaţia că nu eşti bine tratată? De asta e vorba?

– Nu tocmai. Am senzaţia că sunt prizonieră şi...

– Oh, nicidecum, niciodată. Îmi eşti cel mai preţuit oaspete. Mă răneşti crezând altceva. Haide. Fii sinceră cu mine. Am făcut ceva care te-a ofensat? Înfăţişarea mea e înspăimântătoare? Dacă da, te asigur că nu intenţionat.

– Nu, nu.

Kennit o privi străduindu-se să formuleze un răspuns.

– Eşti plin de nobleţe şi înfăţişarea ta nu e deloc înspăimântătoare. Te porţi curtenitor, cu eleganţă. Dar uşa era încuiată când am încercat-o şi...

– Haide. Stai jos şi mănâncă, şi să vorbim despre asta.

Kennit îi zâmbi şi izbuti să-şi împiedice ochii să cutreiere pe trupul ei. Purta hainele lui Wintrow şi, cu părul legat la spate, asemănarea dintre ei era şi mai izbitoare. Avea ochii lui negri şi pometii lui, dar faţa nu-i fusese niciodată desfigurată de un tatuaj. Probabil că-şi pusese hainele lui Wintrow crezându-le mai puţin provocatoare decât cămaşa de noapte. Era exact invers. Înălţarea sânilor ei sub cămaşa lui Wintrow îi înfierbânta sângele, şi-l simţea zvâcnind cu putere în vene. Sinceritatea cu care vorbise Althea le dăduse obrajilor ei o tentă roz, însă o strălucire nefirească a ochilor arăta că încă mai are în trup somniferul pe care i-l dăduse. El descoperi mâncarea şi o puse în faţa ei, exact aşa cum făcea cândva musul Kennit pentru piratul Igrot. Asemănările stranii abundau, se gândi el. Dar îşi alungă gândul şi se sili să vorbească pe tonul firesc al unei conversaţii obişnuite.

– Ţi-am explicat ce mă îngrijorează. Mă tem că echipajul meu nu e aidoma lumii rafinate în care ai crescut. Lăsându-te să umbli în voie pe corabie aş oferi prilejul să ţi se aducă un afront sau să fii atacată într-un fel sau altul. Mulţi dintre oamenii mei au fost sclavi; unii chiar pe corabia asta. Au stat în calele ei, înlănţuiţi, murdari şi tremurând de frig. Familia ta i-a închis acolo. Nu se prăpădesc de dragul rudelor lui Kyle Haven. Spui că n-ai nicio vină pentru felul în care-au fost trataţi, nici pentru întrebuinţarea care i s-a dat corăbiei. Dar mă tem că e un adevăr greu de crezut pentru echipaj. Şi pentru corabie.

Kennit continuă, zâmbind cu înţelegere:

– Ştiu că, de fapt, *Vivacia* te atrage. Dacă ai fi liberă să părăseşti cabina, te-ai duce drept la galion. Fiindcă ştiu şi că nu mă crezi când îţi spun că *Vivacia* nu mai e.

Cu coada ochiului, o văzu strângând din buze şi încordându-şi fălcile, exact cum făcea Wintrow când era furios. Aproape că se simţi îmboldit să zâmbească, dar în purtarea lui nu se schimbă nimic.

– Dar chiar nu mai este, şi Fulger n-o să fie bună cu tine. O să meargă destul de departe devenind chiar violentă? Îţi spun cu toată sinceritatea că nu ştiu. Şi prefer să nu aflu făcând un experiment.

Ca răspuns la asprimea privirii ei fixe, afişă cel mai cald zâmbet. Ce ochi negri avea!

– Haide. Mănâncă acum ceva. O să te simţi mai raţională.

Pe faţa ei trecu o umbră de nesiguranţă. Un sentiment pe care şi-l amintea. După zile de severitate şi cruzime, Igrot, o încarnare a brutalităţii, trecea brusc la o blândeţe prefăcută. Vreme de câte o săptămână, îi vorbea cu delicateţe, îl învăţa regulile etichetei şi îl privea cu tandreţe părintească. Îl lăuda pentru munca grea bine făcută şi îi prezicea un viitor strălucit. Pe urmă, fără să-l fi prevenit ceva, era prins brusc şi brutal de încheietura mâinii, smucit ca să fie tras mai aproape de el şi asprimea unui obraz cu favoriţi îi răzuia faţa în timp ce se zbătea

în îmbrăţişarea piratului.

Se simţi deodată vulnerabil. Se pusese în pericol cu femeia aia? Încercă să-şi regăsească zâmbetul sincer, dar nu putu decât să se uite la ea cântărind-o cu prudenţă. Ea îi întoarse privirea.

– Nu vreau să mănânc nimic, spuse cu hotărâre. Mi-ai pus în mâncare ceva care mă face să dorm. Nu-mi place. Nu-mi plac visele care par reale, nici senzaţia pe care-o am când încerc să mă trezesc şi nu pot.

Kennit izbuti s-o privească şocat.

– Doamna mea, mă tem c-ai fost mult mai istovită decât ţi-ai dat seama. Cred c-ai dormit nu doar ca urmare a căderii în apa rece ca gheaţa, unde ai fost cât pe ce să te îneci; şi-au spus cuvântul şi lunile de îndoieli şi de temeri. E firesc ca acum, când te-ai văzut la bordul corăbiei familiei tale, trupul să ţi se destindă şi să te lase să te odihneşti. Dar... aşteaptă. Lasă-mă să te conving.

Se aşeză cu grijă pe scaunul ei. Cu o precizie minuţioasă, luă câte o îmbucătură din tot ce se găsea pe farfuria ei, apoi se prefăcu că soarbe din vin. Îşi tamponă gânditor buzele cu şervetul ei, apoi se întoarse să-i zâmbească.

– Uite. Mulţumită? Nu e nicio otravă. O privi pieziş, înălţând dintr-o sprânceană. Dar de ce crezi c-aş vrea să te otrăvesc? Ce soi de monstru mă crezi? Te temi de mine şi mă urăşti chiar atât de mult?

– Nu. Nu, adică... Ştiu c-ai fost bun cu mine. Dar...

Trase aer în piept şi Kennit văzu că-şi regretă acuzaţia prostească.

– N-am spus otravă. Ştiu doar că dorm prea adânc şi când mă trezesc sunt încă ameţită. Capul mi-e întotdeauna greu. Nu mă simt niciodată vioaie.

Capul i se legănă, ca o mică dovadă a nesiguranţei pe picioarele care rămăseseră în acelaşi loc.

El se încruntă ca şi cum ar fi fost foarte îngrijorat.

– Te-ai lovit cumva la cap când ai căzut peste bord? Ai vreun loc sensibil?

– Nu, adică nu cred...

Althea îşi puse mâinile pe cap şi apăsă, căpătând un aer grav.

– Lasă-mă pe mine, insistă Kennit, şi îşi împinse scaunul în spate, făcându-i semn să se aşeze în locul lui.

Ea se mişcă ţeapănă şi rămase cu spatele foarte drept când mâinile lui i se aşezară pe cap. El stătea în picioare în faţa ei, astfel încât ea să-i poată vedea chipul în vreme ce degetele lui i se plimbau cu delicateţe pe cap. Cu o nepăsare prefăcută, îi dezlegă părul şi îi cercetă ţeasta. Apoi se încruntă.

– Uneori, o lovitură la ceafă sau undeva, pe şira spinării... murmură, gânditor.

Trecu în spatele Altheei şi îi împărţi în două cascada de păr negru, lucios. Se aplecă şi îi urmări linia şirei spinării, coborând pe ceafă către guler. Ridicată de pe scaun, Althea stătea supusă în faţa lui, cu capul în piept, dar el îi simţea muşchii vibrând de încordare. Era teamă? Nelinişte? Poate nerăbdare? Părul ei păstra o uşoară urmă de parfum, dar cămaşa avea mirosul lui Wintrow. Amestecul era îmbătător. Îşi lăsă degetele să coboare încet pe spatele ei.

– Simţi vreo durere? o întrebă cu îngrijorare în glas.

Degetele i se opriră la betelia pantalonilor ei, dar nu-şi retrase mâna.

– Foarte puţin, recunoscu ea, făcându-l să zâmbească norocului care îi surâdea. În mijlocul spatelui.

– Aici?

Degetele lui Kennit urcară cu delicateţe până ce ea dădu din cap.

– Ei, da. De-aici s-ar putea să fie. Ai avut cumva ameţeli? Vederea înceţoşată?

– Puţin, recunoscu ea, şovăind. Îşi înălţă fruntea. Dar cred că mai degrabă din pricina somnolenţei.

– Eu nu cred, o contrazise ei. Mâna continua să-i stea pe spatele Altheei. Doar dacă... Se opri până ce se convinse că ea e gata să-i soarbă cuvintele. Îmi cer iertare fiindcă sugerez aşa ceva. Sunt sigur că ştii despre ce vorbesc când amintesc de legătura cu corabia vie. Îmi simte mişcările şi mi le dezvăluie pe ale ei. Dacă s-a întâmplat să-i stârneşti furia sau dacă îţi e ostilă, dacă îţi vrea răul... ei, iartă-mă chiar şi numai fiindcă vin cu presupunerea asta.

Îi sporise cu bună-ştiinţă temerile, dar Althea păli mai mult decât se aşteptase. Trebuia să fie mai atent; nu voia să-i înlăture cu desăvârşire împotrivirea. O mică luptă ar fi făcut cucerirea mai picantă. O privi cu un zâmbet liniştitor.

– Mănâncă acum câte ceva. Recapătă-ţi puterile.

– Poate că ai dreptate, încuviinţă ea cu vocea răguşită.

El arătă către mâncare şi ea se întoarse la masă. Când luă o îmbucătură cu lingura care fusese cu atât de puţin timp înainte în gura lui, Kennit simţi năvala dorinţei altfel decât tot ce mai trăise vreodată. Forţa imboldului îl ului şi abia izbuti să nu icnească.

*

Mâncarea era excelentă, dar prea multa atenţie cu care o privea piratul o împiedica să se destindă. Şi nu izbutea nici să se trezească pe de-a-ntregul. Sorbi din vin şi aproape imediat începu să vadă dublu. Îşi reveni după ce strânse din ochi, însă se simţi brusc prea obosită ca să mai mănânce. Lăsă lingura jos. Îi venea greu să-şi controleze gândurile. Un cuvânt de-al lui Kennit le putea face să se îndepărteze în derivă. Dar era ceva important, ceva care îi scăpa...

– Te rog, spuse el, îndatoritor. Încearcă să termini de mâncat. Ştiu că nu te simţi bine, dar tocmai de mâncare ai nevoie ca să-ţi revii.

Ea izbuti să-i răspundă cu un zâmbet politicos.

– Nu pot.

Îşi drese glasul şi încercă să se concentreze asupra propriilor gânduri. Cuvintele lui continuau să-i spulbere ideile. Când intrase în cabină, ea voise să-l întrebe ceva foarte important... la fel de important ca dorinţa de a ieşi ca să stea de vorbă cu corabia ei. Brashen! Readucerea lui în minte păru să-i stabilizeze gândurile.

– Brashen, spuse cu glas tare şi simţi că simpla rostire a numelui lui îi dă putere. Căpitanul Trell. De ce n-a venit să mă vadă şi nici nu m-a luat înapoi, pe *Paragon*?

– Ei, nu ştiu sigur ce-ar trebui să spun.

În vocea lui Kennit se simţea o îngrijorare profundă. Întoarse capul spre el şi mişcarea făcu încăperea să se clatine. Ameţeala se reîntorsese. Limba părea să i se îngroaşe.

– Cum adică?

El trase aer în piept, adânc, şi îl lăsă să iasă pe îndelete.

– Credeam că ai văzut când erai în apă. Îmi pare nespus de rău că trebuie să-ţi spun asta, draga mea. Şerpii i-au făcut lui *Paragon* stricăciuni foarte mari. Mă tem că s-a scufundat. Am încercat să salvăm pe cine ar fi fost cu putinţă, dar şerpii sunt atât de lacomi... Căpitanul Trell s-a dus la fund cu corabia lui. Noi n-am putut face nimic. E un miracol că te-am salvat pe tine. O bătu pe umăr cu gravitate. Mă tem că această corabie trebuie să redevină căminul tău. Dar nu te teme. O să am grijă de tine.

Spusele lui trecură peste ea ca un potop. Înţelesul lor îi ajungea în minte după ce sunetele îi pătrundeau în urechi. Când pricepu totul, sări de pe scaun. Sau cel puţin crezu că o făcuse. Pe urmă se văzu în picioare, cu palmele proptite de masă ca să nu cadă. Detesta acea ameţeală care-i abătea atenţia de la o suferinţă mult mai puternică, provocată de moartea cuiva. Nu ştia de unde izvorăşte, iar apoi ştiu că lumea ei se sfârşise. Ea plecase singură, părăsind-o, sau lumea ei o lăsase cumva în urmă. Brashen. Amber. Clef. Haff. Lop, bietul bătrân. *Paragon*, draga ei corabie nebună. Morţi cu toţii, din pricina încercării ei nebuneşti. Îi dusese pe toţi la moarte. Deschise gura, dar disperarea era atât de mare, încât nici măcar nu putea să plângă.

– Aici, vino aici, spunea Kennit, încercând s-o conducă spre pat.

Ea uitase cum să-şi îndoaie genunchii, care se curbară brusc sub ea. Căzu pe jumătate, izbindu-se cu coastele de marginea patului, apoi se târî în aşternutul în care se refugiase adesea.

– Brashen. Brashen. Brashen.

Nu se putea abţine să nu-i repete numele, dar gâtlejul îi era atât de încordat, încât nu scotea niciun sunet. Lumea i se clătina în jur şi acel cuvânt o sufoca. Îşi dorea să moară cu numele lui pe buze.

Kennit se aşeză deodată alături de ea. O săltă în capul oaselor. Althea se sprijini de pieptul lui şi el o cuprinse cu braţele.

– Aici. Sunt aici. Gata. Gata. Un şoc groaznic, ştiu. Ce lipsit de tact am fost când ţi-am dat vestea aşa. Ce singură trebuie să te simţi! Dar eu sunt aici. Uite. Bea nişte vin.

Ea sorbi din pocalul ţinut de el la gură. N-ar fi vrut să bea atât de mult, dar pocalul nu se îndepărta şi ea părea să nu mai aibă niciun strop de voinţă. Kennit îi vorbea cu blândeţe, înclinându-i pocalul către buze. Când vinul se termină, el puse cupa alături şi o luă pe Althea în braţe. Faţa ei se sprijinea de dantela fină de pe pieptul cămăşii lui. Îi mângâia părul, o legăna ca pe un copil şi spunea prostii: că el o să-i poarte de grijă, că ea o să fie bine, că o să-i fie, cu timpul, tot mai bine, că nu trebuie decât să aibă încredere în el şi să-l lase s-o ajute să-şi revină. O sărută cu delicateţe pe frunte.

Făcea ceva la gâtul ei. Althea îşi ridică mâna şi descoperi că îi descheie nasturii cămăşii. Îi împinse degetele ca să-l oprească, ştiind neclar că se-ntâmplă ceva rău. El îi îndepărtă mâinile şi îi zâmbi compătimitor.

– Ştiu, ştiu. Dar n-ai de ce să te temi de mine. Fii rezonabilă. Nu te poţi culca îmbrăcată. Gândeşte-te cât de incomod o să fie.

Ca şi mai înainte, cuvintele lui îi alungară gândurile. El descheie cu atenţie nasturii mici şi îi desfăcu cămaşa.

– Întinde-te pe spate, îi şopti, şi ea se supuse fără să se gândească.

Kennit îşi aplecă faţa spre sânii ei şi îi sărută uşor. Buzele lui erau calde, iar limba iscusită. Pentru o clipă, capul brunet aplecat asupra ei îi aparţinu lui Brashen, iar mâinile lui Brashen îi dezlegară şnurul pantalonilor. Dar nu, Brashen pierise, se înecase în marea întunecată şi rece, şi asta nu era bine, nu-i oferea nicio alinare. Oricât de caldă şi de blândă ar fi fost gura, nu era ceea ce-şi dorea ea.

– Nu! urlă pe neaşteptate, împingându-l pe Kennit.

Izbuti să se ridice în capul oaselor. Lampa din spatele lui o orbea. Strânse din ochi la vederea feţei lui dublate.

– Nu e decât un vis, o linişti el. Doar un vis urât. Nu-ţi face griji. E doar un vis. Nimic din tot ce se petrece acum nu contează. Nimeni altcineva n-o să ştie nimic.

Pentru câteva clipe, Althea putu să-l vadă. Ochii lui albaştri îi erau străini. Nu putea citi în ei. Cuvintele lui îi spulberau certitudinile. Un vis? Visa asta? Închise ochii ca să scape de lumina prea strălucitoare.

Ceva o înghionti în umăr şi recăzu pe spate, fără vlagă. Undeva, cineva trăgea de trupul ei. Îşi simţi pielea picioarelor frecată de o pânză. Nu. Îşi săltă pleoapele şi încercă să-şi recapete vederea. Faţa lui era la câţiva centimetri de a ei, dar nu izbutea să-i distingă trăsăturile. Pe urmă îi simţi mâna alunecându-i în susul coapsei. Scoase un strigăt de protest când degetele o cercetară, şi mâna se retrase.

– E doar un vis, îi spuse din nou vocea.

El trase pătura şi o îndesă în jurul ei.

– Acum eşti în siguranţă,

– Mulţumesc, răspunse ea, năucită.

Dar el se aplecă şi o sărută, gura lui apăsând-o puternic pe a ei, trupul lui ţintuindu-l pe al ei. Când o eliberă, Althea îşi dădu seama că plânge. Pentru cine plângea? Pentru Brashen? Totul era atât de năucitor.

– Te rog, îl imploră, dar el plecase.

Deodată era întuneric. Oare Kennit stinsese lampa? Chiar plecase? Aşteptă, dar totul era nemişcare şi tăcere. Fusese un vis... Acum era trează şi în siguranţă pe corabia ei. Simţea o uşoară legănare în vreme ce *Vivacia* îşi croia drum sigur printre valuri. Se mişca de parcă ar fi valsat, era la fel de liniştitor ca şi cum s-ar fi aflat într-un leagăn şi Althea nu dansase niciodată cu Brashen, şi acum el nu mai era. Plânsul o cutremură, dar nu se simţi uşurată. Lacrimile doar o ameţiseră şi o năuciseră mai tare. Totul era atât de anapoda, iar ea era prea bolnavă ca să priceapă cât de cât ceva. Brashen avusese nevoie ca ea să fie puternică, şi ea îl dezamăgise. El era mort. Mort şi dispărut pentru totdeauna, aşa cum şi tatăl ei era mort şi dispărut pentru totdeauna. Îngenunche încă o dată pe punte, lângă trupul tatălui ei, şi simţi încă o dată că întreaga ei lume îi fusese luată.

– De ce? întrebă ea tăcerea. De ce?

Greutatea care o apăsă pe neaşteptate o lăsă fără aer în plămâni. O mână i se aşeză peste, gură cu un plesnet.

– Taci acum. Taci, îi ceru brutal vocea sumbră din ureche. E mai bine să taci, şi nimeni altcineva nu trebuie să ştie. Niciodată, dacă eşti înţeleaptă.

Vechiul coşmar devenise mai viu, iar ea era bolnavă. Încercă să scape de el împingându-l şi crezu că izbutise, dar, când se rostogoli ca să se îndepărteze târâş, auzi un râs înăbuşit. Pe urmă el era pe spatele ei, împingând pătura deoparte. Althea era dezbrăcată. Când se dezbrăcase? Muşchii ei n-aveau pic de putere. Cu cât se străduia mai mult să scape, cu atât mai mult i se vlăguia trupul. Scoase un sunet şi mâna care îi astupă gura îi acoperi şi nasul şi îi trase capul spre ceafă. O duru. Nu putea să respire şi nu mai ştia sigur unde e şi ce i se întâmplă. Nevoia de aer deveni mai importantă decât orice altceva. Prinse încheietura acelei mâini şi, fără nicio putere, încercă să lupte cu ea. Îi dansau scântei în spatele ochilor când genunchiul lui îi desfăcu picioarele. Îi făcea rău trăgându-i capul atât de tare spre ceafă, dar durerea nu era atât de cumplită ca nevoia de aer. Mâna lui alunecă până ce nu-i mai acoperi decât gura. Trase prin nări o răsuflare după alta, şi apoi el se înfipse adânc în ea. Althea

scoase un ţipăt mut şi se încordă sub el, dar nu izbuti să scape.

Devon o mai ţinuse aşa, apăsând-o atât de tare, încât nu putea să respire. Amintirea nedorită a acelei prime dăţi îi năvăli în minte. Coşmarurile se contopiră şi ea se împotrivi de una singură, temându-se să ţipe ca nu cumva să vadă şi altcineva ce i se întâmplă. Avea să se facă de ruşine, tatăl ei avea să afle, şi nu era decât vina ei. Întotdeauna era vina ei. Stătea în faţa Keffriei, plângând, şi o implora s-o înţeleagă:

– Eram speriată, am crezut că vreau s-o facă şi apoi am ştiut că nu vreau, dar n-am ştiut şi cum să-l opresc.

– E vina ta, şuiera Keffria, prea îngrozită ca să-i fie milă de sora ei nesăbuită. L-ai încurajat, aşa că vina îţi aparţine.

Cuvintele o împovărau pe ea, fapta devenea a ei, nu mai era ceva care i se făcea şi, pătrunzător ca sângele, totul i se întorcea împotrivă: străpungătoarele atingeri de trupul grosolan al bărbatului, panica stârnită de nevoia de aer, disperarea cu care dorea să păstreze secretul. Strânse din dinţi şi nu mai luă în seamă încleştarea mâinii aspre pe sânul ei. Încercă să se trezească din coşmar, încercă să se îndepărteze târâş, dar o călărea, nu avea scăpare.

Se izbi cu capul de lemn din toate puterile, aproape năucindu-se. Reîncepu să plângă, înfrântă. *Brashen,* încercă să spună, *Brashen,* fiindcă îşi promisese sieşi că n-o să mai fie niciodată cu un alt bărbat, dar o mână continua să-i apese cu forţă gura, iar împlântările brutale păreau să nu se mai termine. Îi era atât de greu să respire. Durerea nu era atât de înspăimântătoare ca lipsa aerului. Înainte de a se încheia, o întunecime se întinse s-o tragă în jos, însă Althea plonjă în ea de bunăvoie, scufundându-se cu speranţa că e moartea care a venit s-o ia.

Kennit se răsuci pe călcâie şi încuie cu grijă uşa în urma lui. Mâinile îi tremurau. Răsuflarea îi era încă grăbită şi nu părea să se domolească. Fusese atât de intens. Nu-şi imaginase niciodată că o plăcere poate fi atât de sălbatică. Nu cuteza să se mai gândească la asta, fiindcă ar fi trebuit să se-ntoarcă la Althea.

Încercă să hotărască unde să se ducă. Nu putea merge în propria cabină. Târfa avea să fie acolo, şi poate chiar şi Wintrow. Amândoi ar fi putut să observe ceva deosebit la el şi să se mire. Avea nevoie să fie singur. Voia să contemple ceea ce făcuse, da, să savureze. Şi să găsească logica. Nu-i venea să creadă pe de-a-ntregul, că îşi pierduse astfel controlul. Nu se putea duce pe puntea proră. Nu încă. Fulger se afla acolo şi era posibil să ştie ce făcuse el. Legată cum era de Althea, ar fi putut să simtă totul.

Ideea asta puse întâmplarea într-o nouă lumină. Fulger simţise? Ea voise să se întâmple? De aceea nu izbutise el să se oprească? De aceea fusese senzaţia atât de puternică?

Piciorul şi cârja îl purtară spre pupă. Omul de cârmă înălţă spre el o privire curioasă, apoi îşi văzu de treabă. Era o noapte de iarnă superbă, senină. Stelele împestriţau cerul. Corabia se înălţa în întâmpinarea fiecărui val, apoi cobora lin. O flanca escorta de şerpi, mişcare şi culoare într-un covor ondulat în lumina stelelor. Kennit se sprijini de copastie şi cuprinse cu privirea spuma lăţită în urma vasului.

– Ai trecut peste o limită, sublinie cu răceală o voce firavă de la încheietura mâinii lui. Ce te-a îmboldit, Kennit? N-ai putut, în cele din urmă, să-ţi alungi definitiv amintirile altfel decât dându-i-le altcuiva?

Întrebările şoptite rămaseră aninate în noapte; o vreme, Kennit nu răspunse. Nu ştia răspunsurile. Nu ştia decât că se eliberase, chiar într-o mai mare măsură decât trimiţându-l pe *Paragon* la fund, cu tot cu amintiri. Era liber. Apoi:

– Am făcut-o fiindcă am putut s-o fac, spuse cu răceală. Acum pot face ce vreau.

– Pentru că eşti regele piraţilor? Şi Igrot obişnuia uneori să-şi spună aşa, nu? Când făcea ce voia să facă?

O mână aspră peste gura lui. Durere. Umilire. Kennit îşi alungă amintirea cu furie. N-ar fi trebuit să existe. *Paragon* ar fi trebuit s-o ia cu el.

– E altceva, spuse, dându-şi seama din sunetul propriei voci că simte nevoia să se apere. Eu n-am făcut nimic de soiul ăla. Îi plac. E femeie.

– Şi de-asta ce ai făcut tu se îngăduie?

– Bineînţeles. E ceva firesc. E cu totul altceva decât mi s-a întâmplat mie!

– Căp’tane? întrebă omul de la cârmă.

Kennit se întoarse spre el, iritat.

– Ce e?

– Îmi cer iertare, căp’tane. Am crezut că vorbeşti cu mine.

Albul ochilor bărbatului prinse lumina stelelor. Părea înspăimântat.

– Ei bine, n-am vorbit. Fă ce eşti pus să faci şi lasă-mă-n pace.

Cât de mult auzise neghiobul? N-avea importanţă. Dacă devenea o belea, îl putea face să dispară. Trimite-l lângă copastie dându-i ceva de făcut acolo. O lovitură în cap, un brânci peste bord şi nimeni n-o să ştie nimic. Kennit n-avea de cine să se teamă şi n-avea să se mai teamă de nimeni. În seara aia, ultimul dintre demonii lui fusese alungat.

Talismanul de la încheietura mâinii păstra tăcerea şi liniştea prelungită devenea mai învinuitoare decât cuvintele.

– E femeie, şopti Kennit în cele din urmă. Femeilor li se întâmplă des aşa ceva. Sunt obişnuite.

– Ai siluit-o.

Kennit râse cu poftă.

– Nu s-ar zice. Mă place. A spus că sunt curtenitor şi plin de nobleţe. Trase aer în piept. S-a împotrivit numai fiindcă nu e târfă.

– De ce-ai făcut-o, de fapt, Kennit?

Întrebarea era neîndurătoare. Oare talismanul ştia că e cea care răsună în mintea lui fără oprire? Se gândise că trebuie să se oprească. Şi se oprise până când ea începuse să plângă în întuneric. Dacă n-ar fi plâns, el ar fi fost în stare să plece. Aşa că era şi vina ei, în aceeaşi măsură în care era a lui. Poate. Kennit se apropie de răspuns pe bâjbâite. Vorbi foarte încet.

– Poate că aşa am putut în sfârşit să înţeleg de ce mi-a făcut-o el mie. Cum a putut să mi-o facă? Cum a putut să penduleze între bunătate şi cruzime, între lecţiile despre etichetă şi crizele de furie...

Glasul lui Kennit se frânse.

– Ticălos jalnic! Talismanul rosti cuvintele acuzatoare printre dinţi, pe îndelete. Ai devenit Igrot. Ştii asta? Ca să-nfrârigi monstrul, ai devenit tu monstrul. Deja firavă, vocea slăbi mai

tare. Acum nu mai ai de cine să te temi, în afară de tine însuţi.

*

Etta îşi azvârli broderia pe podea. Wintrow îşi ridică privirea din cartea pe care o puse apoi pe masă, oftând în sinea lui, şi rămase în aşteptare.

– Sunt îndrăgostită de el. Dar nu şi proastă când e vorba de el. Ochii ei negri îl sfredeliră pe Wintrow. E din nou cu ea, nu-i aşa?

– I-a dus o tavă cu mâncare, o lămuri băiatul.

În cele patru zile scurse de când se întorseseră pe *Vivacia*, Etta începuse să treacă din ce în ce mai uşor de la o stare de spirit la alta. El bănuia că i se trage de la copilul din pântec, însă pe mama lui o văzuse, în răstimpurile când fusese grea, la fel de mulţumită ca o pisică grasă care toarce. Cel puţin în măsura în care îşi aducea aminte. Poate motivul era Kennit, cu purtarea lui stranie şi cu gândul aproape mereu în altă parte. Poate era doar gelozie, din pricina timpului dedicat de Kennit Altheei. Se uită la Etta cu prudenţă, întrebându-se dacă o să mai arunce şi cu altceva.

– Am sugerat că ea ar putea mânca împreună cu noi. El a spus că e încă slăbită. Când m-am oferit să-i duc eu tava, a spus că se teme că mi-ar putea face rău. Ţi se pare că au vreun sens toate astea?

– Pare să fie o contradicţie, încuviinţă Wintrow precaut.

Astfel de discuţii erau periculoase. În timp ce ea putea să-l critice sau chiar să-l învinovăţească pe Kennit, orice cuvânt po negritor rostit de el era întâmpinat cu un şuvoi de insulte.

– Ai vorbit cu ea? întrebă Etta.

– Nu. N-am vorbit.

Încercase, dar n-avea de gând să recunoască. Găsise uşa încuiată pe dinafară. Pe uşa lui nu mai fusese până atunci vreun lacăt. Kennit îl pusese, probabil, după ce o ascunsese acolo pe Althea. O strigase cu voce scăzută, dar nu primise niciun răspuns.

Etta îl fixa cu privirea în tăcere, dar Wintrow n-avea de gând să-i ofere nicio informaţie. Detesta s-o vadă aşa, atât de agitată şi, în acelaşi timp, atât de rănită sufleteşte. Deşi raţiunea îi spunea să n-o facă, îi puse totuşi o întrebare:

– I-ai spus lui Kennit?

Ea se holbă la el de parcă ar fi spus ceva obscen. Îşi încrucişă braţele peste pântec într-un gest aproape protector.

– N-am găsit momentul potrivit, răspunse, băţoasă.

Voia să spună că acum Kennit nu mai venea în patul ei? Dacă aşa stăteau lucrurile, unde dormea? Wintrow se aciuia pe unde putea. Kennit nu părea să-şi facă vreo grijă fiindcă îi

dăduse Altheei cabina lui. Băiatul fusese nevoit să-l roage de două ori ca să-i aducă o parte dintre haine. În ultima vreme, căpitanul nu mai era el însuşi. Şi echipajul observase asta, dar încă nu avea nimeni destul curaj ca să bârfească pe tema asta.

– Şi femeia aia, Jek? întrebă Etta cu acreală.

Wintrow se întrebă dacă s-o mintă, dar ea ştia probabil că el fusese acolo, jos.

– Nu vrea să vorbească deloc cu mine.

În privinţa lui Jek, Kennit poruncise să fie ţinută într-una dintre magazii în lanţuri. Wintrow izbutise să-i facă o vizită. Ea îl întâmpinase cu un potop de întrebări despre Althea. Fiindcă băiatul nu ştiuse ce să-i spună, îl scuipase şi refuzase să răspundă la întrebările lui. Era înlănţuită, dar nu cu cruzime. Putea să stea şi aşezată, şi în picioare şi să se mişte prin încăpere. Pentru asta, Wintrow nu putea cu adevărat să-l învinovăţească pe Kennit.

Jek era mare de statură şi puternică. Avea o pătură, primea mâncare cu regularitate şi arsurile făcute de veninul şerpilor păreau să i se vindece. Soarta ei, medită Wintrow, nu era cu mult mai rea decât fusese a lui după sosirea pe corabie. Până şi magazia cu lanţuri era aceeaşi. Îi era ciudă că femeia nu stă de vorbă cu el. Ar fi vrut să-i spună ea ce se întâmplase cu *Paragon*; ceea ce aflase de la echipaj nu se potrivea prea bine cu istorisirea lui Kennit. Iar corabia nu voia nicidecum să discute cu el despre asta. Fulger nu făcea nimic mai mult decât să-l batjocorească ori de câte ori încerca să stea de vorbă cu ea.

– Am încercat să vorbesc despre Althea cu galionul, se aventură el să mărturisească.

Etta păru dezaprobatoare, dar în acelaşi timp curioasă.

– Fulger a fost chiar mai puţin curtenitoare decât de obicei. Mi-a spus fără ocolişuri că n-o vrea pe Althea pe punţile ei. Vorbeşte despre ea cu furie, cu înjurături şi ameninţări, de parcă ar fi...

Se întrerupse şi clătină din cap, sperând că Etta n-o să-i ceară să continue.

Corabia vorbea despre Althea de parcă ar fi fost o rivală pe care o ura. Nu rivalizau pentru atenţiile lui, fireşte. El n-o mai interesa.

Wintrow oftă.

– Iar ţi-e gândul la corabie, îl dojeni Etta.

– Da, recunoscu el imediat. Îi simt lipsa. Conversaţia cu Fulger e mai mult îndatorire decât plăcere. Iar tu ai acum preocupările tale. Sunt adesea singur.

– Preocupările mele? *Tu* eşti cel care nu mai stă de vorbă cu mine.

Wintrow crezuse că mânia ei se îndreaptă numai împotriva lui Kennit. Acum descoperea că are şi el partea lui.

Nu mi-am pus în gând să te ocolesc, spuse el, prudent. Dar n-am vrut să fiu stânjenitor. M-am gândit că o să fii, ăăă...

Se opri. Toate presupunerile lui legate de ea păreau acum prosteşti.

– Te-ai gândit c-o să fiu atât de preocupată de copilul din pântec, încât n-o să mai pot nici să gândesc, nici să vorbesc, încheie ea în locul lui.

Se bătu cu palma pe pântecul împins în faţă, schiţând un zâmbet prostesc şi afectat. Apoi îl privi încruntată.

– Cam aşa ceva, recunoscu Wintrow.

Îşi frecă bărbia cu tristeţe şi se pregăti să facă faţă furiei ei.

În schimb, ea izbucni în râs.

– Oh, Wintrow, ce copil eşti! exclamă.

Rostise cuvintele cu atâta tandreţe, încât el îşi înălţă capul, surprins.

– Dar tu, continuă ea, ca răspuns la privirea lui, eşti verde de gelozie de când ţi-am spus, de parcă ţi-aş fi mamă şi aş fi pe punctul să te părăsesc de dragul unui bebeluş.

Etta clătină din cap. El se întrebă, deodată, dacă nu cumva gelozia lui îi face plăcere.

– Uneori, tu şi Kennit, împreună, întrupaţi prostia tuturor bărbaţilor. El, cu asprimea şi răceala lui şi refuzând bărbăteşte să recunoască vreodată că are nevoie de ceva, iar tu, cu ochii tăi mari de căţeluş care cerşeşte orice clipă de atenţie pe care i-o pot oferi. Abia după ce-ai încetat să-mi mai vorbeşti, mi-am dat seama cât de flatată mă făceai să mă simt. Îşi înclină capul spre el. Stai de vorbă cu mine, aşa cum obişnuiai s-o faci. Nu m-am schimbat, serios. În mine creşte un copil. Nu e o boală, nu e nebunie. De ce te supără atât de mult?

El lăsă cuvintele să-i ajungă pe buze înainte de a şti ce avea să spună.

– Kennit o să aibă totul: corabia, pe tine, un fiu. Iar eu n-o să am nimic. Voi o să fiţi cu toţii împreună, iar eu o să fiu întotdeauna pe dinafară.

Etta părea uluită.

– Şi tu vrei toate astea? Corabia? Un fiu? Pe mine?

Ceva din vocea ei îi înteţi bătăile inimii. Oare voia s-o dorească el? Era în ea cel mai mic

strop de căldură pentru el? Avea să mărturisească, fir-ar să fie! Chiar dacă astfel pierdea totul, măcar ea avea să ştie.

– Da, vreau toate astea. Corabia fiindcă a fost a mea. Iar pe tine şi un fiu pentru că... Curajul îl părăsi. Pentru că vă vreau, încheie jalnic, apoi se uită la ea.

Probabil cu ochi de căţeluş, îşi spuse, blestemându-se în sinea lui.

– Oh, Wintrow. Ea clătină din cap şi îşi feri privirea. Eşti foarte tânăr.

– Sunt mai apropiat de vârsta ta decât el! ripostă băiatul, jignit.

– Nu în felul în care asta contează, răspunse ea, neîndurătoare.

– Sunt tânăr numai pentru că o tot spune Kennit. Şi tu crezi asta, deopotrivă. Etta, nu sunt nici copil, nici un acolit ţinut la adăpost. Nu mai sunt. Un an pe corabia asta ar face din orice băiat un bărbat. Dar cum aş putea fi bărbat dacă nimeni nu-mi îngăduie să fiu?

– Bărbăţia nu e ceva pe care ţi-l îngăduie cineva, îi spuse ea pe un ton dojenitor. Bărbăţia trebuie asumată. Apoi e recunoscută şi de ceilalţi.

Etta se aplecă să-şi ia pânza pe care broda.

El se ridică. Între disperare şi furie era o foarte mică distanţă. De ce îl alunga oare, înşirând platitudini?

– Bărbăţia trebuie asumată. Înţeleg.

În timp ce ea îşi îndrepta spatele pe scaun, îi puse două degete sub bărbie şi îi îndreptă faţa uluită în sus, spre a lui. N-avea intenţia să gândească. Era sătul de-atâta gândire. Se aplecă şi o sărută, sperând cu disperare c-o face aşa cum trebuie. Pe urmă, când simţi gura ei sub a lui, dădu uitării totul, în afară de acea senzaţie provocatoare.

Ea se trase înapoi şi mâna îi zbură către gură, acoperind-o. Răsuflă scurt. Îl privea cu ochi foarte mari. O clipă mai târziu, în ei se aprinseră scânteile furiei.

– Aşa începi să pretinzi că eşti bărbat? Trădându-l pe Kennit, omul care te-a ocrotit?

– N-are legătură cu trădarea, Etta. Şi n-are nicio legătură cu Kennit. E vorba de ceea ce doream să fie între noi, dar nu este. Trase aer în piept. Ar trebui să plec.

– Da, răspunse ea cu voce tremurată. Ar trebui să pleci.

El se opri în faţa uşii.

– Dacă ai fi purtat copilul meu, spuse cu glas răguşit, aş fi aflat primul. N-ai fi nevoită să-i faci astfel de confidenţe unui alt bărbat. Ai fi sigură că mă bucur şi că-l accept. Aş fi...

– Pleacă! îi porunci ea cu asprime, şi el plecă.

*

Althea. Un ecou firav dintr-un trecut îndrăgit. *Ai venit la mine.*

– Nu.

Ştia că buzele i se mişcă, formând cuvântul, dar nu se auzi nicio voce. Nu voia să se trezească. În trezie nu mai rămăsese nimic bun. Voia să se-adâncească tot mai mult, dincolo de somn, dincolo de pierderea cunoştinţei, căutând un loc unde să nu mai fie legată de trupul ei pângărit. Căuta un vis în care Brashen era viu, se iubeau şi erau liberi. Căuta o întoarcere în timp către cele mai bune vremuri, când îl iubea fără s-o ştie, când trudeau amândoi pe puntea unei corăbii frumoase şi tatăl ei îi purta de grijă, privind-o aprobator. Şi încă şi mai înapoi, tot mai departe, către o fetiţă desculţă, cocoţată pe greement ca o maimuţă sau întinsă să doarmă la soare, pe puntea prova, visând împreună cu un galion visător.

Althea! În voce răsuna bucuria. M-ai găsit. N-ar fi trebuit să mă-ndoiesc de tine nicicând.

Vivacia? Prezenţa ei se simţea pretutindeni în jur, mai puternică decât mirosul, mai pătrunzătoare decât căldura, o realitate mai dulce decât orice amintire. Fiinţa corăbiei ei o îmbrăţişa. Bun venit şi bun-rămas contopindu-se; acum putea să moară împăcată. Voia să se desprindă, însă *Vivacia* o învăluia în dragoste şi nevoie arzătoare. Althea nu putea suporta atâta tandreţe. O atrăgea ca o lumină şi ameninţa să-i zdruncine hotărârea. Îi întoarse spatele.

Lasâ-mă să plec, draga mea. Vreau să mor.

Şi eu împreună cu tine. Pentru că sunt făurită din moarte, sunt o travestire, o infamie, şi am obosit de când sunt ţinută aici, jos, în întuneric. N-ai venit să mă salvezi, n-ai venit aici, în adânc, ca să mă iei cu tine în moarte?

Uimirea *Vivaciei* şi cuvintele cu care o întâmpinase o îngroziră pe Althea. Să fugă de propria viaţă era una; să pună în acelaşi timp capăt şi vieţii corăbiei sale era cu totul altceva. Simţea cum hotărâri atât de clare cu doar câteva clipe înainte acum se clătinau. O împinse pe *Vivacia* cu slabele sale puteri, încercând să-şi desprindă conştiinţa de a ei. Frigul din trupul ei siluit se strecura în ea, dar, cu cât se îndepărta mai mult de viaţă, cu atât mai adânc se

afunda în corabia ei.

Sunt împinsă atât de departe în jos, încât e aproape ca moartea, întări Vivacia. Dacă aş şti cum să mă desprind, aş face-o. Althea, ea mi-a luat totul. Marea, cerul, suflarea vântului pe faţă. Dacă încerc s-ajung la Wintrow, mă ameninţă că-l ucide. Kennit nu mă poate auzi deloc. Ea mă-mpiedică să simt şi să ştiu ce se petrece şi mă batjocoreşte, fiindcă duc dorul oamenilor mei. Încerc să mor, dar nu ştiu cum. Salvează-mă. Ia-mă cu tine în moarte.

Nu. Althea o refuză categoric. Trebuie să plec singură. Tu trebuie să mergi mai departe.

Îi întoarse spatele corăbiei sale, nu fără durere. Se lăsă să se desprindă de viaţă.

Deci aşa se face. Inima bate mai încet, răsuflarea e din ce în ce mai firavă. O otravă ţi se furişează în carne; o să te poarte cu sine, departe. Dar ea nu-mi acordă o asemenea graţiere. N-am cu adevărat o inimă a mea, nici nu pier dacă rămân fără suflare. Ea mă ţine aici, fiindcă are nevoie de ceea ce ştiu. Nu pot scăpa de ea. Nu mă lăsa singură în întuneric. Ia-mă cu tine.

Althea simţi lujerii corăbiei sale în ea, prinzându-se de ea. O duse cu gândul la un copil agăţat de fustele mamei sale. Se străduia din răsputeri să rupă legătura. *Vivacia* se împotrivi, dar ea era hotărâtă. Străduindu-se să se îndepărteze de corabie, îşi aţâţă tăciunii vieţii. Undeva, trupul ei tuşi. Un gust amar i se înălţă în gâtlej. Gâfâind, răsuflă pe lângă el şi îşi simţi inima trudindu-se cu mai multă încăpăţânare. Nu. Nu asta voia. Voia să lase viaţa s-o părăsească, nu să lupte. *Vivacia* îngreuna atât de mult totul.

Pur şi simplu lasă-mă să mor. Lasă-mă să mor şi să devin o parte din tine, alături de tata şi de cei plecaţi în moarte înaintea lui. Lasă-mă să continui să exist doar în tine. În viaţă n-a mai rămas nicio bucurie pentru mine.

Nu. Nu vrei să mi te alături. Ceea ce sunt acum nu merită împărţit cu alţii. Dacă vrei să renunţi la viaţă, trebuie s-o faci pe deplin, nu să rămâi captivă aici, în beznă, cu mine. Te rog. Hai să părăsim viaţa împreună.

Frigul i se închise în jur. Hotărârea corăbiei avea neclintirea pietrei: îşi dorea moartea. Althea se îngrozi. Fără să vrea, se agăţă de propria viaţă, de propria conştientizare a lumii din jur. Aerul începu să-i intre şi să-i iasă din piept. N-o putea lăsa pe *Vivacia* s-o urmeze în moarte. Trebuia s-o convingă să se răzgândească.

Corabie, frumoasa mea Vivacia, de ce?

De ce? Ştii de ce. Fiindcă viaţa mea e distrusă. Nu poate fi nimic bun în nicio zi de mâine.

Chinul corăbiei se revărsă peste ea într-un val. Cunoaşterea obârşiei şi a torturii îndoielilor *Vivaciei* o smuciră pe Althea, aproape desprinzând-o de trup. Acum se agăţa cu încăpăţânare de viaţă. Nu-şi putea lăsa corabia să sfârşească astfel. *Vivacia* se încleştă de voinţa Altheei şi încercă s-o tragă, împreună cu ea, tot mai jos.

Sunt făurită din moarte! se. tângui ea în sufletul Altheei.

Nu! Nu, nu eşti! o contrazise Althea cu convingere şi înverşunare.

Se luptă ca să-mpiedice corabia să se-arunce în neant, deşi asta zădărnicea propria ei dorinţă de a găsi uitarea.

Eşti făurită din viaţă şi din frumuseţe, din visurile adunate de familia mea într-o sută de ani. Eşti făurită din vânt şi apă şi din zile lungi şi senine. Frumoasa mea, mândria mea, nu trebuie să mori. Dacă orice altceva dă greş, dacă bezna înghite tot ce-am fost eu, cel puţin, tu trebuie să mergi mai departe.

Îşi deschise pentru corabia ei deopotrivă inima şi mintea şi o inundă cu amintiri: râsul gros şi răsunător al tatălui ei, momentul de mândrie în care luase pentru prima oară cârma în mâini.

O privelişte scăldată-n soare deschisă în faţa ochilor când era de cart în cuibul ciorii, îngrozitoarea poezie a ridicării privirii către crestele valurilor în plină furtună.

Nu-ţi poţi găsi sfârşitul odată cu mine, insistă cu înverşunare Althea. Pentru că toate astea ar muri odată cu tine. Toată această, frumuseţe, toată această viaţă. Cum poţi pretinde că ai fost făurită din moarte? Tata nu şi-a revărsat în tine moartea, ci povestea vieţii. Cum ai putea fi făurită din moarte, când te-ai însufleţit în clipa când ai moştenit viaţa lui?

O neclintire mai presus decât tăcerea le cuprinse pe amândouă. Althea era conştientă că, undeva, corpul ei o trăda. Frigul şi întunericul i se încleştau de gânduri, însă ea se agăţa de conştientizare, aşteptând să cedeze corabia ei şi să-i promită că va continua să trăiască.

Şi tu? întrebă pe neaşteptate *Vivacia.*

Eu mor, draga mea. Pentru mine e prea târziu. Trupul meu e otrăvit şi tot aşa îmi e şi sufletul. Mie nu mi-a mai rămas nimic bun.

Nici măcar eu?

Oh, inima mea, tu eşti întotdeauna bună în viaţa mea. Althea descoperi un adevăr pe care nu-l bănuise. Dacă trăind te-aş putea aduce înapoi, aş trăi. Dar mă tem că e prea târziu

ca să mă mai răzgândesc.

Când se întoarse spre propria carne, nu găsi decât letargie şi frig.

Atunci mă condamni la întunericul ăsta. Pentru că fără tine nu am nici putere, nici destulă voinţă ca să-mi croiesc prin luptă drum pe lângă ea şi să-mi iau viaţa înapoi. O să mă laşi aici, pentru totdeauna singură în întuneric?

Pentru o vreme, toate gândurile încremeniră.

Ai curaj să mă urmezi în moarte, corabie?

Am.

Grava greşeală din spusele sale o încorsetă pe Althea. Să cedeze în faţa dorinţei de a uita totul, lăsându-le cale liberă celor care le nedreptăţiseră, ăsta nu era curaj. O cuprinse o neaşteptată ruşine pentru fuga ei laşă din viaţă. Moartea putea pune capăt tuturor lucrurilor, dar nu putea să le îndrepte. Începu deodată să se dispreţuiască fiindcă se preda morţii, pe când cel care o distrusese continua să trăiască, căci era gata să se arunce în braţele nefiinţei, iar asta însemna să o părăsească pe *Vivacia* în beznă.

Atunci adună-ţi curajul, corabie, şi urmează-mă înapoi, în viaţă.

Se îndreptă către trupul ei şi îşi aminti brusc de timpul petrecut sub valuri. Cum se mai zbătuse atunci, încercând să se agaţe de ceva ca să se tragă în sus prin apa rece ca gheaţa! Acum era mai rău. Valurile morţii nu ofereau niciun sprijin pentru efortul ei disperat. Propriul trup îi nega prezenţa.

Răsuflarea i se oprise. Bătăile răzleţe ale inimii păreau un fel de întrerupere. În întunericul fără timp, se întinse către conştientizare şi luciditate, dar nu le găsi. Simţul corpului său deveni încă şi mai neclar pe măsură ce eul i se risipea şi voinţa de a rămâne vie prinse să i se destrame. Conştiinţa de sine i se răsfiră şi începu să se piardă în aceeaşi beznă fără hotare în care era captivă *Vivacia.* Althea căută mai multă forţă de absorbit, dar în ea însăşi nu mai găsi niciun strop.

Vivacia! imploră ea. Ajută-mă, corabie!

Tăcere. Apoi:

Ia tot ce mi-a rămas. Sper să fie de-ajuns.

Corabie, nu! Aşteaptă!

Althea! Vino imediat pe punte!

Ordinul familiar al tatălui ei îi răsună în minte. Răspunzând din reflex, trupul îi zvâcni şi, o clipă mai târziu, căzu. Podeaua de lemn o plesni, trupul îi zăcea pe scândură. Izbitura o zdruncină, făcând-o să deschidă ochii şi gura. Lumini mărunte. Stele prinse în cercul unui hublou. Rămase întinsă pe spate, chinuindu-se să respire, ca peştele pe uscat. Se rostogoli pe-o parte şi vomă. Era ceva amar şi sufocant, care i se închega în gură şi ţâşnea pe nas. Se lăsă în voia reflexelor. Strănută şi apoi icni.

Respiră. Respiră. Respiră. Lemn pe piele, voce îndepărtată ţinând cadenţa pentru ea, *Vivacia* îi făcu inima să bată cu regularitate. Corabia era unită cu ea, dar legătura era şubredă şi slăbea cu iuţeală. *Vivacia* nu se trudea să vindece doar corpul Altheei, ci şi inima ei.

Oh, draga mea, draga mea, Nu m-am gândit niciodată că el ar fi în stare să-ţi facă aşa ceva. L-am judecat greşit. Şi pe tine te-am judecat greşit. M-am judecat greşit chiar şi pe mine.

Gândul se risipi.

Althea clipi. Se simţea groaznic. Fierea îi iritase gâtlejul, interiorul gurii şi buzele. În ea mocnea o durere profundă. Strănută iarăşi. Corpul ei revenea la viaţă. Răsuflă adânc, din proprie voinţă, apoi îşi apăsă palmele deschise pe punte. Durere. Era minunat să simtă iarăşi durerea, să simtă iarăşi ceva, orice.

– Ei, *Vivacia*, spuse ea, cu voce hârâită. O să trăim?

Nu urmă niciun răspuns, simţea doar lemnul sub palmele ei.

27

INSULA CHEIA

Ascultându-şi fidel propriul ordin, *Paragon* plecase odată cu fluxul. Nu cu eleganţă, nici măcar lin, dar, când apa în creştere îl săltase de pe nisip, parâmele matisate îi înălţaseră velele peticite pe vergile din lemn crud. Jumătate din echipajul lui împuţinat avea răni mai mult sau mai puţin grave şi mulţi erau descurajaţi, dar navigau.

Paragon îi călăuzea. Amber încă nu-i făurise o nouă faţă, nu-i dăltuise nici măcar ochi. Plină de zel, făcuse măsurători şi schiţe pentru planul ei ambiţios. La îndemnul corăbiei, amânase totul până după ce avea să ducă la bun sfârşit însărcinări mai importante. Corabia naviga oarbă, dar nu orbeşte, fiindcă Amber îi ţinea loc de ochi.

Se sprijinea de copastie, cu părul fluturându-i în vânt, şi vorbea despre tot ce vedea. Prin palmele ei dezgolite, îi împărtăşea senzaţiile trezite de fiecare insulă pe lângă care treceau. Nu era văz, împărţea cu *Paragon* altceva, un simţ al oceanului şi al insulelor presărate pe întinderea lui. În schimb, el îşi dezvăluia propriile gânduri şi senzaţii. Şarpele alb le dădea târcoale şi îmboldea corabia în felul său nebunesc. *Paragon* bănuia că se străduieşte să trezească dragonii din el, însă se treziseră deja şi, de la o zi la alta, se agitau cu tot mai multă vigoare. Ajungeau la el prin Amber şi îl schimbau. Ei deveneau el şi el devenea ei.

– Zburăm, murmură Amber.

O ploaie biciuitoare îi împroşca faţa şi îi îmbiba cu apă peticele de păr. Se uita drept înainte cu ochi mari şi, împreună cu *Paragon,* îşi imagina cum arătaseră cândva acele insule.

– Eu am zburat odinioară. Dar atunci insulele astea nu erau insule, ci piscuri ale munţilor. Primului lanţ muntos îi spuneam Marele Zid Interior. Dincolo de el erau Ţinuturile Joase şi apoi Munţii Mării, un loc întotdeauna în mişcare, însoţit de un zgomot tunător. Unii fumegau, scuipau şi împroşcau piatră lichidă, preschimbând vara în iarnă şi ziua în amurg. Acum sunt sub apă. Vârfurile lor au devenit ceea ce numiţi voi insula Zidul Apărător şi Insula Babei şi toate celelalte. Insulele printre care ne strecurăm sunt culmile scufundate ale Marelui Zid Interior.

– Când vorbeşti aşa despre ele, le văd în minte.

– Mhm. Dar acum trebuie să le vedem aşa cum le vedea Igrot şi cum le vedea Lucto Ludluck. El era fiul lui Sedge Ludluck. Toată lumea din Insulele Piraţilor îi spunea Lucky[1] Ludluck. Iar Kennit e fiul lui Lucky. Şi-a însuşit numele ăsta. *Paragon* păstră câteva clipe tăcerea, cu mintea cutreierându-i prin anii de atunci. Norocul a fost întotdeauna foarte important pentru el.

Amber vorbi cu prudenţă.

– Când mi-a istorisit povestea ta, Althea mi-a spus că ai plecat din Bingtown cu Sedge Ludluck.

– Lucto era cel mai mare fiu al lui Sedge. A navigat împreună cu tatăl lui, dar între ei domnea fără încetare încordarea. Sedge avea imaginaţia unui bolovan. Cumpăra ieftin şi vindea scump. Asta era singura morală din viaţa lui, morala Ludluck. Îşi plătea oamenii cât mai puţin cu putinţă şi îi schimba des, fiindcă se purta prea aspru cu ei. Pentru el, echipajul valora mai puţin decât marfa. Nu stătea niciodată să se-ntrebe dacă viaţa ar putea fi şi altfel. Nu se temea de mine fiindcă îi lipsea imaginaţia, nu-i trecea prin cap ce aş fi putut face.

Lucto, fiul lui, nu-i semăna. Era un visător, un tânăr care savura plăcerile vieţii. Obiceiurile, manierele şi tradiţiile din Bingtown îl sufocau. El a fost cel care l-a convins pe Sedge să facă din când în când negoţ în Insulele Piraţilor. Lucto se înţelegea bine cu oamenii fără de lege, era un har al lui. Se destindea printre ei, iar ei îl găseau pe placul lor. Mulţumită lui, averea familiei a crescut, erau din nou prosperi. Asta i-a plăcut tatălui său. Ca să-l răsplătească, i-a aranjat o căsătorie avantajoasă, cu mezina unui negustor bogat. Dar Lacto avea o inimă şi inima lui îi aparţinea deja unei fete din Insulele Piraţilor. Avea în jur de douăzeci şi doi de ani când tatăl lui a căzut mort în timpul unei tocmeli în Diwytown. Lucto l-a plâns, dar nu destul de mult ca să se-ntoarcă în Bingtown şi să-nceapă viaţa plictisitoare plănuită pentru el. Şi-a îngropat tatăl pe ţărm şi nu s-a mai întors niciodată acasă. Echipajul l-a urmat cu dragă inimă, pentru că îi plăcea băutura la fel de mult cum le plăcea şi năierilor şi

[1] "Norocosul", în lb. engleză (n. tr.).

o împărţea fără pic de zgârcenie. Era un flăcău generos, dar nu atât de prudent cum ar fi trebuit. S-a însurat cu fata din Insulele Piraţilor şi a jurat că, în propria lui lume mică, o să trăiască aidoma unui rege.

Paragon clătină din cap, ca pentru sine.

– Era negustor bun şi trăia pe picior mare. A construit un adăpost secret pentru el şi pentru oamenii lui. S-a încrezut în loialitatea echipajului ca să păstreze taina lumii lui. Dar întotdeauna există nesătui, pentru care nu e de-ajuns să-mpartă cu alţii o soartă bună. Şi unul din ăştia l-a adus pe Igrot în lumea lui Lucky. Igrot avea deja o reputaţie de pirat în stare de ceea ce alţii nici măcar nu-şi puteau imagina. A venit la Lucky minţindu-l că vrea să-i fie partener de piraterie şi de negoţ. Lucto l-a crezut. Dar, în timp ce petreceau, sărbătorindu-şi alianţa, Igrot s-a întors împotriva lui. Mi-a întemniţat tatăl, ca să mă supună pe mine, şi l-a luat pe Kennit ostatic ca să mă controleze, şi am fost cu toţii nevoiţi să-i dăm ascultare, de teamă că altminteri o să le facă rău celorlalţi. A tăiat limba mamei mele...

– *Paragon, Paragon.* Vocea lui Amber era blândă, dar stăruitoare. Nu tatăl tău. Tatăl lui Kennit. Nu mama ta. Mama lui Kennit.

Corabia zâmbi amar în ploaie.

– Tragi linii despărţitoare acolo unde nu există. Asta nu înţelegi tu, Amber. Când vorbeşti cu *Paragon,* vorbeşti cu amintirile omeneşti adunate în mine. Când eu şi Kennit m-am ucis pe mine, a fost sinuciderea noastră.

– Iată ce n-o să-nţeleg niciodată, sublinie Amber cu voce joasă. Cum poate cineva să se urască pe sine însuşi atât de mult, încât să-şi ucidă acel sine?

Corabia clătină din cap, aruncându-şi în vânt apa de ploaie din păr.

– Aici greşeşti tu. Nimeni nu vrea să-i moară conştiinţa. Am vrut doar să înceteze tot restul. Şi ca să se-ntâmple aşa ceva, trebuia să pun moartea între mine şi lume.

Paragon îşi întoarse brusc faţa oarbă către o insulă.

– Acolo. Aia e.

Vocea lui Amber păru neîncrezătoare.

– *Paragon,* acolo nu se poate ancora. Insula aia iese drept în sus din apă, ca o fortăreaţă plină de copaci.

– Nu, aia nu e Cheia. Se numeşte Gaura Cheii. Văzută de aici, din canalul principal, pare o insulă ca oricare alta. Dar dacă părăseşti canalul şi o ocoleşti, o să descoperi o deschidere în peretele ăla. Insula are forma unei semiluni aproape închise. Dacă pătrunzi în interiorul semilunii, ai impresia că ai intrat într-o deschidere care n-are nimic promiţător. Însă insula Gaura Cheii înconjoară un golf. Iar în acel golf e o insulă mai mică. Cheia din Gaura Cheii. În spatele insulei Cheia, e un golfuleţ în care se poate ancora. Pe vremuri existau un doc şi un debarcader, dar presupun că au dispărut de multă vreme. Acolo mergem.

*

Brashen era la cârmă. O văzu pe Amber fluturându-şi larg braţul şi dădu din cap, în semn că zărise insula. Partea aceea din Insulele Piraţilor era presărată cu nişte insuliţe care ieşeau din apă aidoma unor vârfuri ascuţite; Amber îi arăta una dintre ele. *Paragon* fusese foarte zgârcit la vorbă, nu le spusese ce avea atât de ieşit din comun. Râzând cinic de el, Brashen dădu ordine echipajului şi, în timp de năierii manevrau pânzele ude, roti cârma ca să ocolească insula. Vântul neîntrerupt şi uniform fusese până atunci de partea lor. Dar începând din clipa aceea a fost nevoie de o lungă înşiruire de schimbări de curs ca să-l ducă pe *Paragon* pe drumul arătat de Amber.

Echipajul lui împuţinat ajunsese aproape la capătul puterilor. Când pătrunsese apa în cală, proviziile de hrană li se stricaseră în cea mai mare parte. Răni dureroase, mâncarea puţină şi mereu aceeaşi manevrare istovitoare a corăbiei, cu prea puţini oameni, erau deja destul de descurajante. Însă mai ştiau şi că Brashen are de gând să-l înfrunte pe Kennit în luptă şi nu aveau niciun interes să-şi grăbească pieirea. De aceea munceau în silă şi de mântuială. Dacă *Paragon* însuşi n-ar fi fost atât de nerăbdător să plece la drum, n-ar fi avut speranţe să se urnească.

Clef se grăbi să vină lângă căpitan, cu ochii lui albaştri mijiţi ca să se ferească de ploaie. Rănile lui păreau aproape vindecate, dar încă îşi mai proteja braţul opărit de venin.

– Căp’tane, Amber z’cen că i-a spus cor’bia să că’tăm o d’schideren în partea ferită den vânt a ins’lei. Dă într-un golf din int’riorul ins’lei şi în golf en altă ins’lă. Ins’la aia are un loc bun de anc’raren în partea ei din c’ntra vântului. *Paragon* sp’nen s-anc’răm ’colo.

– Înţeleg. Şi pe urmă?

Brashen întrebase fără s-aştepte răspuns. Nu se gândea că o să-l primească.

– El z'cen că, dac-avem noroc, f'meia b'trână care locuia 'colo en 'ncăn în viaţă. Tr'buien s-o luăm ostatică, căp'tane. Ea en cheia către Kennit. O să ne dea oricen Ca s-on r'capeten. Chiar şi pen Althea. Clef trase îndelung aer în piept, apoi trânti dintr-o răsuflare: En mama lu' Kennit. Aşa z'cen cor'bia.

Auzind asta, Brashen înălţă dintr-o sprânceană. Două-trei clipe mai târziu îşi reveni.

– Iar aşa ceva trebuie să ţii doar pentru tine, băiete, e mai bine. Du-te şi spune-i lui Cypros să ia pentru o vreme cârma.

Vreau s-aud acum cu urechile mele ce are Amber să-mi spună.

*

Ploaia se domoli exact când descoperi Brashen locul de ancorare de pe insula Cheia, dar nici măcar soarele ivit printr-o crăpătură a norilor nu izbuti deloc să-l înveselească. Aşa cum prezisese *Paragon,* în golf se întindea un doc surpat, peste care timpul trecuse lăsând în urmă piloni îndoiţi şi goluri căscate între scânduri. Zăngănitul ancorei coborâte păru să zdruncine - pacea iernatică a insulei. Dar, privind panta tăcută a dealului împădurit ce se înălţa deasupra docului, Brashen se gândi că o astfel de precauţie nu e necesară. Dacă acolo locuiseră cândva oameni, singurul semn al prezenţei lor era cheiul şubrezit. Nu se vedea nicio casă. La capătul cheiului, o potecă acaparată de vegetaţie se pierdea sub copaci.

– Nu pare maren lucru, dădu Clef glas gândurilor căpitanului său.

– Nu, nu pare. Totuşi am venit până aici, aşa c-o s-aruncăm o privire. Mergem la ţărm cu barca noastră; n-am încredere în docul ăsta.

– Mergem? Noi? întrebă Clef, zâmbind cu gura până la urechi.

– Da. La bord, cu *Paragon,* rămâne Amber, împreună cu o mână de oameni. Iau restul echipajului cu mine. O să le facă tuturor bine să părăsească pentru o vreme corabia. Poate găsim ceva de vânat şi luăm nişte apă dulce. Dacă aici au locuit cândva oameni, insula trebuie să le fi oferit o parte din ceea ce le trebuia.

Nu-i spuse lui Clef că lua echipajul cu el ca să nu poată fugi cu corabia în lipsa lui.

Oamenii se adunară posomorâţi, dar se înviorară când auziră că au şanse să meargă pe uscat. Brashen îi puse să tragă la sorţi cine rămâne pe corabie şi le porunci celorlalţi să vină lângă barcă. Unii aveau să vâneze şi să vadă ce mai pot găsi de mâncare, iar câţiva, aleşi de el, aveau să-l însoţească pe potecă. În vreme ce năierii pregăteau barca, el se îndreptă spre galion agale, cu o nepăsare prefăcută.

– Vrei să-mi spui la ce-ar trebui să m-aştept?

– La o drumeţie, pentru început. Lucto n-a vrut să-i fie micul regat uşor de văzut de pe apă. Eu ştiu drumul din amintirile lui Kennit. Urcaţi dealul, dar, odată ce ajungeţi pe culme şi începeţi să coborâţi, fiţi cu ochii în patru. Poteca trece mai întâi printr-o livadă, apoi ajunge la grupul de clădiri. Acolo erau o vilă mare şi un şir de case mai mici. Lucto le purta de grijă oamenilor lui; soţiile şi copiii lor au locuit aici în vremuri mai fericite, până când Igrot i-a măcelărit pe cei mai mulţi. Pe ceilalţi i-a luat cu el, ca sclavi.

Paragon se întrerupse. Rămase cu faţa fără ochi îndreptată spre insulă. Brashen aşteptă.

– Ultima oară când am plecat de-aici, mama era încă în viaţă. Lucto murise. Igrot a mers prea departe cu jocurile lui şi tata a murit. Când am plecat, mama a rămas singură. Cred că asta l-a amuzat pe Igrot. Kennit a jurat c-o să se-ntoarcă la ea. Cred că şi-a ţinut jurământul. Ea era o femeie dârză. Chiar şi după ce a trecut prin atâtea, cred a ales să trăiască. S-ar putea să fie încă aici, în viaţă. Dacă o vei găsi... când o vei găsi, spune-i povestea ta. Fii sincer cu ea. Merită atâta lucru. Spune-i de ce aţi venit s-o luaţi. Vocea de băieţandru a corăbiei se subţie brusc, sugrumată. N-o teroriza şi nu-i face niciun rău. De aşa ceva a tot avut parte în viaţa ei. Roag-o să vină cu noi. S-ar putea să vină de bunăvoie.

Brashen răsuflă adânc şi privi în faţă partea mârşavă a planului corăbiei. I se făcu ruşine.

– O să mă port cât mai bine cu putinţă, îi făgădui lui *Paragon.*

Cât mai bine cu putinţă. Putea să spună "bine" când vorbea despre răpirea unei femei bătrâne, ca să fie dată la schimb? Nu credea aşa ceva, totuşi avea s-o facă, fiindcă o voia pe Althea înapoi vie şi nevătămată. Încercă să se consoleze. Avea să aibă grijă să nu i se întâmple bătrânei nimic rău. Cu siguranţă că mama lui Kennit n-avea de ce să se teamă de pirat.

Adăugă o întrebare despre cea mai mare hibă a planului:

– Şi dacă mama lui Kennit nu mai... e aici?

– Atunci aşteptăm, propuse corabia. El o să vină încoace mai curând sau mai târziu.

Ei da, iată un gând liniştitor.

*

Brashen îşi conduse micul grup de oameni înarmaţi în susul potecii năpădite de plante. Sub tălpi, frunzele căzute erau ca un covor gros. Deasupra lor, apa rămasă după ploaia de dimineaţă picura deopotrivă de pe crengi golaşe şi de pe frunze. Brashen simţea pe şold greutatea unei săbii prinse de centură, iar doi dintre oamenii săi aveau arcurile deja în poziţie de tragere. Erau prevăzători mai degrabă din pricina porcilor, care-şi lăsaseră peste tot urmele de picioare şi necurăţeniile, decât din pricina unei împotriviri imaginare a oamenilor. Din câte spusese *Paragon*, dacă mai trăia încă, femeia era acolo singură. Se întrebă dacă nu cumva o fi fost nebună. Cât de mult puteai sta cu desăvârşire singur fără să-ţi pierzi minţile?

Ajunseră pe culme şi începură să coboare în cealaltă parte. Copacii erau deşi, deşi buturugi de o mărime considerabilă dovedeau că de pe coasta aia se tăiase cândva lemn pentru construcţii. Între timp, pădurea recâştigase terenul. La poalele dealului intrară într-o livadă. Brashen se udă leoarcă până la coapse, croindu-şi drum prin iarba înaltă. Oamenii lui îl urmară printre pomii fructiferi cu crengi golaşe. O parte dintre pomi zăceau neatinşi acolo unde căzuseră. Alţii îşi împleteau deasupra trecătorilor crengile negre şi ude.

Dar, cam pe la jumătatea livezii, ramurile lungi arătau de parcă ar fi fost curăţate. Iarba era călcată şi Brashen simţi în aer un firav miros de fum. Acum văzu ceea ce-i ascunseseră ramurile încâlcite ale copacilor. O casă mare, albă, domina valea, flancată de un şir de case mai mici, de-a lungul marginilor unor terenuri cultivate. Se opri, iar oamenii lui se opriră o dată cu el, murmurând surprinşi. Un hambar sugera existenţa unor vite; îşi ridică ochii către oile şi caprele care păşteau, izolate, pe coasta dealului din partea opusă. Nu putea fi vorba doar de munca unei singure perechi de mâini. Acolo erau cu siguranţă mai mulţi oameni. Avea să urmeze o confruntare.

Brashen se uită peste umăr, la bărbaţii din spatele lui.

– Urmaţi-mă şi faceţi doar ce vă spun. Vreau să-mi croiesc drum cu vorba bună, dacă se poate. Corabia a spus că ea o să vrea să vină cu noi. Să sperăm că aşa va fi.

În timp ce vorbea, o femeie cu un copil în braţe fugi către una dintre casele mici şi intră trântind uşa în urma ei. O clipă mai târziu, uşa se redeschise. Un bărbat voinic ieşi în prag, îi văzu şi se grăbi să se întoarcă înăuntru. Când reapăru, ţinea în mână o secure de pădurar. Cu ochii la ei, o ridică apoi cu un gest grăitor. Unul dintre oamenii lui Brashen îşi ridică arcul.

– Lasă-l jos, îi porunci Brashen cu voce scăzută.

El îşi înălţă braţele, deschizându-le larg, în semn că are gânduri paşnice. Bărbatul de lângă casă nu păru impresionat. Nici femeia care ieşi, oprindu-se în spatele lui. Acum ţinea, în locul copilului, un cuţit mare.

Brashen luă o hotărâre grea.

– Ţineţi-vă arcurile jos. Urmaţi-mă, dar rămâneţi la douăzeci de paşi în spatele meu. Nimeni nu trage nici măcar o singură săgeată dacă nu-i ordon eu. E limpede?

– Da, căp’tane, spuse un singur om, pe când ceilalţi mormăiau răspunsuri îndoielnice.

Ultima încercare de negociere paşnică le era încă proaspătă în amintire.

Brashen îşi ridică braţele, depărtându-le mult de sabia sa din teacă, şi le strigă celor de lângă casă:

– Vin jos. N-am gânduri rele. Vreau doar să stăm de vorbă.

Începu să înainteze.

– Opreşte-te imediat! strigă femeia. Vorbeşte cu noi de-acolo!

Brashen mai făcu câţiva paşi, vrând să vadă cum aveau să reacţioneze. Bărbatul porni spre el, cu securea gata de luptă. Era masiv, cu obrajii laţi tatuaţi până la urechi. Brashen avusese de-a face cu oameni ca el în încăierări: n-avea să lupte foarte bine, însă avea să fie greu de ucis. Cu o lipsă de îndoială sfâşietoare, ştiu că n-are inimă pentru aşa ceva. Nu putea ucide un om al cărui bebeluş plângea singur în casă. Nici Althea nu i-ar fi cerut s-o facă. Trebuia să existe o altă cale.

– Femeia Ludluck! strigă, dorindu-şi să-i fi spus *Paragon* numele mamei lui Kennit. Văduva lui Lucky. Vreau să vorbesc cu ea. De-asta am venit.

Bărbatul se opri, nesigur. Se uită înapoi, către femeie. Ea îşi înălţă bărbia.

– Suntem singuri aici. Pleacă şi uită c-ai venit pe insula asta.

Aşadar ştia că sorţii nu sunt de partea lor. Dacă oamenii lui se răsfirau în evantai, îi puteau încolţi în casă. Se hotărî să-şi folosească avantajul.

– Vin jos. Nu vreau decât să mă conving că-mi spui adevărul. Dacă ea nu e aici, plecăm.

Nu vrem vărsare de sânge. Nu vreau decât să vorbesc cu femeia Ludluck.

Bărbatul se uită din nou peste umăr, la nevasta lui. Brashen citi în poziţia ei nesiguranţa şi spera că nu se înşală. Cu mâinile la mare distanţă de sabie, se apropie încet de casă. Cu cât se micşora distanţa, cu atât mai mult se îndoia că ei doi sunt singuri pe insulă. Cel puţin una dintre celelalte case mici avea o potecă până la uşă şi o şuviţă de fum înălţându-se din coş. O foarte uşoară mişcare a capului femeii îl preveni. Se întoarse exact când o tânără zveltă se arunca asupra lui dintr-un copac. Era desculţă şi singura ei armă era furia.

– Cotropitori. Cotropitori. Cotropitori împuţiţi! urlă ea, atacându-l cu pumnii şi cu unghiile.

Brashen îşi ridică braţul ca să-şi ferească faţa de zgârieturi.

– Gleznă! Nu! Nu, opreşte-te, fugi! ţipă cealaltă femeie.

Alergă spre ei greoaie, cu cuţitul ridicat, bărbatul fiind la numai un pas în urma ei.

– Nu suntem vânzători de sclavi! spuse Brashen, însă Gleznă continua să-l atace, încă şi mai dezlănţuită.

El se feri ghemuindu-se, apoi se răsuci ca s-o prindă de mijloc. Izbuti s-o prindă şi de încheietura unei mâini. Ea îl zgârie şi îl trase de păr până când o prinse şi de mâna cealaltă. Era ca şi cum ar fi strâns în braţe o pisică înfuriată. Călcâiele ei goale îl loviră în fluierele picioarelor în timp ce îl muşcă de umăr. Haina lui era groasă, dar nu-l împiedică să simtă sălbăticia atacului.

– Încetează! îi strigă. Nu suntem vânzători de sclavi. Nu vreau decât să vorbesc cu mama lui Kennit Ludluck. Atâta tot.

La auzul numelui lui Kennit, fata din braţele lui se înmuie. Brashen profită ca să i-o întindă femeii cu cuţitul. Aceasta o prinse cu un singur braţ şi o împinse în spatele ei. Ridică o mână ca să oprească atacul năvalnic al bărbatului cu securea.

– Kennit? întrebă ea. Kennit te-a trimis aici?

Nu părea momentul potrivit s-o contrazică.

– Am un mesaj pentru mama lui.

– Mincinosule. Mincinosule. Mincinosule. Fata ţopăia de furie, dezgolindu-şi dinţii către el. Omoară-l, Saylah! Omoară-l! Omoară-l!

Brashen îşi dădu pentru prima oară seama că nu era în toate minţile. Bărbatul cu securea îi puse absent mâna pe umăr, ca s-o liniştească. Gestul lui avea ceva părintesc. Ea rămase locului, dar continuă să se strâmbe la Brashen. Nu urmă niciun schimb de priviri; era clar că femeia chibzuieşte, şi Brashen ştiu cine conduce pe insulă.

– Vino, spuse Saylah în cele din urmă, arătând către casă. Gleznă, fugi s-o chemi pe mama. Nu o speria, spune-i doar că e aici un bărbat cu un mesaj de la Kennit. Du-te.

Se întoarse din nou spre Brashen.

– Bărbatul meu, Dedge, o să stea aici, cu ochii pe oamenii tăi. Dacă se mişcă vreunul, te omorâm. Ai înţeles?

– Desigur. Brashen se uită la însoţirii săi. Rămâneţi acolo. Nu faceţi nimic. Mă întorc.

Câţiva dădură aprobator din cap. Niciunul nu părea încântat.

Gleznă plecă în fugă. Tălpile ei azvârleau bulgări de pământ în vreme ce traversa o grădină din care legumele fuseseră culese. Dedge îşi încrucişase braţele pe piept şi se uita ameninţător la oamenii lui Brashen, care plecă împreună cu femeia.

Cântecul unui cocoş sparse cenuşiul după-amiezii, iar Brashen tresări violent. Se întrebă brusc dacă nu făcuse un calcul cu totul greşit. Pământ cultivat, găini, oi, capre, porci... insula putea hrăni locuitorii unei aşezări destul de mari.

– Grăbeşte-te! se răsti Saylah.

Odată ce ajunseră la uşă, ea intră prima. Înşfăcă un bebeluş care zbiera din toate puterile şi îl strânse în braţe, încă ţinând cuţitul în poziţie de atac.

– Stai jos, îi porunci lui Brashen.

El se aşeză, uitându-se curios în jur. Mobila vorbea despre oameni care au mai mult timp decât îndemânare. Masa, scaunele, patul dintr-un colţ, toate păreau făcute de mâinile lor. Totul era solid, chiar dacă eleganţa lipsea. În felul ei, camera era primitoare. În vatră ardea un foc mic şi Brashen se simţi recunoscător pentru acea căldură, după mersul prin frig. Bebeluşul se linişti în braţele mamei sale. Ea începu să-l legene, aşa cum îşi leagănă copiii toate femeile din lume.

– Aveţi o casă frumoasă, spuse el prosteşte.

Ea făcu ochii mari, nedumerită.

– E destul de bună, răspunse în silă.

– Si mai bună decât multe alte locuri în care am fost noi amândoi, sunt sigur.

– E adevărat, încuviinţă ea.

El se folosi de cele mai alese maniere deprinse în Bingtown. Conversaţie curtenitoare despre fleacuri, în timp ce o aşteptau pe stăpâna casei. Se strădui să stea liniştit, ca şi cum ar fi avut încredere în ospitalitatea femeii.

– E un loc minunat în care să crească un băiat. Mult spaţiu unde s-alerge liber, multe de cercetat. Sănătos cum pare, n-o să mai dureze mult până când o să cutreiere toată insula.

– Probabil, încuviinţă ea din nou, uitându-se o clipă în jos, la faţa copilului.

– Cât are? Cam un an? se aventură Brashen să ghicească.

Pe faţa ei apăru un zâmbet.

– Aproape. Saylah îi dădu copilului o pălmuţă afectuoasă. Dar cred că e voinic pentru vârsta lui.

Un zgomot de dincolo de uşă o puse din nou în alertă, dar Brashen îndrăzni să spere că-i spulberase o parte din neîncredere. Se strădui să rămână destins când Gleznă îşi vârî capul pe uşă. Se uită urât la el şi-l arătă cu degetul.

– Cotropitorule. Mincinosule, îi spuse, furioasă.

– Gleznă, ieşi afară, îi porunci Saylah.

Femeia mai tânără se retrase şi Brashen auzi de dincolo de uşă o bolboroseală bizară. Când intră o femeie mai bătrână, o singură privire îi spuse că era cea pe care o căuta. Kennit avea ochii mamei lui. Femeia îşi înclină capul spre el, întrebătoare. Pe un braţ ţinea un coş; înăuntru luceau ciuperci cafenii, cu pălăria mare.

Scoase un zgomot întrebător uitându-se la Saylah, care arătă cu cuţitul spre Brashen.

– A venit dinspre golf, cu alţi şase bărbaţi. Spune că ţi-a adus un mesaj de la Kennit. Dar a întrebat de tine spunându-ţi văduva lui Lucky, femeia Ludluck.

Bătrâna se întoarse spre Brashen cu o privire plină de neîncredere. Înălţă din sprâncene într-un gest exagerat de surprindere şi bolborosi ceva. Lipsa limbii ei nu uşura lucrurile. El aruncă o privire spre Saylah, întrebându-se ce e mai bine să facă. *Paragon* îl sfătuise să fie sincer, dar, de faţă cu martori, ce însemna asta?

Trase aer în piept.

– *Paragon* m-a adus aici, spuse cu voce scăzută.

Ar fi trebuit să se-aştepte la reacţia ei de şoc. Mama lui Kennit se clătină pe picioare, apoi se prinse de marginea mesei. Saylah scoase un ţipăt şi se repezi s-o sprijine.

– Avem nevoie de ajutorul tău. *Paragon* vrea să vii cu noi, să-l vezi pe Kennit.

– N-o poţi lua de pe insulă! Nu singură! strigă Saylah cu furie.

– Poate aduce cu ea pe oricine doreşte, zise Brashen cu nepăsare. Nu vrem să-i facem niciun rău. Ţi-am tot spus asta. Am venit ca s-o duc la Kennit.

Mama piratului îşi înălţă faţa şi se uită lung la Brashen. Ochii ei de un albastru suav îl străpunseră cu agerimea lor. Ştia că oricine vorbeşte despre *Paragon* nu poate fi trimis de Kennit. Ştia că, indiferent dacă voia sau nu să-i facă vreun rău, avea s-o pună în pericol. Avea ochii bătrâni ai unui martir, dar se uită îndelung într-ai lui. Dădu din cap.

– Spune că vrea să vină cu tine, îl înştiinţă Saylah, deşi nu era nevoie.

Mama lui Kennit îi făcu un alt semn către ea. Femeia tatuată păru uluită.

– El? Pe el nu-l poţi lua cu tine.

Mama lui Kennit îşi îndreptă spatele şi bătu din picior, subliniindu-şi voinţa. Repetă semnul straniu, o mişcare rotitoare a mâinii. Saylah se uită la Brashen cu asprime.

– Eşti sigur că poate lua pe oricine vrea? Face şi asta parte din mesaj?

Brashen dădu din cap, întrebându-se în ce se bagă. Era prea periculos să se răzgândească. Întâlni privirea bătrânei.

– *Paragon* mi-a spus să am încredere în tine, îi mărturisi.

Mama lui Kennit închise ochii pentru o clipă. Când îi deschise, înotau în lacrimi. Clătină din cap cu înverşunare, apoi îşi desprinse privirea de la el ca, să se uite la cealaltă femeie. Bolborosi ceva către ea, punctând sunetele cu semne făcute cu mâna. Saylah traduse încruntându-se.

– Vrea să-şi adune câteva lucruri. Spune să te-ntorci în golf şi noi o să venim acolo.

Putea fi atât de uşor? Brashen întâlni iarăşi ochii de un albastru palid şi femeia dădu din cap către el cu vehemenţă. Voia să facă asta cum credea ea de cuviinţă. Foarte bine.

– Te aştept acolo, spuse cu gravitate.

Se ridică în picioare şi se înclină curtenitor.

– Stai o clipă, îl preveni Saylah. Îşi scoase capul pe uşă. Gleznă! Pune ăla jos! Mama spune că-l lăsăm să se-ntoarcă în golf. Dacă-l loveşti cu ăla, pun cureaua pe tine. Imediat, vorbesc serios!

Chiar dincolo de uşă, un băţ gros căzu la pământ, aruncat cu dispreţ.

Femeia tatuată mai dădu câteva porunci.

– Du-te şi spune-i lui Dodge că mama a zis să-l lase să treacă. Spune-i că totul e bine. Du-te, imediat!

Brashen o privi pe fată îndepărtându-se în fugă. Dacă ar fi ieşit el pe uşă, ea i-ar fi zdrobit creierii. Gândul îi trimise un fior rece în susul şirei spinării.

– După ce-au pus-o în lanţuri n-a mai fost ea însăşi, dar se face din ce în ce mai bine. Nu se poate stăpâni!

Femeia rosti ultimele cuvinte având aerul că se apără, ca şi cum Brashen i-ar fi reproşat ceva.

– Nu-i găsesc nicio vină, spuse el încet, şi descoperi că spusese adevărul.

O urmări cu privirea pe fata care alerga. Nu părea să aibă mai mult de şaisprezece ani. Se grăbea s-ajungă la Dedge şi şchiopăta foarte tare. Tatuatul o ascultă, apoi dădu din cap către Saylah, ca să ştie că a primit mesajul.

Brashen părăsi casa cu încă o plecăciune. Când trecu pe lângă ei, Gleznă se strâmbă la el şi gesticulă larg, făcând semne neruşinate. Dedge nu scoase niciun cuvânt. Dar nu-l scăpă deloc din ochi. Brashen îl salută dând din cap cu gravitate, dar faţa tatuatului rămase neclintită. Brashen se întrebă ce-o să spună când o să afle că mama lui Kennit are de gând să-l ia cu ea.

*

– Ei, cât de mult aşteptăm? îl întrebă Amber.

Brashen ridică din umeri. Se întorsese imediat pe corabie şi îi povestise ei totul. Îşi găsise oameni scoţând triumfători maţele din doi porci păroşi, pe care-i omorâseră cu sulițele. Ar fi vrut să mai vâneze, dar el insistase să se retragă tot echipajul la bord. Nu voia să rişte să cadă victime unui posibil şiretlic.

În timp ce Brashen povestea, *Paragon* păstrase tăcerea. Amber păruse să cadă pe gânduri. Apoi corabia vorbi:

– Nu vă temeţi nicidecum. O să vină. Îşi întoarse capul, de parcă i-ar fi fost ruşine să-i lase să-i citească pe faţă. Îl iubeşte pe Kennit la fel de mult cum l-am iubit eu.

Ca şi cum vorbele galionului ar fi chemat-o, Brashen desluşi o mişcare pe poteca umbrită. O clipă mai târziu, mama lui Kennit ieşi pe plajă. Se uită la *Paragon* şi mâinile îi zburară la gura fără limbă. Se uită lung la el. În spatele ei mergea Dedge. Căra un sac pe umăr, iar în mâna liberă ţinea capătul unui lanţ. La celălalt capăt al lanţului îşi târşâia picioarele epava unui om cu părul lung, palid şi sfrijit ca un mănunchi de beţe. Îşi ferea ochii de lumină, strâmbându-se de parcă l-ar fi durut.

– Ce e asta? întrebă Amber, îngrozită.

– Presupun că vom afla curând, răspunse Brashen.

În spatele tuturor mergea Saylah, împingând o roabă cu cartofi şi napi. Deasupra legumelor făceau gălăgie câţiva cocoşi legaţi. Amber înţelese imediat ce însemna asta. Sări în picioare.

– O să văd de ce ne putem lipsi ca să facem troc. Suntem generoşi sau cumpătaţi?

Brashen ridică din umeri.

– Foloseşte-ţi mintea. Mă-ndoiesc c-avem mare lucru, dar orice nu-şi pot face singuri probabil c-o să-i încânte.

În cele din urmă, totul se rezolvă cu uşurinţă. Odată ajunsă la bord, mama lui Kennit se duse imediat pe puntea proră. Avea cu ea un pachet învelit în pânză groasă. Bărbatul înlănţuit se dovedi mult mai greu de adus pe corabie. Nu putea să urce scara; în cele din urmă, îl ridicară ca pe mărfuri. Când se văzu pe punte, se lăsă să cadă grămadă, gemând încetişor. Îşi apăra capul cu braţele pline de cicatrice, de parcă s-ar fi aşteptat să fie lovit oricând. Brashen presupuse că avusese nevoie de întreaga lui putere ca să ajungă până în golf. Amber făcu trocul cu cea mai mare generozitate, dându-le celor doi ace de cusut, unelte şi altele de care hotărî că nu e neapărată nevoie în cutia cu scule a corăbiei, dar şi haine, şi pânzeturi din cuferele năierilor care muriseră. Brashen încercă să nu zăbovească asupra gândului că tocmai cumpărau mâncare pentru cei vii cu lucrurile morţilor, dar echipajul nu părea să se sinchisească, iar Saylah era în culmea încântării. Generozitatea lui Amber îi alungă în cea mai mare măsură ostilitatea şi bănuielile.

– O să-i purtaţi bine de grijă mamei? întrebă ea când îşi luară rămas-bun.

– Foarte bine, îi făgădui Brashen cu toată sinceritatea.

Când se îndepărtară, Saylah şi Dedge îi urmăriră cu privirea de pe ţărm. Brashen stătea

pe punte, lângă mama lui Kennit, când ridicară ancora. Se întrebă cum o să se poarte piratul cu cei rămaşi pe insulă când o să afle cu câtă uşurinţă au predat-o altora pe mama lui. Pe urmă se uită la bătrână. Părea calmă şi împăcată. Poate că şi el putea fi la fel. Se întoarse spre Amber.

– Adu în cabina mea lucrurile Altheei din cabina secundului. O s-o instalăm acolo pe mama. Şi taie lanţurile amărâtului ăluia şi hrăneşte-l. Numai Sa ştie de ce l-a târât după ea, dar bănuiesc c-a avut un motiv.

– Sunt sigură c-a avut, răspunse Amber pe un ton atât de straniu, încât Brashen se bucură când o văzu plecând în grabă să-şi îndeplinească îndatoririle.

În timp ce ancora era ridicată şi Brashen dădea ordine, mama lui Kennit rămase pe punte. Urmărea echipajul şi dădea aprobator din cap, dovedind că e obişnuită cu viaţa pe o corabie. Când *Paragon* se puse în mişcare, ea îşi înălţă fruntea şi îşi plimbă mâinile cu vene reliefate de-a lungul copastiei de la prora lovind-o uşor, cum îşi bate o mamă pe umeri fiul de care e mândră.

Când vântul umflă pânzele şi *Paragon* începu să taie valurile în drum spre ieşirea din golf, bătrâna îşi desfăcu pachetul. Brashen i se alătură din nou pe puntea proră. Din pânza îngălbenită ieşiră trei tomuri vechi şi groase. Brashen îşi încreţi fruntea.

– Jurnale de bord! exclamă. "Jurnalele de bord al Corăbiei Vii *Paragon* din Bingtown, de pe Ţărmurile Blestemate". *Paragon,* sunt jurnalele tale!

– Ştiu, răspunse cu gravitate galionul. Ştiu.

– Trell. Brashen Trell, cârâi în spatele lui Brashen o voce hârşâită.

El se întoarse, uluit şi speriat. Amber îl sprijinea pe prizonierul scheletic din insula Cheia.

– A stăruit să-ţi vorbească, spuse ea cu glas scăzut.

Bărbatul vorbi acoperindu-i vocea. Ochii lui albaştri erau umezi când îl fixă pe Brashen cu o privire plină de jale. Capul i se mişca neîncetat, rotindu-se inutil. Şi mâinile îi tresăltau.

– Sunt Kyle Haven, spuse cu glas scrâşnit. Şi vreau să merg acasă. Nu vreau decât să merg acasă.

28

VISE DE DRAGON

Aripile Tintagliei băteau nebuneşte. Reyn strânse din ochi când plaja se năpusti către el. Rafalele de vânt erau groaznice; avea să fie rău. Când picioarele ei din spate ajunseră pe plajă râcâind-o în fugă cu ghearele, trupul i se aplecă în faţă. De data asta nu-i dădu drumul lui Reyn şi ghearele în care-l strângea îi împrospătară cercul de vânătăi din jurul pieptului. El izbuti să rămână în picioare când îl eliberă, apoi se îndepărtă clătinându-se când ea îşi propti greutatea pe picioarele din faţă. Mai făcu câţiva paşi împleticiţi, apoi căzu pe nisipul ud, jalnic de uşurat fiindcă se afla din nou pe pământ.

– Dragonii n-au fost nicidecum făcuţi să coboare astfel din văzduh, se plânse Tintaglia.

– Oamenii n-au fost nicidecum făcuţi să fie aruncaţi astfel, ripostă Reyn, istovit.

Până şi fiecare răsuflare îl durea.

– După cum am încercat să-ţi spun înainte de a începe nebunia asta.

– Du-te să vânezi, răspunse Reyn.

N-avea rost să stea de vorbă cu ea când era flămândă. Indiferent despre ce-ar fi discutat, vina era întotdeauna a lui.

– E prea puţin probabil să găsesc ceva pe o lumină ca asta, pufni ea. Dar adăugă, în timp ce se pregătea să-şi ia din nou zborul: O să-ţi aduc nişte carne proaspătă.

Aşa spunea întotdeauna. Uneori chiar îşi amintea s-o facă.

Reyn nu încercă să se ridice decât după ce trecu pe deasupra lui pala de vânt stârnită de aripile ei. Pe urmă se sili să se salte în picioare şi, clătinându-se, merse în susul plajei, până la marginea unei păduri. Urmă ceea ce devenise pentru el un ritual plicticos. Lemne. Foc. Apă proaspătă dacă era la-ndemână sau, dacă nu era, din burdufurile lui. O masă sărăcăcioasă din proviziile acum jalnic de împuţinate. Apoi se ghemui lângă foc şi încercă să doarmă. Tintaglia avusese dreptate în privinţa vânătorii. Ziua scurtă de iarnă se încheiase repede, pe cer străluceau deja stelele. Avea să fie senin şi frig. Măcar în noaptea aia nu avea să-l ude ploaia. Avea doar să-ngheţe.

Se întrebă alene cum se descurca poporul lui cu tot ce dorea Tintaglia să se facă. Dragarea Fluviului Ploilor Sălbatice era primejdioasă, nu doar din pricina curgerii sale mereu schimbătoare la vreme de iarnă, ci şi din cauza acidităţii apei. Tatuaţii dornici să-şi cumpere prin muncă statutul de negustor din Tărâmul Ploilor Sălbatice aveau să plătească foarte scump.

Se întrebă dacă Bingtownul izbutise să rămână unit, dacă, după plecarea lui, chalcedenii îl mai atacaseră. Tintaglia le distrusese corăbiile fără milă. Poate că un dragon era o ameninţare care îi putea ţine la distanţă. Când zburaseră pe deasupra Canalului Interior, văzuseră multe vase chalcedene, atât cu vâsle, cât şi cu pânze. Numărul lor îl convinsese că plănuiau ceva mai important decât nimicirea Bingtownului. Toate se îndreptau spre miazăzi. Călătoreau aşa cum o făceau de obicei clanurile de războinici chalcedeni, cu o corabie mare cu pânze pentru transportul proviziilor şi mai multe galere pentru raiduri şi pentru luptă. La un moment dat zburaseră pe deasupra unui sat care ardea mocnit, probabil o aşezare de-a piraţilor atacată de chalcedeni în drumul lor spre miazăzi.

Tintaglia ameninţa adesea corăbiile pe deasupra cărora treceau, evident încântată de spaima pe care o stârnea. Loviturile uniforme ale vâslelor aproape că încetau când trecea umbra ei peste punţi. Oamenii de jos se ascundeau, iar cei de pe greement coborau în grabă. Reyn văzuse odată un bărbat căzând de pe catarg şi dispărând în mare.

Fiecare vas pe deasupra căruia zburau îl lăsa pradă chinurilor îndoielii. Oare Malta era captivă la bord? Tintaglia îl asigurase, trufaşă, că ea ar fi simţit-o pe Malta dacă ar fi trecut atât de aproape de locul unde se afla.

– E un simţ care ţie îţi lipseşte, aşa că nu ţi-l pot explica, adăugase cu superioritate în glas. Imaginează-ţi că-ncerci să-i explici cuiva care n-are miros ce e mirosul. Ceea ce pare o însuşire întâmplător dobândită şi aproape magică nu diferă de mirosul florilor de măr simţit în beznă.

Cu inima plină de speranţă, Reyn era totuşi zi de zi chinuit de nelinişte. Fiecare zi era încă o zi fără Malta şi, cu mult mai rău, încă o zi cu Malta prizonieră a chalcedenilor. Îşi

blestema imaginaţia, fiindcă îl chinuia cu imagini ale ei în mâini brutale. Reyn se culcă lângă foc sperând că n-o s-o viseze în noaptea aia. Visele lui cu Malta se preschimbau prea des în coşmaruri. Dar să încerce să nu se gândească la ea era totuna cu a încerca să doarmă fără să respire. Îşi aminti ultima oară când o văzuse. Nesocotind toate regulile bunei cuviinţe, fuseseră singuri şi el o ţinuse în braţe. Ea îl rugase s-o lase să-i vadă chipul, însă el o refuzase.

– O să-mi poţi vedea faţa când o să-mi spui că te măriţi cu mine, îi răspunsese el.

Uneori, în vise, când o avea în sfârşit în braţe, în siguranţă, îi îngăduia prosteşte să-i ridice vălul. Ea se trăgea întotdeauna înapoi, îngrozită, şi se zbătea ca să scape din îmbrăţişarea lui.

Nu mergea aşa. Cu astfel de gânduri n-avea s-adoarmă niciodată.

Îşi aminti în schimb de Malta la fereastră, privind Trehaugul în vreme ce el îi peria părul negru, bogat. În degetele lui înmănuşate, era ca o mătase grea şi parfumul lui îi umplea nările. Fuseseră împreună, şi ea fusese în siguranţă. Îşi strecură în gură una dintre bomboanele ei cu miere şi zâmbi când îi simţi dulceaţa.

Era aproape adormit când se întoarse Tintaglia. Ea îl trezi de-a binelea punând, ca de obicei, prea multe lemne pe focul lui. Respectând ceea ce devenise un obicei, i se întinse alături, între el şi noapte. Curbura trupului ei ţinea căldura focului captivă în jurul lui. În vreme ce buştenii aruncaţi de ea pe foc se încălziră şi apoi se aprinseră, Reyn căzu într-un somn adânc.

În vis peria din nou părul Maltei, coborând pe toată lungimea lui, dar acum o făcea în vreme ce ea se uita dincolo de prora unei corăbii. Noaptea era senină şi rece. Deasupra capului ei, stelele străluceau cu putere, străpungând noaptea de iarnă. Se auzeau pânze pocnind în vânt. La orizont, siluetele negre ale insulelor acopereau stelele, stelele scânteietoare care se legănau când îşi ridica ea privirea spre ele, şi Reyn înţelese că are lacrimi în ochi.

– Cum am ajuns să fiu atât de singură? întrebă ea în noapte.

Apoi îşi lăsă capul în jos, şi Reyn simţi căldura lacrimilor care îi alunecau pe obraji. I se frânse inima. Dar, o clipă mai târziu, pieptul i se umflă de mândrie când ea îşi săltă din nou fruntea; fălcile încordate trădându-i o hotărâre de neclintit. O simţi răsuflând adânc şi rămase alături de ea când îşi îndreptă spatele, refuzând să se lase pradă disperării.

În clipa aceea, Reyn ştiu că nu-şi doreşte nimic mai mult decât s-o aibă pe ea alături. Nu era o porumbiţă fragilă care are nevoie de adăpost şi de apărare. Era o tigroaică, puternică aidoma vântului care o învăluia, o parteneră pe care un bărbat din Tărâmul Ploilor Sălbatice se putea bizui. Puterea sentimentelor lui răbufni şi se înfăşură în jurul ei ca o pătură.

– Malta, draga mea, puterea mea fie a ta, şopti el. Pentru că tu eşti puterea şi speranţa mea.

Ca răspuns la cuvintele lui, ea întoarse brusc capul.

– Reyn? întrebă în noapte. Reyn?

Speranţa din glasul ei îl zgudui, trezindu-l. În spatele lui, nisipul şi piatra scrâşniră sub solzii Tintagliei, care se foia.

– Ei, ia te uită, spuse, somnoroasă. Sunt surprinsă. Credeam că numai Străbunii puteau călători în vis după bunul lor plac.

Reyn răsuflă adânc.

– A fost ca şi cum aş fi împărţit cu ea o cutie-cu-vis. A fost real, nu-i aşa? Am fost acolo, cu ea?

– Ţi-ai împărţit cu siguranţă timpul cu ea şi a fost real. Dar nu ştiu despre ce vorbeşti când spui cutie-cu-vis.

– E un obiect creat de poporul meu, ceva folosit de îndrăgostiţi când sunt departe unul de altul.

Cuvintele îi pieriră de pe buze. Nu-i putea spune că acele cutii conţineau un strop de pulbere de lemn-vrăjitor amestecată cu cele mai puternice ierburi pentru visat.

– Când se întâlnesc în astfel de vise, îndrăgostiţii îşi împărtăşesc de obicei unul altuia ceea ce îşi imaginează. Însă în noaptea asta am avut senzaţia că Malta e trează, iar eu sunt cu ea, în mintea ei.

– Chiar ai fost, sublinie femela dragon cu îngâmfare. Păcat că nu eşti mai deprins cu călătoriile în vis. Altminteri ai fi putut s-o faci conştientă de prezenţa ta şi ţi-ar fi spus unde o găseşti.

Reyn zâmbi cu gura până la urechi.

– Am văzut stelele. Ştiu încotro merge corabia ei. Şi ştiu că nu suferă şi nici nu e închisă undeva. Dragonule, n-ai idee cât de tare m-a încurajat visul ăsta.

– N-am idee? Tintaglia râse încetişor. Reyn, cu cât stăm mai mult timp împreună, cu atât mai mult se subţiază barierele dintre noi. Toţi Străbunii care puteau călători în vis erau prieteni cu câte un dragon. Cred că noua ta însuşire a apărut din acelaşi motiv. Uită-te la tine. De la o zi la alta iei câte ceva din înfăţişarea mea. Te-ai născut cu ochii arămii? Mă îndoiesc, şi mă-ndoiesc cu atât mai mult că ţi-au mai strălucit vreodată ca acum. Spatele te doare fiindcă acum creşti. Uită-te la mâinile tale, uite cum ţi s-au îngroşat unghiile ca să semene cât mai mult cu ghearele mele. În clipa asta, lumina focului îţi dansează pe solzii strălucitori de pe frunte. Chiar fiind închişi în coconii lor, semenii mei i-au însemnat pe ai tăi. Acum, când dragonii s-au trezit şi străbat din nou lumea, cei care se vor împrieteni cu noi vor purta însemnele acestei prietenii. Reyn, dacă-ţi vei găsi o pereche şi vei putea zămisli copii, o s-aduci pe lume următoarea generaţie de Străbuni.

Spusele ei îi tăiară răsuflarea. Se săltă în capul oaselor şi se uită la ea cu gura căscată.

Amuzată, ea îşi deschise larg fălcile înspăimântătoare şi îi vorbi în minte.

Deschide-ţi gândurile către mine. Lasă-mă să văd stelele şi insulele pe care le-ai descoperit. Poate recunosc câte ceva. Mâine continuăm s-o căutăm pe femeia demnă să fie mama Străbunilor.

*

Malta făcu vreo câţiva paşi şovăielnici.

– Reyn? şopti iarăşi, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Era o prostie, ştia. Dar totul păruse atât de real. Simţise atingerea lui pe păr, mirosul lui în aer... Nu era cu putinţă. Era doar vina sufletului ei copilăresc, care tânjea după un trecut pierdut. Chiar dacă izbutea să se-ntoarcă în Bingtown, nu mai putea fi cine fusese cândva. Cicatricea cu creastă de pe fruntea ei o stigmatiza destul, dar aveau să i se adauge zvonurile şi bârfele. Poate că Reyn ar mai dori-o, dar familia lui n-avea să mai fie de acord cu căsătoria lor. Era o femeie distrusă. În Bingtown nu mai putea duce decât o viaţă simplă, ferindu-se de ochii oamenilor, îşi încleştă fălcile şi lăsă furia să-i dea putere. Avea să-şi croiască drum înainte prin valul de nenorociri şi să-şi construiască o viaţă nouă. Dacă visa la ceea ce fusese, avea s-ajungă o schiloadă care tânjeşte după trecut. Îşi alungă hotărâtă gândurile la Reyn. Îşi cântări cu sânge-rece singurele unelte care-i mai rămăseseră. Trupul şi mintea îi aparţineau; avea să le folosească.

Se furişase noaptea afară, pe punte, ca să fie singură, departe de cei doi bărbaţi care îi otrăveau viaţa. Fiecare îşi continua cu încăpăţânare strădaniile, sperând că va ajunge s-o posede. Căpitanul Red îşi imagina că-i va fi mentor, deprinzând-o cu plăcerile trupeşti. Satrapul o râvnea cum îşi doreşte un copil dulciuri, ca alinare în captivitate. Pofta lacomă ascunsă de galanteria unuia şi de atingerile imploratoare ale celuilalt o obosea şi o făcea să se simtă murdară. Pe amândoi trebuia să-i descurajeze, dar nu lăsându-i fără nicio speranţă. Descoperise că, în privinţa asta, bărbaţii se lasă dominaţi de propria imaginaţie. Atât timp cât amândoi îşi imaginau că ea o să cedeze în cele din urmă, se străduiau deopotrivă s-o impresioneze. De la căpitanul Red putea obţine mici libertăţi care îi făceau viaţa uşor de îndurat: putea să se plimbe singură pe punte, să mănânce la masa lui, să spună aproape fără frică tot ce-i trecea prin cap. De la Satrap spicuia informaţii când se lăuda cu gloria lui de la curte. Avea nevoie de ele; spera să le întrebuinţeze ca să răscumpere libertatea lor de la Kennit.

Fiindcă era hotărâtă să-l răscumpere şi pe Cosgo, nu doar pe ea însăşi. De când erau captivi împreună, ajunsese cumva să vadă în el ceva care îi aparţinea. Oricât de enervant era, îi trezea un soi de sentiment al proprietăţii. Ea îl ţinuse viu şi nevătămat. Dacă urma să profite cineva de valoarea lui ca ostatic, acel cineva avea să fie Malta Vestrit. Satrapul Cosgo urma să fie cheia supravieţuirii ei în Jamaillia. Când avea să fie eliberat în mâinile răscumpărătorilor lui jamaillieni, ea avea să-l însoţească. Până atunci avea să-l convingă că nu se poate lipsi de ea.

Îşi adună din nou curajul. Se temea de întâlnirile ei cu Satrapul. Îşi lăsă părul, ultima rămăşiţă a frumuseţii ei, să se reverse lung şi liber, ca şi cum ar mai fi fost încă o fetiţă; se duse la uşa micii lui cabine şi bătu.

– De ce te mai osteneşti? strigă el cu amărăciune. O să intri indiferent dacă am sau nu chef să te văd.

– E adevărat, nobile senior, recunoscu ea, intrând.

Întunericul din cabină era risipit doar de o lampă pâlpâitoare. Ea îndreptă fitilul şi se aşeză la picioarele patului. Satrapul stătea pe pernă, ghemuit, cu genunchii sub bărbie. Malta

ştiuse că o să fie treaz. Dormea ziua şi noaptea se lăsa în voia gândurilor. Din câte îşi putea ea da seama, de când fuseseră aduşi la bord, el nu-şi părăsise cabina.

Părea foarte tânăr. Şi foarte ursuz. Ea se sili să-i zâmbească.

– Cum te simţi în seara asta, Magnadon Satrap?

– La fel ca aseară. Şi la fel cum o să mă simt şi mâine-seară. Mizerabil. Bolnav. Plictisit. Trădat.

Rosti ultimul cuvânt învinovăţind-o din priviri.

Ea nu reacţionă.

– De fapt, pari să te simţi mult mai bine. Dar cabina asta mică e înăbuşitoare. Afară vântul e răcoros. Mă gândeam că poate vrei să facem împreună un tur al punţii.

Satrapul scăpase în sfârşit de răul de mare. În ultimele două zile îi crescuse pofta de mâncare. Ea îi aducea aceeaşi mâncare simplă, dar el nu se mai plângea. În seara aceea avea ochii limpezi pentru prima oară de când îl cunoştea.

– De ce aş vrea?

– Ca schimbare, dacă nu din alt motiv, sugeră ea. Poate că nobilului senior i-ar face plăcere...

– Termină, mârâi el, cu o voce pe care n-o mai auzise ieşindu-i dintre buze.

– Magnadon Satrap?

– Termină cu batjocura. Nobile în sus, Preaputernice în jos. Nu sunt nici una, nici alta, nu mai sunt. Iar tu mă dispreţuieşti. Nu mai pretinde altceva. E o înjosire pentru amândoi.

– Ai vorbit ca un bărbat! exclamă ea, înainte de a se putea controla.

El îi aruncă o privire cruntă.

– Cum altcumva ar trebui să vorbesc?

– Am scăpat cuvintele fără să mă gândesc, domn al meu, minţi ea.

– O faci des. La fel ca mine. E unul dintre puţinele lucruri care-mi plac la tine, ripostă el.

Malta îşi aminti că el îi aparţine şi aşa izbuti să-şi păstreze zâmbetul. El se foi în pat, apoi îşi coborî picioarele pe podea. Se ridică nesigur.

– Prea bine, atunci. O să ies, o înştiinţa pe neaşteptate.

Ea îşi ascunse surprinderea zâmbind şi mai tare. Găsi o mantie şi i-o puse pe umeri. Atârna pe trupul lui împuţinat. Malta deschise uşa şi el ieşi primul, sprijinindu-se cu o mână de perete, apoi o surprinse când o luă de braţ. Mergea ca un schilod, cu paşi mici, şovăielnici, dar ea îşi stăpâni impulsul care-i cerea să-l grăbească. Deschise pentru el uşa din afară şi vântul rece al iernii îşi trimise o rafală pe lângă ei. Cosgo icni şi se opri.

Malta crezu c-o să se-ntoarcă în cabină, dar el continuă să înainteze cu încăpăţânare. Pe puntea deschisă, îşi strânse mantia bine în jurul trupului, de parcă ar fi fost mult mai frig decât era. Se uită jur-împrejur şi în sus înainte de a se îndepărta de castel. Târşâindu-şi picioarele ca un moşneag, se îndreptă greoi către copastie, ca să privească peste întinderea apei şi în sus, către cerul nopţii, de parcă ar fi fost ceva din altă lume. Malta stătea tăcută lângă el. Satrapul gâfâia de parcă ar fi alergat ca să câştige o întrecere.

– Lumea e un loc imens şi sălbatic, remarcă el cu glas tare după ceva timp. Nu mi-am dat pe de-a-ntregul seama de asta înainte de a părăsi Jamaillia.

– Magnadon Satrap, sunt sigură că nobilii şi tatăl tău au simţit nevoia să-l protejeze de moştenitorul Tronului de Perle.

– A fost o vreme... începu el, şovăitor. O cută îi brăzdă fruntea. E ca şi cum mi-aş aminti o altă viaţă. În copilărie, îmi plăcea să călăresc şi să vânez cu şoimi. O dată, când aveam opt ani, am stârnit agitaţie luând parte la întrecerile Verii. M-am luat la întrecere cu alţi băieţi şi cu bărbaţi tineri din Jamaillia. N-am câştigat. Tata m-a lăudat totuşi. Însă eu am fost răvăşit, înţelegi, nu ştiusem că e cu putinţă să pierd...

Vocea i se stinse, dar Malta aproape că-i văzu mintea încordându-se.

– Înţelegi, au neglijat să mă-nveţe asta. Aş fi putut s-o învăţ când eram mai tânăr. Dar au îndepărtat de mine toate lucrurile la care nu puteam avea sorţi de izbândă şi m-au lăudat pentru fiecare reuşită de parcă ar fi fost un miracol. Toţi preceptorii şi toţi sfetnicii mei m-au asigurat că sunt o minune, şi eu i-am crezut. Numai că am început să văd dezamăgire în ochii tatălui meu. La unsprezece ani, am început să aflu care sunt plăcerile bărbaţilor. Vinuri fine, ierburi de fumat abil amestecate şi femei iscusite au fost daruri trimise mie de nobili şi de demnitari străini. Şi, oh, cât de bine m-am descurcat cu toate! Fumul potrivit, vinul potrivit şi femeia potrivită pot face din orice bărbat unul sclipitor. Ştiai? Eu nu ştiam. Am crezut că e numai şi numai meritul meu. Că strălucesc aidoma celui mai preţios giuvaier din întreaga Jamaillie. Cosgo se întoarse brusc cu spatele la apă. Du-mă înapoi, înăuntru. Te-ai înşelat. Aici, afară, e frig şi deprimant.

– Desigur, Magnadon Satrap, murmură Malta.

Îi oferi braţul şi el îl luă, tremurând de frig, apoi se sprijini de ea pe tot drumul către cabina lui.

Odată intrat, lăsă mantia să cadă pe podea. Se urcă în pat şi se înfăşură strâns în pături.

– Aş vrea să fi fost Kekki aici, spuse, tremurând. Ea putea , întotdeauna să mă-ncălzească. Când nicio altă femeie nu era în stare să mă stârnească, ea izbutea.

– Te las să te odihneşti, Magnadon Satrap, se grăbi Malta să se scuze.

Vocea lui o opri în faţa uşii.

– Ce-o să se-aleagă de mine, Malta? Ştii?

Întrebarea lui tânguitoare o ţinu pe loc.

– Nu ştiu, nobile senior, recunoscu ea cu umilinţă.

– Ştii mai multe decât mine. Pentru prima oară de când sunt Satrap, înţeleg ce trebuie să facă Însoţitoarele Inimii... dintr-ale mele, n-o făceau prea multe. Trebuie să ştie amănunte pe care eu n-am timp sau vreun prilej să le aflu. Şi trebuie fie sincere. Nu linguşitoare, nici pline de tact. Sincere. Prin urmare, răspunde-mi: Ce mă aşteaptă? Şi ce mă sfătuieşti?

– Eu nu sunt o Însoţitoare a Inimii tale, Satrap Cosgo.

– Absolut adevărat. Şi nici n-o să fii. Însă deocamdată trebuie să mă slujeşti ca şi cum ai fi. Spune-mi. Ce mă aşteaptă?

Malta răsuflă adânc.

– Vei fi un dar pentru Regele Kennit din Insulele Piraţilor. Căpitanul Red crede că acest Kennit o să te predea celui care oferă cea mai mare răscumpărare. Dacă o s-o facă şi dacă nu-i poţi aduce niciun alt câştig în afară de bani, atunci puţin o să-i pese dacă te răscumpără unul dintre aliaţii tăi sau un duşman. Căpitanul Red mi-a cerut să aflu care dintre nobilii tăi ar plăti cel mai mult pentru tine.

Satrapul zâmbi amar.

– Asta înseamnă, presupun eu, că ei au aflat deja ce duşman ar oferi cel mai mult pentru mine.

– Nu ştiu. Malta îşi adună gândurile. Cred c-ar trebui să te gândeşti care dintre aliaţii tăi ar oferi o sumă grasă pentru viaţa ta. Când va veni timpul, va trebui să-i scrii, cerându-i să te răscumpere.

– Copilă proastă. Nu aşa o să se facă. O să-mi negociez cu Kennit propria răscumpărare, o să-i dau poliţe şi o să insist să mă ducă înapoi, în Jamaillia. Eu sunt Satrapul, înţelege.

– Nobile Satrap... începu ea, şovăind.

Apoi continuă cu voce fermă. Cosgo ceruse sinceritate. Avea să vadă cum răspunde el sincerităţii.

– Alţii văd altfel lucrurile. Kennit n-o să accepte poliţe nici de la tine, nici de la altcineva. O să vrea bani gheaţă, monede, şi o să vrea să le vadă înainte de a te elibera. Şi puţin o să-i pese de la cine vin banii, de la nobili loiali ţie, de la cei care nu vor să te-ntorci în Jamaillia, de la Negustorii Noi, de la chalcedenii care ar dori să te aibă ostatic... El n-o să se sinchisească. De asta trebuie să te gândeşti, şi să te gândeşti bine, singur. Cine îţi e loial mai presus de orice îndoială? Cine îţi e credincios şi e şi destul de bogat ca să-ţi cumpere libertatea?

Satrapul izbucni în râs.

– Răspunsul e înfricoşător de simplu. Nimeni. Nu există niciun nobil loial mie mai presus de orice îndoială. Cât despre bogăţie, cei mai bogaţi au cel mai mult de câştigat din dispariţia mea. Dacă mor, altcineva trebuie să devină Satrap. De ce să-ţi foloseşti bogăţia ca să-l cumperi pe cel care deţine acum tronul, când ai putea cumpăra tronul pentru tine?

Malta păstră tăcerea.

– Aşadar n-o să te răscumpere nimeni? întrebă apoi cu voce înceată.

El izbucni într-un râs spart.

– Oh, voi fi răscumpărat cu siguranţă, cu tine cu tot. Răscumpărarea va fi plătită de cei care au cea mai mare nevoie să dispar, fără martori. Se întoarse cu faţa la perete. O să fim răscumpăraţi de cei care au ovaţionat cel mai tare când a plecat corabia mea din Jamaillia. De cei care-au conspirat ca să mă trimită în aventura asta de rău augur. Nu sunt prost, Malta. Negustorii din Bingtown au avut dreptate: a existat un complot şi probabil c-au fost amestecaţi nobili, diplomaţi chalcedeni, ba chiar şi Negustori Noi. Au muşcat mâna care i-a hrănit fiindcă s-au gândit că, mâna aia odată dispărută, oricine poate pretinde partea leului din halca de carne.

– Atunci înseamnă că deja se ceartă ca s-o împartă, se hazardă ea să presupună. Totul se reduce la o tocmeală. Bunica spunea întotdeauna: "Vezi cine are cel mai mult de câştigat." Malta se încruntă, fără să-i pese că trăgea de pielea din jurul cicatricei. Ea mi-a spus că,

atunci când vrei să te-amesteci într-un târg încheiat de alţii, trebuie să vezi cine are cel mai puţin de câştigat. Treci de partea lui şi o să te vrea ca partener. Aşadar, cine are cel mai puţin de câştigat dacă eşti detronat?

– Ei, haide! Satrapul părea dezgustat când se rostogoli ca să se-ntoarcă spre ea. E înjositor! Vrei să reduci viaţa mea şi soarta tronului la o ciorovăială între negustori. Pufni cu dispreţ. Dar la ce altceva ar trebui să m-aştept de la fiica unui negustor? Ţi-ai petrecut toată viaţa cumpărând şi vânzând. Fără-ndoială că mama şi bunica ta au văzut în frumuseţea ta trecătoare ceva cu care poţi face troc. Negustorul Restart a fost cu siguranţă de părerea asta.

Malta îşi îndreptă spatele. Nu mai vorbi înainte de a fi sigură că se poate controla. Armura ei, conchise ea, era insensibilitatea la astfel de luări în râs.

– Negustorii se tocmesc pentru mărfuri. Satrapii şi nobilii se tocmesc pentru putere. Tu, nobile Magnadon, te amăgeşti dacă îţi închipui că e vreo mare diferenţă când se trag sforile.

El nu păru impresionat, dar nici nu o contrazise. Ei, ca să-ţi răspund la întrebare, toată lumea profită de absenţa mea. Oricum, toată nobilimea bogată şi influentă.

– Atunci asta e soluţia. Ia-i în considerare pe cei fără bani şi fără vreo influenţă. Ei sunt aliaţii tăi.

– Ah, ce aliaţi grozavi! Cu ce îmi vor răscumpăra libertatea? Cu beţe şi pietre? Cu balegă şi praf?

– Înainte de a te întreba cu ce îţi vor plăti libertatea, întreabă-te ce vor avea de câştigat. Fă-i să vadă că e în avantajul lor să te elibereze, şi ei vor găsi cum s-o facă.

Malta îşi desfăcu mantia şi se aşeză din nou la capătul patului lui Cosgo. El se săltă ca s-o privească în faţă.

– Aşadar, gândeşte-te.

Satrapul întregii Jamaillii îşi sprijini capul de perete. Pielea palidă şi cearcănele negre de sub ochi îl făceau să semene mai degrabă cu un copil grav bolnav decât cu un monarh îngrijorat.

– N-are rost, spuse, deznădăjduit. Totul e la prea mare distanţă. În Jamaillia n-o să se ridice nimeni în sprijinul cauzei mele. Duşmanii mei sunt prea numeroşi. O să fiu vândut şi măcelărit ca un miel în zi de sărbătoare. Îşi rostogoli ochii ca să se uite la ea. Vezi tu, Malta, nu se poate rezolva totul aplicând principiile tale negustoreşti.

În mintea ei înflori brusc o idee.

– Şi dacă eu totuşi aş izbuti, Magnadon Satrap? Se aplecă spre el, încordată. Dacă, folosindu-mi principiile negustoreşti, ţi-aş putea salva tronul, ce aş avea de câştigat?

– Nu poţi, aşa că de ce să facem presupuneri? Cosgo îşi flutură spre ea o mână vlăguită. Pleacă. Ideea ta neghioabă cu plimbarea în frigul de pe punte m-a istovit. Acum vreau să dorm.

– N-o să dormi, ripostă ea. O să zaci în pat treaz, plângându-ţi de milă. Prin urmare, mai bine răspunde la provocarea mea. Tu spui că nu te pot salva. Eu spun că pot. Îţi propun să facem o prinsoare. Malta îşi înălţă bărbia. Dacă te salvez şi sunt salvată alături de tine, o să mă numeşti...

– Oh, nu cere să devii Însoţitoare a Inimii. Ar fi prea urmilitor. Ca şi cum mi-ai cere să mă însor cu tine.

În ochii ei scânteie pentru o clipă furia.

– Te asigur că n-am de gând să mă umilesc astfel. Nu. Ne vei numi pe mine şi pe familia mea reprezentanţii tăi în Bingtown şi în Tărâmul Ploilor Sălbatice. Vei recunoaşte independenţa Bingtownului şi a negustorilor. Numai familia mea, familia Vestrit, va avea dreptul să reprezinte acolo interesele Jamailliei.

Un zâmbet îi lumină treptat faţa când în minte îi apăru întreaga strălucire a ideii sale. După o asemenea realizare, s-ar fi putut întoarce în Bingtown. O astfel de lovitură ar fi afundat în uitare orice soi de cicatrice sau de pată ruşinoasă. Ar fi fost izbânda supremă, cel mai strălucit târg încheiat vreodată de un negociator. Chiar şi bunica ei ar fi trebuit să fie mândră de ea. Până şi familia lui Reyn ar fi putut să...

– Ce prinsoare ridicolă! Vrei tot Bingtownul pentru tine!

– Ridicolă? Îţi ofer în schimb tronul tău şi viaţa ta. Malta îl privi pieziş. Independenţa Bingtownului e oricum practic o realitate. Nu trebuie decât să recunoşti ceea ce există deja şi să faci posibilă păstrarea prieteniei dintre Jamaillia şi Bingtown. Dacă vei pierde pariul, nu va fi nevoie decât să iei o hotărâre înţeleaptă.

Cosgo se holbă la ea.

– Am mai auzit asta. Nu sunt sigur că e şi părerea mea. Dar cum o să-mi recapeţi libertatea şi tronul?

– Arată-mi profitul şi eu găsesc calea spre izbândă. Malta zâmbi. De acord?

– Oh, da! se răsti Satrapul, iritat. Prinsoarea e oricum ridicolă, n-ai cum să câştigi. Pot să-mi dau liniştit acordul.

– Şi o să m-ajuţi să câştig, insistă ea.

El se încruntă.

– Şi cum ar trebui s-o fac?

– Dându-ţi silinţa să te înfăţişezi celor care ne-au capturat aşa cum te învăţ eu şi susţinând tot ce-o să le spun.

Malta se umplea de entuziasm. Senzaţia inevitabilei înfrângeri, care o copleşise ceva mai devreme în acea seară, se spulberase. Singura unealtă pe care i-o mai lăsase soarta era inteligenţa ei. Poate că nici n-avusese vreodată nevoie de altceva.

– Ce-ai de gând să le spui?

– Încă nu sunt sigură. Dar mi-ai dat o idee când ai zis că în Jamaillia nimeni n-ar avea nimic de câştigat dacă ţi-ai recăpăta puterea. Malta îşi muşcă buza, gânditoare. Cred că trebuie să descoperim cum ar putea piraţii să profite de întoarcerea ta pe tron.

29

FEMEILE LUI KENNIT

Cea Care îşi Aminteşte şi Maulkin nu se certau, Shreever aproape că-şi dorea să se certe. Ar fi însemnat că măcar unul dintre ei a luat o hotărâre. În schimb, ei doi vorbeau la nesfârşit despre cele petrecute, despre ceea ce s-ar fi putut petrece şi despre ce ar fi însemnat. Pe durata fluxurilor trecute de când încâlcitura refuzase să ucidă cealaltă corabie, şerpii se ţinuseră după Fulger, aşteptând să vadă ce avea să urmeze. Corabia abia dacă le mai vorbise din când în când, în ciuda întrebărilor sâcâitoare puse de Cea Care îşi Aminteşte. Creatura argintie părea să-şi aibă propriile greutăţi. Măcinat de nesiguranţă, calmul o părăsea pe Shreever jupuindu-se ca o piele ce trebuie lepădată. La fiecare nou flux, avea senzaţia că pierde ceva. Timpul se scurgea lăsând şerpii în urmă. Ea îşi pierdea puterile şi greutatea trupului i se împuţina. Încă şi mai rău, nu-şi mai putea păstra firul gândurilor.

– Mă risipesc, îi spuse lui Sessurea, lăsându-se legănată de mare.

Se ancoraseră unul lângă altul ca să-şi petreacă noaptea. În locul ăla, curentul era neplăcut; agita fără întrerupere mâlul, noroind apa.

– Flux după flux, urmăm corabia asta. Cu ce ţel? Maulkin şi Cea Care îşi Aminteşte înoată mereu în umbra sa şi vorbesc numai între ei. Veninul irosit ca să-mproaşte corabia are gust bizar şi nu ne-aduce nicio pradă. Amândoi ne tot repetă că trebuie s-avem răbdare. Eu răbdare am, dar rezistenţa mi s-a dus. Când se va lua în sfârşit o hotărâre, o să fiu prea slăbită ca să mai pot călători cu încâlcitura. Ce-aşteaptă Maulkin?

Sessurea păstră o vreme tăcerea. Când vorbi în sfârşit, în vocea şarpelui albastru se simţi mai degrabă uimirea decât vreo urmă de dojană.

– Nu te-am mai auzit niciodată plângându-te de Maulkin.

– Îl urmăm de multă vreme şi eu nu i-am pus niciodată înţelepciunea la îndoială, răspunse ea. Îşi coborî scurt pleoapele, ferindu-şi ochii de o undă mâloasă. Aş vrea să ne conducă el iarăşi. Pe el l-aş urma până ce carnea n-ar mai putea să-mi ţină oasele laolaltă. Însă acum Maulkin ascultă atât de Cea Care îşi Aminteşte, cât şi de corabia argintie. Nu pun la îndoială înţelepciunea Celei Care îşi Aminteşte. Dar cine e creatura argintie ca să fim nevoiţi să zăbovim îndeplinindu-i poruncile în timp ce anotimpul coconilor trece pe lângă noi?

– Nu întreba *cine* e creatura argintie. Întreabă *ce* e.

Maulkin apăruse ca prin minune alături de ei. Ochii lui falşi străluceau slab în apa mâloasă. Se ancoră, apoi se înfăşură în jurul celor doi. Recunoscătoare, Shreever slăbi strânsoarea în care ţinea bolovanul. În înfăşurarea lui Maulkin avea să se odihnească mai bine.

– Sunt obosită, se scuză. Nu mă-ndoiesc de tine, Maulkin.

Conducătorul lor îi vorbi cu blândeţe.

– Nu te-ai îndoit de mine nici măcar când am şovăit. Ai plătit pentru loialitatea asta, ştiu. Simt că preţul plătit de noi toţi pentru nehotărârea mea e prea mare. Şi Cea Care îşi Aminteşte mi-a atras atenţia. Încâlcitura noastră e mai ales de parte bărbătească. N-o să ne fie de prea mare folos să ne facem coconi şi să ne preschimbăm dacă am întârziat atât de mult încât n-o să apară nicio regină.

– Am întârziat? întrebă încet Shreever.

– Despre asta discutăm. Fiecare flux care ne prelungeşte întârzierea ne slăbeşte. Însă fără călăuză n-are rost să ne grăbim, fiindcă lumea nu se mai potriveşte cu amintirile noastre. Nici măcar Cea Care îşi Aminteşte nu mai ştie drumul fără greş. Avem nevoie să ne îndrume Fulger, aşa că trebuie s-o aşteptăm. Slăbiţi cum suntem, avem nevoie şi să ne ocrotească.

– De ce ne face să aşteptăm?

Vorbind fără ocolişuri, ca de obicei, Sessurea atacase miezul problemei.

Maulkin scoase un sunet care îi trăda dezgustul şi din coamă i se desprinse o adiere de venin.

– La întrebarea asta ne-a dat o grămadă de răspunsuri şi niciunul. Cea Care îşi Aminteşte crede că argintia e mai dependentă decât recunoaşte de ajutorul capricios al oamenilor. După cum v-am spus, asta ţine de ceea ce este. Ea ne tot spune că e dragon. Noi ştim că nu e.

– Nu e? tună îngrozit Sessurea. Atunci ce e?

– Ce importanţă are? gemu Shreever. De ce nu poate pur şi simplu să ne ajute, aşa cum a spus?

Maulkin vorbi pe ton liniştitor, dar cuvintele lui erau neliniştitoare.

– Ca să ne-ajute, trebuie să ceară ajutorul oamenilor. Fiindcă susţine că e dragon întru totul, cred că nu se poate umili rugându-i. Maulkin continuă să vorbească fără grabă. Înainte de a ne putea ajuta pe noi, trebuie să accepte că e ceea ce este. Cea Care îşi Aminteşte o îndeamnă s-o facă. Ea, Cea Care îşi Aminteşte, ştie multe de la un două-picioare de pe corabie. Se numeşte Wintrow, a ajutat-o să scape de ceilalţi. Când l-a atins, l-a cunoscut. El ştie totul despre corabie, dar Cea Care îşi Aminteşte nu i-a înţeles pe deplin gândurile la timp. Acum începe să pună totul cap la cap. Încercăm să trezim cealaltă parte a corăbiei, să-i dăm putere să revină la suprafaţă. Merge greu, e nevoie de timp ca să îmboldeşti o creatură ca ea. E deopotrivă slăbită şi şovăielnică. Dar in ultima vreme a început să se agite. S-ar putea s-o convingem.

*

Kennit echilibră tava într-o mână şi răsuci cheia în lacăt cu cealaltă. Nu era simplu, pentru că un tremur uşor îl făcea neîndemânatic. De când intrase ultima oară în cabina aia trecuseră o noapte şi o zi. De atunci nu dormise şi abia dacă se atinsese de mâncare. Se ferise s-ajungă pe puntea proră şi să dea ochii cu galionul, se ferise de Etta şi de Wintrow. Nu izbutea să-şi amintească în totalitate ce făcuse în orele scurse între timp. Îşi petrecuse câteva pe greement. Sorcor îi adusese de curând un picior de lemn cu un canal pe suprafaţa de dedesubt. Îi pusese pe de-a-ntregul la încercare pentru prima oară şi fusese încântat. Din cuibul ciorii îşi cuprinsese cu privirea întregul domeniu. Şerpii se zbenguiau în valurile înspumate din jurul corăbiei mânate cu iuţeală de vânt. Cu acel vânt în faţă, Kennit visase, savurând în repetate rânduri timpul petrecut singur cu Althea Vestrit. Nu doar disciplina şi răbdarea îl ţinuseră departe de ea. Aşteptarea în sine era o plăcere. Aşteptase până ce fluxul pasiunii îşi atinsese cel mai înalt punct înainte de a se duce iarăşi acolo. Acum stătea în faţa uşii ei tremurând de dorinţă.

Avea s-o ia iarăşi? Încă nu se hotărâse. Dacă era destul de trează ca să-l învinuiască, avea de gând să nege totul. Avea să fie atât de binevoitor, atât de preocupat de temerile ei!

Era atâta putere în controlarea realităţii altora! Până atunci nu-şi mai dăduse niciodată seama de asta.

– Ce coşmar îngrozitor! şopti cu falsă compătimire şi simţi cum prinde să zâmbească fără voie.

Îşi destinse faţa şi se strădui să se calmeze. După câteva răsuflări adânci, deschise uşa şi pătrunse în semiîntuneric.

Înăuntru, lumina tot mai palidă a după-amiezii de iarnă era neclară. Ghemuită pe pat, sub pături, Althea dormea adânc. În cabina mică, duhoarea acidă a vomei îngroşa aerul. Kennit se sprijini în cârjă şi închise uşa, strâmbând din nas din pricina mirosului. Aşa n-avea să meargă; mirosul îi tăia orice chef. Strica totul. Ar fi trebuit să-i dea Altheei încă o doză de mac cu mătrăgună şi să trimită musul să cureţe temeinic cabina în timp ce ea dormea. Cu amară dezamăgire, puse tava pe masă. Întreaga greutate a Altheei îl izbi între umeri. Kennit căzu şi tava, cârja, mâncarea, totul căzu odată cu el, într-o harababură zăngănitoare.

Capul i se pocni de marginea mesei. Mâinile Altheei i se încleştară de gât. El se răsuci, apăsându-şi cu putere bărbia în piept ca s-o împiedice să-l stranguleze. Ea avea un genunchi proptit în şalele lui şi, când el se rostogoli, căzu împreună cu el. Mişcările ei erau lente, drogurile îi încetineau reacţiile. Dacă lui nu i-ar fi lipsit un picior, ea n-ar fi avut nicio şansă de izbândă. Aşa cum stăteau lucrurile, izbuti s-o prindă pentru o clipă de încheietura mâinii înainte ca ea să se smucească, îndepărtându-se. Althea se ridică repede în picioare, gâfâind, clătinându-se şi dând înapoi în cabina mică în timp ce el se sălta într-un genunchi şi în mâini. Ochii ei erau imenşi şi negri. Cârja lui căzuse mai departe decât putea ajunge cu mâinile. Se târî încetul cu încetul spre ea.

– Nemernicule! strigă Althea, gâfâind întretăiat. Fiară fără inimă!

El se prefăcu uluit.

– Althea, ce te-a apucat?

– M-ai siluit, scrâşni vocea ei răguşită. Pe urmă îşi înălţă cuvintele într-un urlet, fără să-i pese cine ar fi putut s-o audă: M-ai siluit! Mi-ai ucis echipajul şi mi-ai ars corabia! L-ai omorât pe Brashen! Ai întemniţat-o pe *Vivacia*! Tu eşti vinovat pentru toate!

– Vorbeşti fără sens. Draga mea, mintea ta e zdruncinată. Linişte-te. Doar nu vrei să te

faci de râs în faţa întregului echipaj!

O văzu căutând din priviri o armă. Nu-şi dăduse seama cât de primejdioasă poate fi. În ciuda rămăşiţelor de drog cu care se lupta, muşchii i se încordau convulsiv. Recunoştea privirea omului gata să ucidă; o văzuse de multe ori când se uitase în oglindă. Kennit se întinse după cârjă, dar, o clipă mai târziu, Althea nu se năpusti spre el, ci spre uşă. Trase de zăvor cu stângăcie, apoi deschise uşa dintr-o smucitură şi se izbi de toc când ieşi împleticindu-se. O văzu dând peste peretele opus, regăsindu-şi echilibrul şi clătinându-se în timp ce urca pe scara de tambuchi.

Galionul. Încerca s-ajungă la galion. Kennit îşi potrivi cârja sub braţ, se prinse de marginea mesei şi se ridică în picioare. Althea urma să aibă o surpriză dacă izbutea s-ajungă pe puntea proră. N-avea să găsească nicio *Vivacia* pe care s-o implore s-o ajute. Se simţea ispitit s-o lase să se ducă, dar nu era bine să facă scandal şi să aiureze în prezenţa echipajului. Dacă o auzeau Wintrow sau Etta?

Ajunse la uşă şi se uită afară. Althea se mişca mai încet. Se sprijinea de perete şi se încăpăţâna să înainteze împleticindu-se. Părul negru îi atârna pe faţă ca o perdea molatică. Era îmbrăcată în hainele lui Wintrow, acum murdare de mâncare şi de vomă. Probabil că se trezise, se îmbrăcase şi se ghemuise în pat, în aşteptarea lui. Bun plan, pentru cât mac îi dăduse. Aproape c-o admira. Trebuia să-i pună mai mult în vin.

În cadrul uşii din celălalt capăt al culoarului apăru silueta unui om din echipaj. Kennit îşi înălţă glasul ca să-i dea un ordin.

– Opreşte-o! Adu-o înapoi, în cabina ei. Nu se simte bine. M-a atacat.

Necunoscutul înaintă vreo doi paşi pe culoarul întunecos şi Kennit văzu pe neaşteptate ce greşeală făcuse. Era Wintrow.

– Mătuşă Althea? întrebă băiatul, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Îi oferi braţul ca sprijin, dar ea nu-l luă în seamă. Kennit se îndoia că îl recunoscuse. În schimb, Althea întinse o mână tremurătoare ca s-arate spre el.

– M-a siluit!

Îşi dădu capul pe spate ca să se uite la Wintrow prin părul ei murdar.

– Şi corabia mea e închisă în adânc, în beznă. Sunt drogată. Sunt bolnavă. Ajută-mă. Ajut-o.

Cuvintele i se revărsară luându-i cu ele puterea. Se încovoie şi începu s-alunece în josul peretelui de care se lipise, în timp ce Wintrow o privea încremenit de groază. Capul ei se clătina ca al unei pisici otrăvite. Spre disperarea lui Kennit, apăruse încă un pirat. Apoi, cel mai rău şi mai rău, auzi în spatele lui vocea Ettei.

– Ce-a zis căţeaua aia? întrebă ea, furioasă.

Kennit se grăbi să se întoarcă spre ea.

– E bolnavă. Vorbeşte aiurea. Se pare că pierderea oamenilor ei i-a tulburat mintea.

Etta făcu ochii foarte mari.

– Kennit, sângerezi! exclamă, speriată.

El îşi duse mâna la frunte şi apoi şi-o retrase cu degetele stacojii. Se lovise la cap mai tare decât crezuse.

– Nu e nimic. O să-mi treacă. Se adună şi vorbi poruncitor, cu o voce în care se simţea totodată îngrijorarea: Wintrow, fii prudent, dar blând cu ea. Nu ştie ce spune. La vederea lui *Paragon* arzând şi-a pierdut minţile.

– Sunt destul de zdravănă la minte, ticălos siluitor şi ucigaş! mârâi Althea.

Cuvintele i se amestecau. Se zvârcoli, încercând să se ridice.

– Mătuşă Althea!

Wintrow era şocat. Kennit îi vedea groaza pe chip. Băiatul se ghemui şi o ajută pe femeie să se ridice.

– Trebuie să te odihneşti, o sfătui cu milă. Ai avut un şoc cumplit.

Ea se prinse de umerii lui şi îl privi ca pe o insectă. El o fixă consternat. Lăsând deoparte expresia feţei, semănau foarte mult. Îi aminteau lui Kennit de reprezentările lui Sa de pe monedele străvechi, bărbat şi femeie faţă în faţă. Pe urmă Althea se întoarse ca să-l privească pe el cu dezgust. O văzu hotărându-se să se năpustească şi se pregăti să-i ţină piept. Credea că se poate feri de atacul ei confuz, dar nici măcar nu avu nevoie să încerce. Cu un strigăt furios, Etta sări în faţa lui.

Curva era mai voinică decât Althea, mai agilă şi mai învăţată cu încăierările. O trânti pe femeia din Bingtown fără efort, o încălecă şi o ţintui pe punte. Furioasă, Althea scoase un urlet puternic şi se zbătu, dar Etta o ţinea locului cu uşurinţă.

– Taci! zbieră curva. Închide-ţi gura aia mincinoasă! Nu ştiu de ce s-a ostenit Kennit să

salveze viaţa ta bună de nimic. Taci, sau îţi sparg dinţii!

Kennit se uita cu o fascinaţie a groazei. Mai văzuse femei bătându-se; în Divvytown era ceva obişnuit, deloc ieşit din comun, însă lui i se păruse întotdeauna un spectacol dezgustător. Cumva, se simţea umilit.

– Etta, ridică-te. Wintrow, du-o pe Althea înapoi în cabina ei, porunci.

Althea îşi bolborosi cuvintele de sub greutatea Ettei.

– Eu sunt o căţea? El m-a siluit. Aici, pe corabia familiei mele! Şi tu, o femeie, îl aperi? Îşi roti capul şi se uită cu sălbăticie în sus, la Wintrow: Ne-a îngropat corabia! Cum e cu putinţă să te uiţi la el fără să-ţi dai seama ce e? Cum poţi fi atât de idiot?

– Taci! Taci!

Vocea Ettei urcă, devenind isterică. O plesni pe Althea, şi lovitura cu palma deschisă răsună în culoarul de sub tambuchi.

– Etta! Am spus să-ncetezi! strigă Kennit, îngrozit.

O prinse pe curvă de încheietura braţului ridicat şi încercă s-o tragă de pe Althea. Însă Etta o lovi cu mâna cealaltă, apoi, spre deplina năucire a lui Kennit, izbucni în lacrimi. El îşi ridică privirea şi dădu cu ochii de-o jumătate de duzină de năieri îngrămădiţi în capătul culoarului, holbându-se la întregul spectacol cu gura căscată de uimire.

– Despărţiţi-le! se răsti.

În cele din urmă, câţiva se apropiară ca să-i îndeplinească porunca. Wintrow o luă pe Etta de braţ şi o trase de pe Althea. Printr-o minune, ea nu i se împotrivi, ci îi îngădui s-o îndepărteze.

– Du-o pe Etta în cabina mea până se liniştеşte, îi ceru Kennit lui Wintrow. Voi, ceilalţi, duceţi-o pe Althea înapoi, în cabina ei şi încuiaţi uşa.

Scurta luptă cu Etta o lăsase pe Althea fără puterea de a se mai împotrivi. Avea ochii deschişi, dar capul i se bălăbănea când doi oameni o ridicară în picioare.

– O... să... te... omor, făgădui gâfâind, când o târârăpe lângă el.

Şi chiar avea de gând.

Kennit îşi scoase batista din buzunar şi îşi tamponă fruntea. Sângele de pe pânză era mai întunecat la culoare; începea să se închege pe tăietură. Probabil că arăta groaznic. O confruntare cu Etta nu-l atrăgea, dar n-avea cum s-o ocolească. Nu putea umbla pe corabie cu sângele picurându-i pe faţă şi cu pete de mâncare presărate pe haine. Când se întoarseră cei care o încu- iaseră pe Althea, izbuti să afişeze un zâmbet prefăcut.

– Femeile. Pur şi simplu, nu-şi găsesc locul pe o corabie.

Unul dintre oamenii lui îi răspunse cu un surâs larg, dar ceilalţi păreau stânjeniţi. Nu era bine. Oare echipajul o îndrăgea pe Etta chiar atât de mult? Trebuia să facă neapărat ceva ca să schimbe întreaga situaţie. Cum se ajunsese la o asemenea harababură? Îşi îndreptă haina mototolită şi îşi scuturâ mâncarea de pe mânecă.

– Căp’tane Kennit?

Îşi ridică nervos privirea şi văzu un alt năier fâstâcit.

– Ce mai e? se răsti.

Omul îşi umezi buzele.

– Corabia, căp’tane. Galionul. Spune că vrea să te vadă. Năierul înghiţi în sec şi continuă. A zis: "Spune-i să vină imediat. Acum!“ Nu vreau să fiu lipsit de respect, căp’tane, da’ chiar aşa a zis.

– Serios? Kennit izbuti să răspundă cu răceală şi amuzament. Ei, poţi să-i spui, fără lipsă de respect, că acum căpitanul trebuie să rezolve altceva, dar o să vină la ea îndată ce o să fie posibil.

– Căp’tane!

Năierul bâjbâia în căutarea cuvintelor potrivite pentru un protest disperat. Kennit îl săgetă cu o privire rece. El se dădu bătut.

– Da, căp’tane.

Plecă târându-şi picioarele.

Kennit nu-l invidia pentru însărcinarea cu care se alesese, dar nu putea să i se înfăţişeze galionului arătând cum arăta şi cu atât mai mult nu putea să lase un năier oarecare să-l vadă grăbindu-se să răspundă la chemarea corăbiei. Îşi ridică o mână să-şi netezească mustaţa.

– Încet. Calm. Ordonat. Ia din nou totul sub control, se sfătui singur.

Însă, de la încheietura propriei mâini, o voce firavă ripostă batjocoritoare:

– Repede. În neorânduială. Totul se face zob. În cele din urmă, dragul meu domn, n-o să mai ai control nici asupra ta. Nu mai mult decât a avut Igrot când şi-a găsit sfârşitul în mâinile tale. Căci, micuţule Kennit, când ai devenit tu bestia, te-ai condamnat să ai parte de sfârşitul

bestiei.

*

– Etta, Etta, te rog.

Wintrow o implora neajutorat, cu inima frântă. Ar fi trebuit s-o îngrijească pe Althea. Părea şi bolnavă, şi cu mintea zdruncinată, dar cum ar fi putut s-o lase pe Etta aşa? Ea nu-i dădea atenţie. Plângea cu faţa în perne, de parcă nu s-ar fi putut opri. Wintrow nu mai văzuse pe nimeni plângând astfel. În hohotele care-i tăiau răsuflarea se simţea o violenţă cumplită, de parcă trupul ei ar fi vrut să se purifice de toată amărăciunea, însă nefericirea pătrunsese prea adânc ca să mai poată fi stinsă cu lacrimi.

– Etta, te rog, Etta, încercă el încă o dată.

Ea nici măcar nu părea să-l audă. Wintrow o bătu cu sfială pe spate. Îşi amintea, neclar, că mama lui făcea aşa când Malta era atât de afundată în propria supărare, încât nu se putea domoli singură.

– Haide, haide, spuse apoi cu voce liniştitoare. S-a terminat. S-a terminat totul.

Îşi mişca mâna pe un cerc mic, alinător.

Ea răsuflă adânc.

– S-a terminat totul, confirmă apoi şi reîncepu să plângă.

Era ceva atât de neobişnuit pentru Etta, încât Wintrow avea impresia că-ncearcă să liniştească o străină. Purtarea ei era la fel de neînţeles ca a Altheei.

Scena de mai înainte fusese oribilă; cu mătuşa lui ceva era profund în neregulă şi trebuia să stea de vorbă cu ea, indiferent ce-ar fi ordonat Kennit. Învinuirea nebunească de siluire şi cuvintele stranii despre o corabie îngropată îl făceau să se teamă peste măsură pentru sănătatea minţii ei. N-ar fi trebuit să-l lase pe Kennit să-l împiedice s-o vadă. Izolarea nu o alinase, ci o lăsase pradă durerii ei. Cum putuse fi atât de prost?

Însă Etta continua să plângă şi n-o putea lăsa singură. De ce îi făcuseră Ettei atât de mult rău cuvintele nebuneşti ale Altheei? Pe urmă răspunsul îi veni în minte: era grea. Femeile se purtau întotdeauna bizar când erau grele. Se simţi atât de uşurat, încât aproape că-l cuprinse ameţeala. O cuprinse cu braţul şi îi vorbi la ureche.

– E totul bine, Etta. Plângi până te linişteşti. Furtunile astea de sentimente sunt de aşteptat în starea ta.

Ea se săltă brusc în capul oaselor, cu faţa marmorată în roşu şi alb şi cu obrajii lucindu-i, mânjiţi de lacrimi. Pe urmă se răsuci. El îi văzu pumnul încleştat năpustindu-se şi nu lipsi mult ca să se ferească de lovitură. Etta îl pocni în vârful bărbiei, făcându-l să-şi izbească dinţii cu un clănţănit şi să vadă stele verzi. Se trase înapoi, pe urmă se ridică ducându-şi o mână la falcă.

– Pentru ce-a fost asta? întrebă, şocat.

– Pentru că eşti prost. Pentru că eşti orb, aşa cum se spune că sunt numai femeile. Eşti un idiot, Wintrow Vestrit! Habar n-am de ce mi-am pierdut timpul cu tine. Ştii atât de multe, dar nu înveţi absolut nimic. Nimic!

Faţa i se încreţi iarăşi. Şi-o sprijini pe genunchi şi începu să se legene înainte şi înapoi, ca un copil nefericit.

– Cum am putut fi atât de proastă? gemu ea.

Îşi îndreptă spatele şi întinse mâna spre el.

Şovăind, Wintrow se aşeză pe pat, lângă ea. Când încercă s-o bată pe umăr, ea îi căzu în schimb în braţe. Îşi sprijini fruntea de umărul lui şi reîncepu să plângă, cu umerii zguduindu-se. El o susţinu, mai întâi cu delicateţe, apoi mai ferm. Nu mai ţinuse niciodată o femeie în braţe.

– Etta, spuse cu blândeţe. Etta, draga mea.

Îndrăzni să-i mângâie părul strălucitor.

Uşa se deschise. Wintrow tresări, dar nu-i dădu drumul. N-avea nici de ce să se ruşineze, nici de ce să se simtă vinovat.

– Etta nu e ea însăşi, se grăbi să-i spună lui Kennit.

– Într-adevăr. M-aş simţi uşurat dacă oricine ar fi ea acum s-ar purta mai bine decât adevărata Etta, ripostă el cu grosolănie. S-a încăierat pe coridor ca o vagaboandă ordinară.

Fiindcă Etta nu-şi săltă capul de pe umărul lui Wintrow, Kennit continuă, muşcător:

– Sper că nu v-am întrerupt. Un mic amănunt, ca faţa mea sângerândă sau ca hainele mele murdărite, nu trebuie să vă mâhnească pe niciunul.

Uluindu-l pe Wintrow, Etta îşi săltă încet capul. Se uită la Kennit de parcă nu l-ar mai fi

văzut niciodată. Ceva se petrecu între ei în timpul acelei priviri, ceva de nepătruns pentru Wintrow.

– Am terminat, spuse ea, zdrobită. Mă ridic şi mă duc să caut...

– Nu te osteni, mârâi Kennit, în timp ce ea se sălta în picioare. Pot să am singur grijă de mine. Tu, du-te la Jola. Spune-i să-i facă semn căpitanului Sorcor, ca să trimită o barcă pentru tine. Cred c-o să fie mai bine să stai o vreme la bordul *Mariettei.*

Wintrow se aştepta să urmeze o răbufnire, dar Etta păstră tăcerea. Părea schimbată. Îşi dădu încetul cu încetul seama care era schimbarea. De obicei, când se uita la Kennit, ochii îi străluceau şi o învăluia o lumină a dragostei. Acum se holba la el şi arăta de parcă viaţa i s-ar fi scurs, stoarsă din ea. Când vorbi, capitularea era deplină.

– Ai dreptate. Da. Aşa ar fi mai bine.

Îşi ridică mâinile şi îşi frecă faţa de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis îndelungat. Pe urmă, fără niciun alt cuvânt şi nicio altă privire, ieşi din cabină.

Wintrow se uită lung în urma ei. Aşa ceva nu era cu putinţă. Totul i se părea fără sens.

– Ei? întrebă apoi Kennit cu voce de gheaţă.

Ochii lui albaştri îl măsurară pe Wintrow din cap până-n picioare.

Băiatul se ridică de pe pat. Avea gura uscată.

– Căp’tane, nu cred c-ar trebui s-o trimiţi pe Etta de-aici, nici măcar pentru a fi în siguranţă. În schimb ar trebui s-o debarci pe Althea cât mai curând cu putinţă. Mintea ei e tulburată. Te rog, căp’tane, ai milă de biata femeie şi lasă-mă s-o trimit acasă. Suntem la numai câteva zile distanţă de Diwytown. Pot să-i plătesc drumul până acasă pe una dintre corăbiile negustorilor care vin acolo. Cu cât pleacă mai repede, cu atât e mai bine pentru noi toţi.

– Serios? întrebă sec Kennit. Şi ce te face să crezi că ai vreun cuvânt de spus despre ceea ce-o să fac eu cu Althea?

Wintrow amuţi, încremenind la auzul cuvintelor lui Kennit.

– Ea mea, Wintrow. Fac ce vreau cu ea. Kennit îi întoarse spatele şi începu să se dezbrace. Acum, adu-mi o cămaşă. E tot ce-ţi cer deocamdată. Nu să te gândeşti, nu să iei hotărâri, nici măcar să implori. Adu-mi o cămaşă curată şi pregăteşte-mi o pereche de pantaloni. Şi găseşte ceva cu care să-mi curăţ tăietura asta.

Kennit vorbea descheindu-şi cămaşa murdară. Haina îi era deja pe podea. Fără să se gândească la ceea ce făcea, Wintrow se puse în mişcare ca să-i îndeplinească poruncile. Furia îl străbatea spulberându-i toate gândurile. Scoase haine curate, apoi găsi o bucată de pânză şi apă rece pentru tăietura lui Kennit. Era mică şi deja se închisese. Piratul îşi şterse sângele de pe frunte, apoi azvârli cârpa pe podea cu dispreţ. Wintrow o ridică în tăcere. Când se îndreptă din nou spre lighean îşi regăsi controlul şi vorbi iarăşi.

– Căp’tane, nu e momentul potrivit s-o trimiţi pe Etta pe altă corabie. Ar trebui să fie aici. Cu tine.

– Eu cred că nu, sublinie Kennit alene. Îşi întinse mâinile ca să-i încheie Wintrow manşetele. O prefer pe Althea. Am de gând s-o păstrez. Wintrow. Ai face bine să te obişnuieşti cu ideea.

Wintrow era îngrozit.

– O ţii pe Althea aici împotriva voinţei ei, iar pe Etta o surghiuneşti pe corabia lui Sorcor?

– N-o să fie împotriva voinţei ei, dacă asta te frământă. Mătuşa ta a spus deja că mă consideră un bărbat atrăgător. Cu timpul, o să-şi accepte rolul alături de mine. Mica... întâmplare de azi a fost o aberaţie. Pur şi simplu, are nevoie de mai mult timp ca să se odihnească şi să se deprindă cu schimbările din viaţa ei. Nu e nevoie să-ţi faci griji pentru ea.

– O s-o văd. O să vorbesc... Ce-a fost asta?

Wintrow îşi înălţă capul.

– N-am auzit nimic, răspunse Kennit, dispreţuitor. Poate ar trebui să i te alături Ettei la bordul *Mariettei* până când...

De data asta se opri el în mijlocul unei fraze. Făcu ochii mari.

– Ai simţit şi tu, spuse Wintrow acuzator. O luptă. Chiar înăuntrul corăbiei.

– N-am simţit aşa ceva! negă Kennit cu aprindere.

– Se-ntâmplă ceva, spuse Wintrow.

Fulger îl deprinsese să se teamă de legătura cu ea. Acum simţea legătura aia învolburându-se şi răvăşindu-se, dar se temea totuşi să se întindă către corabie.

– Nu simt nimic, răspunse dispreţuitor piratul. E doar imaginaţia ta.

– Kennit! Kennit!

Strigătul se prelungi, ameninţător prin vigoarea sa. Wintrow îşi simţi părul de pe ceafă

zburlindu-i-se.

Kennit se grăbi să-şi îmbrace haina şi îşi îndreptă gulerul şi manşetele.

– Cred că trebuie să merg să văd despre ce e vorba, spuse, şi Wintrow putu să-şi dea seama că nepăsarea lui era prefăcută. Îmi imaginez că mica sfadă de pe coridor a supărat-o.

Wintrow nu-i răspunse, îi deschise doar uşa. Piratul ieşi în grabă pe lângă el. Wintrow îl urmă mergând mult mai încet. Când trecu pe lângă uşa Altheei, auzi murmurul unei voci. Se opri să asculte, cu urechea lângă tocul uşii. Sărmana femeie vorbea singură, atât de repede şi cu voce atât de scăzută, încât el nu izbuti să desluşească niciun cuvânt.

– Althea?

Încercă uşa, dar avea un lacăt solid. Rămase o clipă locului, nehotărât, apoi se grăbi pe urmele lui Kennit.

Era aproape lângă uşă când Etta intră pe coridor. Mergea foarte dreaptă şi ţeapănă, iar pe faţă nu i se putea citi nimic. Wintrow îşi ridică privirea ca să-i întâlnească ochii.

– Te simţi bine? o întrebă.

– Bineînţeles că nu. Vocea Ettei era blândă şi plată. Sorcor a trimis o barcă. Trebuie să-mi adun câteva lucruri.

– Etta, am vorbit cu Kennit. L-am rugat să nu te trimită de-aici.

Ea păru să se piardă în neclintire. Vocea îi veni de foarte departe.

– Presupun că mi-ai vrut binele.

– Etta, ar trebui să-i spui că eşti grea. Ar putea schimba totul.

– Să schimbe totul? Zâmbetul ei părea firav. Oh, Wintrow, Kennit a schimbat deja totul. Nu e nevoie să mai adaug eu ceva.

Începu să se îndepărteze. El cuteză s-o oprească prinzând-o de braţ.

– Etta, te rog. Spune-i.

Îşi încleştă fălcile ca să nu mai adauge nimic. Poate, dacă ar fi ştiut că e grea, Kennit n-ar fi dat-o deoparte ca s-o ia în schimb pe Althea. Aşa ceva putea cu siguranţă să-i atingă inima. Ce bărbat n-ar fi fost mişcat de o asemenea veste?

Etta clătină încet din cap, aproape ca şi cum i-ar fi auzit gândurile.

– Wintrow, Wintrow. Încă nu înţelegi, nu-i aşa? De ce crezi c-am fost atât de zguduită? Fiindcă sunt grea? Fiindcă ea l-a lovit pe Kennit şi lui i-a dat sângele?

Wintrow ridică din umeri neajutorat, în tăcere. Etta îşi apropie capul de al lui.

– Am vrut s-o omor. Am vrut să fac orice ar fi fost nevoie ca să tacă. Pentru că spunea adevărul, iar eu nu suportam să-l aud. Mătuşa ta nu e nebună, Wintrow. Cel puţin nu mai nebună decât devine orice altă femeie după ce e siluită. A spus adevărul.

– N-ai de unde şti.

Wintrow avea gura atât de uscată, încât abia mai putea rosti cuvintele.

Etta închise pentru o clipă ochii.

– Pentru femei, e o furie pe care nu le-o poate stârni nimic altceva. M-am uitat la Althea Vestrit şi am recunoscut-o. Am văzut-o prea des. Am simţit-o eu însămi.

Wintrow se uită la uşa încuiată. Trădarea îl năucea. Crezând-o pe Etta ar fi suferit prea mult. Se agăţă de îndoieli.

– Dar de ce nu l-ai înfruntat pe Kennit?

Ea îl privi în adâncul ochilor, răsucindu-şi capul de parcă ar fi încercat să vadă cum poate fi atât de prost.

– Wintrow, ţi-am spus. A fost destul de rău s-aud adevărul. Nu vreau să-l trăiesc. Kennit are dreptate. E mai bine să stau o vreme pe *Marietta.*

– Până când? întrebă el.

Ea înălţă ţeapănă dintr-un umăr. Strălucirea lacrimilor îi reapăru în ochi. Avea vocea încordată când spuse încet:

– S-ar putea plictisi de ea. S-ar putea să mă vrea înapoi. Îi întoarse din nou spatele. Trebuie să-mi adun lucrurile, şopti răguşită.

De data asta Wintrow o lăsă să plece.

*

Toţi se uitau la el. Kennit simţea ochii fiecărui om din echipaj urmărindu-l în timp ce se îndrepta spre proră. Nu cuteza să se grăbească. Cearta celor două femei făcuse destul rău. N-aveau să-l vadă alergând la chemarea corăbiei, oricât de mare ar fi fost urgenţa.

– Kennit!

Galionul îşi lăsă capul pe spate şi îi urlă numele.

În apa întunecoasă din spatele corăbiei, şerpii se arcuiră, ţâşnind la vedere, şi plonjară în adânc biciuind aerul cu cozile. Marea din jur clocoti, învolburată de zbuciumul corăbiei. Kennit strânse din dinţi ca să-şi păstreze faţa lipsită de expresie şi continuă să înainteze şchiopătând. Althea îi făcuse mai multe vânătăi care începeau să-l doară. Scara către puntea proră îl enervă ca de obicei şi, în tot timpul în care se strădui s-o urce, corabia îi strigă numele. Când ajunse la ea era scăldat în sudoare.

Trase aer în piept ca să-şi poată controla vocea.

– Sunt aici, corabie. Ce vrei?

Galionul se răsuci ca să-l privească, iar el icni. Ochii i se făcuseră verzi, nu de un verde şerpesc, ci de unul foarte omenesc, iar trăsăturile îşi pierduseră aerul de reptilă din ultima vreme. Nu arăta pe de-a-ntregul aşa cum arătase *Vivacia,* dar cu siguranţă nu mai era Fulger. Kennit izbuti cu greu să nu se tragă cu un pas înapoi.

– Şi eu sunt aici. Ce vreau? O vreau pe Althea Vestrit pe puntea proră. O vreau şi pe Jek, însoţitoarea ei. Şi vreau să vină *acum.*

Mintea lui Kennit era în alertă.

– Mă tem că nu e cu putinţă, Fulger, se aventură apoi să răspundă.

Folosise numele înadins şi aştepta răspunsul ei.

Corabia îl măsură cu cea mai dispreţuitoare privire pe care-o văzuse vreodată pe un chip de femeie.

– Ştii că nu sunt Fulger.

– Atunci eşti *Vivacia?* întrebă el cu toată seriozitatea.

– Sunt eu însămi, în totalitatea mea. Dacă ţii neapărat să-mi spui pe nume, spune-mi *Vivacia,* pentru că această parte a mea e completă ca scândurile din care-am fost construită. Dar nu te-am chemat ca să vorbim despre numele sau despre eul meu. Vreau să fie aduse aici Althea şi Jek. *Imediat.*

– De ce? ripostă el cu glas la fel de controlat ca al ei.

– Ca să le văd cu ochii mei. Să mă conving că nu sunt maltratate.

– Niciuna n-a fost maltratată! se indignă el.

Buzele galionului se uniră într-o linie dreaptă.

– Ştiu ce-ai făcut, spuse fără ocolişuri.

Preţ de câteva clipe, Kennit stătu în centrul unei imense neclintiri. Jur-împrejur, în toate direcţiile, se afla dezastrul. Norocul îl părăsise în cele din urmă? Făcuse până la urmă acea greşeală de neîndreptat? Trase aer în piept.

– Eşti atât de grăbită să crezi ceva atât de rău despre mine?

Vivacia îl privi cu asprime.

– Cum poţi să mă-ntrebi aşa ceva?

Nu era cu desăvârşire sigură. Kennit citi asta în răspunsul ei. Cândva ţinuse la el cu mai multă tandreţe decât Fulger. Putea trezi din nou în ea sentimentul de-atunci? Îşi plimbă alinător mâna de-a lungul copastiei.

– Pentru că tu nu vezi cu ochii, ci cu inima. Althea crede că i s-a întâmplat ceva îngrozitor. Iar tu o crezi pe ea.

Kennit făcu o pauză spectaculoasă. Îşi lăsă vocea să coboare.

– Corabie, tu mă cunoşti. Ai intrat în mintea mea. Mă cunoşti mai bine decât m-ar putea cunoaşte oricine altcineva. Mă poţi crede în stare de una ca asta? se hazardă să întrebe.

Ea nu-i răspunse direct.

– E cea mai mare nedreptate care i se poate face cuiva de parte femeiască, indiferent dacă e vorba de oameni sau de dragoni. Mă ofensează şi mă dezgustă întru totul. Dacă ai făcut aşa ceva, Kennit, nu se poate repara. Nici măcar dacă plăteşti cu viaţa.

În vocea ei era ceva mai mult decât furie omenească ţinută în frâu; era o neînduplecare rece, de reptilă. Trecea dincolo de răzbunare şi pedeapsă, ajungând la nimicire. Îi trimise un fior rece pe şira spinării. Îşi încleştă mâinile de copastie ca să nu se clatine. Vorbi apărându-se cu voce încordată.

– Te asigur că nu vreau să-i fac Altheei Vestrit niciun rău. Vătămând-o sau ofensând-o, mi-aş spulbera toate speranţele legate de ea. Răsuflă adânc, apoi se destăinui: Ca să fiu sincer, în cele câteva zile de când e la bord, am ajuns să ţin foarte mult la ea. Sentimentele pe care mi le trezeşte mă uluiesc şi mă nedumeresc. Şi nu ştiu sigur cum să le fac faţă.

Măcar ultimele cuvinte vibrau de sinceritate.

Urmă o tăcere îndelungată. Apoi corabia întrebă, cu voce scăzută:

– Şi cu Etta cum rămâne?

Cine avea mai multă putere în corabie, Fulger sau *Vivacia*? Etta păruse să fie pe placul lui

Fulger; *Vivacia* nu ascunsese niciodată gelozia pe care i-o stârnea.

– Inima mea e sfâşiată, recunoscu piratul. Etta mi-a fost alături vreme îndelungată. Am văzut-o schimbându-se, ajungând mai presus de curva de rând pe care-am salvat-o din lupanarul lui Bettel. S-a depăşit pe sine însăşi în multe privinţe, dar nu se poate compara cu Althea. Se întrerupse ca să ofteze uşor. Althea e întru totul alt soi de femeie. Obârşia şi educaţia primită i se simt în fiecare mişcare. Însă e de o abilitate care o face foarte atrăgătoare. Seamănă mai mult... cu tine. Şi mărturisesc că mă atrage şi fiindcă e într-o atât de mare măsură o parte din tine. Aceeaşi familie care te-a modelat pe tine i-a dat naştere ei. Să fiu, cu ea înseamnă, într-un anumit fel, să fiu cu tine.

Spera că asta o s-o flateze. Rămase în aşteptare, ţinându-şi răsuflarea.

În jurul lor se înstăpânea noaptea. Şerpii deveneau sunete fără trup, cântecul straniu li se contopea cu clipocelile întâmplătoare ale apei stârnite de mişcările lor. Când se întunecă de-a binelea, străfulgerările lucioaselor lor trupuri solzoase prinseră să lumineze apa din preajma corăbiei.

– L-ai omorât pe *Paragon,* spuse ea cu glas scăzut. Asta ştiu. Fulger a văzut. Am amintirile ei.

El clătină din cap.

– Pe *Paragon* l-am ajutat să moară. Asta voia. A încercat de multe ori să-şi curme viaţa de unul singur. Eu doar am uşurat lucrurile.

– Brashen îmi era drag.

Vocea galionului suna înăbuşit.

– Îmi pare rău. Nu mi-am dat seama. Oricum, a fost un adevărat căpitan până în ultima clipă. A refuzat să părăsească vasul.

În glasul lui Kennit se simţeau admiraţia şi regretul. Continuă cu voce mai joasă.

– Spui că ai amintirile lui Fulger. Îţi aminteşti aşadar că ea a vrut să moară Althea. Eu am refuzat. Ce-şi aminteşte despre "siluire"?

Rosti ultimul cuvânt cu greu, ca şi când n-ar fi vrut să-i atingă buzele.

– Nimic, recunoscu corabia. N-a vrut să-şi atingă mintea de a Altheei. Dar ştiu ce-şi aminteşte Althea.

Uşurarea puse bunătate în vocea lui Kennit.

– Iar Althea îşi aminteşte un coşmar, un vis zămislit de siropul de mac, nu o realitate. Astfel de vise sunt deosebit de limpezi, de vii. N-o pot învinui, aşa cum nu te pot învinui nici pe tine, fiindcă luaţi coşmarul drept fapt real. Mă învinuiesc pe mine. N-ar fi trebuit să-i dau sirop de mac. N-am vrut să-i fac rău, doar s-o ajut să se odihnească şi să-i las timp să-şi aline suferinţa după tragedia care i-a schimbat viaţa.

– Kennit, Kennit, izbucni corabia cu durere în glas. Am ajuns să te îndrăgesc. Mă doare şi numai dacă-ncerc să cred aşa ceva despre tine. Să admit că ai făcut ceva atât de oribil înseamnă să admit şi că tot ce-am crezut despre tine a fost doar o amăgire. Dacă e adevărat, toate adevărurile care-au existat vreodată între noi doi se preschimbă în minciuni. Vocea îi scăzu până la o şoaptă. Te rog, te rog, spune-mi că Althea se înşală. Spune-mi că tu nu poţi face nicidecum ceva atât de odios.

Când cineva doreşte cu destulă putere să creadă ceva, acel ceva devine o realitate.

– O să-ţi înfăţişez dovada mea. O să cer să-ţi fie aduse Althea şi Jek. O să vezi cu ochii tăi că, de când se află în grija mea, nu li s-a făcut niciun rău. Althea s-ar putea să aibă câteva vânătăi, dar, chicoti el luându-se singur în râs, mai puţine decât mi-a tăcut ea mie. Nu e o femeie voinică, dar e aprigă.

Galionul zâmbi uşor.

– Aşa este. Aşa a fost întotdeauna. O s-o aduci aici?

– Imediat, făgădui el.

Întoarse capul exact când Wintrow punea piciorul pe puntea proră. Îi văzu faţa în timp ce arunca o primă privire către galionul preschimbat. Ochii lui negri, atât de posomorâţi cu o clipă mai înainte, scânteiară. Viaţa îi reveni pe chip, inundând-o de parcă ar fi fost o statuie care se însufleţea. Îşi grăbi paşii, nerăbdător. Clătinându-se pe picioare, Kennit trecu între el şi galion.

Nu mergea aşa. Corabia îi aparţinea; nu-l putea lăsa pe Wintrow să reînceapă s-o revendice.

Se grăbi să scoată din buzunar un inel cu chei.

– Ţine, flăcăule! strigă, aruncându-i-l.

Cheile străluciră fulgerător în lumina felinarului corăbiei înainte de a le prinde Wintrow. Când băiatul întâlni ochii piratului, bucuria aprinsă într-ai lui la vederea *Vivaciei* păli. Aruncă o

privire ciudat de cercetătoare către Kennit, care o descifră cu uşurinţă. Wintrow se întreba cui să-i dea crezare. Piratul îşi alungă îngrijorarea cu o ridicare din umeri. Dacă se întreba însemna că nu ştie. Continua să aibă noroc. Îl scrută pe băiat la adăpostul întunericului. Cu o strângere de inimă, se întrebă dacă, neavând de ales, s-ar fi putut despărţi de el. Ideea îl îngrozi. Dar, dacă Wintrow îl silea, trebuia s-o facă astfel încât nici să nu-şi pună pe fugă norocul, nici să nu-şi înstrăineze echipajul. Băiatul şi-ar fi putut găsi sfârşitul slujindu-l pe el cu dăruire. S-ar fi putut aranja. Fiind de faţă, echipajul ar fi putut găsi devotamentul lui inspirator. Se uită la Wintrow, jelindu-l deja, apoi se întări ca să facă faţă asprimilor vieţii.

– Wintrow! exclamă cu însufleţire. După cum vezi, *Vivacia* ni s-a alăturat din nou. Doreşte s-o vadă pe mătuşa ta, Althea. Te rog, condu-le pe ea şi pe Jek pe puntea proră. Deocamdată ocupă-te tu de confortul lor. O să am eu însumi grijă să se facă schimbări în cabina Altheei, ca să le poată găzdui pe amândouă. Kennit se întoarse din nou spre galion, dar vorbi în aceeaşi măsură şi pentru Wintrow. O să fac tot ce pot ca să se simtă în largul lor. În zilele care vor urma, o să vezi că aici nu sunt prizoniere, ci oaspeţi onoraţi.

*

Wintrow bănui c-o face din laşitate, însă se duse mai întâi s-o elibereze pe Jek din lanţuri.

– *Vivacia* vă vrea pe tine şi pe Althea pe puntea proră, începu el, dar, înainte de a apuca să-i dea mai multe lămuriri, femeia blondă îi smulse cheile din mână şi descuie lacătul.

Odată liberă, se săltă în picioare şi se uită în jos, la el, cu ochi albaştri şi reci. Veninul de şarpe îi mistuise hainele, dezgolindu-i pielea opărită. În ciuda rănilor, era o femeie puternică, înspăimântătoare.

– Unde e Althea? întrebă.

Străbătu corabia în urma lui şi îl împinse într-o parte când ajunseră la uşă. Descuie lacătul şi deschise uşa, fiind imediat atacată de Althea. Umărul mătuşii lui o izbi pe femeia înaltă în osul pieptului.

– Althea! exclamă Jek, cuprinzând-o cu braţele şi oprindu-i mâinile care se agitau nebuneşte. Sunt eu, sunt Jek. Potoleşte-te!

O clipă mai târziu, Althea încetă să se mai zvârcolească. Îşi dădu capul pe spate ca să se uite la Jek. Avea părul zbârlit şi ochii măriţi, ca două hăuri negre. Răsuflarea îi duhnea a vomă.

– Trebuie să-l omor, spuse scrâşnind din dinţi.

Capul i se bălăbănea. Se agăţă de umărul prietenei sale.

– Făgăduieşte-mi că m-ajuţi să-l omor.

– Althea, ce e cu tine? Jek îi aruncă lui Wintrow o privire furioasă. Ce i-au făcut?

– M-a siluit, bolborosi Althea. Kennit m-a siluit. A tot venit în cabina mea, prefăcându-se plin de bunătate şi sărutându-mă, şi pe urmă... Şi corabia mea, îmi ţine corabia jos, dedesubt, unde nu vede nimic şi nu simte vântul...

Îngrozită de vorbele fără şir ale Altheei, Jek se uită la Wintrow peste capul ei aplecat.

– Acum o să-ţi fie bine, zise cu voce slabă.

În ochi i se citea nesiguranţa.

– *Vivacia* a întrebat de tine chiar acum, se grăbi Wintrow să spună. Nu-i trecea prin minte nimic mai liniştitor. Vrea să mergi imediat la ea.

– Corabia mea.

Althea scoase un mic suspin. Se eliberă din îmbrăţişarea lui Jek clătinându-se şi, cu trupul şui, o porni pe coridor.

– Ce e cu ea? îl întrebă Jek pe Wintrow.

Avea în ochi o furie rece.

– Prea mult suc de mac, o lămuri el, apoi descoperi că vorbeşte singur.

Jek plecase în grabă după Althea.

*

Puntea proră nu mai fusese niciodată atât de departe. Althea mergea ca într-un vis. În faţa ei, aerul era îngheţat, dar ceda prea uşor când înainta. Îşi croia cu forţa drum pe coridor, cu un umăr sprijinit de perete. Când ajunse sus, în aer liber, văzu puntea întinzându-i-se înainte pe mai multe leghe. Cuteză să o înfrunte.

Pe urmă, Jek îi apăru alături şi o prinse de braţ. Fără niciun cuvânt, Althea se sprijini de ea şi începu să micşoreze distanţa pas cu pas.

Simţi în ochi usturimea lacrimilor. Avea senzaţia că merge prin timp în aceeaşi măsură în

care străbate o distanţă. Se îndepărta în sfârşit de hotărârile ei prosteşti, îndreptându-se spre locul unde trebuia să fie. Îi pierduse pe Brashen, pe sărmanul *Paragon* şi pe toţi năierii care merseseră cu ei atât de departe. Kennit îi brutalizase trupul şi corabia ei era încă în mâinile lui, dar, cumva, dacă putea ajunge pe puntea proră să se mai uite încă o dată în ochii *Vivaciei,* putea să îndure totul. N-avea s-o doară mai puţin, suferinţa n-avea să i se împuţineze, dar în viaţa ei încă mai avea să existe ceva pentru care să merite să-şi dea silinţa să trăiască.

Kennit, fiul ăla de câine, încă mai stătea pe puntea proră. Avea neobrăzarea să se uite în jos, la ea, cu un zâmbet binevoitor. Când se apropie ea, el se îndepărtă de scară. Probabil ştia că, dacă stă prea aproape, ea o să-ncerce să-l împingă, să-l facă să-şi frângă gâtul.

– Acum mişcă-ţi celălalt picior, îi spuse încet Jek. Saltă-l pe treapta următoare.

– Ce?

Despre ce vorbea?

– Aşa, spuse Jek, şi Althea se simţi brusc ridicată şi împinsă în susul scării.

Ea bâjbâi cu mâinile şi picioarele, găsi de ce să se agaţe, şi apoi Jek o împinse fără menajamente până sus. Althea se târî pe punte în patru labe, ştiind că nu asta trebuie să facă, dar neizbutind să-şi aducă în minte un alt mod de a o scoate la capăt. Pe urmă Jek ajunse lângă ea, săltând-o în picioare.

– Dă-mi drumul, îi ceru Althea fără ocolişuri. Vreau să merg singură.

– Nu te simţi bine, spuse Kennit, compătimitor. Nu-ţi port pică pentru nimic.

– Nemernicule! se răsti ea, apoi se gândi că el venise mai aproape.

Se repezi la el, apoi îl văzu deodată acolo unde stătuse tot timpul, laşul.

– Tot o să te-omor, îi făgădui, dar altundeva, ca să nu-ţi curgă sângele pe puntea mea.

– Althea!

Vocea mult iubită era şocată şi plină de grijă pentru ea, dar în ea se mai desluşea şi altceva, pentru care nu găsea un nume. Se răsuci şi, după câteva clipe înceţoşate, o descoperi pe *Vivacia* uitându-se la ea. Ar fi trebuit să fie veselă, nu neliniştită.

– O să fie bine, îşi asigură corabia. Acum sunt aici.

Încercă s-alerge spre galion, dar se împletici. Jek reapăru lângă ea şi o ajută s-ajungă până la copastie.

– Acum sunt aici, corabie, spuse Althea, în sfârşit, după atâtea luni. Apoi: Ce ţi-a făcut? Ce ţi-a făcut el?

Era *Vivacia* şi nu era. Toate trăsăturile avuseseră parte de o schimbare subtilă. Ochii erau prea verzi, sprâncenele prea arcuite. Părul, ce semăna cu o coamă, era zbârlit în jurul feţei. Dar, lăsând toate astea deoparte, simţi ceva diferit când îşi încleştă mâinile de copastie. Cândva se potriviseră una cu alta şi se completaseră una pe alta ca două piese îmbinate dintr-un joc pentru copii. Acum se simţea de parcă ar fi strâns mâinile lui Jek sau copastia lui *Paragon.* Era *Vivacia,* dar completă fără Althea.

Însă Althea nu era completă fără ea. Locurile pe care se aşteptase să le umple corabia erau încă goale şi o dureau, iar suferinţa era mai groaznică decât fusese vreodată.

– Acum sunt una singură, confirmă corabia cu voce suavă. Amintirile familiei tale s-au contopit cu dragonul. Aşa trebuia să fie, Althea. Nu mă puteam întoarce la negarea existenţei celeilalte, nu mai mult decât putea ea cu adevărat să continue fără mine. Nu-mi porţi pică, nu-i aşa? Pentru că acum sunt întreagă?

– Dar am nevoie de tine!

Cuvintele răbufniră din Althea înainte de a se gândi la înţelesul lor. E groaznic să-ţi scape astfel un adevăr pe care în sinea ta nu l-ai recunoscut niciodată.

– Cum o să mai fiu eu însămi fără tine?

– Aşa cum ai mai fost, răspunse corabia, şi Althea auzi în cuvintele ei nu doar înţelepciunea tatălui său, ci şi o alta, mai veche.

– Dar sufăr, se auzi spunând.

Cuvintele izvorau din ea ca sângele dintr-o rană.

– O să te vindeci, o asigură *Vivacia.*

– Nu ai nevoie de mine...

Acum o ştia fără dubiu şi descoperirea o zdruncină. Străbătuse atâta drum, se străduise din răsputeri şi pierduse atât de mult doar ca să afle asta.

– Dragostea poate exista pur şi simplu, sublinie *Vivacia* cu blândeţe.

În marea de dincolo de proră, mai mulţi şerpi se săltaseră şi le priveau cu gravitate. Fie ochii încă o mai înşelau pe Althea, fie cel galben-verzui era diform.

Wintrow apăruse de undeva şi strângea copastia în mâini alături de ea.

– O, corabie, te simt frumoasă! exclamă el, iar Althea simţi o încordare stranie părăsindu-

l. Acum... continuă Wintrow, acum ai sens. Eşti completă.

– Pleacă, îi spuse clar Althea.

– Trebuie să te odihneşti, răspunse el cu delicateţe.

Mieros şi de o curtoazie găunoasă, exact ca a lui Kennit.

Althea vru să-l lovească, dar capul lui zvâcni spre spate.

– Pleacă! ţipă ea.

Lacrimi, lacrimi nefolositoare, prinseră să i se prelingă pe obraji. Unde îi dispăruse toată puterea? Se clătină când îşi dădu seama că *Vivacia* nu se întinde spre ea să-i ofere ceea ce îi lipseşte.

Corabia vorbi cu voce scăzută.

– Acum trebuie să faci singură asta pentru tine, Althea. Amândouă trebuie s-o facem pentru noi înşine.

Era ca şi cum propria mamă ar fi alungat-o.

– Dar erai cu mine. Ştii ce mi-a făcut el, cât rău mi-a făcut...

– Nu tocmai, răspunse cu blândeţe corabia, iar, în cuvintele ei, separarea lor era deplină.

Vivacia devenise o creatură întru totul desprinsă de ea, în stare s-o înţeleagă greşit în aceeaşi măsură ca orice om. În aceeaşi măsură în stare să nu o creadă.

– Ştiu cât de reală îţi e şi ţi-a fost suferinţa, îi şopti corabia drept consolare. Numai că... poate că te cunosc prea bine, Althea. Ai trăit atâţia ani la bordul meu, ai visat de atâtea ori împreună cu mine, înainte de trezirea mea. Visele tale îmi erau cunoscute, ştii. Şi nu e prima oară când te chinuieşte un astfel de coşmar.

După o tăcere stânjenitoare, *Vivacia* adăugă:

– Devon ţi-a făcut un mare rău, Althea. Şi n-a fost vina ta. N-a fost niciodată vina ta. Nici Brashen n-a murit din vina ta. Îşi coborî vocea până la o şoaptă. Nu meriţi să fii pedepsită.

Vivacia se apropiase prea mult de un adevăr pe care Althea nu voia să-l audă. Un adevăr pe care în clipa aceea nu putea să-l suporte. Toate legăturile dintre suferinţă şi vinovăţie, dintre încăpăţânarea ei nefastă şi morţile celor dragi, tot răul care i se întâmplase fiindcă îl merita... cauza şi efectul prinseră brusc să i se rotească în jur, ameţitoare. Dacă nu şi-ar fi sfidat mama ducându-se pe corabie cu tatăl ei, Ronica ar fi iubit-o mai mult şi nu i-ar fi dat Keffriei corabia, iar dacă Devon nu i-ar fi luat fecioria, ea nu i-ar fi spus Keffriei, iar Keffria n-ar fi dispreţuit-o în toţi anii scurşi de-atunci şi nimic din cele petrecute nici măcar nu s-ar fi petrecut, *Paragon* nu s-ar fi scufundat şi Brashen n-ar fi murit şi nici Amber, nici tânărul Clef; cum de putea chiar şi să se gândească la el...

– Trebuie să mă-ntorc în cabina mea, spuse cu voce rugătoare şi răguşită.

– Te duc eu, răspunse Jek.

*

Wintrow bătu cu prudenţă la uşa cabinei sale şi tresări când îi deschise Jek. Preţ de o clipă, amuţi, cu ochii la femeia din miazănoapte. Pe urmă îşi recăpătă graiul.

– Kennit s-a gândit că s-ar putea să vreţi haine femeieşti.

Jek se încruntă de parcă ar fi ofensat-o, dar se trase înapoi şi îi făcu semn să intre. Althea stătea pe pat, cu genunchii strânşi la piept. Pe podea fusese făcut un culcuş pentru Jek. Mătuşa lui arăta mai bine, trasă la faţă, dar vioaie. Încordarea din încăpere dădea de înţeles că întrerupsese o ceartă. Althea se uită dispreţuitoare la mormanul de materiale alunecoase.

– Ia-le de-aici. Nu primesc nimic de la el.

– Aşteaptă, se amestecă Jek. Îi ceru Altheei iertare din priviri. Stau în hainele astea de când am căzut în mare. M-am săturat de duhoarea mea. Se strâmbă, apoi adăugă şovăind: Şi tu. Hainele tale miros a vomă.

– Nu pricepi ce sunt rochiile astea? izbucni Althea. Sunt mită. Dacă port vreuna, o să fiu privită ca o curvă, cumpărată cu haine. Nimeni n-o să creadă ce mi-a făcut.

– Nu cred că asta urmăreşte el, spuse încet Wintrow.

Bănuia că darul fusese oferit mai degrabă ca să câştige bunăvoinţa corăbiei decât pe a Altheei, dar privirea pe care i-o aruncă ea îl făcu să tacă. Nu ştia cum să-nceapă să-i vorbească. *Dă-i timp,* îşi spuse. *Las-o să deschidă ea discuţia.* Închise uşa în urma lui înainte de a pune braţul de haine la picioarele patului. Se despovăra şi de o casetă cu bijuterii şi de câteva sticle cu parfum.

Jek înălţă dintr-o sprânceană la vederea comorii, apoi se uită din nou la Althea.

– Te superi dacă arunc o privire înăuntru?

– Puţin îmi pasă, minţi Althea. Deja mi-ai dat clar de-nţeles că-mi pui la-ndoială povestea.

Jek deschise capacul casetei cu bijuterii. Vorbi în timp ce-i cerceta conţinutul strălucitor.

– Tu nu minţi, Althea. Răsuflă adânc şi adăugă, şovăind: împrejurările mă fac să... am îndoieli. Întreaga poveste n-are sens. De ce să te siluiască? Are o femeie a lui, a interzis siluirile pe corabia asta şi în Diwytown are reputaţia unui om de onoare. Pe mine m-a văzut de câte două ori în fiecare zi şi, în ciuda lanţurilor, s-a purtat curtenitor. Până şi corabia însăşi e şocată de ideea că ar fi putut face aşa ceva.

Cotrobăi printre haine şi îşi lipi de trup o fustă albastră, catifelată.

– N-o să pot alerga pe greement în asta, comentă ca pentru sine.

Gluma ei nu abătu atenţia Altheei.

– Adică tu crezi că n-a fost decât un vis, din pricina macului?

Jek ridică din umeri.

– Mie mi-a pus sirop de mac în rachiu, pentru arsuri. M-a ajutat. Dar mi-a dat vise foarte vii, foarte clare. Se încruntă: Îl urăsc pe omul ăsta, Althea. Dacă n-ar fi fost el, prietenii mei ar mai trăi. Însă dă dovadă de un simţ al onoarei care...

– N-a fost vis. Althea îşi întoarse spre Wintrow privirea învinuitoare. Nici tu nu mă crezi, nu-i aşa? Ai devenit micul lui discipol supus, nu? I-ai dat corabia familiei noastre fără luptă.

Jek vorbi înainte de a avea Wintrow timp să se apere.

– Pune-te în locul meu, Althea. Dacă ţi-aş fi spus că m-a atacat Brashen? Gândeşte-te cât de greu ţi-ar fi fost să accepţi. Ai trecut prin ceva înfiorător. După ce n-a mai lipsit mult ca să le îneci, ţi-ai revenit ca să afli că ţi s-a scufundat corabia şi că Brashen şi toţi ceilalţi de la bord s-au înecat. Suferi. E firesc să-l urăşti pe Kennit şi să-l crezi în stare de tot ce e mai rău. Aşa ceva poate tulbura mintea oricui.

– Pe a ta n-a tulburat-o.

Jek păstră câteva clipe tăcerea. Apoi continuă cu voce mai înceată.

– Eu jelesc în felul meu. Amber nu era pentru mine o cunoştinţă întâmplătoare. Mi-am tăiat o şuviţă de păr ca s-o plâng, dar n-o spun aşteptându-mă să-nţelegi asta. Numai că eu mi-am pierdut o prietenă, nu iubitul. Tu l-ai pierdut pe Brashen. E firesc să suferi mai mult.

Înţelesul cuvintelor lui Jek se întipări în mintea lui Wintrow şi îl ului. Se holbă la mătuşa lui, neizbutind să-şi imagineze aşa ceva. Althea răspunse privirii lui scandalizate săgetându-l cu a ei;

– Da, m-am culcat cu Brashen Trell. Presupun că, în privinţa asta, împărtăşeşti părerea mamei tale. Nu poţi silui o curvă, nu-i aşa, Wintrow?

Învinuirea ei nedreaptă stârni furia lui. Îşi apără poziţia. Toanele Ettei măcar îl deprinseseră să aibă curaj.

– Nu te condamn. Am fost doar surprins. Am dreptul să fiu şocat. Nu e ceva la care te-aştepţi din partea fiicei unui negustor. Însă asta nu înseamnă că eu...

– Futu-te-n gât, Wintrow, se răzbună ea cu sălbăticie. Pentru că eşti exact cum m-aşteptam să fie fiul lui Kyle Haven.

Cuvintele ei îl usturară mai mult decât ar fi fost normal. Se strădui din greu să-şi păstreze calmul vocii.

– Nu e drept. Ai chef să te înfurii pe toată lumea, aşa că le dai cuvintelor mele sensuri pe care nu le au. Nu m-ai lăsat deloc să vorbesc. Eu n-am spus că nu te cred.

– Nu e nevoie s-o spui. Stai alături de Kennit şi asta arată ce crezi. Ieşi afară! Şi ia asta cu tine.

Întinse piciorul şi izbi cu dispreţ caseta, trântind-o pe podea.

El se îndreptă spre uşă.

– Poate că nu stau alături de Kennit. Poate stau alături de corabia mea.

– Taci! urlă ea. Nu vreau să-ţi aud scuzele. Am auzit destul.

– Continuă să te porţi ca o nebună şi aşa o să fii tratată, o preveni el cu asprime.

Închise uşa cu hotărâre în urma lui. Auzi o sticlă cu parfum spărgându-se de ea. În întunecimea de pe coridor, închise o clipă ochii. O parte dintre învinuirile Altheei fuseseră îndreptăţite, se sili apoi să recunoască. El n-ar fi crezut-o. Povestea ei era lipsită de sens şi de neimaginat. Se îndoia că cineva de la bord credea ce spusese ea despre Kennit. Altcineva în afară de el. Şi nu-l convinseseră cuvintele ei. Ale Ettei izbutiseră asta.

30

CONVERGENŢĂ

– E gata. Trebuie să-ţi fac o gaură în ureche. Te deranjează?
– După tot ce mi-ai făcut, nici măcar n-o să observ. Pot să-l ating, mai întâi?
Amber puse cercelul imens în palma lui *Paragon.*

– Poftim. Ştii, ai putea pur şi simplu să-ţi deschizi ochii şi să te uiţi. Nu mai e nevoie să faci totul pe pipăite.

– Nu încă, răspunse el.

Ar fi dorit să nu vorbească despre asta. Nu putea să-i explice exact de ce încă nu-i putea deschide. Avea să ştie când va sosi timpul. Cântări cercelul în mână şi zâmbi, savurând noutatea senzaţiei care îi cuprindea faţa.

– E ca o plasă dăltuită din verigi de lemn. Cu un bulgăre captiv în mijloc.

– Descrierea ta e atât de măgulitoare, remarcă sec Amber. Vrea să fie o plasă de argint cu o nestemată albastră prinsă în ea. Se potriveşte cu cercelul pe care-l port eu. Stau pe balustradă. Ridică-mă până la lobul urechii tale.

Când îi oferi palma lui ca platformă, Amber se urcă fără şovăire. El o ţinu lângă ureche şi nici măcar nu tresări când ea îi lipi un burghiu de lob. Refacerea feţei sale nu fusese dureroasă, nu aşa cum înţeleg oamenii durerea. Amber lucra sprijinindu-i-se de obraz, ca să nu fie zdruncinată la trecerea lui peste fiecare creastă de val. Tăişul care îi străbătea urechea îi dădea furnicături stranii. Aşchiile de lemn-vrăjitor cădeau într-o ploaie fină, prinsă de Amber într-un şorţ de pânză groasă. El le înghiţea la sfârşitul fiecărei zile. Nicio amintire de-a lui nu se pierduse.

Nu se mai ferea de ele. Mama lui Kennit îşi petrecea o parte a fiecărei zile pe puntea proră, cu jurnalele lui de bord. Când ploua, se adăpostea împreună cu jurnalele sub o prelată. El nu înţelegea ce bolborosea ea cu limba ei scurtată, dar asta nu conta. Citea stând pe puntea lui, sprijinită de copastia lui. Prin ea, amintirile vechi se prelingeau în el. În jurnalele de bord erau observaţii răzleţe, notate de căpitanii săi de-a lungul anilor. Nici asta nu conta, însemnările erau pietre de hotar pentru propriile amintiri.

Burghiul îi străpunse complet lobul. Amber îl trase înapoi şi, după ce bâjbâi câteva clipe, îi puse cercelul. Îl fixă cu închizătoarea din spatele lobului. Pe urmă se trase înapoi în timp ce el accepta întoarcerea lemnului în sine însuşi. *Paragon* trase de cercel de probă, apoi clătină din cap ca să se deprindă cu greutatea lui legănătoare.

– Îmi place. Mi l-am însuşit bine?

– Şi mie îmi place. Amber oftă mulţumită. Iar tu ţi l-ai însuşit exact aşa cum trebuie. Din cenuşiu a devenit roz, iar acum e de un argintiu atât de strălucitor, încât abia mă pot uita la el. Nestemata sclipeşte între verigi cu străfulgerări albastre şi argintii, ca marea într-o zi însorită. Aş vrea să-l poţi vedea.

– La timpul potrivit.

– Ei, eşti gata, mai e nevoie doar de câteva retuşuri. O să termin lucrarea pe îndelete.

Îşi trecu din nou palmele goale peste faţa lui. Era un gest straniu, în parte, mângâiere afectuoasă şi, în parte, căutarea micilor defecte ale creaţiei ei.

Imediat ce părăsiseră insula Cheia, Amber venise pe puntea proră. Îşi lăsase jos traista în care îi zăngăneau uneltele. Pe urmă, fără să spună ceva, se legase de copastie şi trecuse dincolo de ea. Măsurase faţa lui *Paragon,* făcând semne cu cărbunele şi fredonând în tot acest timp. Mama venise lângă balustradă, bolborosind întrebătoare.

– Îi repar ochii. Şi îi schimb faţa, la cererea lui. E o schiţă sub ciocanul de lemn. Dacă vrei, aruncă o privire.

În timp ce vorbea, Amber traversase pieptul lui *Paragon* ca un păianjen. Îşi proteja partea opărită a corpului. *Paragon* îşi întinsese protector palmele sub ea.

Când se întorsese lângă copastie, Mama scosese sunete aprobatoare. De atunci urmărise aproape întreaga lucrare. Prezenţa ei fusese o dovadă de devotament, căci Amber lucrase zi şi noapte, cu rare întreruperi. Începuse cu un fierăstrău şi o daltă, îndepărtând bucăţi mari din faţa lui, nu doar barba, ci şi câte ceva din frunte, ba chiar şi nasul. Pe urmă trecuse la piept şi la partea de sus a braţelor.

– Ca să rămâi proporţional, îi explicase ea.

Pipăind, mâinile lui găsiseră doar o sugerare grosolană a trăsăturilor. Asta se schimbase repede, pentru că Amber lucra cu o râvnă nemaiîntâlnită vreodată de *Paragon.* Nici ploaia, nici vântul nu o opreau. Când dispărea lumina zilei, atârna felinare şi continua să muncească, iar el credea că se bizuie mai mult pe pipăit decât pe văz. La un moment dat, când Brashen o prevenise că nu e bine să stea trează la ore atât de târzii, ea îi răspunsese că munca o ajuta mai mult decât somnul să-şi lecuiască sufletul. Rănile încă nevindecate pe deplin nu o încetineau. Nu doar uneltele ei zburau peste chipul galionului, ştia cum să-şi folosească şi mâinile. *Paragon* nu mai simţise niciodată atingeri ca ale ei. O apăsare cu vârfurile degetelor putea să netezească un contur, iar când mătura cu palma ştergea o zonă crestată. Chiar şi acum, când întâlni o porţiune aspră, tamponă fibra lemnului, care se alinie sub atingerea ei furnicătoare.

– L-ai iubit, nu-i aşa?

– Bineînţeles că l-am iubit. Încetează cu întrebările despre asta.

Uneori, când lucra, *Paragon* îi putea simţi dragostea pentru chipul pe care-l dăltuia. Acum faţa lui era fără barbă şi mai tânără. Se potrivea mai bine cu vocea lui şi cu cel care simţea că este; totuşi, ştiind că poartă chipul cuiva pe care-l iubise Amber, era chinuit de curiozitate. Ea nu vorbea despre bărbatul ăla, dar uneori, când degetele ei îi treceau peste faţă, *Paragon* îl întrezărea, aşa cum îl vedea ea în mintea ei.

– Acum sunt strat peste strat peste strat, remarcă el, în timp ce-o purta spre copastie. Dragon şi dragon sub *Paragon* Ludluck, sub... oricine ar fi el. O să-mi dai şi numele lui?

– *Paragon* ţi se potriveşte mai bine decât orice alt nume. Dragon şi dragon? întrebă ea cu voce scăzută.

– Foarte bine, mulţumesc, dar tu cum te simţi astăzi?

Spuse asta cu un zâmbet larg. Acel răspuns politicos îi arăta intenţia lui. Dragonii lui erau treaba lui, aşa cum identitatea bărbatului a cărui faţă o purta el era treaba ei.

Brashen veni pe puntea proră. Când Amber cobora de pe copastie, îi reaminti cu asprime:

– Nu-mi place când stai acolo, în afară, fără să te legi cu o parâmă. La iuţeala cu care mergem, când o să descoperim că ai dispărut o să fie prea târziu.

– Brashen, încă te mai temi că aş lăsa-o să cadă fără să se ştie? întrebă *Paragon* cu gravitate.

*

Brashen se uită la ochii închişi ai galionului. Fruntea lui tinerească era neridată şi senină în timp ce aştepta să i se răspundă. După o scurtă, dar foarte stânjenitoare tăcere, îşi găsi cuvintele.

– Corabie, datoria unui căpitan e să-şi facă griji pentru absolut orice s-ar putea întâmpla. Apoi schimbă vorba, adresându-i-se lui Amber. Ei, frumos cercel! Aşadar, aproape ai terminat?

– Am terminat. În afară de o ultimă netezire a feţei. Amber strânse din buze, gânditoare. Şi i-aş putea ornamenta echipamentul.

Brashen se aplecă peste copastie. Privirea lui cercetă galionul în întregime. Amber izbutise să lucreze uimitor de mult într-un timp foarte scurt. Judecând după nenumăratele ei schiţe, bănuia că începuse să-şi facă planuri imediat după plecarea din Bingtown. Amber folosise bucăţi din lemnul îndepărtat în timpul remodelarii figurii lui Paragon, confecţionând un inel sau inserându-le într-o brăţară lată de cupru, care împodobea acum încheietura mâinii lui *Paragon,* şi într-o armură de piele fixată pe pieptul lui. De ea atârna o secure de luptă cu coada scurtă.

– Chipeş, comentă Brashen. Apoi întrebă, mai încet: O să-i repari nasul?

– Nu e nimic în neregulă cu nasul lui, răspunse ea pe tonul unei avertizări.

– Hmm... Brashen se uită lung la linia strâmbă a nasului. Ei, presupun că un năier ar trebui să aibă pe faţă o cicatrice sau două. Iar un nas spart îi dă o înfăţişare hotărâtă. Dar la ce bun securea?

– Mi-a rămas lemn nefolosit, răspunse Amber aproape în doi peri. E doar ornamentală. El i-a dat culorile unei arme reale, dar a rămas din lemn-vrăjitor.

Mama scoase un sunet aprobator. Stătea pe punte cu picioarele încrucişate şi cu un jurnal de bord deschis în poală. Părea să fie în permanenţă acolo, bolborosind cuvintele. Citea jurnalele de bord cu devoţiunea cu care citeau unii Poruncile lui Sa.

– Îl completează, spuse Amber cu o imensă satisfacţie. Îşi puse din nou mănuşile şi începu să-şi strângă uneltele. Mă simt deodată foarte obosită.

– Nu mă surprinde. Dormi, apoi vino în cabina mea. Fiecare pală de vânt ne duce tot mai aproape de Diwytown. Vreau să ne stabilim tactica.

Ea zâmbi strâmb.

– Credeam c-am căzut de acord că n-avem niciuna, în afară de a merge la Diwytown şi de a avea grijă să se ducă vestea că vrem s-o dăm pe mama lui Kennit în schimbul Altheei.

Mama le urmărea discuţia cu ochii strălucitori. Dădu din cap, în semn că e de acord.

– Şi nu vezi nicio hibă în planul ăsta? De pildă, că întregul oraş s-ar putea ridica împotriva noastră şi ne-ar lua-o pe Mama ca să se pună bine cu Kennit?

Mama clătină din cap; gesturile ei spuneau că s-ar împotrivi dacă s-ar întâmpla aşa ceva.

– Oh, asta. Păi, întregul plan e atât de plin de hibe încât una atât de mare pare prea evidentă ca s-o mai amintim, răspunse Amber, amuzându-se.

Brashen se încruntă.

– În joc e viaţa Altheei. Pentru mine nu e vorba de o glumă, Amber.

– Nici pentru mine, se grăbi ea să riposteze. Ştiu că eşti îngrijorat până în măduva oaselor şi ai şi de ce. Dar neliniştea ta n-o să se micşoreze dacă despicăm împreună firul în patru. E mai bine să ne îndreptăm toată atenţia către speranţele noastre. Dacă nu ne putem ancora în convingerea că vom izbândi, suntem deja înfrânţi.

Se ridică în picioare, îşi aruncă traista cu unelte pe umăr, îşi lăsă capul pe-o parte şi se uită la el cu milă.

– N-am idee dacă asta o să impresioneze, Brashen, dar eu ştiu ceva - e un adevăr adânc înrădăcinat în mine. O s-o revăd pe Althea. Va veni o vreme când vom fi din nou cu toţii împreună. Mai departe de acel moment nu pot vedea. Dar de reîntâlnirea noastră sunt sigură.

Ochii ei stranii păreau să pătrundă într-un vis. Culoarea părea să li se schimbe, erau când de un auriu întunecat, când de un căprui palid. Privindu-i, Brashen simţi un fior rece urcându-i pe şira spinării, dar senzaţia îi oferi o alinare bizară. Nu putea împărtăşi seninătatea lui Amber, dar nici n-o putea crede neîntemeiată.

– Uite. Vezi? Încrederea e mai puternică decât orice dubiu. Amber îi zâmbi. Apoi îl întrebă cu voce mai puţin mistică: Kyle ţi-a spus ceva care ne poate fi de ajutor?

Brashen clătină din cap, posomorându-se.

– Mă oboseşte când îl ascult. Mi-a povestit de o sută de ori, amănunţit, cum l-au trădat deopotrivă *Vivacia* şi Wintrow. E singurul lucru despre care vrea să vorbească. Bănuiesc că trebuie să fi retrăit totul, în repetate rânduri, cât a stat înlănţuit în pivniţa aia. Îi vorbeşte pe amândoi numai de rău. Mi-e greu să nu-mi ies din fire când spune că Althea şi-a atras singură toate necazurile şi că ar trebui lăsată să le facă faţă tot singură. Ne îndeamnă să ne-ntoarcem cât mai repede acasă, să uităm de Althea, de fiul lui, de corabia familiei, de toate. Când îi spun că nu fac asta, mă blestemă. Ultima oară când am vorbit cu el, a întrebat cu viclenie dacă nu cumva eu şi Althea am fost în cârdăşie de la bun început. Dă de-nţeles că ştie c-am uneltit cu toţii împotriva lui. Brashen clătină din cap cu amărăciune. L-ai auzit povestind cum i-a luat Wintrow corabia, ca să i-o dea lui Kennit. Ţi se pare cu putinţă ceva din toate astea?

Amber ridică uşor din umeri.

– Nu-l cunosc pe Wintrow. Dar iată ce ştiu: în împrejurări favorabile, oameni care nu par în stare de aşa ceva fac lucruri incredibile. Când greutatea lumii îi presează, apăsarea faptelor şi timpul însuşi se vor alia făcând posibil să se întâmple incredibilul. Uită-te în jur, Brashen. Eşti atât de aproape de centrul vârtejului, încât nu vezi cât de fantastic e ceea ce te înconjoară. Suntem purtaţi către o culme a timpului, către un moment al alegerii, când viitorul trebuie să se îndrepte fie într-o parte, fie în alta.

Corăbiile vii îşi deschid ochii către adevăratul lor trecut. Existenţa şerpilor, pe care în copilăria ta toată lumea îi credea un simplu mit, li se pare acum tuturor firească. Brashen, şerpii îi vorbesc lui *Paragon,* iar *Paragon* ne vorbeşte nouă. Când s-a întâmplat ultima oară ca oamenii să accepte că nu sunt singurele creaturi inteligente? Ce-o să însemne asta pentru copiii şi pentru nepoţii tăi? Eşti prins într-un flux imens de întâmplări care vor sfârşi prin a schimba cursul lumii. Amber îşi coborî glasul şi pe buze i se înfiripă un zâmbet. Cu toate astea, tu nu-ţi dai seama decât că eşti despărţit de Althea. Pierderea perechii unui om poate fi un imbold esenţial, care dezlănţuie tot ce urmează după asta. Nu vezi cât de straniu şi cât de minunat e totul? Nu vezi că întreaga istorie e în balans, aşteptând sfârşitul unei poveşti de dragoste a unor oameni?

Brashen se uită la femeia bizară şi clătină din cap.

– Eu nu văd lucrurile aşa, Amber. Nicidecum. E vorba doar de viaţa mea, şi acum am descoperit în sfârşit că sunt gata să mi-o primejduiesc ca să capăt ceea ce mi-o poate umple de fericire. Asta e tot.

Ea zâmbi.

– Asta e *tot.* Ai dreptate. Şi asta e tot ce este vreodată *Totul.*

Răsuflarea lui Brashen se întretăia. Cuvintele ei erau mărginite de mister şi împovărate de semnificaţii. Clătină din cap.

– Eu nu sunt decât un simplu năier.

Mama urmărise cu atenţie schimbul lor de cuvinte. Zâmbi, cu o seninătate radioasă şi, totodată, cu o resemnare înspăimântătoare. Faţa ei era o confirmare a spuselor lui Amber. Brashen se simţi brusc încolţit de cele două femei si silit să se îndrepte mtr-o direcţie necunoscută. Îşi opri privirea asupra Mamei.

– Îţi cunoşti fiul. Crezi că avem sorţi de izbândă?

Ea zâmbi iarăşi, dar cu durere aproape de acum. Ridică din umeri, bătrâneşte.

– Crede că aveţi, spuse *Paragon.* Ei, acum nimeni nu poate spune dacă veţi izbândi sau dacă reuşita va fi pe măsura aşteptărilor. Dar Mama ştie că veţi izbândi în orice vă este menit să izbândiţi.

Preţ de câteva clipe, Brashen încercă să descifreze înţelesul cuvintelor. Apoi oftă.

– Nu începe şi tu, îşi preveni corabia.

*

Malta stătea la masa căpitanului, cu vârfurile degetelor unite într-un vârf de turlă.

– E o ofertă cinstită, din care toată lumea are de câştigat. Nu văd din ce motiv aţi refuza-o.

Se uită la căpitanul Red pe deasupra mâinilor, cu un zâmbet fermecător. Satrapul stătea lângă ea, nepăsător şi tăcut.

Căpitanul Red părea şocat. Ceilalţi piraţi din jurul mesei păreau uluiţi în aceeaşi măsură. Malta îşi alesese bine momentul. Cel mai greu îi fusese să-l convingă pe Satrap să facă totul aşa cum voia ea. Îl îmbrăcase şi îl dichisise cu mare grijă şi, sâcâindu-l şi implorându-l deopotrivă, îl convinsese să cineze la masa căpitanului. Îi spusese şi cum să se poarte acolo şi el o ascultase, fusese curtenitor, dar nu prietenos, şi mai degrabă tăcut decât vorbăreţ. Abia către sfârşitul cinei îşi dresese glasul şi i se adresase căpitanului:

– Căpitane Red, rog s-o asculţi pe Malta Vestrit, care va negocia în numele meu.

Prea uluit ca să reacţioneze altcumva, căpitanul dăduse aprobator din cap.

Apoi, într-o cuvântare pe care-o repetase la nesfârşit în faţa oglinzii din cabina ei, Malta îi înfăţişase oferta Satrapului. Subliniase că esenţa satrapiei nu era bogăţia măsurată în bani, ci puterea. În schimbul eliberării sale, Satrapul nu avea să ofere monede, nici n-avea să le ceară nobililor s-o facă în locul lui. Avea să negocieze el însuşi condiţiile eliberării. Ea înşiruise pe scurt tot ce cuprindea oferta: recunoaşterea lui Kennit ca Rege al Insulelor Piraţilor, încheierea raidurilor negustorilor de sclavi în insule şi retragerea vaselor de patrulare chalcedene. Amănuntele urmau să fie negociate, fireşte, pe de-a-ntregul cu căpitanul Kennit. Poate aveau să includă şi înţelegeri negustoreşti; poate şi graţierea exilaţilor dornici să se-ntoarcă în Jamaillia. Malta îşi înfăţişase intenţionat oferta când mulţi piraţi încă mai zăboveau în jurul mesei. Din discuţiile ei cu oamenii din echipaj, spicuise ceea ce îi îngrijora cel mai mult. Pusese laolaltă teama lor că, odată întorşi în Diwytown sau în Golful Taurului, şi-ar fi putut găsi casele incendiate, dar şi dorinţa de a-şi revedea prietenii şi familiile din oraşul Jamaillia, de a merge din nou în marile teatre din capitală.

În ofertă pusese esenţa dorinţelor lor. Tăcerea căpitanului era grăitoare. Îşi frecă bărbia şi îşi roti privirea în jurul mesei. Apoi se aplecă spre Satrap.

– Ai dreptate. Eu m-am gândit numai la bani. Însă asta... Se holbă la Cosgo aproape bănuitor: Eşti într-adevăr gata să ne oferi aşa ceva?

Cosgo răspunse cu calm şi demnitate.

– Aş fi fost nebun dacă aş fi lăsat-o pe Malta să spună aşa ceva înainte de a chibzui eu însumi foarte bine totul.

– De ce? De ce acum?

Nu era una dintre întrebările pentru care-l pregătise Malta. Ea îşi păstră zâmbetul pe buze. Se înţeleseseră s-o lase pe ea să răspundă într-un asemenea caz. Însă el nu o surprinse când nesocoti cu seninătate înţelegerea.

– Pentru că sunt un om în stare să înveţe din greşelile sale.

Chiar şi numai acele cuvinte erau de ajuns ca s-o facă să amuţească de uimire, însă ceea ce urmă o lăsă aproape cu gura căscată.

– Plecarea din oraşul Jamaillia şi călătoria prin satrapie mi-au deschis ochii şi urechile

către realităţi pe care sfetnicii mei fie mi le-au ascuns, fie nu le-au cunoscut. Călătoria mea cutezătoare a dat roade. "Prostia" pe care am făcut-o părăsind capitala va avea de-acum strălucirea adevăratei înţelepciuni. Cosgo le zâmbi cu graţie tuturor celor din jurul mesei. Sfetnicii mei şi nobilii mi-au subestimat adesea inteligenţa. O mare greşeală din partea lor.

Păreau cu toţii gata să-i ciugulească din palmă. Toată lumea îi aştepta următoarele cuvinte. Satrapul se aplecă uşor în faţă. Bătu cu degetul în masă ca să-şi sublinieze fiecare idee. Malta era fermecată. Pe omul ăla nu-l mai văzuse niciodată.

– Mă aflu în compania unor piraţi, bărbaţi şi femei ce poartă ruşinosul stigmat al sclaviei. Însă nu sunteţi aşa cum mi s-a spus că sunteţi. Aici, printre voi, nu găsesc nici neştiinţă de carte sau prostie, nici barbarism, nici sălbăticie.

Am văzut vasele de patrulare trimise după cum am stabilit în tratatul meu cu Chalcedul. Dar am întâlnit mult prea multe în apele mele. Sunt îngreunate de prea bogata pradă adunată. E limpede că m-am încrezut în aliaţi nepotriviţi. Oraşul Jamaillia e lipsit de apărare în faţa unui atac al corăbiilor din Chalced. Aş da dovadă de înţelepciune căutând aliaţi mai sinceri. Şi cine e mai potrivit decât aceia care deja au învăţat să lupte cu chalcedenii?

– Într-adevăr, cine?

Întrebarea căpitanului Red era pentru toată lumea din jurul mesei. Zâmbi larg, dar îşi înfrână zâmbetul când adăugă.

– Bineînţeles, căpitanul Kennit va lua hotărârea finală. Dar bănuiesc că-i oferim o captură mult mai valoroasă decât tot aural pe care l-am împărţit vreodată cu el. Ne aflăm doar la câteva zile distanţă de Diwytown. Vom trimite imediat o pasăre ca să-i dăm de veste ce aducem. Îşi înălţă paharul într-un toast. Pentru răscumpărarea plătită în mai mult decât monede sau sânge!

În timp ce toată lumea îşi ridica paharele, Malta auzi strigătul omului de cart:

– Pânză!

În jurul mesei se schimbară priviri îngrijorate. Acum, când *Bufonul* era încărcat până la refuz, corăbiile chalcedene trebuiau ocolite. Urmă o bătaie în uşă.

– Intră! încuviinţă căpitanul Red cu iritare în glas.

Detesta orice îi întrerupea mesele, cu atât mai mult dacă se întâmpla într-un moment dramatic.

Uşa se deschise. În prag stătea musul, cu obrajii îmbujoraţi de entuziasm. Vorbi zâmbind cu gura până la urechi:

– Căp’tane, le-am zărit pe *Vivacia* şi pe *Marietta.*

*

Kennit urmărea cu sentimente amestecate apropierea bărcii care venea dinspre *Bufonul.* Sorcor venise de pe *Marietta* cu acel prilej. Era înveşmântat în câţiva acri de material stacojiu. Stătea chiar în spatele lui, lângă umărul său drept. În cealaltă parte a sa, purtându-şi propriile haine ţipătoare, căpitanul Red era prea captivat de propriul triumf ca să remarce rezervele şefului său. Îi oferea lui Kennit o pradă de neegalat vreodată de un alt căpitan. Pentru un om cu trecutul său actoricesc, era realizarea supremă. Avea să fie pentru totdeauna cunoscut drept acel căpitan de piraţi care-l adusese pe Satrapul întregii Jamaillii drept dar pentru regele Kennit.

Căpitanul Red venise primul pe *Vivacia* ca să aducă vestea. Acum, încremenit într-o poziţie teatrală, stătea alături de regele piraţilor, urmărind predarea prăzii. Kennit era deopotrivă încântat şi enervat. Capturarea Satrapului era remarcabilă, iar răscumpărarea lui putea însemna un câştig colosal. Însă acest neaşteptat chilipir venise într-un moment când mintea lui îşi concentra atenţia către o altă ţintă. Se uită cu coada ochiului către locul unde şi Althea Vestrit stătea lângă copastie, urmărind cu privirea barca aflată în drum spre ei. Jek era lângă ea. Jek era întotdeauna lângă ea. Vântul iernii sufla în părul lor şi în fustele strălucitoare purtate de jek şi le îmbujora obrajii. Jek era uimitoare - înaltă, frumoasă, blondă. Însă Althea îl captiva pe Kennit cum n-o mai făcuse vreodată o altă femeie.

În zilele scurse de când ieşise din cabina ei şi i se îngăduise să umble liberă pe corabie, Kennit o tratase cu cea mai mare prudenţă. Continuase să le spună tuturor că visul ei îngrozitor fusese rodul consumului siropului de mac, pe care i-l dăduse ca leac pentru spatele vătămat. Pentru asta îi ceruse iertare în public, readucându-i cu blândeţe aminte că se plânsese de dureri. Nu-şi amintea că băuse siropul? Când ea negase mârâind, el ridicase neajutorat din umeri.

– A fost atunci când ai spus că-ţi place dantela purtată de bărbaţi, adăugase cu

delicateţe, jucându-se cu dantela gulerului său.

Şi îi zâmbise drăgăstos.

– Nu încerca să-mi răstălmăceşti cuvintele, îl ameninţase ea.

El îşi luase un aer de suferinţă resemnată.

– Fără îndoială că la siropul de mac eşti mult mai sensibilă decât ştii, sugerase apoi, curtenitor.

Norocul îi oferise ocazia s-o împodobească aşa cum credea el că i se potriveşte. Lipsa propriilor haine o silise să accepte ceea ce alesese el din prada de pe corabie pentru a-i trimite în cabină. Adăugase şi bijuterii, parfumuri şi eşarfe strălucitoare. Jek se folosea fără jenă de darurile lui, însă Althea rezistase zile în şir. Chiar şi în momentul acela era îmbrăcată cât mai simplu cu putinţă, cu pantaloni de mătase şi o vestă de brocart. Pe Kennit îl încântau deopotrivă culorile alese de ea şi gândul că el însuşi atinsese hainele care atingeau acum trupul ei. Când timp putea Althea să rămână indiferentă la o asemenea generozitate? Aidoma unei păsări ţinute în colivie, avea să-şi fluture în cele din urmă aripile pentru a veni pe mâna lui.

Ea se străduia din toate puterile să-l ocolească, însă *Vivacia* nu era o corabie mare. Renunţase la ameninţările cu moartea şi la insulte, dar furia ei mocnită se revărsa în priviri ucigaşe, în care clocotea ura. El le răspundea cu o nelinişte în care i se simţea mâhnirea şi cu o curtoazie în care i se simţea îngrijorarea. În adâncul lui, necazurile ei stârneau o veselie bizară. Avea asupra ei o putere pe care n-o prevăzuse niciodată, deşi el dăduse intenţionat naştere situaţiei în care se aflau. Althea se credea o victimă nedreptăţită, însă era tratată ca o acuzatoare isterică a unui bărbat nevinovat. Când vorbea despre siluire, era ascultată cu milă, nimeni nu-i împărtăşea revolta. Chiar şi Jek, care n-ar fi avut nimic împotriva lui Kennit dacă nu l-ar fi scufundat pe *Paragon* - dar care, pentru asta, îl ura -, avea rezerve în privinţa învinuirilor Altheei. Şi fără îndoială că lipsa de susţinere a cauzei sale nu o încuraja pe Althea să-i dorească în continuare moartea.

Cea mai mare parte a echipajului nu se sinchisea de ceea ce îi făcuse sau nu-i făcuse el. La urma urmelor, el era căpitanul şi piraţii de pe corabia lui nu muriseră niciodată de dragul purtărilor cuviincioase. Pe unii, cei care ţineau cel mai mult la Etta, absenţa ei îi îngrijora mai tare decât prezenţa Altheei. Câţiva credeau că, într-un fel sau altul, o nedreptăţise pe Etta. Kennit bănuia că pe Wintrow asta îl supăra cel mai mult. Nu-i vorbea niciodată direct despre asta, însă Kennit îl surprindea din când în când uitându-se la el dus pe gânduri. Din fericire pentru Wintrow, nu se întâmpla prea des. Băiatul îşi petrecea în schimb cea mai mare parte a timpului străduindu-se zadarnic să înfiripeze un soi de legătură cu mătuşa lui.

Althea îşi ignora cu hotărâre nepotul. Wintrow îi îndura refuzurile fără să-şi iasă din fire şi izbutea să-şi petreacă în preajma ei cea mai mare parte a timpului. Spera, evident, într-o împăcare. Ca să fie cât mai ocupat, Kennit îl însărcina zilnic cu tot ce ţinea de conducerea corăbiei. Wintrow avea mintea mai ascuţită decât a lui Jola. În alte împrejurări, Kennit l-ar fi făcut secund. Era un comandant înnăscut.

Însă Kennit nu izbutea să rămână nici măcar o clipă singur cu Althea, şi asta îl rodea. Din câte îşi putea da el seama, când nu era în cabina pe care o împărţea cu Jek, Althea stătea pe puntea proră, cu galionul. Asta îl amuza, fiindcă ştia că *Vivacia* îşi petrece cea mai mare parte a timpului încercând s-o convingă că în niciun caz el nu ar fi tratat-o aşa cum pretindea ea. Mai mult decât orice altă înrâurire, părerea *Vivaciei* avea darul să submineze ceea ce ştia Althea de la propriile simţuri. Când Kennit venea pe puntea proră să stea de vorbă cu galionul, ceea ce se întâmpla în fiecare seară, Althea nu mai pleca valvârtej, urmată de Jek, ci se retrăgea puţin, apoi trăgea cu urechea. Studia fiecare mişcare a lui Kennit, sperând să-l vadă pe monstrul care era în ochii ei. Dar aparenţele o sfidau.

Când barca ajunse mai aproape, Kennit văzu că nu-l aducea doar pe Satrap, teatral de plin de splendoare în veşminte împrumutate, ci şi pe tânăra lui însoţitoare. El se uita drept înainte, neluându-şi în seamă vălurita escortă de şerpi, însă tânăra femeie privea fix corabia, albă la faţă. Chiar şi de la distanţă, ochii ei negri păreau imenşi. Turbanul bizar care îi acoperea capul era, fără îndoială, o nouă modă din Jamaillia, Kennit se trezi întrebându-se cum ar fi arătat Althea cu un asemenea acoperământ pe cap.

*

Althea se uită la Wintrow. El fixa cu privirea barca *Bufonului*, care se străduia s-ajungă la ei. Se maturizase de când plecase din portul Bingtown. Era straniu să-l privească din profil; aveau atât de multe trăsături în comun, încât era aproape ca şi cum s-ar fi uitat la ea însăşi,

preschimbată în bărbat. Asemănarea lor făcea trădarea lui încă şi mai de neîndurat. N-avea să fie niciodată în stare să-l ierte.

Un şuvoi de dojeni se înălţă în ea dinspre balustrada pe care o ţinea în mâini.

– Ştiu, ştiu. Îmi scot asta din minte, murmură ea ca răspuns.

Corabia o îndemnase în repetate rânduri să-şi lase deoparte furia. Dar, dacă şi-o alunga, nu-i mai rămâneau decât jalea şi durerea. Cu furia era mai uşor. Furia putea să fie îndreptată în afară. Jalea o rodea pe dinăuntru.

Nu putea să-şi scoată siluirea din minte. Nu avea sens, nu avea nicio logică. Althea nu putea nici să nege asta. Era fapta unui nebun, însă curtenitorul şi subtilul căpitan Kennit cu siguranţă nu era nebun. Atunci ce se întâmplase? Imagini în care apăreau Devon şi Keffria se amestecau cu amintirile ei despre atac. Era posibil să fi fost aşa cum spunea el, un coşmar pricinuit de sucul de mac? Corabia încercase s-o împace sugerând că poate fusese un alt bărbat din echipaj. Ea refuzase ideea. Se agăţa de adevăr ca de sănătatea minţii sale, pentru că renunţarea la primul - ar fi însemnat negarea celei de-a doua. Într-un anumit fel, se gândea ea cu sălbăticie, nici măcar nu conta dacă fusese sau nu siluită de Kennit. El îl omorâse pe Brashen şi îl scufundase, pe *Paragon.* Atât, şi era de-ajuns ca să-l urască. Chiar şi mult iubita ei *Vivacia* îi fusese furată şi schimbată atât de profund, încât o parte dintre gândurile şi ideile ei îi erau cu desăvârşire străine Altheei. Toate raţionamentele corăbiei se bizuiau pe firea dragonului din adâncul său. La un moment dat, Althea fusese sigură că îşi cunoaşte corabia până în străfundurile fiinţei. Acum o întrezărea adesea pe străina de acolo. Valorile şi grijile unui personaj cu care nu mai avea în comun firea omenească o năuceau. *Vivacia* suferea profund din pricina stării demne de plâns a şerpilor. Obligaţiile ei faţă de familia Vestrit fuseseră acum înlocuite de cele faţă de fiarele cu solzi.

Prin legătura lor reînnoită, Althea auzi gândurile corăbiei de parcă ar fi fost rostite.

Îmi porţi pică pentru că sunt ceea ce sunt? Ar trebui să mă prefac ca să-ţi fac ţie plăcere? Dacă aş face-o, ar fi o minciună. Preferi să iubeşti o minciună în loc să mă cunoşti aşa cum sunt cu adevărat?

Bineînţeles că nu. Bineînţeles că nu.

Totuşi, abaterea preocupărilor corăbiei sale către altceva o lăsa pe Althea singură şi în derivă. Se agăţa de o realitate oribilă, pe care alţii o credeau vis. Cum ar fi putut s-o lase în urmă, când îi revenea iarăşi şi iarăşi în minte, în chip de coşmar? Nu mai ştia de câte ori o zgâlţâise Jek ca s-o scoată din captivitatea acelui vis. Mintea ei trădătoare o purta de la falsa amintire a unui înec alături de Brashen la un pat cufundat în întuneric, în care se zvârcolea din răsputeri ca să poată să respire. Lipsa somnului îi tulbura raţiunea. Se simţea fragilă şi nesigură. Tânjea după *Vivacia* de odinioară, o oglindă şi o întărire a propriului sine. Tânjea după Brashen, un bărbat care o cunoscuse până în măduva oaselor. Plutea în derivă în propria sa identitate, fără niciun spirit înrudit de care să se ancoreze.

– E ceva cu femeie aia tânără din barcă, murmură *Vivacia.* Nu simţi şi tu?

– Nu simt nimic, răspunse Althea, dorindu-şi să fi fost adevărat.

*

Cu inima la gură, Malta nu-şi lua ochii de la copastia corăbiei. Izbiturile valurilor, stropii de apă rece, vântul care împingea mica lor barcă şi, mai presus de orice, neîncetata perindare a şerpilor erau pentru ea tot atâtea ameninţări. Bărbaţii de la vâsle, albi ca varul la faţă, îi împărtăşeau teama de şerpi. Malta le-o citea în privirile fixe şi în muşchii încordaţi. Creaturile se înălţau din apă alături de barcă şi se holbau la ea cu ochi aurii, argintii sau de culoarea bronzului. Treceau una după alta, dându-şi capetele pe spate şi trâmbiţând strigăte groase, izvorâte din adâncurile boturilor lor stacojii, cu o grămadă de dinţi. De când avusese de-a face cu Tintaglia, nu mai simţise o asemenea apăsare a cunoaşterii deţinute de o altă fiinţă. Privirile cu care o fixau fără să clipească erau prea ştiutoare, păreau să-ncerce să-i pătrundă în suflet şi s-o revendice ca făcând parte dintre semenii lor. Cuprinsă de groază, o ţintuia pe *Vivacia* cu privirea ca să nu se uite la monştrii solzoşi.

Se concentra ca să îi poată arăta o faţă calmă regelui piraţilor, care îi aştepta. Neprecupeţindu-şi forţele, întreaga trupă de pe *Bufonul* o pregătise pentru întâlnire. Din cale-afară de dornici să-i arate lui Kennit întreaga somptuozitate a darului lor, îl îmbăiaseră, îl dichisiseră şi îl îmbrăcaseră pe Satrap mai elegant decât în ziua când îl cunoscuse Malta, la balul din Bingtown. Această atenţie îi împinsese stima de sine până la un nivel aproape de nesuportat. Malta nu fusese neglijată. Un năier voinic, cu un şarpe palid tatuat lângă nas, insistase să-i înfrumuseţeze faţa. Malta nu mai văzuse niciodată sulimanuri şi ustensile ca

acelea pe care le adusese în cabina ei. Un altul îi făcuse turbanul, în timp ce un al treilea îi alesese bijuterii, parfumuri şi haine din cea mai rafinată parte a prăzii adunate. Maltei i se strânsese inima când văzuse cu cât zel se străduiesc s-o ajute să-şi joace rolul, totul pentru ca darul lor să pară cât mai extravagant. N-avea de gând să lase străduinţele lor să se irosească. Rămase cu, ochii ţintuiţi asupra *Vivaciei,* dându-şi silinţa să nu se întrebe dacă tatăl ei trăieşte sau ce o să creadă cei de pe vas despre preschimbarea ei.

Pe urmă îl zări pe Wintrow lângă copastie. Nevenindu-i să-şi creadă ochilor, se ridică pe jumătate de pe banchetă.

– Wintrow! îl strigă ea nebuneşte.

Băiatul se holbă la ea cu un aer prostesc. Strălucirea părului blond al unei siluete înalte făcu inima Maltei să tresalte, plină de speranţă, dar nu tatăl ei se uita în jos la ea, ci o femeie. Satrapul se încruntă, nemulţumit de lipsa bunelor ei maniere, dar ea nu-i dădu atenţie, îi scrută încordată pe cei care îi aşteptau, sperând nebuneşte că, la un moment dat, Kyle Haven o să facă un pas în faţă şi o s-o strige pe nume. În schimb, mâna care se ridică brusc, arătând spre ea, îi aparţinea fără dubiu mătuşii sale, Althea.

*

Althea se aplecă primejdios de mult peste copastie. O strânse pe Jek de braţ şi arătă hotărâtă către fata din barcă.

– Pe răsuflarea lui Sa! E Malta! strigă ea.

– Nu e cu putinţă! Wintrow i se alătură mătuşii sale lângă copastie şi se uită în jos, la fată. Seamănă foarte bine cu Malta, adăugă şovăind.

– Cine e această Malta? întrebă Kennit, neputându-se stăpâni.

– Sora mea mai mică, răspunse Wintrow cu voce pierită, pe când fiecare lovitură de vâslă o aducea pe fată mai aproape. Seamănă foarte bine cu ea. Dar nu e cu putinţă să fie ea.

– Ei, ar fi o coincidenţă extraordinară. Dar o să ne lămurim curând, comentă Kennit, binedispus.

Şuierul vântului păru un ecou şoptit al cuvintelor sale. Ceva i se făcu ghem în pântec şi îşi ridică mâna, prefăcându-se că-şi netezeşte părul. Talismanul îi vorbi lângă ureche.

– Nu există coincidenţe extraordinare. Există numai destin. Cel puţin, aşa spun adepţii lui Sa. Ăsta nu e un noroc pentru tine, adăugă cu voce firavă ca o răsuflare, ci apropierea morţii tale. Sa te pedepseşte fiindcă ai părăsit-o pe Etta.

Kennit pufni şi îşi duse mâinile cu nepăsare la spate. N-o părăsise pe curvă; o pusese pur şi simplu deoparte pentru mai târziu. Sa n-avea să-l pedepsească pentru atâta lucru. Nimeni nu l-ar fi pedepsit. Nici el n-avea să tremure în faţa neasemuitului prilej care i se oferise. Cele mai preţioase capturi ajungeau în cele mai curajoase mâini. Zâmbi pentru sine în timp ce-şi cuprinse într-o mână încheietura celeilalte, acoperind în cel mai sigur mod ochii şi gura talismanului cu dantelă sufocantă.

Pe urmă Wintrow vorbi şi un tremur de spaimă îi alunecă lui Kennit în josul şirei spinării.

– În lumea lui Sa nu există coincidenţe extraordinare. Numai destin.

*

Malta se uita în sus, la ei, încremenită de un şoc care o împiedica să reacţioneze. Ce putea însemna asta? Althea li se alăturase piraţilor lui Kennit în loc să salveze corabia familiei? Nu putea fi atât de prefăcută. Sau putea? Dar Wintrow? Când ajunseră lângă corabie, piraţii îl ridicară la bord mai întâi pe Satrap, încurajată de năieri, se prinse la rândul ei de scara de frânghie care le fusese aruncată. Un pirat de pe *Bufonul* o însoţi când se caţără pe acea scară improvizată din frânghie aspră şi udă, care se legăna urât. Încercă să le dovedească privitorilor că poate urca fără efort. Funia udă o tăia prin mănuşile subţiri pe care şi le pusese ca să-şi ascundă mâinile jupuite. Însă dădu uitării urcuşul anevoios în clipa când se prinse de copastie şi primi ajutor ca s-ajungă pe punte. Prin ea păru să pulseze o forţă stranie. Uită să cerceteze în jur după regele Kennit, căutandu-l din priviri doar pe tatăl ei.

Deodată Wintrow era acolo, cuprinzând-o într-o îmbrăţişare mai bărbătească decât s-ar fi aşteptat din partea fratelui ei subţire ca un fus. Dar crescuse, era musculos, iar apoi îi auzi vocea profundă, nu foarte diferită de cea a tatălui lor:

– Malta! Sa însuşi te-a adus cu bine alături de noi!

Lacrimile care ţâşniră din propriii ochi o şocară, ca şi felul în care se agăţă de el, iraţional de fericită fiindcă era puternic şi o întâmpinase cu braţele deschise. După o lungă îmbrăţişare

îşi dădu seama că o înconjurau şi braţele Altheei.

– Dar cum? Cum ai ajuns aici? o întrebă mătuşa ei.

Însă ea nu voia să dea răspunsuri înainte de a pune cea mai importantă întrebare. Se îndepărtă de Wintrow şi văzu uluită ce mult crescuse.

– Şi tata? îl întrebă cu răsuflarea tăiată.

Suferinţa adâncă din ochii lui îi spuse totul.

– Nu e aici, răspunse Wintrow cu blândeţe, şi ea ştiu că e mai bine să nu întrebe unde este.

Plecase, plecase pentru totdeauna, iar ea îndurase totul şi riscase totul pentru nimic. Tatăl ei murise.

Corabia glăsui, şi vocea ei avea un timbru pe care Malta îl mai auzise când îi vorbise Tintagîia prin cutia-cu-vis. O cumplită recunoaştere a înrudirii trecu prin Malta când *Vivacia* o salută.

– Bine ai venit, tu, cea care te bucuri de prietenia dragonilor.

31

NEGOCIERI

Toţi ochii se întoarseră spre galion. Malta se desprinse din îmbrăţişarea lui Wintrow. În afară de ea, nimeni nu părea să-şi fi dat seama că *Vivacia* îi vorbise ei. În schimb, toate privirile se îndreptară spre Satrap şi apoi din nou spre corabie. Satrapul se uita uluit la galionul care se mişca şi vorbea, dar ochii Maltei se opriră lângă Satrap. Acolo stătea un bărbat brunet şi înalt, cu un picior de lemn. Pe faţa lui frumoasă, calmă, se citea nemulţumirea. Alături, încrederea în sine dispărea de pe chipul căpitanului Red. Nu-i plăcea să fie eclipsat. Când el aruncă o privire spre bărbatul înalt, Malta ştiu deodată cine e acesta. Căpitanul Kennit, Regele Insulelor Piraţilor. Profită de abaterea atenţiei celorlalţi ca să-l cântărească. Se simţi imediat deopotrivă atrasă şi bănuitoare. Ca şi Roed Caern din Bingtown, piratul era un izvor de primejdie. Cândva l-ar fi găsit misterios şi atrăgător. Însă devenise mai înţeleaptă. Bărbaţii periculoşi nu erau nici romantici, nici exotici, erau oameni care te puteau răni. Bărbatul ăla n-avea să fie la fel de uşor de manipulat şi de convins cum fusese căpitanul Red.

– Te sfieşti să vorbeşti cu mine? o întrebă corabia cu căldură în glas.

Ea îi răspunse cu o privire disperată, rugătoare. Nu voia s-o considere piratul cu picior de lemn foarte importantă. Trebuia să fie doar o sfătuitoare a Satrapului. Oare în ochii *Vivaciei* se aprinse un scurt licăr de înţelegere?

Satrapul păru ofensat de cuvintele încurajatoare ale galionului. Credea că vorbise cu el.

– Salutare, corabie vie, binevoi să-i răspundă, distant.

Scurtul moment în care o privise minunându-se trecuse. Malta bănui că, după o vreme în care primise în dar numeroase noutăţi surprinzătoare, niciun miracol nu-l mai uluia decât pentru un timp foarte scurt. Şi recunoştinţa lui dura la fel de puţin. Măcar păru să-şi amintească sfatul ei: "Nu te purta nici ca un, prizonier, nici ca un cerşetor."

Cosgo se întoarse spre Kennit. Nu se înclină, nici nu-l salută în vreun fel.

– Căpitane Kennit, i se adresă, fără să schiţeze nici măcar un zâmbet.

Recunoaşterea oficială a lui Kennit ca Rege al Insulelor Piraţilor avea să fie dobândită ca urmare a negocierii.

Kennit îl privi cu un amuzament rece.

– Satrapule Cosgo, răspunse el cu familiaritate, deja pretinzând că se află pe picior de egalitate.

Privirea Satrapului deveni de gheaţă.

– Pe aici, îi arătă Kennit drumul. Apoi se încruntă către cei doi Vestrit. Wintrow. Vino.

Maltei i se păru că vorbise de parcă fratele ei ar fi fost un câine sau un servitor.

– Malta!

Vocea rece a Satrapului îi reaminti cu asprime de îndatoririle ei.

Trebuia să păstreze aparenţele. Deocamdată nu putea fi nici sora lui Wintrow, nici nepoata Altheei. Le vorbi cu glas scăzut.

– Nu mă-ntrebaţi nimic acum. Vorbim mai târziu. Vă rog. Aveţi încredere în mine. Nu vă amestecaţi în ceea ce fac.

Se retrase, şi ei o lăsară să plece, dar ochii Altheei erau de piatră. Wintrow se grăbi să dea ascultare ordinului căpitanului său.

În timpul în care ceilalţi părăseau puntea proră, Althea întrebă cu voce sonoră:

– Cum a ajuns ea aici? Ce-nseamnă asta?

– E nepoata ta, ripostă Jek fără ocolişuri, uitându-se cu ochi măriţi în urma celor care plecau.

– De parcă asta mi-ar oferi vreun răspuns. Îmi păstrez întrebările pentru mai târziu şi nu mă amestec, dar nu pentru că e ea vreun izvor de fapte înţelepte, ci fiindcă nu pot face nimic altceva. Sper că-şi dă seama ce şarpe perfid e Kennit.

– Althea.

Corabia o atenţionase obosită.

Althea se întoarse spre galion.

– De ce l-ai întâmpinat spunându-i că se bucură de prietenia dragonilor? Satrapul e

prieten cu dragonii?

– Nu Satrapul, spuse *Vivacia,* ocolind răspunsul. Aş prefera să nu vorbim acum despre asta.

– De ce? întrebă Althea.

– Mă îngrijorează alte lucruri.

Althea oftă.

– Şerpii tăi. Trebuie călăuziţi către fluviul unde-şi ţes coconii şi escortaţi în susul lui. Încă mi-e greu să mă gândesc la tine ca la un dragon.

Îi era încă şi mai greu să accepte că noua loialitate a *Vivaciei* le înlocuise pe toate celelalte. Dar, dacă şerpii erau în inima ei pe primul loc, înaintea familiei Vestrit, poate că se aflau şi înaintea lui Kennit. Gândind copilăreşte, Althea simţi un posibil punct slab.

– De ce nu-i ceri pur şi simplu asta lui Kennit cu insistenţă?

– Ştii pe cineva care reacţionează bine când îl baţi la cap? puse *Vivacia* o întrebare la care nu era nevoie de răspuns.

– Te temi că ar putea să te refuze.

Vivacia nu mai scoase niciun cuvânt şi tăcerea ei o smulse pe Althea de pe făgaşul propriilor temeri. Era ca şi cum ar fi fost ridicată sus, pe o creastă de val, şi ar fi văzut brusc orizontul îndepărtat. Simţi închisoarea *Vivaciei,* sufletul dragonului întemniţat în trup de lemn, dependent de oamenii care îi înălţau pânzele şi de vântul care le împingea. Înţelese brusc că poţi fi siluită în mai multe feluri. Revelaţia îi frânse inima. Însă următoarele sale cuvinte îi sunară copilăreşte în propriile urechi.

– Dacă ai fi din nou a mea, am pleca azi, în clipa asta.

– Vorbeşti serios. Îţi mulţumesc pentru cuvintele tale.

Althea aproape uitase că e şi jek acolo când îi auzi glasul:

– Ar trebui să-l sileşti. Să-l ameninţi că-ţi deschizi îmbinările.

Vivacia zâmbi cu amărăciune.

– Nu sunt *Paragon* nebunul, ca să-mi ameninţ tot echipajul cu fapte sfidătoare monstruoase. Nu.

Althea îi simţi oftatul.

– Kennit nu poate fi clintit cu ameninţări şi insistenţe. Chiar dacă aş vrea să mă slujesc de ele, orgoliul i-ar impune să mă sfideze. De-asta trebuie să mă folosesc de înţelepciunea familiei tale. Trebuie să negociez, deşi nu am nimic de oferit.

Althea încercă să cântărească lucrurile cu sânge-rece.

– În primul rând, ce vrei de la el? În al doilea rând, ce-i putem oferi?

– Ce vreau? Să mă ducă înapoi la Fluviul Ploilor Sălbatice cât mai repede şi apoi în susul lui, către locurile bune pentru coconi. Să rămânem acolo, lângă şerpi, toată iarna, făcând tot ce se poate ca să-i apărăm până ies din cocon. *Vivacia* râse cu deznădejde. Încă şi mai bine ar fi dacă ne-ar escorta toate corăbiile lui, ca să-i apere pe sărmanii mei şerpi istoviţi pe toată durata călătoriei lor îndelungate. Dar fiecare amănunt din toate astea e contrar intereselor lui Kennit.

Althea se simţi ca o neghioabă, fiindcă nu-şi dăduse seama mai devreme.

– Dacă-i ajută pe şerpi, nu-i mai poate folosi. Dispar ca să devină dragoni. Îşi pierde o armă puternică de luptă împotriva Jamailliei.

– Fulger a fost prea dornică să se împăuneze în faţa lui cu puterea ei. N-a prevăzut asta. *Vivacia* clătină din cap. Cât despre a doua întrebare, nu-i pot oferi nimic pe care să nu-l aibă deja.

– Dragonii i-ar putea promite că se-ntorc să-l ajute după ce ies din cocon, sugeră Jek.

Vivacia clătină iarăşi din cap.

– Dragonii nu-mi aparţin ca să le impun un asemenea legământ. Şi chiar dacă aş putea s-o fac, n-aş face-o. E destul de rău că trebuie să-i slujesc pe oameni cât îmi rezistă lemnul-vrăjitor. Nu voi face legăminte pentru generaţia următoare.

Jek îşi roti umerii, agitată.

– E zadarnic. Din tot ce-şi doreşte, nu există ceva pe care să nu-l aibă deja. Zâmbi cu tristeţe. În afară de Althea.

După cuvintele ei urmă o tăcere înspăimântătoare.

*

Tocmai când ar fi fost de folos, Etta nu e la bord, reflectă Kennit, iritat. Trebuia să se ocupe singur de toate, fiindcă Wintrow părea cu desăvârşire năucit de prezenţa surorii sale.

– Pregăteşte scaune şi o masă în cabina hărţilor. Adu şi mâncare şi băutură, îl instrui el în grabă.

– Îl ajut eu, se oferi cu bunăvoinţă Sorcor şi plecă stângaci după Wintrow.

Cu atât mai bine. Sorcor şi familia lui avuseseră mult de suferit din pricina perceptorilor Satrapului şi a negustorilor de sclavi din satrapie. La începuturile pirateriei lor, spusese adesea la beţie ce-ar face dacă Satrapul în persoană i-ar cădea vreodată în mâini. Era de preferat să nu-i dea prilejul să se mai gândească prea mult la aşa ceva.

Kennit îi urmă pe cei doi agale, ca să le dea timp să pregătească încăperea. O văzu pe tânăra femeie privindu-i ciotul şi piciorul de lemn. Malta Vestrit semăna cu tatăl ei. Aroganţa lui Kyle Haven se regăsea în fermitatea buzelor ei strânse şi în ochii ei mijiţi. Piratul se opri brusc şi îi arătă piciorul ciuntit.

– Mi l-a retezat un şarpe, o lămuri cu nepăsare în glas. Unul dintre pericolele care ameninţă viaţa pe mare.

Satrapul se trase înapoi, părând mult mai zguduit decât tânăra lui Însoţitoare. Kennit îşi păstră zâmbetul perfid. Ah. Uitase de dezgustul cu care privea nobilimea jamaillianâ diformităţile trupului. S-ar fi putut folosi de asta? Căpitanul Red îi descrise în amănunt propunerea Satrapului. O *ofertă ameţitoare*, meditâ Kennit, foarte binedispus, *dar numai o primă ofertă.*

Îi conduse pe cei doi în cabina hărţilor. Fusese pregătită aşa cum se cuvenea. Wintrow întinsese o faţă de masă bogată şi-i adăugase sfeşnice de argint. Tava de argint din mâinile lui susţinea o colecţie de sticle şi câteva carafe smălţuite cu băuturi alcoolice din Insula dinspre Miazăzi, toate de pe o corabie capturată de curând. Fuseseră aduse şi pahare, şi căniţe potrivite pentru diversele băuturi. Era o bine gândită etalare a bogăţiei, fără extravaganţă. Kennit era încântat. Arătă către masă.

– Vă rog, vă rog, intraţi. Wintrow, fă onorurile cu băutura. Bravo, bun băiat.

Malta Vestrit îşi roti privirea prin încăpere. Kennit nu izbuti să se abţină.

– Fără îndoială că locul ăsta s-a schimbat de când l-ai văzut ultima oară, Însoţitoareo. Dar, te rog, simte-te ca acasă, ca şi cum încă i-ar mai aparţine tatălui tău.

Cuvintele lui atraseră o replică neaşteptată.

– Malta Vestrit nu e Însoţitoarea mea. I te poţi adresa spunându-i Sfătuitoare, îl înştiinţă Satrapul, privindu-l de sus.

Însă puternica paloare a Maltei era mult mai interesantă. Se străduia să nu-şi lase suferinţa să i se citească pe faţă.

Slăbiciunile există ca să fie folosite. Căpitanul Red îl prevenise că e o negociatoare vicleană. O mică zdruncinătură i-ar fi putut toci ascuţimea minţii. Kennit o privi pieziş şi ridică uşor din umeri.

– Din păcate, căpitanul Haven s-a amestecat în negoţul cu sclavi. Dacă n-ar fi ales aşa ceva, corabia asta ar fi putut fi încă a lui. Sunt sigur că ştii ce le-am făgăduit oamenilor mei. O să scap Insulele Piraţilor de negustorii de sclavi. Capturarea *Vivaciei* a fost unul dintre primii mei paşi.

Îi zâmbi Maltei.

Buzele ei se mişcară uşor, dar întrebările care o chinuiau rămaseră nerostite.

– Ne aflăm aici ca să negociem repunerea mea în drepturi în capitala Jamailliei, sublinie Satrapul cu voce încordată.

Se aşezase deja la masă. Ceilalţi îşi aleseseră locurile, dar rămăseseră în picioare, aşteptându-l pe Kennit. Satrapul impunea un alt protocol, ceea ce nu-i scăpă piratului.

– Bineînţeles, răspunse acesta, zâmbind larg. Şchiopătă către capul mesei. Wintrow, spuse apoi, şi băiatul îi trase supus scaunul şi îi luă cârja după ce îl văzu aşezat. Vă rog, simţiţi-vă în largul vostru, invită Kennit pe toată lumea, şi ceilalţi îşi ocupară locurile.

Sorcor era în dreapta lui, iar căpitanul Red dincolo de Sorcor. Wintrow se aşeză în stânga lui Kennit. Satrapul şi Malta stăteau faţă în faţă cu ei. Ea îşi recăpătase calmul. Îşi puse mâinile pe masă, unindu-şi palmele cu degetele în sus, şi rămase în aşteptare.

Kennit se instală confortabil pe scaunul lui.

– Desigur, tatăl tău e în viaţă şi în paza mea. Oh, nu pe corabia asta, fireşte. Kyle Haven a stârnit echipajul prea tare împotriva lui. Dar, acolo unde se află, e pe deplin în siguranţă. Dacă azi vom ajunge la un sfârşit mulţumitor, poate că i-l voi oferi în plus Sfătuitoarei Malta Vestrit, ca umilă mulţumire pentru ajutorul dat în timpul negocierilor.

Faţa tinerească a Satrapului se înroşi de furie. Iată. Asta îi dezbina. Speranţa îi strălucise în ochi, într-o străfulgerare, dar Malta o făcuse să dispară imediat. Acum era mai interesată să-l mulţumească pe Kennit decât să-l protejeze pe el.

Malta răsuflă scurt. Vocea îi era aproape calmă.

– Eşti foarte bun cu mine, căpitane Kennit. Dar azi nu reprezint interesele familiei mele. Încercă să întâlnească ochii lui Cosgo, însă el îl fixa cu asprime pe Kennit. Mă număr printre cei mai loiali supuşi ai Satrapului şi în această calitate mă aflu aici.

Încercă să le dea cuvintelor ei profunzimea adevărului, dar Kennit îi auzi îndoielile.

– Bineînţeles, draga mea. Bineînţeles, toarse el.

Acum era gata să înceapă.

*

Brashen moţăia în patul lui. Divvytown era la mai puţin de o zi şi o noapte distanţă. Se foi în aşternut, de parcă şi-ar fi putut sfredeli calea spre somn. Se înfăşurase în pătura Altheei. Încă îi mai păstra mirosul. În loc să-l aline, îl făcea să sufere de dorul ei. Se temea pentru ea. Dacă planurile lui dădeau greş? Îşi reaminti că-n ultimele zile totul mersese bine. Reuşise să ridice simţitor moralul echipajului. O zi pe ţărm, carnea şi legumele proaspete şi "răpirea" izbutită a mamei lui Kennit le redaseră încrederea în propriile forţe. Mama însăşi părea că are darul să-i înveselească. Când vremea rea o gonea de pe puntea proră, se ducea în cambuză, unde îşi dădea la iveală talentul de a preschimba biscuiţii uscaţi într-un soi de budincă păstoasă care îi plăcea foarte mult echipajului. Clef îl încuraja pe Brashen în cea mai mare măsură, asigurându-l că oamenii îşi pun tot sufletul în salvarea Altheei. Unii îi erau loiali, alţii voiau să-şi recapete mândria rănită de înfrângerea în lupta cu piraţii.

Un sunet profund prinse să se repete, pătrunzând în mintea lui Brashen. Somnul îi fugi. Se ridică, se frecă la ochii care-i păreau plini de nisip şi se încălţă. Ieşi pe punte, în bătaia soarelui firav al iernii şi a vântului răcoros. *Paragon* tăia cu uşurinţă valurile. Echipajul începu pe neaşteptate să cânte în cor şi, când îşi ridică ochii, Brashen văzu mai multe pânze înflorind pe catarge. Îşi dădu brusc seama ce îi gonise somnul. Vocea groasă a lui *Paragon* făcea puntea să vibreze în ritmul unui cântec de-al năierilor, ţinând cadenţa pentru oamenii care înălţau vele. Un fior îi trecu lui Brashen pe şira spinării, urmat de o tresăltare a inimii. Ştia foarte bine că dispoziţia unei corăbii vii o poate înrâuri pe cea a echipajului ei, dar ceea ce se petrecea îl luă totuşi pe nepregătite. Năierii de pe greement munceau cu tragere de inimă. Brashen grăbi pasul spre proră şi îl întâlni pe Semoy.

– E-un vânt prea bun ca să-l irosim, căp’tane! îl întâmpină secundul cu un zâmbet larg şi ştirb. Cred că, dacă putem păstra vântul în pânze, mâine la amiază vom vedea Diwytownul. O s-o luăm înapoi pe Althea noastră, căp’tane, adăugă cu hotărâre. O să vezi.

Brashen dădu din cap, zâmbind nesigur. Când ajunse pe puntea proră, dădu cu ochii de Amber şi de Mama. Cineva îi împletise lui *Paragon* părul lung şi negru într-o coadă de războinic.

– Ce se-ntâmplă aici? întrebă Brashen, fără să spună în cuvinte şi că nu-i vine să-şi creadă ochilor.

Paragon îşi întoarse capul, cu gura încă larg deschisă ca să prelungească ultima notă a cântecului pe care apoi îl încheie brusc.

– Bună ziua, căpitane Trell, tună el.

Amber râse cu poftă.

– Nu ştiu sigur, dar nimeni nu-i poate rezista bunei lui dispoziţii de azi. Nu ştiu dacă e fiindcă Mama tocmai a terminat de citit jurnalele sau fiindcă el e...

– Hotărât! vesti brusc *Paragon.* Am luat o hotărâre, Brashen. Pentru mine. Aşa cum n-am mai făcut niciodată. M-am hotărât să pun suflet în ceea ce facem. Nu pentru voi, pentru mine. Acum cred că putem triumfa. Şi Mama e convinsă. E sigură că noi doi îl putem face pe Kennit să vadă calea raţiunii.

Bătrâna zâmbi cu blândeţe. Vântul rece îi îmbujora obrajii. Ca o bizară contradicţie, părea deopotrivă mai fragilă şi mai plină de viaţă decât înainte. Dădu din cap, aprobând spusele galionului.

– Jurnalele de bord au avut rolul lor, dar nu pe cel mai important. Rolul cel mai important e al meu. Mi-a făcut bine să mă uit în urmă şi să-mi privesc călătoriile prin ochii căpitanilor mei. Locurile în care am fost, Brashen, şi lucrurile pe care le-am văzut în viaţa mea de corabie - toate îmi aparţin.

Îşi întoarse capul. Ochii îi erau încă închişi, dar părea să se uite în zare, peste ape. Continuă, coborându-şi glasul:

– Suferinţa n-a fost decât o parte din toate. Am mai avut vieţi, care îmi aparţin tot atât de mult ca şi cea de acum. Îmi pot lua tot trecutul şi îl pot păstra şi îmi pot hotărî viitorul.

Brashen, nu trebuie să fiu ceea ce m-a făcut altcineva. Pot fi Paragon.

Brashen îşi ridică mâinile de pe copastie. Oare auzeau şi alţii disperarea ascunsă de cuvintele pline de speranţă ale corăbiei? Bănuia că, dacă o să dea greş în acea ultimă încercare de întregire, Paragon o să alunece din nou în starea de nebunie.

– Ştiu că poţi, spuse cu căldură în glas.

Într-un colţ întunecat al sufletului, minciuna abia rostită îl făcu să se simtă morocănos şi bătrân. Nu cuteza să se încreadă în neaşteptata bună dispoziţie a galionului. Părea o reflectare deformată a toanelor lui rele de mai înainte. N-ar fi putut să dispară la fel de brusc, la voia întâmplării?

– Pânză! strigă Clef de sus cu vocea lui clară, de tenor. Pânze! se corectă apoi. O gr'madă! Jamailliene.

– N-are sens, comentă Brashen.

– Vrei să urc s-arunc o privire? se oferi Amber.

– Mă duc chiar eu, o linişti Brashen.

Voia să fie o vreme singur, să se gândească la situaţia în care se aflau. Nu se mai urcase pe greement de când îl reconstruiseră. Era un moment potrivit ca să vadă cât de rezistent este. Începu să se caţăre pe catargul principal.

Atenţia îi fu în curând abătută de la reparaţii. Clef avea dreptate. Corăbiile care se zăreau în depărtare erau jamailliene. Flota era un amestec care nu purta doar culorile Jamailliei, ci şi steagurile satrapiei. Pe punţile câtorva vase mai mari erau îngrămădite baliste şi alte maşini de asediu. Nu era o flotă de negustori.

O purta acelaşi vânt care îl ducea pe *Paragon* cu iuţeală spre miazănoapte, către Diwytown. Brashen se îndoia că jamaillienii se îndreptau spre oraşul piraţilor. Totodată, nu era câtuşi de puţin dornic să le atragă atenţia.

Odată reîntors pe punte, îi ordonă lui Semoy să micşoreze viteza.

– Dar treptat. Dacă oamenii lor de cart ne urmăresc, vreau să pară că pur şi simplu rămânem în urmă fiindcă sunt mai iuţi decât noi, nu că încetinim ca să ne ferim de ei. N-au din ce motiv să fie curioşi în privinţa noastră. Să nu le dăm noi vreunul.

– Althea mi-a povestit ceva despre zvonurile din Diwytown, se amestecă Amber. Ea le credea născociri. Ceva despre negustorii din Bingtown, care l-au ofensat sau chiar l-au rănit pe Satrap, şi despre Jamaillia, care a trimis o flotă pentru pedepsirea oraşului.

– Probabil că Satrapul s-a săturat în sfârşit şi de piraţii adevăraţi, şi de cei care se dau drept vase de patrulare chalcedene.

– Atunci n-ar putea fi aliaţii noştri împotriva lui Kennit? întrebă Amber.

Brashen clătină din cap şi izbucni într-un hohot de râs aspru.

– Vor pradă şi sclavi la fel de mult cum vor să cureţe canalele de piraţi. Vor păstra pentru ei orice corabie capturată, cu tot cu oamenii de la bord. Nu. Să ne rugăm lui Sa s-o ţină pe *Vivacia* departe de ochii lor, căci, dacă le cade în mâini, n-o mai putem aduce pe Althea înapoi decât cumpărând-o din piaţa de sclavi.

*

– Mai trebuie lumânări, Wintrow, sugeră Kennit, binedispus.

Băiatul îşi înăbuşi un oftat şi se ridică imediat ca să-i dea ascultare. Satrapul arăta ca o stafie cu orbitele goale, iar sulimanurile săreau în ochi, ţipătoare, pe faţa palidă a Maltei. Chiar şi căpitanii Red şi Sorcor începeau să dea semne de oboseală. Numai Kennit încă îşi mai păstra o energie frenetică.

Malta se aşezase la masă cu demnitatea şi calmul unei negustoresc. Wintrow fusese mândru de ea. Sora lui mai mică îşi înfăţişase propunerea în fraze formulate cu grijă şi, pentru tot ce cuprindea oferta, enumerase ce aveau de câştigat atât Kennit, cât şi Satrapul.

Recunoaşterea lui Kennit ca Rege al Insulelor Piraţilor. O încheiere a raidurilor negustorilor de sclavi prin insule. Nici urmă de vase "de patrulare" chalcedene în apele insulelor. Căpitanul Red şi Sorcor zâmbiseră larg, triumfători; fuseseră încă şi mai cuceriţi când Malta continuase să înşire ceea ce voia Satrapul în schimb: întoarcerea lui cu bine în capitală, escortat de flota lui Kennit, ca asigurare că Insulele Piraţilor îl recunosc şi îl susţin ca Satrap al Jamailliei. Pe viitor, Kennit avea să garanteze trecerea liberă şi în siguranţă a corăbiilor sub pavilion jamaillian prin Canalul Interior şi avea să-i îngenuncheze el însuşi pe piraţii "independenţi care încălcau înţelegerea.

La început, Kennit păruse entuziasmat. Îl trimisese pe Wintrow după pergament, condei şi cerneală şi îi ceruse să scrie totul. Ar fi fost simplu, dacă n-ar fi trebuit să se refere la Satrap

în cuveniţii termeni protocolari, ceea ce însemnase aproape o, jumătate de pagină de "Prea Glorioasa şi Onorata Sa Magnificenţă" şi altele asemenea. Kennit se grăbise să-şi însuşească acelaşi spirit al grandorii şi ceruse să fie numit în hrisov "Cutezătorul şi Neînvinsul Căpitan de piraţi Kennit, Rege al Insulelor Piraţilor graţie curajului şi iscusinţei sale". În timp ce scria aceste titluri ilustre, Wintrow văzuse şi amuzamentul dansând în ochii căpitanului Red, şi profunda mândrie din privarea lui Sorcor. Crezuse că întocmirea hrisovului înseamnă că se apropie sfârşitul negocierilor, dar Kennit abia începuse.

Cu iuţeală şi siguranţă de sine, prinsese să-i adauge pactului condiţii în plus. Fabulos de puternicul Satrap al întregii Jamaillia nu se putea aştepta ca el, regele câtorva aşezări răzleţe de proscrişi, să patruleze pe acele ape, împotrivindu-li-se piraţilor nesupuşi, fără să primească nimic în schimb. Oricare ar fi fost înţelegerea dintre Jamaillia şi vasele de patrulare chalcedene, putea fi păstrată înlocuind corăbiile care "patrulau" cu cele ale lui Kennit. Ce ar fi putut Satrapul să aibă împotrivă? Din sipetele lui n-aveau să iasă mai mulţi bani decât înainte; aveau doar să se îndrepte către alte corăbii. Şi, fireşte, în semn de curtoazie venită din ambele părţi, corăbiile purtând steagul cu corbul lui Kennit în drum spre diferite destinaţii din miazăzi aveau să treacă nestingherite prin apele jamailliene. Cât despre graţierea răufăcătorilor refugiaţi în Insulele Piraţilor, ei, suna mult prea năucitor, s-ar fi putut face confuzii. S-ar fi descurcat mult mai uşor cu o graţiere acordată tuturor supuşilor lui Kennit.

Când Satrapul obiectase, spunând că tatuaţii din insule nu pot fi deosebiţi de sclavii de drept din Jamaillia, Kennit păruse să-l ia în serios. Propusese cu gravitate ca toţi oamenii liberi din Jamaillia să fie obligaţi, printr-un edict, să se tatueze cu un însemn special, ca dovadă că sunt supuşi liberi ai Satrapului. Căpitanul Red se prefăcuse că tuşeşte ca să-şi mascheze râsul, dar Cosgo se făcuse stacojiu la faţă. Se ridicase, declarând că i s-a adus o ofensă ireparabilă. Se îndreptase furios spre uşă, părăsind încăperea. Malta îl urmase, distrusă. Umilinţa din privirea ei fixă dădea de înţeles că pricepea ceea ce nu înţelesese Satrapul. El nu avea unde să plece. "Negocierea" urma să devină nici mai mult, nici mai puţin decât un jaf consfinţit printr-un hrisov. În timp ce aşteptaseră sfârşitul crizei de furie a Satrapului, Kennit îi ordonase lui Wintrow să-i servească locotenenţii cu cele mai fine băuturi şi să le-aducă să guste din brânzeturile şi din fructele exotice conservate, capturate de pe ultima corabie jefuită. Erau destinşi şi stăteau confortabil la căldură când se întorsese Satrapul, urmat de o Malta înfrântă. Cei doi îşi reluaseră locurile la masă. Cu voce de gheaţă, Cosgo îi oferise lui Kennit o sută de graţieri semnate, pe care să le împartă cum avea să creadă de cuviinţă.

– O mie, ripostase Kennit cu aceeaşi răceală. Se lăsase pe spătarul scaunului. Şi o să mă-mputerniceşti s-acord eu însumi şi altele, dacă va fi necesar.

– S-a făcut! se răstise Satrapul, în timp ce Malta tocmai deschidea gura ca să protesteze, furioasă. Tânărul monarh o fulgerase cu privirea. Nu mă costă nimic. De ce să nu-i acord dreptul ăsta?

Astfel dăduse tonul pentru tot ce urmase. Strădaniile Maltei de a ceda teren cu zgârcenie fuseseră subminate de evidenta disperare a Satrapului şi, în cele din urmă, de plictiseala care îl cuprinsese.

Corăbiile jamaiîliene care se opreau în Insulele Piraţilor ca să-şi refacă proviziile de apă şi mâncare sau pentru negoţ aveau să-i plătească lui Kennit un bir. Jamaillia n-avea să modifice regulile stabilite de Kennit pentru negoţ şi pentru trecerea corăbiilor prin Canalul Interior. Sorcor se simţise triumfător când stabiliseră că datornicii rău-platnici vor putea alege între a fi vânduţi la mezat sau surghiuniţi în Insulele Piraţilor. Şi căpitanul Red îşi strecurase o condiţie: responsabilitatea pentru datoriile unei trupe n-avea să mai cadă pe umerii fiecărui actor în parte. De aici încolo, semnificaţia politică a cerinţelor lui Kennit dispăruse, degenerând într-o simplă capturare de privilegii. Un apartament din palatul Satrapului avea să fie rezervat numai şi numai pentru Kennit, în caz că avea să se hotărască să viziteze capitala Jamailliei. Orice şarpe zărit în apele Canalului Interior avea să fie considerat proprietatea lui Kennit şi n-avea să fie atacat. Kennit avea să fie întotdeauna numit Milostivul şi Onestul Rege Kennit al Insulelor Piraţilor. Negocierea dădea, semne că se apropie de sfârşit doar fiindcă şi inventivitatea lui Kennit părea pe sfârşite.

Când se ridică de la masă ca s-aducă lumânări noi, Wintrow se gândi că în curând nu vor mai avea nevoie de ele. Discuţia se întinsese pe toată durata nopţii: la ora aceea, în zilele de iarnă, zorii se iveau deasupra apei. Stând în picioare lângă Malta, în vreme ce punea lumânările noi în sfeşnicele grele, de argint, Wintrow îşi dorea să se poată apropia de ea aşa cum se apropia de corabie, cu nu mai mult de un singur gând în minte. Voia ca Malta să ştie că, deşi el stătuse alături de cei din tabăra opusă, era mândru de ea. Negociase ca o adevărată negustorească. Dacă oferta lui Kennit de a-i reda tatăl atârna greu în mintea ei,

refuzase să se trădeze. Din partea lui Kennit, slabe speranţe să-şi respecte făgăduiala. Cum ajunsese Malta în compania Satrapului continua să fie un mister, dar greutăţile călătoriei se vedeau pe chipul ei. Dacă negocierile mergeau bine, ce urma să se întâmple? Ea avea să plece cu Satrapul?

Wintrow tânjea să se termine totul, să poată sta de vorbă cu ea. Setea lui de veşti de acasă era mai puternică decât foamea şi somnul. Aprinse ultima lumânare şi se aşeză din nou la locul lui. Kennit îl surprinse când îl bătu cu blândeţe pe umăr.

– Ai obosit, fiule? Ei, am ajuns aproape la sfârşit. Nu ne mai rămâne de negociat decât adevărata răscumpărare. Unii preferă monede, însă, în privinţa asta, eu sunt mai tolerant. Nestemate, perle, blănuri, tapiserii, chiar şi...

– E scandalos!

În ciuda oboselii, Satrapul se săltă în picioare, clătinându-se. Buzele i se albiseră şi i se subţiaseră. Mâinile cu pumnii încleştaţi îi tremurau de mânie. Preţ de o clipă groaznică, Wintrow se temu c-o să izbucnească în lacrimi de furie. Malta întinse spre el o mână susţinătoare, dar şi-o opri cu puţin înainte de a-l atinge. Lui Kennit îi aruncă o privire ucigaşă. Apoi vorbi cu voce calmă.

– Ilustre Magnadon Satrap, înţeleg rostul acestei cereri. Nobilii tăi te vor preţui mai puţin dacă nu vor fi nevoiţi să plătească pentru a te salva. Gândeşte-te la asta. Îţi vei putea da seama cine îţi e cu adevărat loial. Mai târziu, îi vei răsplăti pe cei care vor fi luat parte la eliberarea ta. Ceilalţi vor simţi magnifica ta mânie. Nobile senior, la urma urmelor, regele Kennit e doar un pirat. Malta îi zâmbi lui Kennit cu buzele strânse, ca şi cum ar fi vrut să fie sigură că împunsătura ei şi-a atins ţinta. Nobilii tăi vor privi cu neîncredere un tratat prin care nu cere nicio recompensă pentru el însuşi, ci doar avantaje pentru poporul lui.

Era jalnic. Malta îşi dădea seama că Satrapul nu e în stare să-l refuze pe Kennit. Încerca să-i salveze băiatului orgoliul. Buzele lui Cosgo se mişcară preţ de câteva clipe fără să scoată niciun sunet. Îi aruncă Maltei o privire veninoasă. Apoi şuieră cu glas scăzut:

– Da, sigur, ai dreptate. N-are nicio legătură cu prosternarea ta pentru a-ţi recăpăta tatăl, nu-i aşa? Îşi întoarse brusc privirea către Kennit. Cât? se răsti cu amărăciune.

– PÂNZE!

Toate capetele zvâcniră în direcţia strigătului omului de cart, dar Kennit abia dacă păru sâcâit.

– Vezi despre ce e vorba, Sorcor, ceru el alene.

Se întoarse din nou spre Satrap şi zâmbi, ca un imens motan negru jucându-se cu un biet şoarece.

Dar, înainte de a ajunge Sorcor la uşă, Wintrow auzi paşi în fugă dincolo de ea. Jola nu bătu, ci lovi în lemn. Sorcor deschise uşa dintr-o smucitură.

– Căp’tane, corăbii jamailliene! izbucni Jola. O flotă întreagă se îndreaptă spre noi, venind dinspre miazăzi. Omul de cart spune că vede maşini de război pe punţile lor. Îşi trase răsuflarea. Dacă ridicăm imediat ancora, putem scăpa.

În ochii Satrapului se aprinse speranţa.

– Acum vom vedea! exclamă.

– Într-adevăr, încuviinţă Kennit, binevoitor. Se întoarse către secundul său şi îl dojeni: Jola, Jola, de ce să fugim, când soarta mi-a dat toate avantajele în confruntarea asta? Suntem, în ape cunoscute, şerpii noştri ne înconjoară şi îl avem pe suveranul Magnadon Satrap ca... oaspete. Se cade să facem o mică demonstraţie de forţă. Kennit se uită la Satrap. Flota ta ar putea deveni mai dornică să onoreze tratatul nostru după ce-o să se bucure de atenţiile câtorva şerpi. Pe urmă o să vedem cât de bine se pricep să-ţi negocieze eliberarea. Îi zâmbi viclean lui Cosgo şi azvârli tratatul către el. O să-mi facă plăcere să termin asta. Semnătura ta, domnule. Apoi o s-o adaug pe a mea. Când ne vor înfrunta, dacă o vor face, vom vedea cât respect au pentru cuvântul Satrapului lor. Şi pentru viaţa lui. Îi zâmbi larg lui Sorcor. Cred că, printre capturile noastre, avem mai multe steaguri jamailliene. Fiindcă Preaînaltul Magnadon Satrap ne e oaspete, se cade să le arborăm în onoarea lui.

Se ridică de la masă, redevenind brusc căpitan de corabie. Îi aruncă primului său secund o privire batjocoritoare.

– Jola, liniştеşte-te. Ai grijă să fie înălţat steagul Satrapului lângă al nostru, apoi pune oamenii să se pregătească de luptă. Sorcor, Red, vă recomand să vă-ntoarceţi pe corăbiile voastre şi să faceţi acelaşi lucru. Eu trebuie să mă sfătuiesc cu corabia şi cu şerpii. Ah, da. Oaspeţii noştri. Wintrow ai grijă să fie instalaţi confortabil şi în siguranţă în cabina Altheei, da? Ea şi Jek li se vor alătura până se va încheia totul.

Nu îi ordonă clar să-i încuie pe cei patru în cabină. Wintrow se gândi să profite de această

scăpare. Avea să se bucure de un scurt timp petrecut împreună cu sora lui.

32

ULTIMATUM

Althea nu se arătă binevoitoare când i se ceru să părăsească puntea. Văzuse pânzele care se apropiau şi teama pentru *Vivacia* se lupta cu speranţa ei în înfrângerea lui Kennit. Nu dădu nicio atenţie rugăminţilor insistentev ale lui Wintrow, până când *Vivacia* însăşi nu se întoarse spre ea.

– Althea, te rog, du-te jos. Asta ar putea fi şansa mea de a încheia un târg cu Kennit. O să-mi vină mai uşor dacă n-o să fii de faţă.

Althea se încruntă, dar părăsi puntea proră cu Jek pe urmele ei. Wintrow dădu o fugă până în cambuză, unde adună mâncare şi băutură din belşug pe o tavă mare. Când ajunse în cabină, Althea şi Malta se înfruntau deja. Satrapul se aruncase pe pat şi fixa peretele cu privirea. Jek stătea ursuză într-un colţ. Malta era furioasă.

– Nu pricep cum poate oricare dintre voi să fie de partea lui. Ne-a capturat corabia vie, i-a ucis echipajul şi îl ţine pe tata prizonier.

– Nu asculţi când îţi vorbesc, ripostă Althea cu răceală. Îl dispreţuiesc pe Kennit. Toate presupunerile tale sunt greşite.

Cu un zăngănit, Wintrow puse tava pe o măsuţă.

– Mâncaţi şi beţi câte ceva. Cu toţii. Pe urmă, vorbiţi pe rând.

Satrapul se rostogoli în pat, întorcându-se spre masă. Avea ochii înroşiţi. Wintrow se întrebă dacă nu cumva plânsese pe tăcute. Ceva, probabil indignarea, îi înăbuşea vocea.

– E o nouă umilinţă la care mă supune Kennit? Se aşteaptă să mănânc aici, în locul ăsta înghesuit, în compania unor oameni de rând?

– Magnadon Satrap, nu e mai rău decât să stai la masă cu piraţii. Sau decât să mănânci singur în cabina ta. Haide. Trebuie să mănânci dacă vrei să-ţi păstrezi puterile.

La auzul îngrijorării din vocea Maltei, Wintrow şi Althea schimbară priviri uluite. El se simţi brusc stânjenit fiindcă o auzise vorbind aşa. Cei doi erau amanţi? Mărturisirea mătuşii lui îi dovedise că tot felul de lucruri de neimaginat erau posibile.

– Mă duc pe punte, să văd ce se-ntâmplă. O să-ncerc să vin să vă povestesc.

Wintrow se grăbi să iasă din cabină.

*

Corăbiile jamailliene se apropiau, răsfirându-se în acelaşi timp. Era clar că voiau să-i taie calea spre miazăzi şi să-l înconjoare. Corăbiile de pe flancuri prinseseră viteză. Dacă voia să fugă, trebuia să plece cât de curând, înainte să-şi închidă jamaillienii plasa. N-aveau timp să stea de vorbă, dar corabia vie vorbi totuşi.

– Kennit, nu-mi poţi pune la îndoială loialitatea faţă de tine. Dar şerpii mei sunt tot mai obosiţi. Au nevoie de mâncare şi de odihnă. Iar mai mult decât orice altceva, au nevoie să-i conduc acasă.

– Bineînţeles că au nevoie. Kennit îşi auzi nerăbdarea din voce şi se strădui să-şi schimbe tonul. Crede-mă, dulce doamnă a mării, grijile tale sunt şi ale mele. Noi, tu şi cu mine, îi vom duce cu bine acasă. Îţi voi da timpul pe care m-ai rugat să ţi-l dau, ca să poţi veghea asupra lor. Imediat după asta.

Una dintre corăbiile mai mici se desprinse din flotă şi înaintă. Cei de la bord aveau să li se adreseze curând. Kennit trebuia să fie gata, nu prins într-o discuţie. Şansele de victorie

deplină erau tot atât de mari ca pericolul unei înfrângeri definitive. Dacă nu-l ajutau şerpii, cele trei corăbii ale lui aveau prea puţini sorţi de izbândă în lupta cu o asemenea flotă.

– Ce anume ceri de la noi? întrebă *Vivacia,* obosită.

Lui Kennit nu-i plăcu deloc întrebarea. Încercă o schimbare.

– Noi doi o să le cerem să-nfrângă flota asta. N-o să le fie greu. Simpla lor prezenţă ar putea fi de-ajuns ca să convingă toate echipajele să se predea. Bănuiesc că, imediat ce-o să le arătăm că-l avem pe Satrap, jamaillienii vor renunţa la orice împotrivire. Şerpii ne vor însoţi pe drumul către oraşul Jamaillia, într-o demonstraţie de forţă. Odată ce Satrapul şi nobilii lui vor accepta termenii noştri din tratat, vom fi liberi să facem ce ne cere inima. O să chem toate corăbiile aflate sub comanda mea. O să-i protejăm pe şerpi şi o să-i călăuzim pe drumul lor către casă.

Pe măsură ce-l asculta, faţa *Vivaciei* devenea tot mai gravă. Disperarea i se citea în ochi când clătină încet din cap.

– Kennit. Cu nesăbuinţă şi aroganţă, Fulger ţi-a făcut făgăduieli pe care eu nu le pot respecta. Iartă-mă, dar chiar aşa e. Şerpii nu au atâta timp. În ei, viaţa începe să se împuţineze. Trebuie să plecăm curând. Mâine, dacă se poate.

– Mâine? Kennit avu brusc senzaţia că-i fuge puntea de sub picioare. Imposibil. Ar trebui să-l las pe Satrap să plece, să treacă pe una dintre corăbiile lui, iar apoi să fug ca un câine cu coada între picioare. *Vivacia,* am distruge tot ce ne-am trudit să facem, tocmai când ţinta e destul de aproape ca s-o putem atinge.

– Le-aş putea cere şerpilor să te-ajute pentru această ultimă oară. După ce flota ţi se predă, îl poţi duce pe Satrap pe *Marietta.* Trimite *Bufonul* cu mesajul tău la Diwytown, pentru ca de-acolo să se ducă vestea că toate corăbiile tale trebuie să ţi se alăture pe drumul către miazăzi. O să fie tot atât de impresionant ca un alai de şerpi istoviţi, muribunzi.

Vivacia se întrerupse, de parcă şi-ar fi auzit sarcasmul strecurat în propria voce.

– Lasă-i pe Wintrow şi pe Althea să mă ducă spre nord, cu şerpii mei. Ei pot rămâne cu mine cât veghez asupra coconilor, lăsându-te pe tine liber să-ţi întăreşti regatul. Kennit, îţi jur că mă întorc la tine în toiul verii.

Îi vorbea lui, cu glas tare, despre trădarea ei. Tocmai când avea nevoie de ea mai mult decât oricând, urma să-l părăsească, să se-ntoarcă la familia ei din Bingtown. Se înjură singur în gând, fiindcă n-o ascultase pe Fulger. N-ar fi trebuit s-o aducă nicidecum pe Althea la bord. Îşi încleştă mâna de cârjă şi se sili să se calmeze. Groaznica prăbuşire de la zorii unui triumf la un dezastru de neocolit îl sufoca.

– Înţeleg, izbuti să spună.

În spatele lui, toată lumea de pe punte jubila. Neştiind nimic despre trădarea *Vivaciei,* echipajul făcea glume grosolane, aşteptând cu nerăbdare întâlnirea cu jamaillienii. Pomposul căpitan Red avuse grijă să se afle cum merseseră negocierile. Toată lumea se aştepta să-l vadă pe Kennit izbândind. Să dea greş într-un asemenea moment, în văzul tuturor, era de neconceput.

– Ajută-mă azi aşa cum poţi, propuse el, refuzând să admită că, de fapt, cerşeşte. Iar ziua de mâine va trebui să-şi poarte singură de grijă.

Pe chipul ei se desluşea acum o expresie stranie, ca o presimţire a suferinţei. Îşi închise pentru o clipă imenşii ochi verzi. Când îi redeschise, privirea i se pierdea în depărtare.

– Nu, Kennit, răspunse apoi cu blândeţe. Numai dacă îţi dai cuvântul că de mâine îi călăuzim pe şerpi spre miazănoapte. Astfel o să-i plăteşti fiindcă te ajută azi.

– Bineînţeles.

Kennit nu se gândi la minciună. Ea îl cunoştea mult prea bine. Dacă zăbovea, cântărindu-şi spusele, corabia i-ar fi simţit nesinceritatea.

– Ai cuvântul meu, *Vivacia.* Dacă pentru tine e atât de important, la fel de important e şi pentru mine.

Aşa cum îi spusese mai înainte, ziua de mâine trebuia să-şi poarte de grijă singură. Atunci avea să înfrunte urmările cuvântului dat. Se uită la singura corabie care se desprinse de flotă, îndreptându-se spre el. Curând avea să fie destul de aproape ca să se poată auzi vocile echipajului.

*

– Vezi ceva? întrebă Jek.

Cu fruntea apăsată de hublou, Althea nu răspunse. Acea costisitoare ferestruică fusese cel mai mare capriciu al tatălui ei. Restul cabinei se schimbase, dar hubloul nu-l putea atinge

fără să se gândească la el. Ce-ar fi spus acum despre ea? Ruşinea o mistuia. Aceea era corabia familiei sale, şi ea era acolo, ascunzându-se sub punte, în vreme ce de pe puntea ei negocia un pirat.

– Ce se petrece sus? se întrebă cu glas tare. Ce le spune? Uşa se deschise şi Wintrow intră, cu obrajii îmbujoraţi de vânt. Începu imediat să vorbească.

– Jamaillienii ne-au tăiat calea. Kennit a spus că e Regele Insulelor Piraţilor şi a cerut să fie lăsat să treacă. Ei au refuzat. El a ripostat că-l are pe Satrap la bord şi că Satrapia l-a recunoscut ca rege legitim al Insulelor Piraţilor. S-au strâmbat la el, spunând că Satrapul e mort. Kennit le-a răspuns că e cât se poate de viu şi că-l duce în Jamaillia ca să-l repună pe tron. Ei au cerut o dovadă. El le-a strigat că n-o să le placă dovada pe care-o vor primi. Ei i-au făgăduit că-l lasă să treacă după ce li-l predă pe Satrap. El a răspuns că nu e prost. Acum corabia jamailliană trimisă pentru negocieri s-a retras. Kennit a spus că poate au nevoie de timp de gândire, dar îi previne că e bine să rămână acolo unde sunt. Toată lumea aşteaptă să vadă cine va face următoarea mişcare.

– Aşteptare. Altă aşteptare. Althea rosti cuvântul printre dinţi. Cu siguranţă Kennit n-o să stea s-aştepte să fim înconjuraţi. Singura cale logică e să fugim. Pe urmă se holbă la Satrap. Kennit a spus adevărul? L-ai recunoscut ca rege? Cum ai putut fi atât de prost?

– E complicat, se amestecă Malta, în timp ce Satrapul indignat arunca priviri furioase. Ar fi fost cu mult mai prost dacă refuza.

*

Malta nu voia să vorbească prima. O uşoară îndreptare a ochilor ei către Satrap îi sugeră lui Wintrow că se codeşte. Althea n-o observă. Mătuşa ei nu era genul care să remarce subtilităţile. Tăcerea Maltei o făcu să se încrunte, iar Malta se simţi uşurată când se amestecă Wintrow.

– Eu am plecat primul din Bingtown. Althea, tu ştii câte ceva despre cele prin care am trecut, dar tu, Malta, nu ştii nimic. Althea are dreptate. Dacă tot trebuie s-aşteptăm, să ne folosim timpul cu înţelepciune. O să-mi povestesc eu primul călătoriile. Mila şi ruşinea i se citiră deopotrivă în ochi când adăugă: Ştiu că aştepţi cu nelinişte veşti despre tatăl nostru. Aş vrea să am mai multe.

Wintrow istorisi cu sinceritate, dar pe scurt, tot ce se întâmplase. Maltei nu-i veni să-l creadă când povesti că fusese tatuat ca sclav din ordinul tatălui ei. Păi, ce se întâmplase cu tatuajul? Îşi muşcă limba ca să nu-l facă mincinos. Şi povestea despre dispariţia tatălui lor era de necrezut, ca şi aceea despre salvarea unui şarpe. Când le spuse cum îl vindecase corabia, ştergându-i şi tatuajul, se îndoi din nou de adevărul spuselor lui, dar păstră tăcerea.

Faţa Altheei dezvăluia că nu mai auzise întreaga istorisire a călătoriei lui Wintrow. Ea, cel puţin, părea cu desăvârşire dispusă să-l creadă pe Kyle Haven în stare de orice. Când Wintrow vorbi despre dispariţia tatălui său, datorată lui Kennit, ea se mulţumi să clatine din cap. Jek, femeia mătăhăloasă din Cele Şapte Ducate, asculta cu atenţie, părând să savureze o poveste palpitantă. Între timp, lângă Malta, Satrapul bea şi mânca, fără să se sinchisească de ceilalţi. Înainte de a termina Wintrow de vorbit, el luă patul în stăpânire şi se întoarse cu faţa la perete.

Când Wintrow nu mai avu nimic de spus, Althea se uită la ea şi rămase în aşteptare.

– Să ne spunem poveştile în ordine, sugeră Malta. Tu ai fost următoarea care-a părăsit Bingtownul.

Althea îşi drese glasul. Istorisirea simplă a lui Wintrow o mişcase mai mult decât voia să arate. Acum înţelegea de ce luase el hotărârile pentru care îl învinuise. Ar fi trebuit într-adevăr să-l fi lăsat mai înainte să-i vorbească. Îi datora scuze. Mai târziu. Date fiind toate cele pe care le trăise alături de Kennit, nu era de mirare că trecuse de partea lui. Era de înţeles, dar de neiertat, îşi dădu seama că se holbează la el în tăcere. Faţa lui se împurpurase. Îşi luă ochii de la el şi se strădui să-şi pună în ordine propriile gânduri. I se întâmplaseră atât de multe lucruri pe care nu voia să le afle cei doi tineri. Îi datora Maltei adevărul despre legătura ei cu Brashen? Se hotărî să le dezvăluie doar faptele, nu şi sentimentele sale. Pentru că îi aparţineau numai ei.

*

– Probabil că Malta îşi aduce aminte de ziua în care-am plecat din Bingtown la bordul lui *Paragon.* Corabia răspundea bine la manevre şi în primele câteva zile am călătorit foarte bine,

dar...

– Stai, cuteză Wintrow să-şi întrerupă mătuşa. Întoarce-te la ultima zi în care te-am văzut eu şi povesteşte-mi începând de-atunci. Vreau să aflu totul.

– Bine, se învoi ea, morocănoasă.

Privi o vreme cerul de dincolo de hublou. Wintrow putu s-o vadă hotărându-se cât de multe să-i dezvăluie. Apoi începu să vorbească şi povesti totul clar, simplu şi sec, cu vocea tot mai lipsită de pasiune pe măsură ce se apropia de ultimele întâmplări. Poate că numai aşa se simţea în stare să le istorisească. Nu se uită la Wintrow, ci îi vorbi direct Maltei despre scufundarea lui *Paragon*, având la bord întreg echipajul, cu tot cu Brashen Xrell. Despre siluire vorbi cu voce rece şi plată. Wintrow îşi lăsă ochii în jos, şocat de strălfulgerarea deopotrivă de înţelegere şi ură din privirea surorii sale. Nu o întrerupse pe Althea. Îşi păstră calmul până când ea spuse:

– Bineînţeles că nimeni de la bord nu mă crede. Kennit i-a impresionat pe toţi cu nobleţea purtărilor lui. Până şi corabia mea se îndoieşte de mine.

Wintrow avea gâtul uscat, ca şi gura.

– Althea. Eu nu mă-ndoiesc de tine.

Erau unele dintre cele mai dureroase cuvinte pe care le rostise vreodată.

Privirea pe care i-o aruncă Althea aproape că-i frânse inima.

– N-ai vorbit niciodată în apărarea mea, îl învinui ea.

– N-ar fi folosit la nimic. Cuvintele îi sunară până şi lui a laşitate. Îşi lăsă din nou ochii în jos şi adăugă, cu sinceritate: Te cred pentru că Etta mi-a spus că ea te crede. De-asta a plecat de pe corabie. Fiindcă nu poate trăi ca martoră la ceea ce a făcut el. Eu, Sa să mă ierte, am rămas, dar am păstrat tăcerea.

– De ce?

Întrebarea de numai două cuvinte rostite cu voce plată nu fusese pusă de mătuşa, ci de sora lui. Wintrow se sili să-i întâlnească ochii.

– Îl cunosc pe Kennit, se trezi apoi spunând. Adevărul pe care-l recunoştea îl sfâşia. A făcut lucruri bune, chiar măreţe. Dar a putut să le înfăptuiască, printre altele, fiindcă nu respectă nicio regulă. Ochii i se plimbară de la îndoielile care se citeau pe faţa Maltei la chipul de gheaţă al Altheei. A făcut mult bine, spuse cu blândeţe. Am vrut să fiu o parte din tot acest bine. Aşa că l-am urmat. De răul pe care-l săvârşeşte mi-am ferit mereu privirea. Am început să mă pricep foarte bine să nu ţin cont de ceea ce nu pot încuviinţa. Mi-a fost din ce în ce mai uşor să nu-l recunosc cu glas tare, până când, în final, răul a fost îndreptat împotriva cuiva de acelaşi sânge cu mine.

Vocea lui Wintrow scăzuse până la o şoaptă.

– Chiar şi acum, recunoscând asta devin... părtaş. Îată ce e cel mai greu. Am vrut o parte din gloria câştigată de el pentru binele făcut. Însă dacă o pretind, atunci...

– Nu te poţi juca în rahat fără să te mânjeşti, sublinie scurt Jek, din colţul ei. Se întinse ca să pună o mână mare pe genunchiul Altheei. Îmi pare rău, spuse simplu.

Ruşinea prinse să-l mistuie pe Wintrow.

– Şi mie îmi pare rău, Althea. Nespus de rău. Nu doar pentru ceea ce ţi-a făcut, ci şi fiindcă ai avut de suportat tăcerea mea.

– Trebuie să-l omorâm, continuă Jek, când nici Althea, nici Malta nu mai scoaseră niciun cuvânt.

Pentru o clipă, Wintrow îngheţă, căci crezu că vorbeşte despre el. Althea clătină din cap cu încetineală. Lacrimile îi umpleau ochii fără să se reverse.

– M-am gândit la asta. La început nu m-am prea gândit la nimic altceva. Aş face-o cât ai clipi, dacă aş putea s-o fac fără să pricinuiesc suferinţa corăbiei mele. Înainte de acest pas, ea trebuie să-l vadă aşa cum e. Wintrow, vrei să m-ajuţi? Ca s-o fac pe *Vivacia* să-l vadă aşa cum e cu adevărat?

El îşi săltă bărbia.

– Trebuie. Nu pentru tine, nici pentru corabie. Pentru mine. Îmi datorez mie însumi această sinceritate.

– Şi cum rămâne cu tata? întrebă Malta cu voce joasă, chinuită. Althea, te rog, gândeşte-te la asta. Dacă nu de dragul copiilor lui, atunci de dragul Keffriei, sora ta. Oricare ţi-ar fi părerea despre Kyle, te rog, nu-i primejdui reîntoarcerea la noi. Nu-ţi ridica mâna asupra lui Kennit, cel puţin atâta vreme cât...

*

Un sunet prelung străbătu corabia. Althea îl auzi răsunându-i în urechi, în timp ce oasele i se cutremurară. Un înţeles pe care aproape că-l putea desluşi îi furnică pielea. Urmărindu-l, uită de orice altceva.

– E *Vivacia*, spuse Wintrow, fără să fi fost necesar.

Privirea Maltei se pierdu în depărtare.

– Cheamă şerpii, spuse cu voce suavă.

Althea se holbă la ea, ca şi Wintrow. Ochii îi erau mari şi negri.

În tăcerea care urmă, dinspre patul Satrapului se auzi un sforăit prelung. Malta tresări de parcă s-ar fi trezit din somn, apoi râse scurt, cu acreală.

– Se pare că acum pot vorbi în voie, fără întreruperi, corectări şi acuzaţii de trădare.

Spre surprinderea Altheei, Malta îşi şterse lacrimile izvorâte pe neaşteptate cu un dos de palmă, mânjindu-şi faţa sulemenită. Răsuflă întretăiat. Pe urmă îşi scoase mănuşile, arătându-si mâinile opărite, stacojii. Îşi smulse turbanul şi îl aruncă. Creasta şocantă a unei cicatrice de un roşu strălucitor îi începea din partea de sus a frunţii şi se prelungea înălţându-se deasupra părului.

– Uitaţi-vă până vă săturaţi, le spuse cu glas aspru, deznădăjduită. Pe urmă o să vă povestesc... Vocea i se frânse brusc. Am atât de multe de spus. Ceea ce mi s-a întâmplat mie e doar o mică parte. Bingtownul e distrus; când l-am văzut ultima oară, focurile ardeau mocnit şi luptele se înmulţiseră.

Althea îşi privi nepoata în timp ce vorbea. Malta le povesti totul, necruţătoare. Istorisea cu lux de amănunte, dar vorbea repede, cuvintele i se revărsau printre buze, rostite cu glas dulce. Când află că Davad Restart murise, Althea îşi simţi lacrimile prelingându-i-se pe obraji; forţa propriei reacţii o surprinse, dar ceea ce urmă o lăsă amorţită şi clătinându-se. Zvonurile despre revoltele din Bingtown deveniseră brusc un dezastru personal. Se simţi devastată când află că Malta nu ştia dacă bunica ei şi Selden mai trăiesc. Malta vorbea despre Bingtown şi Trehaug cu detaşare, ca o femeie bătrână care spune poveşti bizare despre tinereţea ei trecută. Îi povesti fratelui său, cu indiferenţă, despre căsătoria ei aranjată cu Reyn Khuprus, despre fuga familiei la Trehaug după căderea Bingtownului, despre curiozitatea care o atrăsese în oraşul îngropat, despre cutremurul care fusese cât pe ce s-o ucidă. Cândva, Malta ar fi făcut din toate astea o poveste extravagantă, dar acum le istorisea cu simplitate. Când vorbi despre Reyn, Althea bănui că tânărul din Tărâmul Ploilor Sălbatice îi cucerise inima nepoatei sale. Ea, una, credea că Malta e încă prea tânără ca să ia o asemenea hotărâre. Însă când Malta continuă, cu voce şoptită şi trecând repede peste zilele petrecute alături de Satrap, Althea înţelese că nepoata ei înfrunta lumea ca o femeie. Ceea ce i se întâmplase la bordul galerei o făcu pe Althea să se cutremure. Malta râse, un sunet cumplit, povestind cum, mulţumită desfigurării, scăpase de rele mai mari. Când istorisirea se încheie, Altheei îi era scârbă de Satrap, dar înţelegea de ce îl consideră Malta valoros. Se îndoia că el o să-şi respecte făgăduielile, dar era impresionată, fiindcă, deşi se afla în primejdie, Malta se gândise la casa şi la familia ei şi făcuse pentru ele tot ce putuse. Fata se maturizase cu adevărat. Althea se ruşină când îşi aminti că, într-o vreme, crezuse că, trecând prin nişte greutăţi, Malta ar fi putut deveni mai bună. Devenise fără îndoială mai bună, dar cu un preţ prea mare. Pielea mâinilor ei părea la fel de aspră precum cea de pe piciorul unei găini. Cicatricea de pe cap era o monstruozitate, de o culoare tot atât de şocantă cum îi erau dimensiunile. Dar, dincolo de cicatricele trupului, Althea simţea şi o tocire a bucuriei de a trăi. Visurilor de fetiţă despre un viitor romantic le luase locul hotărârea unei femei de a supravieţui încă o zi. Althea simţea că e o pierdere.

– Măcar acum eşti aici, cu noi, îi spuse Maltei după ce termină.

Ar fi vrut să spună "în siguranţă, alături de noi“, dar Malta nu mai era o fetiţă pe care-o amăgeşti cu minciuni.

– Mă-ntreb pentru cât timp, răspunse Malta, nefericită. Pentru că, oriunde ar merge el, trebuie să-l urmez, până când sunt sigură că se întoarce cu bine pe tron şi că-şi ţine cuvântul dat mie. Însă, dacă vă las aici, oare o să vă mai revăd vreodată? Althea, măcar tu ar trebui să găseşti o cale de scăpare de pe corabia asta şi să pleci departe de Kennit.

Althea zâmbi cu tristeţe.

– Nu-mi pot lăsa corabia cu el, Malta, răspunse ea cu glas scăzut. Indiferent ce s-ar întâmpla.

Malta îşi luă privirea de la ea. Bărbia îi tremură o clipă, însă apoi vorbi cu asprime.

– Corabia. Întotdeauna corabia, învrăjbindu-ne familia şi cerând tot felul de sacrificii. Ţi-ai imaginat vreodată cât de diferite ar fi fost vieţile noastre dacă stră-străbunica nu ne-ar fi dat vieţile la schimb pentru creatura asta?

– Nu. În vocea Altheei începu să se simtă răceala. Nu putea s-o împiedice. În ciuda tuturor celor întâmplate, nu îi port pică pentru nimic.

– A făcut din tine o sclavă, comentă Malta cu amărăciune. Oarbă la orice altceva.

– Oh, nu. Nicidecum, niciodată. Althea se strădui să caute cuvintele cele mai potrivite. În ea stă adevărata mea libertate.

Dar aşa era? Cândva fusese adevărat, însă *Vivacia* se schimbase. Althea şi corabia nu se mai completau una pe alta. O părticică trădătoare a minţii ei îşi amintea de ziua furată împreună cu Brashen în Diwytown. Dacă el ar mai fi trăit, ea ar mai fi putut spune aşa ceva? Oare se agăţa de *Vivacia* fiindcă era tot ce-i mai rămăsese?

Strigătele trâmbiţate de şerpi reverberară deodată în toată corabia.

– Vin, şopti Malta.

– Pentru voi ar fi cel mai sigur să rămâneţi aici, le spuse Wintrow. Aflu eu ce se petrece.

*

Kennit stătea pe puntea proră şi o senzaţie de uşurare i se răspândise în tot trupul. Şerpii veneau. El îi vorbise cu îndrăzneală solului trimis de flotă, întrebându-se tot timpul dacă şerpii îl vor ajuta. Când le oferise jamaillienilor timp în care să se sfătuiască, de fapt, furase timp în care să convingă *Vivacia* şerpii. Când îi chemase ea prima oară, apa din jur clocotise de şerpi, însă se împrăştiaseră brusc şi, pentru o vreme, el se temuse că l-au părăsit. Corabia jamailliană se alăturase flotei şi spre ea se îndreptaseră bărci desprinse de celelalte corăbii. Pentru Kennit, timpul se târâse. Dincolo de întinderea de apă care îi despărţea, nişte oameni puneau la punct o tactică menită să-l strivească, în vreme ce el aştepta docil pe puntea proră, în vântul muşcător.

După o vreme, bărcile jamailliene se întorseseră la corăbiile lor. El nu cutezase s-o întrebe pe *Vivacia* ce se petrece. Echipajul lui se pregătise şi stătea în aşteptare. La bord, nerăbdarea fusese palpabilă. Kennit ştiuse că toţi piraţii lui aşteptau să vadă şerpii năpustindu-se spre flotă. În depărtare, zărise şerpii agitându-se şi le auzise strigătele înăbuşite de distanţă. Dar niciunul nu se apropiase. Kennit avea să fie curând nevoit să ia o hotărâre: rămâne şi înfruntă flota jamailliană sau fuge. Dacă fugea, cu siguranţă aveau să-l urmărească. Chiar dacă nu credeau că-l are pe Satrap, avea prea puţine şanse de scăpare, jamaillienii nu s-ar fi putut abţine. Faptele lui de piraterie şi ruinarea negoţului cu sclavi li se puseseră tuturor pe suflet.

Pe urmă, atât de brusc încât echipajul izbucnise în strigăte de încântare, o pădure de capete de şerpi cu gâturi zvelte se înălţase în jurul *Vivaciei.* Îi vorbeau corăbiei şi ea le răspundea în limba lor. După o vreme, galionul se uită la el. Kennit se apropie ca să-i audă cuvintele şoptite.

– Părerile lor sunt împărţite, îl preveni *Vivacia* cu glas scăzut. Unii spun că sunt prea slăbiţi. Că îşi vor păstra puterile pentru ei înşişi. Alţii spun că te vor ajuta pentru o ultimă dată. Dar că, dacă începând de mâine nu-i călăuzim spre miazănoapte, vor pleca fără noi. Dacă nu izbutesc să mă ţin de cuvânt... Făcu o pauză înainte de a continua, încordată. Unii vorbesc despre uciderea mea înainte de plecare. Despre ruperea mea în bucăţi şi de devorarea părţilor din lemn-vrăjitor, fiindcă amintirile mele le-ar putea fi de folos.

Lui Kennit nu-i trecuse niciodată prin cap că şerpii s-ar fi putut întoarce împotriva *Vivaciei.* Dacă se întâmpla, el nu era în stare s-o salveze. Ar fi trebuit să fugă cu *Marietta*, sperând că şerpii nu-l vor urmări.

– O să-i ducem mâine spre miazăzi, îşi întări el făgăduiala.

Ea murmură ceva care ar fi putut fi o încuviinţare.

Kennit nu chibzui decât foarte puţin. A doua zi, acea armă ar fi putut să-i scape de sub control. Avea s-o folosească pentru o ultimă oară, astfel încât să intre în legendă. Cât încă mai avea forţa necesară, avea să spulbere toată puterea maritimă a Jamailliei.

– Atacaţi-i! ordonă el cu hotărâre. Fiţi fără milă până când dau un alt ordin.

Simţi câteva clipe de şovăire a *Vivaciei.* Pe urmă ea îşi înălţă braţele şi le cântă şerpilor adunaţi cu voce neomenească. Capetele cu coamă se întoarseră către flotă, fixând-o cu privirea. Când se lăsă tăcerea, şerpii ţâşniră, săgeţi vii în zbor către ţintă.

Erau străfulgerări şi licăriri strălucitoare într-un şuvoi pornit către corăbiile ce se apropiau. La atac plecase doar în jur de o treime. Cei rămaşi erau impresionanţi, îşi spuse Kennit, îi flancau corabia ca o gardă de onoare. Apoi deveni conştient de prezenţa lui Wintrow în spatele lui.

– De data asta n-am mai trimis atât de mulţi, se grăbi să-i spună. N-are rost să riscăm să

scufunde corăbiile, cum au făcut cu *Paragon.*

– E mai sigur şi pentru ei, remarcă Wintrow. Sunt mai răsfiraţi şi mai greu de lovit.

Asta nu-i trecuse prin cap. Kennit urmări cu privirea oastea de şerpi. Poate că niciun alt ochi omenesc n-ar mai fi fost în stare să observe că nici nu se mai mişcau cu iuţeala pe care-o avuseseră cândva, nici nu mai înotau cu aceeaşi forţă. Până şi culorile lor nu mai semănau la fel de mult cu ale nestematelor. Puterile le slăbeau într-adevăr. Cei din jurul corăbiei îi întăreau temerile. Ochii şi solzii lor îşi pierduseră în mare parte strălucirea. De gâtul unui şarpe maroniu atârnau zdrenţe de piele, de parcă s-ar fi străduit zadarnic să năpârlească. Nu conta, îşi spuse Kennit. Nu conta. Dacă-l puteau ajuta să iasă învingător din acea ultimă luptă, nu mai avea nevoie de ei. Ca pirat, îi mersese foarte bine şi înainte de a se alia cu ei. Se putea descurca din nou singur.

Pe punţile corăbiilor jamailliene, oamenii mişunau cu frenezie, pregătindu-şi maşinile de luptă ca să ţină piept năvalei creaturilor. Strigătele omeneşti prinseră brusc să se amestece cu chemările trâmbiţate de şerpi. Corăbiile mai mici trimiseră rafale de săgeţi. O grindină de bolovani catapultaţi de pe mai multe corăbii mari desenă pe deasupra apei scânteietoare arcuri cu împroşcări argintii. Printr-un noroc chior, nimeriră un şarpe chiar din prima salvă. De pe corabia norocoasă se înălţară strigăte aspre, de triumf. Creatura rănită, un şarpe verde sfrijit, îşi trâmbiţă ascuţit durerea. Ceilalţi şerpi se îngrămădiră către locul de unde veneau strigătele. Trupul lung se unduia pe suprafaţa mării, azvârlind trâmbe de apă argintie la fiecare zvârcolire.

– I-au rupt spatele, spuse Wintrow, într-o şoaptă răguşită.

Băiatul privea îndurerat, cu ochi plini de milă. Galionul scoase un geamăt gros şi îşi afundă faţa în mâini.

– E vina mea, şopti. A trăit atât de mult şi a ajuns atât de departe ca să moară aşa? E vina mea. Oh, Tellur, îmi pare atât de rău!

Înainte ca şarpele verde să se scufunde, dispărând din vedere, şerpii rămaşi lângă *Vivacia* o părăsiră. Lăsând în urmă nenumărate dâre învolburate, valul de creaturi tăie cu hotărâre apa către flota care îşi continua înaintarea. La bordul corăbiilor ameninţate, echipajele lucrau cu frenezie, încărcând balistele şi armându-le. Şerpii nu mai răgeau. Ţipetele oamenilor îngroziţi se auzeau clar de dincolo de întinderea de apă. Lângă el, Kennit îl auzi pe Wintrow trăgând aer adânc în piept. Din spate se înălţă un murmur surd. Se uită peste umăr. Pe punte nimeni nu mai făcea nimic. Oamenii încremeniseră, aşteptând oroarea ce se apropia.

N-aveau să fie dezamăgiţi.

Şerpii înconjurară vasul de pe care pornise lovitura norocoasă. Gâturile lor lungi îl duseră pe Kennit cu gândul la o anemonă-de-mare care îşi închide tentaculele. Mugind şi împroşcând venin, înghiţiră corabia. Velele se topiră pe catarge, apoi catargele şi întreg greementul se prăvăliră pe punte ca un braţ de surcele. Urletele ascuţite ale echipajului răsunară pentru scurtă vreme ca un acompaniament al răgetelor şerpilor. Pe urmă şerpii mai mari se aruncară pe punte, ca nişte parâme de abordaj vii. Greutatea lor imensă şi zvârcolirea inelelor împinseră corabia sub apă, unde se rupse cu iuţeală în bucăţi.

Din spatele lui Kennit se auziră, înăbuşite, strigăte de uimire şi de groază. El însuşi putea să-şi imagineze, într-o viziune clară, cum s-ar fi sfărâmat *Vivacia* între inelele creaturilor.

Îndepărtându-se de victima şerpilor, corăbiile jamailliene continuau să azvârle o grindină de bolovani. Şerpii îi înşfăcau pe năierii pe cale să se înece şi îi devorau, apoi îşi îndreptau atenţia către alte corăbii. Mai multe vase încercară să fugă, dar era deja prea târziu. Şerpii se răspândeau prin întreaga flotă, aidoma unui pâlc de alge molatice, dar acaparatoare. Strădaniile creaturilor erau acum împărţite, cu rezultate mai puţin rapide. Încercuiau corăbiile, împroşcându-le cu venin. Unii dintre cei mai mari le izbeau ca nişte berbeci. O corabie îşi pierdu pânzele. Un bolovan nimeri un alt şarpe. Creatura urlă furioasă şi se repezi către corabia care-l lovise, înainte de a se prăbuşi fără viaţă. Iar corabia deveni ţinta furiei şerpilor supravieţuitori.

– Cheamă-i înapoi, imploră Wintrow cu voce joasă.

– De ce? întrebă Kennit, pe tonul unei discuţii banale. Dacă am fi căzut în mâinile lor şi am fi fost pe moarte, crezi că li s-ar fi făcut brusc milă de noi?

– Te rog, *Vivacia*! Cheamă-i înapoi! strigă Wintrow către corabie.

Galionul clătină încet din capul său imens. Lui Kennit îi crescu inima văzând că-i e atât de loială, însă ea spulberă visul piratului cu o şoaptă menită doar pentru urechile lui şi ale lui Wintrow.

– Nu pot. Acum au scăpat de sub orice control. Sunt cuprinşi de nebunie, îmboldiţi

deopotrivă de disperare şi de răzbunare. Mă tem că, după ce vor termina, se vor întoarce împotriva mea.

Wintrow păli.

– Ar trebui să fugim? Putem fi mai iuţi decât ei?

Kennit ştia că nu e cu putinţă. Preferă să-şi pună masca omului plin de curaj. Ei, cel puţin nimeni n-avea să-i supravieţuiască pentru a povesti ce se petrecuse. Îl bătu pe băiat pe umăr.

– Încrede-te în noroc, Wintrow. Ai încredere în noroc. Totul va fi bine. Sa nu m-a adus până aici ca să fiu o gustare pentru şerpi.

Îi veni brusc o idee.

– Semnalizează către *Marietta,* pentru Sorcor. Spune-i să mi-o trimită pe Etta înapoi.

– Acum? În toiul tuturor acestora?

Wintrow era îngrozit.

Kennit izbucni în râs.

– Pe tine nu te poate mulţumi nimeni, niciodată, nu-i aşa? Mi-ai spus că locul Ettei e alături de mine. Am ajuns la concluzia că ai dreptate. Trebuie să-mi fie alături, mai ales într-o zi ca asta. Semnalizează pentru Sorcor.

*

Pe marea de sub ei, galere chalcedene minuscule flancau o corabie cu pânze.

*

– Ce-ar fi să le însufleţim ziua? propuse Tintaglia, cu un mârâit surd.

– Te rog, nu, gemu Reyn.

Chiar şi când răsufla îşi simţea dureros carnea învineţită de pe piept. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să fie zgâlţâit în ghearele Tintagliei în vreme ce ea se prăvălea, năpustindu-se asupra corăbiilor. O simţi străbătută de fiorul nerăbdării şi gemu iarăşi, dar ea nu plonjă către nicio corabie.

– Ai auzit? îl întrebă.

– Nu. Ce s-aud? se miră el, însă, în loc de răspuns, aripile ei mari loviră aerul cu o forţă neaşteptată.

Oceanul şi corăbiile se îndepărtară de el. Reyn închise ochii în vreme ce ea se avânta tot mai sus. Cât cuteză să-i deschidă iarăşi, oceanul de jos părea o pânză ondulată, iar insulele - jucării împrăştiate. El nu izbutea să respire.

– Te rog, o imploră, ameţit.

Ea nu răspunse. În schimb, prinse un curent de aer rece sub aripi şi rămase acolo, planând. Reyn închise ochii, resemnându-se să sufere, chinuit.

– Acolo! strigă ea pe neaşteptate.

El n-avea destul aer în piept ca s-o întrebe ce şi unde. Se înclinară şi coborâră parcă alunecând. Vântul rece îl muşca pe Reyn până la os. Tocmai când credea că mai rău de-atât era imposibil să-i fie, ea scoase un ţipăt asurzitor. Sunetul îi răsună în urechi tocmai când micul lui suflet omenesc era mistuit de strigătul de triumf din mintea ei.

*

– Îi văd! Sunt acolo!

– S-a-ntâmplat ceva! îi înştiinţă Althea pe ceilalţi trei din cabină. Şerpii şi-au încetat atacul. Îşi întorc cu toţii capetele.

Se uită prin hublou. Vedea o mică parte a luptei, iar asta o ajuta să-şi facă o idee despre întreaga ei desfăşurare. Vedea cinci corăbii şi toate avuseseră de suferit. Velele uneia atârnau zdrenţuite şi pe punte era prea puţină mişcare. N-avea să mai ajungă în niciun port. Şerpii spărseseră formaţia flotei şi împrăştiaseră vasele, silindu-l pe fiecare să lupte singur. Iar acum îşi încetaseră brusc atacurile şi priveau cerul cu imenşii lor ochi strălucitori.

– Ce e? întrebă Malta, neliniştită, îndreptându-şi spatele.

Jek îşi abandonă locul de veghe de la uşă.

– Să văd şi eu, ceru ea, îndreptându-se spre hublou.

Althea se feri din calea ei şi se opri în mijlocul încăperii. Îşi înălţă braţele ca să-şi lipească palmele de o grindă.

– Aş vrea să fiu mai strâns legată de *Vivacia.* Aş vrea să pot vedea prin ochii ei, cum

vedeam cândva.

– Ce simte ea? Aşteaptă! Unde pleacă toţi şerpii? întrebă Jek.

– Simte prea multe. Spaimă şi nelinişte, şi tristeţe. Pleacă şerpii?

– Se duc undeva, răspunse Jek. Se întoarse cu spatele la hublou, pufnind nerăbdătoare. De ce stăm aici? Să mergem pe punte să vedem.

– Am putea, răspunse Althea cu un aer sumbru.

– Wintrow a spus că aici suntem mai în siguranţă, le reaminti Malta.

Îşi duse brusc mâinile la cap, ca şi cum până şi gândul de a se aventura pe punte i-ar fi dat dureri.

– Nu cred că se aştepta la o asemenea întorsătură a lucrurilor, o linişti Althea. Cred c-ar trebui s-aflăm ce se petrece.

– Vă cer să rămâneţi toate aici! strigă pe neaşteptate Satrapul. Se săltă în capul oaselor, cu faţa încreţită de furie. Nu vreau să fiu lăsat singur! Vă număraţi printre supuşii mei şi îmi datoraţi loialitate! Rămâneţi aici, să mă apăraţi dacă e necesar!

Un rânjet schimonosi buzele lui Jek.

– Îmi pare rău, omuleţule. Eu nu mă număr printre supuşii tăi, şi chiar dacă m-aş număra, tot m-aş duce pe punte. Dar, dacă vrei să vii cu noi, o să-ţi apăr spatele.

Malta îşi lăsă mâinile să cadă. Trase brusc aer prin gura deschisă.

– Trebuie să mergem pe punte, spuse apoi. Imediat! Vine Tintaglia! Dragonul cheamă şerpii.

– Ce? Un dragon? întrebă Althea, neîncrezătoare.

– O simt.

În glasul Maltei era uimire. Sări în picioare, cu ochii ei negri mărindu-se şi mai mult.

– O simt pe femela dragon. Şi o aud! Exact aşa cum tu ştii ce ştie corabia. Nu te îndoi de mine, Althea. E adevărat. Pe urmă Malta păli, iar uimirea i se preschimbă în disperare. Şi Reyn e cu ea. Vine de atât de departe, căutându-mă pe mine. Pe mine!

Îşi duse o mână la gură şi faţa i se încreţi.

– Nu te teme, spuse Althea cu blândeţe.

O cuprinse brusc teama pentru sănătatea minţii Maltei. Căsătoria ei aranjată o speria chiar atât de mult? Fata se ghemui pe scaun. Îşi pipăi cu vârfurile degetelor cicatricea cu creastă de pe frunte. Îşi lăsă mâinile să cadă de parcă ar fi ars-o, apoi îşi privi degetele care semănau a gheare.

– Nu, şopti. Nu, nu e drept.

– Ce-a păţit? întrebă Satrapul cu dispreţ. E bolnavă? Dacă este, vreau să fie luată de-aici.

Althea îngenunche lângă nepoata ei.

– Malta?

Ce o supăra pe biata fată?

– Gata.

Cuvântul suna mai degrabă a poruncă decât a rugăminte. Malta se săltă greoaie de pe scaun. Se mişca de parcă ar fi fost făcută din mai multe piese, fără să se potrivească vreuna cu celelalte. Îşi luă turbanul de pe masă, se uită la el şi îl lăsă să-i scape dintre degete.

– Nu contează. Vocea îi era rece, nepăsătoare. Asta sunt acum. Dar...

Îşi lăsă gândul să se piardă. Se îndreptă spre uşă de parcă ar fi fost singură. Când ieşi, Jek i-o ţinu larg deschisă. Femeia din Cele Şase Ducate îi aruncă Altheei o privire întrebătoare.

– Vii?

– Bineînţeles, murmură Althea.

Înţelese brusc ce simţise probabil mama ei de-a lungul *anilor,* dorind doar lucruri bune pentru fiicele ei, dar neavând deloc putere să facă totul să meargă bine. Era un sentiment care te îmbolnăvea.

– Staţi! Şi eu? Nu mă puteţi lăsa aici, fără ca nimeni să se ocupe de mine! protestă Satrapul, înfuriindu-se.

– Ei, atunci grăbeşte-te să vii cu noi, omuleţule, sau te lăsăm în urmă.

Dar Althea observă că Jek îi ţinu şi lui uşa deschisă.

*

Kennit se uita în sus, ştiind că e cu gura căscată, dar neizbutind să se stăpânească. Era vag conştient că şi *Vivacia* priveşte cerul, cu mâinile încleştate în faţa pieptului, de parcă s-ar fi rugat. Alături de el, Wintrow chiar se ruga, dar nu implora milă, cum ar fi fost de aşteptat; în schimb, dintre buze i se revărsa un şuvoi vesel de cuvinte, celebrând minunile lui Sa.

– Miracolul şi gloria îţi aparţin deopotrivă, Sa, Creatorule...

N-avea idee dacă Wintrow murmură cuvinte cunoscute sau dacă grandoarea creaturii de deasupra lor îl îmboldeşte s-o venereze de la sine.

Dragonul se roti din nou deasupra corăbiei, cu solzii săi albaştri căpătând sclipiri argintii când razele soarelui de iarnă îi alunecau pe trup. Scoase din nou un strigăt. Când dragonul vorbi, Kennit o simţi pe *Vivacia* răspunzându-i. Un dor cumplit străbătu corabia, molipsindu-l pe pirat. *Vivacia* tânjea să se mişte prin văzduh tot atât de liberă ca dragonul, să se avânte tot mai sus, să plonjeze, să se rotească după bunul ei plac. Îşi aducea aminte de tot ce nu era şi nici n-avea să mai fie vreodată. Disperarea se strecura în ea ca o otravă.

Şerpii îşi încetaseră atacul asupra corăbiilor jamailliene şi, înotau în larg. Unii stăteau aproape nemişcaţi, cu capetele înălţate cât mai sus cu putinţă, cu ochii imenşi rotindu-li-se în timp ce fixau cerul. Alţii zburdau şi tresăltau, ca şi cum caraghioslâcurile lor ar fi putut atrage atenţia dragonului. Flota jamaillianâ profita de prilejul ivit. După ce moartea lor fusese sigură, se străduiau să supravieţuiască. O corabie mai mică se scufunda, cu punţile măturate de apă. Echipajul o abandona, trecând pe o alta. Pe alte punţi, oamenii se străduiau să repună ordinea în locul haosului şi al dezastrului. Tăiau greementul pe cale să se prăbuşească şi îşi aruncau velele peste bord. Dar chiar şi acolo, în ciuda a tot ce păţiseră, oamenii strigau, arătând spre dragon în vreme ce corăbiile se retrăgeau.

În barca trimisă de Sorcor, Etta stătea ghemuită. Privirea îi zvâcnea de la şerpii care se zbenguiau la dragonul care se rotea deasupra. Faţa îi era palidă, ochii ei îl fixau pe Kennit. Piraţii din barcă vâsleau cu disperare, cu capetele aplecate între umeri.

La fiecare trecere, dragonul era tot mai jos. *Vivacia* reprezenta, fără nicio îndoială, centrul rotirii sale. Kennit văzu că ţine ceva în ghearele din faţă. Poate o pradă, dar nu-şi putea da seama ce anume era. Oare dragonul cântărea din priviri corabia înaintea unui atac? Avea să coboare pe apă, ca un pescăruş? Mai trecu o dată pe deasupra lor, atât de aproape încât pala de vânt stârnită de aripile sale izbi pânzele corăbiei, legănând-o. Şerpii de mare se unirâ într-un strigăt incredibil de prelung, din ce în ce mai puternic şi mai înalt, pe măsură ce dragonul cobora. Apoi, când trecu chiar pe deasupra bărcii Ettei, dragonul îşi lăsă povara să cadă. Indiferent ce o fi fost, plonjă aproape atingând barca, sfârşind într-o jerbă de spumă. Apoi, cu o bătaie puternică de aripi, creatura se înălţă cu trudă. Scoase un răget şi şerpii îi răspunseră cu un vacarm de sunete. Pe urmă se îndepărtă zburând mult mai încet decât înainte.

Şerpii o urmară. Aidoma frunzelor uscate purtate de o pală de vânt, se luară după dragon. Cei mai iuţi deschiseră drumul, în timp ce, prin spuma stârnită de ei, ceilalţi înaintau arcuindu-se dureros; dar plecară cu toţii. Dragonul scoase un ultim strigăt prelung înainte de a dispărea, luând cu sine triumful lui Kennit.

*

Era un bărbat şi era viu. Etta doar îl întrezări, uimită, în timp ce se prăbuşea în mare. Picioarele lui loviră apa cu disperare, apoi trâmba de apă azvârlită de propria lui cădere îl înghiţi. Dragonul îl aruncase atât de aproape de barcă, încât nu lipsise mult ca s-o răstoarne. Etta ar fi putut să jure că o făcuse înadins. Barca se clătină violent în urma scufundării bărbatului, dar Etta nu se sinchisi, ci, prinzându-se de margine, se aplecă, căutându-l din priviri. Oare se înecase? Avea să revină la suprafaţă?

– Unde e? strigă. Uitaţi-vă după el, să-l vedeţi când se ridică.

Dar nimeni nu o luă în seamă. Şerpii se îndepărtau în urma dragonului care făcea calentoarsă. Vâslaşii voiau să profite ca să se îndrepte cu cea mai mare viteză spre *Vivacia.* Pe puntea principală, în mijlocul echipajului care trăncănea şi arăta cu degetul, atât Kennit, cât şi Wintrow se uitau lung după dragon.

Numai galionul împărtăşea îngrijorarea Ettei. *Vivacia* aruncă o ultimă privire îndurerată în urma dragonului. Pe urmă şi ochii ei cercetară apa din jurul bărcii. Însă Etta zări prima umbra unei mişcări sub valuri şi arătă cu degetul, strigând:

– Acolo, acolo e!

Dar ceea ce ţâşni gâfâind la suprafaţă nu era om. Avea siluetă omenească, însă ochii îi luceau, arămii. Buclele sale negre, şiroind de apă, o duseră pe Etta cu gândul la un mănunchi de alge încâlcite. Creatura zări barca şi se încordă, întinzând o mână către ea, însă Etta văzu că mâna aia nu strălucea doar fiindcă era udă. Avea solzi. Bolborosind un strigăt, cel căzut dispăru din nou sub apă. Vâslaşii care îl văzuseră urlară îngroziţi şi se aplecară asupra vâslelor. Etta rămase încremenită, privind fix locul în care se scufundase bărbatul solzos.

– Luaţi-l în barcă! Vă rog! strigă o voce de fată.

Etta îşi ridică privirea către tânăra elegantă de pe punte. Ei, dar Însoţitoarea Satrapului părea să nu fie mai vârstnică decât Wintrow!

Pe urmă *Vivacia* îşi îndreptă către apă un deget mare, poruncitor.

– Acolo! Acolo, idioţilor, iese iar la suprafaţă! Repede, repede, săltaţi-l în barcă!

Înfricoşaţi cum erau, vâslaşii nesocotiseră rugămintea Ettei, însă porunca galionului era altceva. Cu feţe livide, lăsară vâslele să atârne. Apoi, când bărbatul reapăru, le prinseră ca să întoarcă barca într-acolo. El îi zări şi se întinse spre ei. Încercă să se apropie, dar se scufundă iarăşi.

– Până aici i-a fost, spuse un vâslaş, dar, o clipă mai târziu, două mâini care sperau să se agaţe de ceva sparseră suprafaţa apei.

Reapăru şi faţa lui albă, iar Etta îl auzi icnind, gata să se sufoce. Cineva îşi întinse vâsla destul de mult ca s-o poată apuca.

El o prinse cu atâta putere, încât aproape c-o smulse din strânsoarea vâslaşului. Îl traseră mai aproape de barcă. O clipă mai târziu, el izbuti să se prindă de margine. Dar nu mai era în stare de nimic mai mult decât să stea agăţat. Doi bărbaţi îşi uniră forţele ca să-l poată ridica. Odată ajuns în barcă, rămase întins pe fundul ei, cu apa şiroindu-i din haine. Icni iarăşi. Când pufni ca să-şi cureţe nasul, apa ţâşni, urmată de sânge. Clipi, şi ochii lui neomeneşti se uitară în sus, la Etta. La început nu păru s-o vadă. Deschise gura fără să scoată niciun sunet, dar cuvântul i se citi pe buze.

– Mulţumesc.

Apoi capul îi căzu într-o parte şi ochii i se închiseră.

33

CORABIA DESTINULUI

Piraţii se traseră în lături ca să-i facă loc. Kennit trecu pe lângă ei şi se uită la silueta lăţită pe punte, cu faţa în jos. Apa îi şiroia din haine. Şi picura din părul care îi ascundea trăsăturile.

– Interesantă epavă, Etta, comentă el cu acreală.

Indiferent cine-ar fi fost sau, se corectă Kennit în gând, după ce-i privi atent mâinile, indiferent ce ar fi fost, reprezenta o complicaţie nedorită a unei situaţii deja prea năucitoare. N-avea timp pentru aşa ceva.

– Tu l-ai pescuit. Îl poţi păstra, o înştiinţa pe Etta, apoi se clătină pe picioare când Sfătuitoarea Satrapului îşi făcu loc pe lângă el, împingându-l.

O fulgeră cu privirea, dar ea nu observă. Kennit dădu să vorbească, dar cuvintele i se stinseră pe buze. Ce era chestia aia de pe capul ei? Îngrămădindu-se în spatele fetei, Althea izbuti să treacă pe lângă el ignorându-i cu desăvârşire prezenţa. Jek stătea la marginea mulţimii, alături de Satrapul bosumflat.

– Respiră? Reyn trăieşte? întrebă Malta cu răsuflarea tăiată. Se aplecă asupra lui, dar nu-l atinse.

Althea îngenunche lângă ea. Îşi lipi cu delicateţe degetele de gâtul bărbatului. Faţa îi rămase pentru o clipă neclintită, apoi zâmbi, ridicându-şi privirea către nepoata sa.

– Reyn e în viaţă, Malta.

Wintrow li se alăturase. Tresări la cuvintele Altheei, apoi îi adresă surorii sale un zâmbet plin de neîncredere.

Zâmbetul lui aduse pe faţa Ettei ceva foarte asemănător cu gelozia, care dispăru o clipă mai târziu. Privirea ei se îndreptă spre Kennit.

– Ai trimis după mine? îl întrebă aproape ursuză.

– Da. Kennit deveni conştient că echipajul adunat le ascultă discuţia cu mare atenţie. Îşi îndulci vocea: Iar tu ai venit. Cum vii întotdeauna.

Îi zâmbi Ettei. Aşa. Ea şi echipajul n-aveau decât să înţeleagă din asta orice. Kennit arătă către bărbatul de la picioarele sale.

– Ce e asta?

– L-a aruncat dragonul, îl lămuri Etta.

– Aşa că tu, fireşte, l-ai săltat, comentă Kennit, glumeţ.

– *Vivacia* a spus că trebuie, explică agitat unul dintre oamenii din barca lui Sorcor.

Oare îl nemulţumise pe Regele Kennit?

– E Reyn Khuprus, din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Sora mea e logodită cu el. Wintrow rosti aceste cuvinte uluitoare cu un calm desăvârşit. Numai Sa ştie cum a izbutit s-o găsească aici, dar a găsit-o. Ajutaţi-mă să-l întorc, adăugă.

Îl prinse pe bărbatul de jos de un umăr. Când trase, Reyn gemu. Mâinile lui zgâriară fără vlagă puntea.

Althea se ghemui lângă Wintrow.

– Aşteaptă. Lasă-i timp să-şi cureţe plămânii, sugeră ea, în timp de Reyn începea să tuşească.

Pe urmă tânărul răsuflă hârâind. Îşi săltă uşor capul, apoi îl lăsă să cadă din nou.

– Malta? întrebă cu voce îngroşată.

Ea icni şi se îndepărtă brusc. Îşi acoperi faţa cu mâinile.

– Nu! strigă, apoi se răsuci pe călcâie şi îşi făcu loc cu coatele prin mulţime.

Etta o urmări cu o privire uluită.

– Ce-a fost asta? întrebă ea, fără să se adreseze cuiva anume.

Înainte de a-i răspunde cineva, se auzi strigătul unui om de cart:

– Căp’tane! Corăbiile jamailliene se întorc!

De data asta, Kennit se răsuci pe călcâie şi plecă în grabă. N-ar fi trebuit să lase pe nimeni să-i abată atenţia de la duşmani, oricât de vătămaţi şi de împrăştiaţi ar fi fost. Ajunse pe puntea proră cât de repede putu şi se uită uluit la vasele care se apropiau, încercau să-i încercuiască, oare, cele trei corăbii ale lui? Erau nebuni? O parte dintre corăbii înaintau cu

evidentă greutate, dar două în stare bună ieşiseră în faţă, conducând flota rămasă. Văzu, pe punţile lor, grăitoarea agitaţie a oamenilor care pregăteau maşinile de război. Căzu pe gânduri, cântărind totul. *Marietta* şi *Bufonul*, cu echipaje deprinse cu lupta, erau acolo, gata să-l sprijine. Jamaillienii erau, în cel mai bun caz, doar obosiţi, şi probabil că-şi folosiseră deja o mare parte a săgeţilor şi a bolovanilor. Flota jamaillianã continua să-l depăşească numeric, dar cele mai multe corăbii aveau stricăciuni grave. Două erau pe cale să se scufunde şi echipajele încercau să se salveze în bărci.

Kennit îl avea pe Satrap ca obiect al negocierilor. Putea să-nfrunte flota Jamailliei, momentul era la fel de potrivit ca oricare altul.

– Jola! porunci el. Trimite oamenii înapoi la posturile lor şi spune-le să fie pregătiţi.

Vivacia se uita la corăbiile care se apropiau, dar mintea îi era în altă parte.

– Ce face bărbatul din Tărâmul Ploilor Sălbatice?

– E viu, răspunse scurt Kennit.

– Dragonul l-a adus. Aici, la mine.

– Wintrow pare să creadă că dragonul l-a adus pentru sora lui, ripostă Kennit cu acreală.

– Are sens, spuse corabia, gânditoare. Sunt făcuţi unul pentru altul.

– Are tot atât de mult sens ca orice altceva s-a petrecut azi. Câte şanse erau să se întâmple aşa ceva, *Vivacia*? Dintre toate corăbiile din jur, dragonul l-a lăsat pe iubitul Maltei să cadă chiar lângă cea care o are pe ea la bord.

– Nu l-a lăsat aici la voia întâmplării. Dragonul o căuta pe Malta şi a găsit-o. Dar... Galionul scrută pe îndelete corăbiile care se apropiau şi continuă cu voce blândă: Kennit, aici pluteşte ceva în aer. Ceva chiar mai puternic decât norocul pe care-l venerezi. Zâmbi, dar pe faţă i se vedea tristeţea. Destinul nu ştie ce sunt sorţii de izbândă, adăugă cu un aer misterios.

La asta el n-avea răspuns. Ideea în sine îl irita. Destinul era bun întru totul când îl conducea spre triumf. Însă în ziua aia părea să încline balanţa în defavoarea lui. Recunoscu sunetul paşilor Ettei pe puntea proră, în spatele lui. Se întoarse spre ea.

– Adu-l aici pe Satrap. Şi pe Malta.

Ea nu răspunse.

– Ei? întrebă el într-un târziu.

Expresia ei era stranie. Ce se întâmpla cu ea în ziua aia? O adusese înapoi pe corabie. Mai mult de-atât, ce putea dori de lp el? Şi de ce vrea ceva tocmai atunci?

– Trebuie să-ţi spun ceva. E important.

– Mai important decât supravieţuirea noastră?

Se uită peste umăr, la corăbiile care se apropiau. Aveau să se oprească şi să negocieze mai întâi sau aveau să atace pur şi simplu? Era de preferat să nu rişte.

– Trimite-i la mine şi pe Jola, şi pe Wintrow, îi porunci Ettei.

– O să-i trimit, făgădui ea. Apoi trase aer în piept şi adăugă: Sunt grea. Port copilul tău.

Cu asta, îi întoarse spatele şi se îndepărtă.

Cuvintele ei îngheţară timpul în jurul lui Kennit. Avu brusc senzaţia că nu stă pe o punte, ci e captiv într-o clipă. O clipă din care porneau atâtea căi în atât de multe direcţii! Un bebeluş. Un copil. Sămânţa unei familii. El putea fi tată, aşa cum fusese tatăl lui. Nu. Un tată mai bun. El şi-ar fi putut proteja fiul. Tatăl lui încercase să-l protejeze, dar nu izbutise. El putea fi rege, iar fiul lui - prinţ. Sau putea să scape de Etta, s-o ducă undeva şi s-o părăsească acolo, iar el să-şi continue viaţa fără nimeni care să depindă de el, fără nimeni pe care să-l poată dezamăgi. Gândurile nu i se învârtejeau; îi răpăiau în minte ca nişte pietre. Poate că Etta minţea. Poate că se înşela. Îşi dorea el un copil? Şi dacă era fată?

– Tot Paragon o să-i pui numele? întrebă răutăcios talismanul de la încheietura mâinii lui. Râse gros. Destinul nu mai pluteşte în aer. O parte şi-a luat zborul, odată cu dragonul, hotărând că Stăpânii Celor Trei Tărâmuri vor zbura iarăşi. Restul destinului de azi a căzut asupra capului tău. Cântăreşte ceva mai mult decât o coroană, nu?

– Lasă-mă-n pace, şopti Kennit.

Nu-i vorbea talismanului, ci trecutului care ieşise la suprafaţă şi voia să-l ia în stăpânire. Alte amintiri, cele mai profund negate, i se revărsau în minte. El, întinzându-şi mâinile mici ca să le pună pe spiţele interioare ale cârmei lui *Paragon,* în timp ce stătea în cercul braţelor tatălui său, care nu lăsa corabia să se abată de la cursul stabilit. Îşi aminti cum stătea călare pe umerii tatălui său, iar mama lui se uita în sus, la el, râzând, cu o eşarfă strălucitoare fluturând în părul ei negru, atât de negru, în timp ce se plimbau prin Diwytown. Toate acele aduceri-aminte strălucitoare şi vesele erau mult mai greu de suportat decât amintirea suferinţei. Erau o bătaie de joc, o minciună, pentru că tot ce însemna dragoste şi protecţie

dispăruse într-o singură noapte neagră şi sângeroasă.

Acum Etta avea s-o ia de la capăt. Era nebună? Nu ştia ce trebuie să urmeze? În cele din urmă, fireşte, va fi nevoit să-i facă rău copilului. Nu fiindcă voia, ci fiindcă era de neocolit. Acel moment marca un capăt al oscilării pendulului. Erau nevoiţi să-l urmeze până când ajungea în capătul opus, acolo unde el era Igrot, iar Igrot era el. Pe urmă copilul trebuia să vină, intrând în rolul care fusese cândva al lui Kennit.

– Ticălos jalnic, şopti talismanul, îngrozit.

Însă mila n-avea să-i pună stavilă destinului. Nimic nu-l putea salva, nici pe el, nici pe copil. Faptele aveau să-şi urmeze cursul, respectând tiparul. Nimic nu putea întrerupe scurgerea timpului. Totul avea să se-ntâmple din nou la fel cum se întâmplase întotdeauna. Exact la fel ca întotdeauna.

*

– Căp'tane?

Era Jola, chiar lângă el. De când stătea acolo? Cugetările lui Kennit se risipiră ca fulgii de păpădie spulberaţi de suflarea unui copil. La ce se gândise? Când începuse să plouă? Femeia, fir-ar afurisită! De ce se hotărâse tocmai atunci să-i abată atenţia? Secundul înghiţi în sec înainte de a vorbi.

– Corabia jamaillianã ne salută.

– Unde e Satrapul? se înfurie Kennit.

Îşi strânse mantia mai tare în jurul trupului şi îşi şterse apa de pe faţă. Ploaia era rece.

Jola părea îngrozit.

– În spatele tău, căp'tane.

Kennit se uită peste umăr. Malta, purtându-şi din nou turbanul, stătea alături de Satrap. Wintrow era lângă sora lui. Când veniseră toţi pe puntea proră? De când stătea el acolo, năucit de vestea dată de Etta?

– Bineînţeles că e! Kennit îşi păstră furia, dar îi alese altă ţintă. Exact unde trebuie să fie. Răspunde la salut. Spune-le că Regele Kennit le cere să se gândească bine. Reaminteşte-le că pot rechema oricând şerpii. Spune-le că nu vreau să-i distrug, vreau doar să-i fac să ia în considerare un tratat legitim. Pot trimite o corabie cu reprezentanţii lor. O să le-ngăduim să urce la bord. Vor auzi chiar din gura Satrapului că tot ce susţin eu e adevărat.

Jola părea să se simtă uşurat.

– Aşadar şerpii nu ne-au părăsit? Se-ntorc dacă-i chemi? Dacă ar fi fost un şarpe în apropiere, Kennit l-ar fi hrănit cu Jola.

– Transmite mesajul meu! se răsti la secund.

Îi întoarse spatele ca să se uite la flota care-l ameninţa. Recunoştea acel soi de flotă. Fiecare corabie îi aparţinea câte unui nobil şi toate sperau să se-ntoarcă încărcate cu pradă şi aureolate de triumf. Toate aveau să râvnească privilegiul de a negocia eliberarea Satrapului; fiecare nobil avea să-şi dorească să ia parte la tratative. Aveau să fie destul de proşti ca să-i trimită câte un ostatic de pe fiecare corabie? Aşa spera, dar ştia şi că e posibil să urmeze o luptă sângeroasă.

*

După ce Malta fuşise, Jek şi Althea îl căraseră pe Reyn sub punte, în cabina lor. Întins pe patul Altheei, tânărul îşi reveni.

– Unde e Malta? întrebă încă năucit. Am găsit-o?

Dintr-o nară i se prelingea încet un fir de sânge şi din păr îi picura apă.

– Ai găsit-o, îl linişti Althea. Dar a chemat-o căpitanul Kennit. Reyn îşi pocni brusc, cu ambele palme, faţa dezgolită.

– M-a văzut? întrebă, îngrozit.

O astfel de întrebare, într-un astfel de moment, cerea un răspuns sincer.

– Da, spuse încet Althea.

N-avea rost nici să mintă, nici să-ncerce să nu-i rănească sentimentele. Privirea ochilor lui arămii era greu de citit, dar grimasa gurii nu.

– E foarte tânără, Reyn, îşi scuză Althea nepoata. Ai ştiut asta când ai început s-o curtezi. Încercă să-şi facă vorbele să sune deopotrivă blând şi ferm: Nu te poţi aştepta...

– Lăsaţi-mă puţin singur. Vă rog, spuse el cu glas scăzut. Jek încetă să se mai holbeze la el şi deschise uşa. Althea o urmă.

– De cârlige sunt atârnate hainele lui Wintrow, spuse ea peste umăr. Dacă vrei să te-mbraci cu ceva uscat.

Nu erau prea mari speranţe să i se potrivească vreunele. În ciuda feţei solzoase şi a ochilor de pasăre, Reyn era un bărbat bine făcut, înalt şi musculos.

Jek păru să-i fi ghicit gândurile.

– Chiar şi cu solzii, n-arată rău, remarcă ea pe şoptite. Althea se rezemă de peretele din afara cabinei, cu prietena ei alături.

– Ar trebui să fiu afară, pe puntea proră, nu aici, mormăi ea.

– De ce? Nu poţi ţine sub control nimic din tot ce se întâmplă acolo, sublinie Jek, scoţând-o din minţi. Apoi îşi coborî brusc vocea: Recunoaşte, Althea, spuse pe ton convingător. Când te uiţi la solzii de pe faţa lui, nu poţi să nu te-ntrebi cum arată restul.

– Nu, nu mă-ntreb, răspunse Althea cu răceală.

Nu voia să se gândească la asta. Reyn era din Tărâmul Ploilor Sălbatice, se înrudea cu Negustorii din Bingtown; îi datora loialitate, nu presupuneri despre trupul lui, făcute într-o doară. Mai văzuse şi alţii, îşi spuse, nu era şocată. Nu puteau împiedica nimic din ceea ce le făcea locul ăla. Familia Khuprus era renumită deopotrivă pentru bogăţie şi pentru onoare. Cu solzi sau nu, Reyn Khuprus era o partidă bună; iar faptul că ajunsese atât de departe în căutarea Maltei, călătorind aşa cum călătorise, era dovada de netăgăduit a neînfricării inimii lui. Totuşi Althea n-o putea învinui pe Malta fiindcă fugise. Probabil îşi imaginase că-n spatele vălului se ascunde o faţă frumoasă. Probabil că o şocaşe chipul solzos al logodnicului ei.

*

Reyn îşi scoase cămaşa udă. O trânti cu un plesnet pe podea, peste restul hainelor sale. Răsuflă adânc prin gâtlejul îngustat şi se uită îndelung în oglinjoara din cabină, străduindu-se să vadă ce văzuse Malta. Tintaglia nu îl minţise. Atingerea ei grăbise transformările care s-ar fi petrecut în Tărâmul Ploilor Sălbatice, îşi atinse solzii fini de dragon de pe faţă, închise şi îşi deschise ochii arămii, de reptilă, care îl priveau din oglindă. Solzii suprapuşi de pe pieptul său gol luceau, părând de bronz. Pielea de sub ei avea o nuanţă albăstrie; o vânătaie sau o schimbare a culorii? În Tărâmul Ploilor Sălbatice văzuse moşnegi de cincizeci de ani care nu se schimbaseră atât de mult cum o făcuse el deja. Ce-avea să i se întâmple la bătrâneţe? Aveau să-i crească gheare de dragon, să i se ascută dinţii, să i se umple limba de creste?

Aproape că nici nu mai conta, îşi spuse. Avea să-mbătrânească singur, petrecându-şi cea mai mare parte a timpului sub pământ, săpând în căutarea dragonilor. Înfăţişarea lui n-avea să conteze pentru nimeni. Tintaglia îşi îndeplinise partea ei din înţelegere. Avea să-şi ţină şi el cuvântul. Ironia situaţiei nu-i scăpa. Îşi oferise tot restul vieţii sperând că, în schimb, o s-o poată salva pe Malta. Acum nu-şi putea nega fanteziile nebuneşti. Visase c-o va salva, nevătămată în ciuda îngrozitoarelor primejdii prin care trecuse, că ea îi va cădea în braţe şi îi va făgădui c-o să-i fie întotdeauna alături. Visase că, atunci când îşi va scoate vălul în faţa ei, ea va zâmbi şi îi va spune că nu contează, că îl iubeşte pe el, nu faţa lui.

Însă realitatea era mai crudă. Tintaglia îl lăsase să cadă şi plecase împreună cu nepreţuiţii ei şerpi. După zile de zbor zdrobitor şi de somn pe plaje pustii şi reci, aproape că se înecase. Rudele Maltei fuseseră nevoite să-l salveze. Probabil că-l credeau pe deplin idiot. Întreaga lui căutare n-avusese niciun rost, fiindcă Malta se afla deja în siguranţă. N-avea idee de ce navighează *Vivacia* sub steag jamaillian, dar era limpede că Althea Vestrit izbutise să-şi recapete corabia şi să-şi salveze nepoata. Nu numai că n-avuseseră nevoie de strădaniile lui jalnice, dar mai fuseseră nevoite şi să-l salveze.

Luă dintr-un cârlig o cămaşă de-a lui Wintrow şi o ridică în mâini. Oftă şi o puse la loc. Îşi săltă de pe podea propria cămaşă şi se uită la apa care picura. Vălul îi era încâlcit în ea. Îl privi lung o vreme. Apoi îl desprinse şi îl stoarse. Pe el şi-l puse primul.

*

Malta stătea în ploaie fără să vadă nimic în jur. Solzii fini de pe faţa lui Reyn i se păruseră zale de mătase şi asemuise strălucirea caldă a ochilor lui arămii cu un far. Cândva îi sărutase buzele prin ţesătura fină a unui văl. Îşi duse degetele aspre de servitoare la buzele crăpate şi îşi retrase mâna cu o smucitură. De-acum erau de neatins. Îşi înălţă faţa spre ploaia rece şi îi primi cu bucurie răpăiala de gheaţă.

Amorţeşte-mă, o imploră, ia-mi durerea asta.

– Mi-e frig, scânci Satrapul, lângă ea. Şi am obosit stând aici.

Kennit îi aruncă o privire ameninţătoare.

Satrapul îşi ţinea braţele strâns înfăşurate în jurul trupului, dar tot tremura înfrigurat.

– Nu cred că vor veni. De ce trebuie să stau aici, în vânt şi-n ploaie?

– Pentru că aşa-mi place mie! se răsti Kennit.

– Dacă vrei, poţi lua mantia mea, se amestecă Wintrow.

Satrapul se strâmbă.

– E udă leoarcă! La ce mi-ar folosi?

– Ai putea fi mai ud, mârâi Kennit.

Malta răsuflă prelung. Piratul şi Satrapul nu se deosebeau prea mult. Dacă putea să se descurce cu unul, putea şi cu celălalt. Nu curajul o ajută să traverseze puntea şi să se oprească în faţa lui Kennit cu braţele încrucişate, ci o disperare profundă. Era periculos, violent, dar nu se temea de el. Ce-ar fi putut să-i facă? Să-i distrugă viaţa? Gândul ăsta aproape că o făcu să zâmbească.

Rostite cu voce joasă, egală, cuvintele ei erau numai pentru, Kennit, dar le ascultă şi femeia înaltă care stătea în spatele umărului lui.

– Te rog, Rege Kennit, lasă-mă să-i aduc o mantie mai groasă şi un scaun, dacă nu-i îngădui să se ducă înăuntru, la adăpost.

Simţi privirea lui pe creştet, căutând semne care să-i trădeze cicatricea. Kennit răspunse cu asprime:

– E prost. N-o să păţească nimic de la un pic de ploaie. Nu văd de ce-ţi faci griji.

– Tu, căpitane, eşti mai prost decât el. Malta vorbea cu îndrăzneală, fără a se teme c-o să-l ofenseze. Lasă grijile mele, gândeşte-te la ale tale. Oricât de multă plăcere ţi-ar face să-l vezi suferind, nu merită să pierzi pentru asta ceea ce vei pierde. Dacă vrei să-l considere valoros căpitanii acelei flote, atunci trebuie să-l tratezi ca pe înaltul Senior Magnadon, Satrapul întregii Jamaillii. Dacă vrei să-l dai în schimbul unor bogăţii, asta trebuie să fie. Nu un băieţandru amărât, ud şi supărăcios.

Nu-şi luă privirea de la albastrul palid al ochilor piratului decât o singură dată, ca să se uite la femeia lui. Spre surprinderea Maltei, părea uşor amuzată, aproape aprobatoare. Oare Kennit simţise asta? Se uită la Malta, dar vorbi cu femeia lui.

– Etta, vezi ce găseşti pentru el. Vreau să sară-n ochi.

– Asta se poate aranja.

Femeia avea o voce dulce, gravă, mult mai rafinată decât s-ar fi aşteptat Malta să fie a unei femei de pirat. În ochi i se citea inteligenţa.

Malta îi susţinu privirea cu sinceritate şi îi vorbi făcând o reverenţă.

– Ai toată recunoştinţa mea, doamnă.

O urmă pe Etta când părăsi puntea şi ţinu pasul cu ea. Vântul agitase urât apa şi puntea umedă se legăna, dar, în zilele petrecute pe *Bufonul,* Malta se deprinse în sfârşit cu mersul pe corabie. Era uimită de sine însăşi. În ciuda a tot ce era rău în viaţa ei, era mândră fiindcă se putea ţine foarte bine pe picioare pe corabia tatălui său. Tatăl său. Îşi alungă cu hotărâre toate gândurile legate de el. N-avea să stăruie nici asupra lui Reyn, aflat atât de aproape, încât îi simţea prezenţa. În cele din urmă avea să fie nevoită să stea în faţa lui, distrusă şi cu cicatrice, şi să îndure dezamăgirea din nemaipomeniţii lui ochi arămii. Clătină din cap şi strânse din dinţi ca să scape de usturimea lacrimilor din ochi. Nu atunci. În acele momente nu trebuia să simtă nimic legat de ea însăşi. Toate gândurile şi străduniile ei trebuiau să se îndrepte către repunerea Satrapului pe tron. Încercă să gândească limpede în timp ce intra în cabina tatălui ei mergând în urma Ettei.

Încăperea era aşa cum şi-o amintea din zilele când bunicul ei era căpitanul *Vivaciei.* Se uită cu inima sfâşiată la mobila familiară. Cu un gest larg, Etta deschise un cufăr din lemn de cedru, bogat ornamentat. Era plin cu veşminte din materiale deopotrivă somptuoase şi pline de culoare. Cu orice altă ocazie, Malta ar fi căzut pradă invidiei şi curiozităţii. Acum rămase locului, privind încăperea fără s-o vadă, în vreme ce Etta căuta în cufăr.

– Uite. Asta o să fie potrivită. E cam mare pentru el, dar dacă-l aşezăm pe un scaun nimeni n-o să observe.

Etta scoase o mantie stacojie grea, tivită cu mărgele de jais.

– Kennit spune că e ţipătoare, dar eu cred totuşi că i-ar sta foarte bine cu ea.

– Fără îndoială, încuviinţă Malta, cu faţa lipsită de expresie.

Ea, una, simţea că nu contează prea mult cum se îmbracă un siluitor, odată ce ştii că asta e.

Etta se ridică, cu materialul bogat drapat pe braţ.

– Gluga e căptuşită cu blană, sublinie ea. Apoi întrebă, pe neaşteptate: La ce te gândeşti?

N-avea rost s-o împroaşte pe femeia aia cu vorbe aspre. Wintrow spusese că Etta ştie ce e Kennit. Ajunsese cumva să se împace cu asta. Cine era ea ca să-i critice loialitatea? Etta trebuia s-o creadă pe ea la fel de dornică să-l slujească pe Satrap.

– Mă-ntreb dacă şi Kennit s-a gândit cumva la ceea ce mă gândesc eu. Cred că mai mulţi nobili jamaillienii s-au aliat încercând să tragă sforile ca Satrapul să fie ucis în Bingtown, pentru a putea ei apoi să-i învinuiască pe negustori de asasinat şi să ne jefuiască oraşul. Oare nobilii care-au venit cu flota asta îi sunt loiali Satrapului şi vor să-l salveze? Sau sunt trădători care speră să termine ce-au început în Bingtown? Şi să dea vina pe Insulele Piraţilor în loc de Bingtown? Sau poate şi pe Insule, şi pe Bingtown? Îşi împreună sprâncenele, gânditoare. Poate că, mai degrabă decât să-l salveze pe Satrap, sunt interesaţi să-l provoace pe Kennit să-l ucidă.

– Kennit s-a gândit la toate, sunt sigură, răspunse Etta, băţoasă. Nu e un bărbat ca oricare altul. Vede departe şi, în vremuri de mare primejdie, are puteri imense. Ştiu că probabil îmi pui spusele la îndoială, dar e de-ajuns să-l întrebi pe fratele tău. L-a văzut pe Kennit domolind o furtună şi poruncindu-le şerpilor să-l urmeze. Chiar el, Wintrow, a fost vindecat de arsurile făcute de un şarpe când l-au atins mâinile lui Kennit, iar tatuajul pe care-l purta pe obraz din porunca propriului tată i-a fost şters tot de căpitanul lui.

Etta susţinu cu hotărâre privirea neîncrezătoare a Maltei.

– Poate că un astfel de om nu trebuie să se supună regulilor obişnuite, continuă ea. Poate că propria viziune îl îndeamnă să facă lucruri interzise altora.

Malta se uită pieziş la femeia piratului.

– Încă mai vorbim despre negocierile pentru repunerea Satrapului pe tron? întrebă ea. Sau căutăm scuze pentru ceea ce i-a făcut tatălui meu?

Şi mătuşii mele, adăugă în gând.

– Pentru ceea ce a făcut tatăl tău e nevoie de mai multe scuze decât pentru ceea ce a făcut Kennit, ripostă Etta cu răceală. Întreabă-l pe Wintrow cum e să porţi lanţuri de sclav şi tatuaj. Tatăl tău a primit ce a meritat.

– Poate că toţi primim ce meritărm, ripostă tăios Malta.

Privirea ei o cântări pe Etta din creştet până-n tălpi şi o văzu înroşindu-se de furie. Trăi şi câteva clipe de remuşcare când îi întrezări în ochi o bruscă şi nemascată suferinţă.

– Poate că da, răspunse femeia piratului cu răceală. Ia scaunul ăla.

E o răzbunare jalnică, se gândi Malta când ridică scaunul greu. Îl cără cu stângăcie, lovindu-şi în timpul mersului fluierele picioarelor de stinghiile lui groase.

*

Reyn Khuprus stătea la o bună distanţă de puntea proră, într-un loc de unde putea să vadă fără să fie văzut. Se uita la Malta. Vălul îi înceţoşa vederea, dar o privea oricum cu lăcomie. Ceea ce zărea îl îndurera, dar nici nu putea să-şi desprindă privirea. Ea îi zâmbi Satrapului în timp ce-i aşeza scaunul. Se întoarse şi arătă cu încântare mantia de pe braţul femeii înalte de lângă ea. Satrapul îşi păstră poziţia trufaşă. Se uită la Malta înălţându-şi bărbia. Ceea ce urmă răsuci un cuţit în inima lui Reyn. Malta desfăcu mantia udă a Satrapului în locul lui, zâmbindu-i cu căldură. Reyn nu-i putea auzi cuvintele, dar îi putea citi pe faţă îngrijorarea tandră. Malta azvârli nepăsătoare mantia udă şi se grăbi să-l înfăşoare pe Satrap în imensa mantie roşie. Îi săltă gluga şi i-o aranjă în jurul capului, ca să-i ţină de cald. Cu atingeri delicate, îndepărtă şuviţele de păr ud de pe fruntea şi de pe obrajii lui. Când el se aşează, ea se grăbi să-i aranjeze faldurile mantiei, chiar lăsându-se pentru asta într-un genunchi.

Era tandreţe în toate atingerile ei. Reyn n-o putea învinui. Faţa palidă şi nobilă a lui Cosgo şi purtările lui de mare senior erau, pentru Malta Vestrit, mai potrivite decât un negustor solzos şi învineţit din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Cu o înţepătură dureroasă, îşi aminti că, la Balul Prezentării, Malta dansase mai întâi cu Satrapul. Oare inima ei începuse să se încline spre el chiar de-atunci? Ea trecu în spatele scaunului lui Cosgo, sprijinindu-şi cu familiaritate mâinile de spătar. Fără îndoială că încercările prin care trecuseră împreună îi legaseră unul de altul. Ce bărbat putea să reziste prea mult în faţa farmecului şi a frumuseţii Maltei? Satrapul îi era, cu siguranţă, şi deosebit de recunoscător; n-ar fi putut supravieţui de unul singur.

Reyn se simţea de parcă inima i-ar fi dispărut din piept, lăsând în loc o gaură. Nu era de mirare că Malta fugise la vederea lui. Înghiţi în sec, cu greutate. Nu-i adresase niciun cuvânt, nu-l salutase nici măcar ca pe un prieten. Se temea c-o să insiste să-şi ţină făgăduiala? C-o s-o

umilească în faţa Satrapului? Se afundă în suferinţa pe care o simţea privindu-i. Malta n-avea să mai fie niciodată a lui.

*

Althea îşi ajutase nepoata să urce scaunul greu pe puntea proră.

Se gândise că se dă prosteşte în spectacol, dar tot ce se petrecea i se părea oricum lipsit de sens. Erau cu toţii captivi în ridicola şi periculoasa demonstraţie de forţă a lui Kennit. O privi pe Malta luând mantia udă de pe umerii Satrapului şi înfăşurându-l în cea nouă, uscată. Îi aranjă gluga de parcă ar fi fost Selden. Când el se aşeză pe tronul improvizat, Malta îi potrivi mai bine mantia chiar şi în jurul picioarelor. O durea să-şi vadă nepoata slujindu-l cu atâta umilinţă. Şi mai tare o ustura când îl vedea pe Kennit privind totul cu un mic zâmbet fals.

O ură atât de fierbinte încât văzu roşu în faţa ochilor i se răspândi în tot trupul. Icni chiar, străduindu-se din greu să răsufle, în vreme ce unghiile i se înfigeau adânc în palme. Se sprijini de copastie şi se concentră ca să-şi lase furia s-o străbată, părăsind-o.

– Ţii atât de mult să-l ucizi! remarcă galionul cu glas scăzut.

Comentariul părea să fie numai pentru urechile ei, dar Althea îl văzu pe Kennit răsucindu-se uşor după aceste cuvinte. Piratul înălţă uşor dintr-o sprânceană, întrebător şi totodată batjocoritor.

– Da. Ţin.

Althea îl lăsă să-i citească pe buze cuvintele.

*

Kennit clătină uşor din cap, cu tristeţe. Îşi îndreptă atenţia către corăbioara aflată în drum spre ei. Înainta încet prin întunericul după-amiezii târzii. Kennit se întrebă dacă avusese de suferit de pe urma atacului şerpilor. Pe punte, bărbaţi în veşminte impresionante se uitau către ei. Cei mai mulţi aveau o înfăţişare falnică în straiele bogate. Năierii stăteau pe punte, gata să-i ajute să treacă pe *Vivacia.* Un zâmbet îi arcui buzele. Ar fi fost amuzant dacă ar fi început să se scufunde chiar acolo, alături de ei.

– Poate ar fi trebuit să mă îmbrac ceremonios pentru o asemenea ocazie, comentă cu glas tare, uitându-se la Etta. Exact cum l-am împodobit pe Satrap, de-a dreptul regeşte. Poate că oamenii ăştia nu sunt în stare să recunoască decât hainele. Îşi încrucişă braţele pe piept şi rânji, în aşteptare. Jola, aruncă nişte parâme de abordaj. Să vedem ce captură ne aduc.

*

– Iată-i, continuă Malta în şoaptă pentru Satrap. Stai drept, maiestuos. Îi recunoşti pe vreunul? Crezi că-ţi sunt loiali?

El îşi privi ursuz nobilii.

– Recunosc culorile bătrânului lord Criath. Pe el l-a entuziasmat cel mai tare călătoria mea către miazănoapte, dar a refuzat să mă-nsoţească, zicând că-l dor toate încheieturile când călătoreşte pe mare. Şi uite cu câtă uşurinţă urcă pe puntea noastră. Pare să n-aibă nevoie de niciun ajutor. Al cincilea bărbat, cel care vine acum, poartă culorile casei Ferdio, însă lordul Ferdio e un bărbat subţire, mărunţel. Asta trebuie să fie unul dintre fiii lui, mai înalt şi mai viguros. Ceilalţi... nu pot spune. Toţi poartă glugi sau pălării şi au gulerele ridicate atât de sus, încât nu le pot vedea feţele...

Malta bănui adevărul cu o clipă înaintea tuturor celorlalţi. Se uită dincolo de bărbaţii care veneau la bordul *Vivaciei.* Pe puntea celeilalte corăbii, năierii îşi ajutau conducătorii să traverseze. Mulţi năieri aroganţi, cu priviri aspre, toţi cu mantii care să-i apere de frig. Prea mulţi?

– Trădare, e o capcană! strigă ea pe neaşteptate.

Strigătul ei îi sili pe noii sosiţi să treacă la fapte mai devreme decât plănuiseră. Câţiva dintre bărbaţii în straie bogate rămaseră pe cealaltă corabie, dar, la auzul ţipătului Maltei, îşi aruncară mantiile cu toţii, atât năierii, cât şi falşii nobili. Armele lor ieşiră la vedere, ca şi îmbrăcămintea obişnuită a luptătorilor. Cu un urlet, năierii care îşi "ajutaseră" camarazii se azvârliră peste golul care despărţea cele două corăbii. De sub punte apăreau tot mai mulţi bărbaţi, un potop de luptători care săreau de pe un vas pe celălalt cu săbiile în mâini.

Oamenii lui Kennit, niciodată prea încrezători, se repeziră să le ţină piept. Într-o clipă, întreaga punte principală a *Vivaciei* era o învălmăşeală de oameni în luptă şi străfulgerări de

săbii. Oriunde privea, Malta vedea haos în jurul ei. Kennit stătea neclintit, cu sabia scoasă, ordonând să fie tăiate parâmele şi să fie împinsă cealaltă corabie ca să se îndepărteze, în timp ce Etta îi apăra spatele atât cu o sabie, cât şi cu un pumnal. Până şi Wintrow, blajinul ei frate, scosese un cuţit şi era pregătit să respingă pe oricine ar fi încercat să urce pe puntea proră. Jek şi Althea, neînarmate, trecuseră în spatele lui. Şi totul se întâmplase cât ai clipi.

Groaza îl încremeni pe Satrap. Se ghemui pe scaun, săltându-şi picioarele de pe punte. Malta stătea lângă el, neajutorată.

– Apără-mă, strigă el cu glas ascuţit. Apără-mă, au venit să mă omoare, ştiu că de-asta au venit.

O prinse de talie cu o putere surprinzătoare. Sări în picioare, împiedicandu-se în mantia prea lungă, şi o trase pe Malta în faţa lui.

– Apără-mă, apără-mă, o imploră.

O îndepărtă de scaun, trăgand-o către vârful prorei, unde se ghemui, încleştat de talia ei.

Malta se zbătu cu disperare ca să se elibereze. Trebuia să vadă ce se petrece pe puntea principală.

– Dă-mi drumul! strigă, dar el era prea îngrozit ca s-o ia în seamă.

De pe cealaltă corabie se revărsau tot mai mulţi oameni.

Malta auzi zgomotul puternic al loviturii când Jek înhăţă scaunul Satrapului şi îl izbi de punte, făcându-l bucăţi. Înşfăcă un picior sculptat şi îi aruncă altul Altheei. Rânjea cu gura până la urechi; era nebună.

– Malta! strigă apoi, şi fata se feri când aruncă spre ea una dintre stinghiile masive ale scaunului. Foloseşte asta!

Pe urmă Jek se repezi spre scară, ciomăgind cu sălbăticie bărbaţii care erau gata să pună piciorul pe puntea proră. Althea i se alătură. Wintrow luase poziţie alături de Kennit, care-şi striga ordinele către piraţii săi.

Malta îşi dădu capul pe spate şi se uită cu disperare în jur. Restul flotei jamailliene se apropia. O întrezări pe *Marietta* grăbindu-se către ei. Nu vedea *Bufonul,* dar se îndoia că fugise. Zări apoi o altă corabie care se apropia cu iuţeală, fără să poarte culorile Jamailhei. Oare o altă corabie de piraţi intra în luptă? Pe urmă văzu galionul mişcându-se.

– Vine o corabie vie! O corabie din Bingtown vine în ajutorul nostru!

Malta strigă din toate puterile, dar nimeni nu-i dădu atenţie.

Satrapul o prinsese de umăr. O scutura cu putere

– Du-mă sub punte, du-mă la adăpost. Trebuie să mă aperi.

– Dă-mi drumul! ţipă ea, disperată. Nu te pot apăra dacă te-agăţi aşa de mine!

Se încorda în strânsoarea lui şi izbuti să se întindă până la stinghia aruncată de Jek. O săltă în mână, dar nu se simţea nicidecum mai în siguranţă.

*

– N-avem idee în ce ne-amestecăm! strigă Amber, uitându-se în sus spre el.

– Ştim că Althea e pe corabia aia! urlă Brashen cu furie, coborând de pe catargul principal. Nu putem sta deoparte fără să facem nimic, în timp ce jamaillienii pun mâna pe *Vivacia.* N-am mai multă încredere în ei decât în Kennit. Althea ar putea fi ucisă sau capturată. Nu-mi doresc nicidecum s-o văd cu un tatuaj de sclavă pe obraz. Aşa că să-ncercăm să-ntoarcem ceea ce se petrece în favoarea noastră. Brashen sări pe punte. Semoy! Scoate armele!

Secundul veni în fugă.

– Imediat, căpitane. Dar trebuie să le spun oamenilor cu cine ne luptăm.

Brashen rânji cu o cutezanţă dusă până la nesăbuire.

– Cu oricine stă între noi şi Althea!

Pe neaşteptate, *Paragon* scoase un strigăt surprinzător.

– Dar păstraţi-l pe Kennit pentru mine!

*

Lupta purtată până atunci doar pe puntea principală îşi schimbă brusc locul. Năvala oamenilor care se revărsau de pe cealaltă corabie dădu încleştării o altă întorsătură. Malta o văzu cu groază pe Jek căzând. Pe urmă încăierarea o înghiţi şi pe Althea. După dispariţia ei, un val de războinici jamaillienii se revărsă pe puntea proră. Malta îi zări pentru câteva clipe pe Wintrow, Etta şi Kennit, unul lângă altul, luptând ca să-şi apere vieţile.

– Iată-l! zbieră un jamaillian, avântându-se spre ea dintr-un salt.

Îşi repezi stinghia către el. Îi nimeri braţul ce ţinea sabia, însă bărbatul se feri, iar lemnul îl izbi doar pieziş. Cu mâna liberă, bărbatul îi smulse stinghia cu uşurinţa cu care iei jucăria unui copil. Izbucni în râs şi o împinse într-o parte. Brânciul dat de el şi strânsoarea Satrapului agăţat de ea o dezechilibrară şi căzu.

Bărbatul îl înşfacă pe Satrap de partea din spate a gulerului şi îl smuci, desprinzându-l de ea. Când ea se agăţă de Cosgo, luptătorul îl îndepărtă destul de mult ca să nu-l mai poată atinge; îşi retrase sabia, pregătindu-se s-o străpungă pe Malta, apoi, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, se holbă la vârful lamei care-i ieşea din propriul piept. În spatele lui, un bărbat înalt îşi urla furia. Îşi smuci victima, cu sabia sa cu tot, îndepărtând-o de Malta. Azvârli trupul inert spre camarazii lui, recuperându-şi în acelaşi timp arma.

– Lasă-te-n jos! Fă-te mică! strigă Reyn către Malta cu furie, apoi îi întoarse spatele.

Ochii arămii îi fulgerau prin vălul zdrenţuit. Ea în zări mâneca stângă, îmbibată de sânge. Pe urmă trei oameni se năpustiră asupra lui, şi căzu sub ochii ei.

– Reyn! Nu! strigă ea, încercând să se avânte către el, însă Satrapul se ţinea strâns, era o greutate urlătoare în spatele ei.

Se ţinea strâns de umeri ei, ca o moluscă, bolborosind şi plângând. Un bărbat o prinse de păr şi o azvârli într-o parte. Apoi, râzând sălbatic, sări la Satrap ca un copil care înşfacă un căţeluş încolţit.

– Am pus mâna pe el! zbieră. E al meu!

Malta îşi smuci capul într-o parte, ferindu-se de o lovitură de picior, care îi atinse totuşi pieziş ţeasta, ameţind-o pentru câteva clipe. Nu fusese izbită intenţionat. Acum, când îl aveau pe Satrap, nimeni nu se mai sinchisea de ea. Îl văzu săltat ca un sac cu carne şi aruncat pe umerii unui bărbat. Jamaillianul plecă apoi cu el, strigându-şi triumful. Învălmăşeala celor prinşi în luptă se despică lăsându-l să treacă, apoi se închise la loc. Atacatorii obţinuseră ceea ce veniseră să ia şi acum se retrăgeau. Malta mai întrezări o dată faţa albă a Satrapului, cu gura căscată şi cu ochii măriţi de spaimă. Pe Reyn nu-l vedea nicăieri. Se săltă în genunchi şi îşi roti privirea cu disperare. Satrapul era purtat de-a curmezişul unei punţi unde morţii zăceau printre răniţi, care se zvârcoleau gemând. Piraţii care încă mai luptau nu făceau altceva decât să se apere, zbătându-se pentru viaţa lor, nu erau în stare să-i sară în ajutor.

Satrapul era un individ enervant şi inutil, însă ea îi purtase de grijă ca unui copil. Stătuse lângă el zi şi noapte. I se frângea inima să-l vadă dus la moarte.

– Malta! strigă el, cu singura mână liberă întinsă spre ea.

– Satrapul! urlă ea în van. L-au luat! Salvaţi-l, salvaţi-i!

Nimeni nu putea să reacţioneze la strigătul ei de ajutor. În timp ce era cărat de cei care-l capturaseră, ceilalţi jamaillieni se adunau în jurul lor, rânjind şi strigând triumfători. Când centrul luptei se mută, Malta o zări pe Althea. Luase de undeva o sabie, încercă zadarnic să treacă de grămada de bărbaţi care îi stăteau în drum, iar Jek o trase înapoi.

– Nu merită să-ţi dai viaţa! îi strigă femeia înaltă.

Din coada ei de păr blond picura sânge.

Pe urmă, dintr-o învălmăşeală de trupuri de pe punte, se ridică Reyn. La vederea lui, Malta strigă de bucurie. Când îl văzu căzând îl crezu mort.

– Reyn! strigă ea, iar când el înşfăcă o sabie şi se împletici pe urmele răpitorilor Satrapului, urlă din răsputeri: Nu! Nu, vino înapoi, nu, Reyn!

El nu ajunse departe. Un rănit pe lângă care trecu se agăţă de el, trântindu-l pe punte. Cei doi se încleştară în luptă. Malta se ridică la rândul ei, clătinându-se. Celălalt bărbat avea un cuţit. Fără să-i mai pese de nimic altceva, Malta se repezi spre bărbaţii care se băteau.

*

– Dă-mi drumul!

Althea încercă să se smulgă din strânsoarea lui Jek, dar prietena ei era neînduplecată.

– Nu. Lasă-l. L-au luat pe puntea lor. Vrei să te lupţi acolo, unde avem şi mai puţini sorţi de izbândă? L-am pierdut, Althea, cel puţin deocamdată.

Althea ştia că are dreptate. Bărbatul care-î căra pe Satrap se prinsese de o parâmă aruncată de pe cealaltă corabie. Năierii jâmaillieni se retrăgeau triumfători, tăind parâmele care uniseră cele două vase în timpul scurtei lupte sălbatice. Plecau cu aceeaşi iuţeală cu care veniseră, luându-l cu ei pe Satrap.

Althea văzu atacul lui Reyn, atât de repede întrerupt. Se gândi că o să se ridice, dar, înainte de a apuca Reyn să se salte în picioare, în ajutorul Satrapului sări un salvator cu

puţine şanse de izbândă. Cu un strigăt de mânie dezlănţuită, Kennit se smulse dintre Etta şi Wintrow şi intră în învălmăşeală.

– Nu-i lăsaţi să-l ia! urlă el furios.

Avea într-o mână o sabie scurtă şi îşi strângea cârja sub celălalt braţ. Althea nu se aştepta să-l vadă făcând mai mult de câţiva paşi, însă el îşi croi drum pe punte, mutându-şi greutatea de pe picior pe cârjă cu o graţie care o ului.

– La mine! zbieră Kennit, alergând.

Piraţii credincioşi se strânseră în spatele lui. Etta şi Wintrow se avântară pe urmele lui, dar alţii umpluseră deja golul dintre ei. Erau despărţiţi. Când ajunse lângă copastie, Kennit nu se opri. Piciorul de lemn izbi puntea, celălalt i se propti de balustradă şi se azvârli. Avântându-se într-un salt demn de un tigru, zbură către corabia care se îndepărta. Althea se aştepta să-l vadă prăbuşindu-se între cele două vase, însă el ajunse pe cealaltă punte, pe care se rostogoli. Doar o mână de oameni de-ai lui îl urmă. Unul căzu în apă, urlând. Althea nu mai văzu ce se întâmplă apoi cu Kennit. Prea mulţi jamaillienii se repeziră, copleşindu-i numeric pe regele pirat şi pe oamenii lui. Etta scoase un strigăt de furie şi îşi luă avânt. Wintrow o înşfăcă, împiedicând-o să-l urmeze pe Kennit. Golul dintre corăbii se mărise, făcând săritura imposibilă. De pe celălalt vas se înălţau râsete răutăcioase şi strigăte victorioase în vreme ce se îndepărta tot mai mult. Doi bărbaţi îl săltaseră pe Satrapul livid şi îl scuturau uitându-se batjocoritori la echipajul *Vivaciei.*

Etta îl împinse cu sălbăticie pe Wintrow, scăpându-i din strânsoare. Disperată şi furioasă, se întoarse împotriva lui.

– Prostule! Nu-l putem lăsa în mâinile lor. Îl vor omorî. Ştii foarte bine.

– N-am de gând să-l las în mâinile lor. Dar n-o să fie salvat dacă te-neci tu acum, ripostă el, la fel de furios. Glasul i se îngraşă când începu să comande: Jola! L-au luat pe Kennit! *Vivacia*! După ei, l-au luat pe Kennit, trebuie să-i urmărim!

Galionul îi preluă strigătul.

– Ridicaţi ancora! Toate pânzele sus! Trebuie să-i urmărim, l-au luat pe Kennit.

– Nu! gemu Althea cu voce joasă. Lasă-l să se ducă, lasă-i să-l ia.

Dar ştia că *Vivacia* n-o s-o asculte. Simţea neliniştea corăbiei pulsând prin lemn. Corabia îl iubea şi îl voia înapoi, oricare ar fi fost preţul. Althea se uită peste apă, la flota jamaillianâ răsfirată în faţa lor. Dacă o provoca, *Vivacia* n-avea nicio şansă să învingă, chiar şi cu ajutorul *Mariettei* şi al *Bufonului.* N-avea să se încheie repede şi avea să fie o luptă sângeroasă, cu mai mulţi morţi pe punţile *Vivaciei* - care, în final, avea să cadă în mâinile jamaillienilor. Era o cauză deja pierdută, dar ştia că *Vivacia* o să-şi urmărească ţinta. Avea s-o poarte cu ea către un sfârşit înfiorător.

Pe urmă, răsunând pe deasupra apei, la urechile Altheei ajunse o voce care-i zbârli părul de pe ceafă.

– Ahoi, *Vivacia*! Cine l-a luat pe Kennit?

Althea se întoarse încet, străbătută de un fior rece. Era o voce din mormânt. Vocea lui *Paragon* era purtată pe deasupra apei aşa cum nu se întâmpla cu a niciunui om. Se uită la el o dată şi încă o dată. Nu era *Paragon.* Corabia vie plină de lovituri şi cu greement improvizat avea plăcuţa cu numele lui, dar galionul era un tânăr cu faţa radiind sinceritate, fără barbă şi cu părul împletit într-o coadă de războinic. Apoi zări o femeie aurie, care stătea pe punte, chiar în spatele galionului, fluturându-şi amândouă braţele într-un salut frenetic. Privind corabia care se apropia, Althea îşi uită preţ de o clipă toate celelalte gânduri şi temeri. Nu-l vedea pe Brashen. N-avea de unde şti dacă şi el e viu, dar simţi brusc că trebuie să fie. Ochii lui *Paragon* erau închişi şi mergea cu braţele întinse orbeşte înainte. Asta îi frânse Altheei inima. Era aşa cum se temuseră cu toţii. Amber dăltuise un nou chip, dar nu izbutise să-i redea vederea. Un şarpe alb tăia apa în faţa prorei.

– Trăiesc!

Jek era deodată lângă ea, ţopăind şi lovind-o în spate cu un pumn însângerat.

Era stânjenitor şi totuşi minunat să fie smulsă de pe punte şi învârtită de femeia mai vânjoasă, care chiuia de bucurie.

– Ahoi, *Paragon*! strigă *Vivacia* cu disperare. Acolo, pe corabia aia, e la bordul ei. Îl vor ucide, *Paragon,* îl vor ucide!

Arăta cu degetul, cu frenezie, dar zadarnic. Ancora abia i se ridica din mâl.

Strigătele ei ajunseră şi la *Marietta,* şi la *Bufonul.* Althea văzu cele două corăbii schimbându-şi cursul către *Vivacia,* ca să urmărească împreună vasul singuratic, în goană către adăpostul oferit de flotă.

Dar *Paragon* pornise deja într-acolo şi voinţa sa de corabie vie îl purta mai repede decât

vântul din pânze. Căpăta o viteză nefirească. Până şi echipajul *Vivaciei,* deprins cu corăbiile vii, izbucni în strigăte de uimire la trecerea lui. Althea îl întrezări pe Brashen, în fugă pe punte, cu Clef pe urmele sale. La vederea lui, inima păru să-i învie în piept. Pe urmă *Paragon* îi lăsă în urmă, *Vivacia* arătându-i pupa. Althea îl urmărea cu privirea, încremenită de bucurie.

Echipajul împuţinat al *Vivaciei* trecuse la treabă imediat ce auzise că i-a fost răpit căpitanul. Toţi cei care se puteau mişca se repeziseră să ridice ancora şi să înalţe pânzele. Pe moment, nimeni nu lua în seamă morţii presăraţi pe punte. Răniţii în stare s-o facă se ridicară împleticindu-se, ca să dea o mână de ajutor. Malta, nevătămată, dar evident zdruncinată, hoinărea îndurerată printre morţii învălmăşiţi. Wintrow preluase comanda de la Jola, ce părea răvăşit. Etta părea să fie pretutindeni, ajutând şi zorind pe toată lumea.

– Althea! strigă Jek, scoţând-o din transă. Mişcă-te!

Jek li se alăturase deja oamenilor de la ancoră.

– După el! Althea îşi uni strigătele cu ale lui Wintrow. *Paragon* nu trebuie să-i înfrunte singur!

Înainte de a scoate ancora în întregime din apă, *Vivacia* prindea viteză.

34

ELIBERĂRI

– Puţin îmi pasă de Kennit! tună Brashen. Întoarce-te după Althea!
– Deocamdată ea e în siguranţă acolo unde e! strigă sfidător *Paragon.* Trebuie să-l iau pe Kennit înapoi. Am nevoie de el.

Brashen strânse din dinţi. Atât de aproape pentru o clipă şi apoi trecuseră unul pe lângă altul. Nevoia de a o vedea pe Althea şi de a şti că e în siguranţă îl rodea, însă corabia încăpăţânată părea hotărâtă să-i ducă pe toţi la moarte. De fiecare dată când Brashen începea să aibă încredere în el, *Paragon* îi nimicea speranţele. Sfida şi cârma, şi ordinele, gonind ca o săgeată după flota jamaillianâ fugară. Şarpele alb sărea şi se afunda ca un delfin în spuma din faţa corăbiei. Pe puntea proră, Mama se sprijinea de copastie de parcă ar fi putut împinge corabia, făcând-o să meargă mai repede. Amber stătea dreaptă, semeaţă, vântul biciuindu-i părul. Privea cu ochi mari, de parcă ar fi ascultat o muzică din depărtare.

– Măcar încetineşte, se rugă Brashen. Lasă celelalte corăbii să ne-ajungă. Nu e nevoie să-nfruntăm singuri toată flota jamaillianâ.

Dar *Paragon* continua să gonească orbeşte. Brashen bănuia că şarpele alb îl călăuzeşte într-un fel sau altul.

– Nu pot zăbovi. Îl vor ucide, Brashen. S-ar putea să-l omoare chiar în clipa asta. Nu trebuie să moară departe de mine.

Tonul galionului era ameninţător. Brashen simţi pe neaşteptate o atingere uşoară pe încheietura mâinii. Se uită în jos şi o văzu pe mama lui Kennit lângă el. Ochii ei de un alabastru palid ţintuiră ochii lui negri, spunând toate cuvintele pe care limba ei nu le mai putea rosti. O rugăminte atât de mişcătoare nu putea fi refuzată. Brashen clătină din cap, nu către ea, ci ca o recunoaştere a propriei neghiobii.

– Atunci să mergem! îi strigă corăbiei, pe neaşteptate. Avântă-te orbeşte înainte. Hrăneşte odată pentru totdeauna nebunia care te îmboldeşte.

– Aşa cum trebuie să fac! ripostă *Paragon.*

– Aşa cum trebuie să facem toţi, încuviinţă Amber cu voce scăzută.

Brashen se întoarse spre ea, bucuros că are o nouă ţintă.

– Bănuiesc că ăsta e destinul pe care l-ai prevestit, o provocă înciudat.

Ea îi răspunse cu un zâmbet diafan.

– O, da, într-adevăr, îi făgădui. Şi nu doar destinul lui *Paragon.*

Al meu. Şi al tău. Şi al întregii lumi, adăugă cu un gest larg.

*

Kennit nu se aflase niciodată într-un loc mai îngrozitor. Fără cârjă şi fără arme, stătea pe punte, în vreme ce năierii treceau pe lângă el, văzându-şi nepăsători de treburile lor. Puţinii săi oameni ajunşi la bord împreună cu el erau leşuri însângerate. Nu-i era de niciun folos să se simtă satisfăcut de numărul de jamaillieni pe care-i luaseră cu ei. Satrapul era un morman mototolit în spatele lui. Nu era rănit, doar leşinat. Kennit însuşi era bătut măr, dar nu sângera.

Stătea pe puntea deschisă, în apropiere de dunetă. Ca să-şi vadă paznicii ar fi trebuit să se uite în sus. Refuza s-o facă. Se săturase de feţele lor rânjite, de zâmbetele lor batjocoritoare. Le făcuse o mare plăcere să-i smulgă cârja, lăsându-l să cadă. Cizmele lor îi îndureraseră coastele. Neaşteptata schimbare a sorţii sale îl năucise la fel de mult ca rănile. Unde îi dispăruse norocul? Cum i se putuse întâmpla una ca asta lui, Regelui Kennit al Insulelor Piraţilor? Cu numai câteva clipe înainte, îl avusese pe Satrapul întregii Jamaillii captiv în mâinile sale şi semnase un tratat care îi recunoştea titlul. Îşi simţise destinul, îl atinsese pentru o scurtă vreme. Şi acum iată-l. Din copilărie nu mai fusese atât de neajutorat şi de înfrânt. Îşi alungă gândul ăsta. Lucrurile ar fi luat o cu totul altă întorsătură dacă Wintrow şi Etta l-ar fi urmat, aşa cum ar fi trebuit. Curajul şi încrederea lor în norocul lui ar fi trebuit să fie pe măsura curajului şi a încrederii lui. Avea să le-o spună când aveau să-l salveze.

Îl simţi pe Satrap foindu-se în spatele lui, trezit din leşin. Gemu uşor. Kennit îl înghionti

delicat cu cotul.

– Linişte, îi spuse pe şoptite. Saltă-te în capul oaselor, încearcă să pari sigur pe tine. Cu cât mai mult îţi recunoşti slăbiciunea, cu atât mai mult te vor face să suferi. Am nevoie de tine întreg.

Preaînaltul Satrap al întregii Jamaillii se ridică în capul oaselor, fornăi şi se uită cu teamă în jur. Pe punte, năierii se agitau în jurul lor cu paşi răsunători, hotărâţi să-şi facă vasul să prindă mai multă viteză. Îi păzeau doi oameni, unul cu un cuţit lung şi altul cu o bâtă scurtă periculoasă. Kennit îşi avea braţul stâng încă amorţit după ultima întâlnire cu ea.

– Sunt pierdut. Totul e pierdut.

Satrapul se legăna.

– Încetează! şuieră Kennit. Şi continuă cu voce joasă: Când te tângui şi gemi, nu gândeşti. Uită-te în jur. Acum mai mult decât oricând trebuie să fii Satrapul întregii Jamaillii. Dacă vrei să fii tratat ca un rege trebuie s-arăţi ca un rege. Îndreaptă-ţi spatele. Fii atent la orice şi arată-te ultragiat. Poartă-te ca şi cum ar sta în puterea ta să-i omori pe toţi.

Kennit îşi urmase deja propriul sfat. Se gândea că, dacă jamaillienii l-ar fi luat pe Satrap ca să scape de el, l-ar fi ucis fără întârziere. Încă mai trăiau amândoi, ceea ce însemna că viaţa Satrapului avea o anumită valoare pentru jamaillieni. Dacă era aşa şi dacă Satrapul îi era cât de cât recunoscător, poate c-ar fi putut să-i salveze şi lui viaţa. Kennit îşi adună toată forţa în glas. Îşi puse toată puterea de convingere în ceea ce şoptea:

– Nu vor scăpa nevătămaţi după ce s-au purtat aşa cu noi doi. În clipa asta, corăbiile mele ne urmăresc. Uită-te la răpitorii noştri şi gândeşte-te cum o să-i ucizi.

– Încetul cu încetul, spuse Satrapul cu voce încă tremurătoare. Vor muri încet, continuă cu glas mai ferm, vor avea timp din belşug ca să-şi regrete prostia.

Cosgo izbuti să-şi îndrepte spatele. Îşi înfăşură mantia stacojie mai strâns în jurul trupului şi îi fulgeră pe paznicii lor cu privirea. Furia îl avantaja, reflectă Kennit. Îi ştergea de pe faţă teama şi aerul copilăresc.

– Nobilii mei s-au întors împotriva mea. Vor plăti pentru trădare. Şi ei, şi familiile lor. Le voi dărâma vilele, le voi tăia pădurile, le voi arde holdele. Vor suferi pentru asta până la a zecea generaţie. Le ştiu numele.

Un paznic îi auzise. Îl îmbrânci pe Satrap dispreţuitor cu piciorul.

– Gura. O să fii mort înainte de-a se încheia ziua. I-am auzit vorbind. Vor doar s-aştepte până ce vor fi de faţă cu toţii. O numesc legare cu sânge. Rânji, arătându-şi dinţii de năier. Şi tu la fel, "Rege" Kennit. Poate mă vor lăsa s-o fac eu. Blestemaţii tăi de şerpi mi-au ucis doi prieteni.

– KENNIT!

Părea să fi fost vocea vântului însuşi, strigătul unui zeu ultragiat. Paznicul batjocoritor se răsuci în loc ca să se uite spre pupă. Un fior cumplit îl străbătu pe Kennit. El n-avea nevoie să se uite. Era vocea corăbiei lui moarte, îl chema să i se alăture. Se strădui să se salte în picioare, dar fără cârjă îi era greu.

– Ajută-mă să mă ridic! îi porunci Satrapului.

Probabil că, în orice altă împrejurare, tânărul de sânge regal ar fi refuzat să se supună unei astfel de porunci, dar numele piratului încă mai zăbovea în urechile tuturor. Cosgo se grăbi să se ridice şi îi întinse lui Kennit o mână. Chiar şi năierii de pe punte îşi încetiniseră mişcările ca să privească în urmă. Pe feţele unora se citea groaza. Kennit izbuti să stea în picioare sprijinindu-se de umărul firav al Satrapului şi căută cu priviri frenetice corabia fantomă.

O găsi, se apropia cu iuţeală de tribordul lor.

Incredibil, era *Paragon*, preschimbat de moarte într-un tânăr. Un şarpe de un alb fantomatic se zbenguia în faţa corăbiei. Mai iute decât vântul, nefiresc de iute, corabia vie ajunse alături de ei. Încununând coşmarul, mama lui stătea pe puntea proră, cu părul alb fluturându-i în vânt. Îl văzuse. Întinse spre el o mână rugătoare. Lângă ea stătea o zeiţă de aur şi un mort conducea echipajul. Pentru o clipă, limba lui Kennit se lipi de cerul gurii. Stafiile trecutului său veneau incredibil de repede, mai întâi din travers şi apoi virând spre corabia jamailliană.

– Kennit! tună din nou vocea. Vin pentru tine! *Paragon* îşi puse în glas o furie rece. Predaţi-mi-l pe Kennit! Vă poruncesc! E al meu!

– Predaţi-vă!

Vocea *Vivaciei* despică văzduhul venind dinspre babord. Kennit nu putea s-o vadă, dar ştia că e aproape. Inima îi tresăltă dureros în piept. Ea putea să-l salveze.

– Predă-te, corabie jamailliană, sau te scufundăm!

Corabia jamaillianã era încolţitã. Deşi cãpitanul porunci cu disperare sã fie slãbite pânzele, nu izbuti s-o încetineascã destul de repede. *Paragon* se îndrepta cu îndrãznealã cãtre prora ei. Corabia jamaillianã viră, dar numai atât nu era de-ajuns. Cu un înfiorãtor zgomot de despicare, urmat de gemetele scândurilor deformate, se înclinã spre *Paragon.* Lemnul lui vrãjitor absorbi lovitura, dar din corabia jamaillianã sãriră aşchii. Se roti, scãpatã de sub control. Deasupra capetelor, velele fâlfâiau nebuneşte. Urmã o altã izbiturã, un alt hârşâit, pe neaşteptate, când *Vivacia* lovi în partea opusã. Era o manevrã nechibzuitã, una care ar fi putut scufunda toate cele trei corãbii. Întreruperea avântului cu care înaintau le fãcu pe toate sã se rotească încet. Pe toate punţile, nãierii ţipară îngroziţi. Greementele ameninţau sã li se încâlceascã. De o parte şi de alta, *Marietta* şi *Bufonul* trecurã pe lângã ele, ca sã ţinã pe loc flota care se apropia.

Puntea de sub Kennit încã se mai cutremura în urma izbiturilor, când ambele corãbii vii îşi aruncarã parâmele de abordaj. Oamenii lor nãvãliră, sãrind peste copastie din ambele pãrţi. În jur izbucni zgomotul luptei, la care se adãugarã strigãtele lui *Paragon* şi ale *Vivaciei.* Chiar şi şarpele prinse sã trâmbiţeze. Rãpitorii lor se vãzurã pe neaşteptate nevoiţi sã-şi apere propriile vieţi.

– Satrapule! Trebuie sã-ncercãm s-ajungem la *Vivacia.* Kennit continua sã se ţinã strâns de umãrul lui Cosgo şi îi striga la ureche. Te cãlãuzesc eu, spuse cu hotãrâre, ca nu cumva cârja lui vie sã-ncerce sã plece de una singurã.

– Omorâţi-i!

Urletul cãpitanului jamaillian se înãlţã deasupra zgomotelor luptei. Era strigãtul furios al unui om disperat.

– Din porunca lordului Criath, nu trebuie sã-i lãsãm sã-i ia în viaţã. Omorâţi-i pe Satrap şi pe regele piraţilor. Nu-i lãsaţi sã scape!

*

Pe puntea *Vivaciei*, leşurile continuau sã zacã învãlmãşite, cu sângele închegându-li-se în mãrgele rostogolite pe lemnul cãlãfãtuit. Alunecai la fiecare pas. Nãierii care se agitau cu disperare, mâinile rugãtoare întinse de rãniţi şi legãnarea tot mai puternicã a punţii transformaserã într-un coşmar drumul Maltei cãtre locul unde cãzuse Reyn. Avea senzaţia cã, stângace şi singurã, merge prin haos şi nebunie cãtre sfârşitul lumii. Piraţii treceau pe lângã ea în goanã, dând ascultare ordinelor strigate de Wintrow. Ea nici mãcar nu le auzea. Reyn bãtuse atâta drum în cãutarea ei şi ea fusese atât de laşã, încât nu-i adresase nici mãcar un singur cuvânt. Ştia cã o sã sufere când o s-o respingã şi se temea de acea suferinţã atât de mult, încât n-avusese nici mãcar curaj sã-i mulţumeascã. Acum se temea cã e în cãutarea unui mort.

Reyn zãcea cu faţa în jos. Trebuia sã dea deoparte un bãrbat cãzut deasupra lui. Era greu. Trase de leş zadarnic, în timp ce, în jurul ei, întreaga lume plecase într-o goanã nebunã sã-l salveze pe Kennit. Nimeni nu veni s-o ajute, nici fratele ei, nici mãtuşa ei. Trãgea de mort suspinând fãrã lacrimi, cu rãsuflarea tãiatã. Auzi cele douã corãbii vii strigând una la alta. Nãierii grãbiţi o ocoleau, fãrã sã se sinchiseascã de truda ei. Cãzu în genunchi în sânge, îşi propti umãrul în bãrbatul mort şi îl împinse de deasupra lui Reyn.

Oroarea astfel dezvãluitã îi tãie rãsuflarea. Sângele se îmbibase în hainele lui Reyn şi bãltea în jurul lui. Era întins în sânge, înfiorãtor de neclintit.

– Oh, Reyn! Oh, dragostea mea!

Cu voce rãguşitã, rosti cuvintele care trãiserã în inima ei, neştiute, încã de când împãrţiserã prima cutie-cu-vis. Fãrã sã se sinchiseascã de sânge, se aplecã sã-l îmbrãţişeze. Era cald încã.

– N-a fost sã fie, murmurã suspinând şi legãnându-l. N-a fost sã fie.

Era ca şi cum şi-ar fi pierdut din nou casa şi familia. Înţelese brusc cã numai şi numai în braţele lui ar fi putut redeveni Malta. Odatã cu el mureau tinereţea, frumuseţea şi visurile ei.

Îl rãsuci cu delicateţe, de parcã el încã ar mai fi putut sã simtã durerea. Voia sã-i vadã pentru o ultimã oarã faţa, sã se uite în ochii lui arãmii, chiar dacã acei ochi n-aveau s-o privească. Doar asta îşi mai dorea de la el acum.

Mâinile îi erau pline de sângele lui când îi desprinse vãlul de gulerul cãmãşii. Se folosi de amândouã mâinile ca sã-l salte şi sã i-l îndepãrteze de pe faţã. Vãlul se desprinse încet, lãsând în urmã o dantelã din sânge întipãritã pe un chip vlãguit. Malta o şterse cu tandreţe, folosindu-şi tivul mantiei. Se aplecã şi îi sãrutã gura neclintitã, buze peste buze, nu în vis, fãrã vreun vãl între ele. Era vag conştientã cã lumea strigãtelor de navigatori şi a zgomotelor de

luptă ajunsese să-i înconjoare din toate părţile. Nu-i păsa. Viaţa ei se oprise acolo. Îi urmări linia solzilor de pe frunte; sub vârful degetului ei, pielea zgrunţuroasă părea un lănţişor lucrat cu migală.

– Reyn, şopti ea. Reyn al meu.

Ochii lui se întredeschiseră, ca două linii cu sclipiri arămii, încremenită, ea îl privi clipind de două ori, apoi ridicându-şi pleoapele. Se uită în sus, la ea, mijindu-şi ochii. Icni de durere, ducându-şi mâna dreaptă la mâneca stângă udă.

– Sunt rănit, spuse năucit.

Malta se aplecă mai mult către el. Bătăile propriei inimi îi erau tunete în urechi. Abia dacă-şi auzea propriile cuvinte.

– Reyn, nu te mişca. Sângerezi foarte tare. Lasă-mă să văd ce e cu tine.

Cu o pricepere pe care nu o simţea, începu să-i descheie cămaşa. N-avea să-ndrăznească să spere, nu spera nimic, nu, nu cuteza nici măcar să se roage, şi cu atât mai puţin să spere că el va trăi, că o va iubi. Erau speranţe prea mari. Mâinile ei tremurătoare nu puteau să descheie nasturii.

Îi sfâşie cămaşa şi i-o desfăcu larg, aşteptându-se să vadă un dezastru.

– Eşti întreg! exclamă. Lăudat fie Sa pentru viaţă!

Minunându-se, îşi trecu mâna peste pieptul lui neted, de culoarea bronzului. Solzii care-l acopereau îi unduiau sub palmă şi străluceau în lumina slabă a soarelui iernii.

– Malta?

O privi din nou cu ochi mijiţi, ca şi cum abia atunci ar fi izbutit să vadă cine a îngenuncheat deasupra lui. Mâna lui dreaptă însângerată prinse amândouă mâinile ei, îndepărtându-le de el în timp ce îi ţintuia fruntea cu privirea. Ochii i se măriră şi lăsă mâinile ei să cadă. Malta simţi ruşinea şi suferinţa pârjolind-o, dar nu-şi întoarse capul. Ca şi cum n-ar fi putut rezista imboldului, Reyn ridică o mână. Dar nu-i atinse obrazul, cum sperase ea. Degetele i se duseseră drept la cicatricea ei umflată şi o urmăriră prin păr. Lacrimile ardeau ochii Maltei.

– Încoronată, murmură el. Dar cum e cu putinţă? Cu creastă, aidoma reginei Străbunilor din tapiseriile străvechi. Solzii tocmai încep să devină stacojii. Oh, frumoasa mea, doamna mea, regina mea, Tintaglia a avut dreptate. Eşti singura potrivită să fie mama unor copii ca aceia pe care-i vom aduce pe lume.

Cuvintele lui n-aveau sens, dar ei nu-i păsa. Faţa lui spunea că o vrea, că o venerează. Ochii lui îi scrutau chipul cu uimire şi încântare.

– Şi sprâncenele tale, şi buzele. Începi să ai solzi. Ajută-mă să mă ridic, îi ceru. Trebuie să te văd toată. Trebuie să te ţin în braţe ca să mă conving că asta e realitatea. Am venit de-atât de departe şi te-am visat atât de des.

– Eşti rănit, protestă ea. E atât de mult sânge, Reyn...

– Nu prea mult dintr-al meu, aşa cred. Îşi duse o mână într-o parte a capului. M-a năucit o lovitură. Şi o sabie mi s-a înfipt în partea de sus a braţului stâng. Însă, altceva... Se mişcă încet, gemând. Pur şi simplu, mă doare peste tot.

Îşi săltă tălpile, se ridică în genunchi şi, încetul cu încetul, izbuti să stea în picioare. Malta se ridică odată cu el, sprijinindu-l. Îşi înălţă o mână ca să se frece la ochi.

– Vălul meu! exclamă pe neaşteptate.

Pe urmă se uită în jos, la ea. Malta n-ar fi crezut că o faţă omenească poate radia o asemenea bucurie.

– Aşadar, te măriţi cu mine? o întrebă cu neîncredere şi încântare deopotrivă.

– Dacă mă vrei aşa cum sunt.

Stând dreaptă, Malta alese adevărul. Nu-l putea lăsa să se-avânte orbeşte, fără să aibă habar ce ar fi putut alţii să şuşotească mai târziu pe seama soţiei lui.

– Reyn, mai întâi trebuie să ştii mai multe despre mine.

În clipa aceea, *Vivacia* strigă ceva despre predare. O clipă mai târziu, o izbitură cumplită îi trânti pe amândoi din nou pe punte. Reyn ţipă de durere, dar se rostogoli ca s-ajungă deasupra ei, protejând-o. În timp ce o prindea în braţe, corabia se cutremură sub ei. Rămase întins lângă ea, ţinând-o strâns cu braţul teafăr şi adunându-şi puterile ca să-i apere pe amândoi de loviturile întregii lumi. În vreme ce glasurile năierilor se amestecau într-un vacarm şi văzduhul se umplea de noi zgomote de luptă, strigă la urechea ei:

– Singurul lucru pe care trebuie să-l ştiu e că acum eşti a mea.

*

Wintrow ştia cum să comande. În toiul a tot ce se petrecea şi în vreme ce se străduia să-i ducă ordinele la îndeplinire aidoma tuturor celorlalţi, Althea înţelegea care le e raţiunea. Mai înţelegea şi altceva, ceva mai important decât aprobarea ei pentru ceea ce el cerea să se facă pe punte. Echipajul avea încredere în el. Jola, secundul, nu-i punea la îndoială nici priceperea, nici dreptul de a trece la comandă în lipsa lui Kennit. N-o făcea nici Etta. *Vivacia* se lăsa pe mâna lui fără şovăire. Geloasă, Althea era conştientă de schimbul de gânduri dintre *Vivacia* şi Wintrow. Se scurgea pe lângă ea lin, ca apa. Fără niciun efort, îşi trimiteau încurajări şi informaţii. Nu o lăsau pe dinafară; totul trecea pur şi simplu pe lângă ea, aidoma discuţiilor dintre adulţi pe lângă urechile unui copil.

Băiatul-preot, mărunţel şi subţirel în copilărie, devenise un tânăr zvelt, dar energic, care dădea ordine cu vocea puternică a unui bărbat. Althea ştia, cu un brusc sentiment de vinovăţie, că propriul ei tată nu văzuse în Wintrow posibilitatea unei asemenea schimbări. Altminteri Ephron Vestrit s-ar fi opus, n-ar fi lăsat-o pe Keffria să-l trimită la mănăstire. Nici tatăl lui nu intenţionase să-l folosească decât drept un soi de înlocuitor vremelnic, până ce avea să-i mai crească fiul mai mic şi mai curajos. Doar Kennit văzuse adevărul şi îl încurajase să-şi folosească talentul înnăscut. Kennit siluitorul fusese, pe de altă parte, conducătorul aproape venerat de Wintrow, mentorul care îi dăduse puterea de a-şi ocupa locul cuvenit pe punte şi de a conduce corabia.

Gândurile alergau prin mintea Altheei la fel de iute ca vântul care umfla pânzele, călcând peste sentimentele ei, aşa cum călcau tălpile goale ale năierilor pe punţile *Vivaciei.* Îşi revărsă toată forţa urii trăgând de o parâmă. Îl ura pe Kennit, îi era scârbă de el. Încă mai mult decât tânjea să-l omoare, simţea nevoia să-l demaşte. Voia să-i smulgă dragostea şi loialitatea discipolilor, aşa cum el îi smulsese demnitatea şi intimitatea trupului. Voia să-i facă şi ea ceea ce îi făcuse el: să-i ia ceva pe care n-avea să-l mai recapete niciodată. Să-l schilodească într-un mod care n-avea nicio logică. Nu voia să sufere nici nepotul, nici corabia ei. Dar, oricât de dragi i-ar fi fost ei amândoi, Althea nu putea să treacă peste ceea ce îi făcuse Kennit.

O durea încă şi mai rău acum, când ştia că Brashen trăieşte. De fiecare dată când îl întrezărea pe puntea lui *Paragon,* bucuria care tresălta în ea era mânjită de groază. Gândindu-se că îi va povesti totul îşi întina bucuria cu care aştepta revederea. Oare Brashen avea să-nţeleagă pe deplin? Althea nu ştia exact de ce se teme cel mai mult: că Brashen o să se-nfurie, ca şi cum Kennit i-ar fi furat-o, că o s-o respingă, considerând-o pângărită, sau că o să treacă siluirea cu vederea, ca pe o întâmplare nefericită pe care ea trebuie s-o dea uitării. Fiindcă nu ştia cum o să reacţioneze el, o cuprinse brusc teama că nu-l cunoaşte deloc. Dragostea fără rezerve şi încrederea dintre ea şi Brashen erau, într-un anumit fel, încă la început. Puteau să îndure greutatea acelui adevăr? Furia prinse să clocotească mai tare în ea când se întrebă dacă ceea ce-i lega pe ei doi nu cumva fusese nimicit de Kennit.

Pe urmă nu mai avu timp să mediteze. Erau alături de corabia jamaillianã. Auzi un zgomot cumplit când aceasta se ciocni de ceva. Probabil de *Paragon,* se gândi, brusc îndurerată. Sărmana corabie nebună se aruncase în luptă de dragul lui Kennit. Corabia jamaillianã se contura din ce în ce mai mare, mai aproape şi...

– Ţineţi-vă bine! strigă cineva.

O clipă mai târziu, Althea ştiu că fusese o avertizare, numai că deja căzuse pe punte. Se rostogolea şi aluneca simţind străfulgerarea furiei în tot trupul. Cum îndrăznea Wintrow să-i pună corabia astfel în primejdie? Apoi, prin carnea atinsă de lemnul-vrăjitor, simţi înverşunarea cu care pornise *Vivacia* în urmărire, înverşunarea cu care dorea capturarea vasului jamaillian. Ea alese primejdia. Wintrow făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca s-o micşoreze.

Althea se izbi de un leş. Cutremurându-se, se rostogoli şi izbuti să se ridice. Corabia jamaillianã era tot atât de aproape ca un doc. O văzu pe Etta sărind de pe o punte pe alta cu o sabie în mână. Oare Wintrow sărise primul? Nu-l vedea nicăieri, înşfăca sabia pe care mortul încă o mai strângea în mâini.

O clipă mai târziu, tălpile ei atingeau puntea jamaillienilor. De jur împrejur se purta o luptă prea învălmăşită ca să poată înţelege ceva. Unde era nepotul ei? Un năier jamaillian se repezi să-nfrunte sabia ei tremurătoare. Althea îi pară cu stângăcie primele două încercări de a o ucide. Pe urmă, de undeva, apăru o altă sabie, care crestă pieptul bărbatului. El se răsuci cu un ţipăt şi se îndepărtă împleticindu-se.

Jek era deodată alături de ea, rânjind nebuneşte, aşa cum făcea în faţa oricărui pericol.

– Crezi că, dacă-l salvez pe Satrap, mă ia de nevastă? Mă visez satrapesă sau cum s-o fi chemând.

Înainte de a apuca Althea să-i răspundă, ceva zgudui puntea de sub ea. Se agăţă de Jek.

– Ce-a fost asta? spuse, întrebându-se dacă flota jamaillianã obişnuia să-şi întrebuinţeze catapultele împotriva propriilor corăbii blocate.

Strigătul îngrozit al unui năier jamaillian îi oferi răspunsul:

– Căp'tane, căp'tane, blestematul de şarpe ne-a smuls cârma! Luăm apă!

– Am face bine să luăm ce ne trebuie şi să plecăm de pe albia asta, propuse Jek, veselă.

Se aruncă în încăierare fără să atace pe cineva anume, doar tăindu-şi drum prin învălmăşeală. Althea mergea doar cu un pas în urma ei, nefăcând cu mult mai mult decât să-i apere spatele.

– Cred c-am văzut-o pe Etta... ah, am ajuns! exclamă Jek. Pe răsuflarea lui Sa şi pe boaşele lui El! înjură apoi. Au căzut amândoi şi sunt plini de sânge.

*

Căpitanul jamaillian îşi deprinsese oamenii să i se supună fără cârtire. Era de admirat, atât timp cât aşa ceva nu ţi se întorcea împotrivă. Supunerea deplină se citea în ochii tuturor când îl înconjurară pe Kennit. Aveau să-i ucidă pe amândoi, fără şovăire. Era clar că Satrapul trebuia fie să se afle sub controlul lor, fie să moară. În ochii piratului, valoarea lui Cosgo crescu brusc. Avea să-l păstreze în viaţă şi sub controlul său. Era clar că astfel reprezenta cea mai mare ameninţare pentru jamaillieni, adică avea cea mai mare valoare. Ţinuseră piept atacului şerpilor şi riscaseră totul ca să-l captureze. Kennit avea să-l ia înapoi, iar ei aveau să-l plătească mai scump decât şi-ar fi putut imagina vreodată. *Vivacia* era alături; nu trebuia decât să-i ţină la distanţă câteva minute, până ce veneau Etta şi Wintrow să-l salveze.

– Treci în spatele meu! îi porunci Satrapului, împingându-l cu brutalitate înapoi.

Se sprijini cu o mână de dunetă ca să nu-şi piardă echilibrul. Trupul lui era scut pentru înfricoşatul Magnadon. Cu mâna liberă, Kennit îşi smulse mantia. Pară atacul primului om aruncându-i mantia în jurul săbiei şi împingând-o într-o parte, încercă s-o înşface smulgând-o din strânsoarea atacatorului, dar îi alunecă dintre faldurile mantiei grele.

Al doilea atacator era un om masiv, corpolent, mai degrabă măcelar decât spadasin. Fără subtilităţi sau trucuri, făcu un pas înainte şi sabia lui grea îl străpunse pe Kennit, împlântându-se apoi în Satrap. Lama îi pironi laolaltă.

– I-am dat gata pe amândoi! exclamă, încântat.

Cămaşa dungată a ucigaşului său era pătată de grăsime, observă Kennit, şocat. Omul îşi smulse sabia din ei şi se răsuci pe călcâie ca să-nfrunte abordorii. Piratul şi Satrapul căzură împreună.

Chiar în timp ce se prăbuşea, lui Kennit nu-i venea să creadă. Aşa ceva nu se putea întâmpla, lui nu i se putea întâmpla. Un ţipăt subţire, de şoarece încolţit, se înălţă din spatele lui. Ţipătul coborî şi deveni durere. Durerea se sparse în el şi i se răspândi în tot trupul. Era albă, insuportabil de albă, şi atât de puternică, încât nici măcar nu era nevoie să ţipe. După un timp care i se păru foarte lung, puntea îi opri căderea. Ambele mâini i se încleştară de mijloc. Sângele i se scurgea printre degete. O clipă mai târziu, îi simţi gustul, gustul propriului sânge, sărat şi dulce în gură. Îl mai simţise; lui Igrot îi plăcea să-l lovească adesea cu dosul palmei. Gustul sângelui, întotdeauna vestitorul unei dureri mai mari.

– *Paragon,* se auzi strigând cu răsuflarea tăiată, aşa cum striga întotdeauna când durerea era de nesuportat. Sunt rănit, corabie. Sunt rănit.

– Continuă să răsufli, Kennit. Vocea firavă de la încheietura mâinii lui era stăruitoare, aproape copleşită de panică. Rezistă. Ei vin, sunt aproape aici. Răsuflă.

Talisman prost. Răsufla. Nu era aşa? Se uită în jos, nefericit. La fiecare răsuflare chinuită, împroşca sânge printre buze. Cămaşa lui albă, elegantă, era distrusă. Etta trebuia să-i facă alta. Îşi gusta sângele, îi simţea mirosul. Unde era *Paragon*? De ce nu-i lua durerea? Încercă să-l cheme rostind cuvintele pe care i le spunea el cândva.

– Stai liniştit, băiete, îşi şopti sieşi, aşa cum făcea întotdeauna *Paragon.* Stai liniştit. O iau eu în locul tău. Dă-mi-o toată. Tu doar ai grijă de tine.

– E viu! strigă cineva.

Kennit se uită în sus, spre cel care vorbise, sperând să fie salvat. Dar faţa care se uita în jos la el era a unui jamaillian.

– Flad, neisprăvitule! Nici măcar nu l-ai omorât.

Practic, jamaillianul îşi înfipse sabia ascuţită în pieptul lui Kennit, apoi o scoase.

– De data asta l-am terminat!

Satisfacţia din glasul lui îl urmă pe Kennit jos, în beznă.

*

Ajunseseră prea târziu. Wintrow îşi urlă durerea şi îl ucise pe omul care tocmai îi omorâse căpitanul. O făcu fără să se gândească şi fără nicio remuşcare. Echipajul de pe *Vivacia* care îl urmase lăsă un loc liber în jurul lor în vălmăşagul de pe punte. Etta se avântă pe lângă Wintrow şi se opri în genunchi, lângă Kennit. Îi atinse faţa, pieptul.

– Respiră! Respiră! strigă cu o bucurie izbitoare. Ajută-mă, Wintrow, ajută-mă! Trebuie să-l ducem înapoi, pe *Vivacia.* Încă îl mai putem salva.

El ştia că Etta se înşală. Era mult prea mult sânge, sânge negru, gros, şi încă mai izvora din Kennit. Nu-l puteau salva. Cel mai bun lucru pe care-l puteau face pentru el era să-l ducă să moară acasă; şi pentru asta era nevoie să se mişte repede. Se aplecă şi-şi puse braţul căpitanului său peste umeri. Etta trecu în cealaltă parte a lui Kennit, vorbindu-i încet tot timpul. El nu ţipă de durere când îl ridicară, ceea ce îi adeveri lui Wintrow bănuiala că ajunsese în pragul morţii. Era nevoie să se grăbească. Jamaillienii bătuseră în retragere, dar nu pentru multă vreme.

Sub Kennit era Satrapul. În timp ce-l ridicau pe pirat, Cosgo reveni la viaţă zvârcolindu-se, ţipând şi făcându-se ghem.

– Nu, nu, nu! Nu mă ucideţi, nu mă ucideti! bolborosi.

În mantia lui bogată, arăta ca un copil ascuns sub pături.

– Ce pacoste, murmură Wintrow pentru sine.

Apoi îşi muşcă limba, nevenindu-i să creadă că spusese aşa ceva. Când porniră cu Kennit către *Vivacia,* strigă către echipaj:

– Să-l ia cineva pe Satrap!

Venind de la marginea grupului, Jek trecu pe lângă el dintr-un salt. Se aplecă, îl prinse pe Satrap în braţe, apoi şi-l aruncă pe umăr.

– Să mergem, spuse, neluând în seamă ţipetele lui.

Althea era alături de ea, amenințându-i cu o sabie pe jamaillienii care se apropiau şi păzindu-i spatele.

Wintrow prinse o strălufgerare a ochilor ei negri şi furioşi, încercă să nu se sinchisească. Trebuia să-l ducă pe Kennit înapoi, pe puntea lui. Ar fi dorit ca Althea să poată înţelege că, în ciuda a ceea ce-i făcuse ei Kennit, între căpitan şi el continua să existe o legătură. Îşi dorea să poată înţelege şi el însuşi. Traversară puntea aproape în fugă. Picioarele lui Kennit, cel teafăr şi cel de lemn, li se târau în urmă, mâzgălind puntea cu sângele lui. Când trecură peste copastie, cineva îi ajută, săltând picioarele căpitanului.

– Plecăm! îi strigă Wintrow lui Jola, imediat ce Althea şi ceilalţi reveniră pe puntea lor.

Se întoarseră să-i ciopârţească pe jamaillienii care, sperând să-l recupereze pe Satrap, sau măcar leşul lui, se străduiau să-i abordeze. Corăbiile începură să se depărteze una de cealaltă. Un jamaillian furios sări şi căzu în golul din ce în ce mai larg dintre ele. Vasul jamaillian se clătina. Şarpele le distrusese cârma, iar apa le inunda rapid calele. Acelaşi şarpe le privea lacom corabia, stând chiar sub barca pe care încercau s-o coboare. Wintrow îşi îndreptă privirea în altă parte.

– Wintrow! Adu-mi-l pe Kennit! strigă *Vivacia.* Apoi, încă şi mai tare: *Paragon Paragon*, îl avem! Kennit e aici!

Wintrow schimbă o privire cu Etta. Piratul atârna tăcut între ei. Sângele îi picura din piept şi băltea pe punte. Ochii Ettei erau măriţi şi negri.

– Mergem pe puntea proră, spuse încet Wintrow. Apoi strigă către echipaj: Îndepărtaţi-ne de corabia jamailliană! Se scufundă. Jola! Du-ne de-aici înainte să ne înconjoare flota.

– Pentru asta e un pic cam târziu! dădu Jek de ştire veselă, în timp ce-l lăsa pe Satrap să cadă în picioare pe punte.

Althea îl prinse de braţ ca să nu se prăbuşească. În timp ce un asemenea ultragiu îi tăie răsuflarea lui Cosgo, Jek îi sfâşie cămaşa. Îi cercetă rana întunecată din care sângele se prelingea încet în josul burţii.

– Nu cred c-a nimerit nimic important. Kennit a murit în locul tău. Mai bine du-te jos şi întinde-te până când va avea cineva timp să se-ngrijească de tine. Jek îşi rupse cu nepăsare o bucată din fustă şi i-o întinse. Uite. Apasă asta pe rană. O să-n- cetinească scurgerea sângelui.

Satrapul se uită la zdreanţă pe care i-o îndesase în mână. Pe urmă se uită în jos, la rană. Lăsă cârpa să-i alunece dintre degetele fără vlagă şi se împletici. Althea continuă să-l ţină strâns, iar Jek îl luă de celălalt braţ, clătinând din cap. Se uită la Althea rostogolindu-şi ochii.

Althea privea în urma lui Wintrow. Braţul lui Kennit era pe umerii nepotului ei. Braţul lui Wintrow înconjura mijlocul piratului în timp ce-l târa împreună cu Etta. Althea îşi încleştă

fălcile. Omul ăla o siluise şi totuşi Wintrow îşi riscase viaţa ca să-l salveze.

Satrapul trase aer în piept gâfâind. Apoi:

– Malta! zbieră, ca un copil care strigă "mama“. Sângerez. Mor. Unde eşti?

Bună întrebare, se gândi Althea. Unde îi era nepoţica? Îşi plimbă pe punte privirea cercetătoare. Ochii i se opriră, uimiţi. Malta şi Reyn se străduiau, împreună, să ducă un pirat rănit sub punte. Reyn avea braţul stâng înfăşurat într-un bandaj alb, gros. Nu purta văl, iar capul Maltei era descoperit. În lumina soarelui, cicatricea ei scânteia, roşie. O văzu întorcându-se şi spunându-i câteva cuvinte lui Reyn, care dădu aprobator din cap, fără şovăire. Îi cuprinse cu un braţ pe bărbatul pe care-l ajutau şi-l duse sub punte, în timp ce Malta se îndrepta grăbită spre Satrap. Dar îi adresă primele cuvinte Altheei.

– Reyn spune că sunt frumoasă. Poţi să crezi aşa ceva? Ştii ce-a spus despre mâinile mele? Că probabil mi se vor umple de solzi, aşa, ca sprâncenele. Spune că, dacă mă frec ca să-ndepărtez pielea moartă, o să văd solzii stacojii începând s-apară dedesubt. Spune că sunt frumoasă.

Nepoata ei turuia întruna radiind de bucurie. Şi poate ceva mai mult decât bucurie? Althea se aplecă spre ea, nevenindu-i să creadă. Reyn nu se înşela. Malta avea acum în ochi o strălucire specifică Tărâmului Ploilor Sălbatice. Uluită, Althea îşi duse o mână la gură.

Malta nu păru să observe. Îşi strecură braţul în jurul Satrapului, părând brusc îngrijorată.

– Eşti rănit! exclamă, surprinsă. Am crezut că eşti doar... oh, vai! Ei, haide, să te ducem jos şi să vedem ce e cu rana asta. Reyn! Reyn, am nevoie de tine!

Ademenindu-l şi linguşindu-l, îl călăuzi pe Satrapul Jamailliei, îndepărtându-l de ele.

Althea îşi luă ochii de la bărbatul fără mască din Tărâmul Ploilor Sălbatice, care se grăbea să răspundă la chemarea stăruitoare a nepoatei ei. O înghionti pe Jek, care se holba.

– Haide, îi spuse.

Plecară în goană spre puntea proră, pe urma sângerie lăsată de Kennit. Picăturile şi bălţile de sânge i se păreau stranii. Pe urmă o izbi adevărul. Lemnul-vrăjitor îl refuza. Sângele lui Kennit rămânea deasupra lui, la fel cum se întâmplase cu tot sângele vărsat în acea zi. Althea încercă să priceapă ce putea să-nsemne. *Vivacia* îl respingea pe piratul muribund? Îşi simţi brusc speranţa renăscând.

Speranţa i se preschimbă în groază când apa mării o împroşcă, doar o clipă mai târziu, cu putere, udând-o leoarcă.

– Asta a fost aproape! exclamă Jek.

Al doilea bolovan izbi coca *Vivaciei.* Lemnul tare răsună şi corabia se cutremură. Althea se răsuci cu disperare, căutând o deschidere în cercul de corăbii care îi înconjura. Nu era niciuna. Şi *Marietta,* şi *Bufonul* erau prinse în capcană, dar încercau să spargă cercul, eliberându-se. O altă catapultă azvârli către ei un bolovan imens, în timp ce *Paragon* ocolea prora corăbiei jamailliene, apărând astfel în întregime în faţa ochilor Altheei.

*

– Etta, Etta.

Şoapta lui întretăiată ajunse cu greu la urechile ei.

– Da, dragul meu, sunţ aici. St, st!

O altă împroşcătură legănă corabia.

– Te ducem la *Vivacia.* O să te refaci.

Îl strânse mai tare pe Kennit în vreme ce se grăbeau să-l poarte spre proră. Etta voia să-l atingă doar cu delicateţe, dar trebuia să-l ducă acolo. *Vivacia* putea să-i dea din puterea ei; Etta o ştia, în ciuda disperării de pe faţa înlemnită a lui Wintrow. Kennit avea să-şi revină, trebuia să-şi revină. Pierderea lui era un pericol care îndepărtă toate îndoielile din mintea şi din inima ei. Ce conta pentru ea ce-i făcuse el altcuiva? Pe ea o iubise, o iubise aşa cum nu mai fusese iubită niciodată.

– N-o să mă refac, draga mea.

Capul lui atârna, proptit în piept, şi şuviţele părului de un negru strălucitor îi acopereau faţa. Tuşi uşor. Sângele ţâşni. Etta nu ştia de unde găseşte putere să vorbească. Şoaptele lui întretăiate erau disperate, stăruitoare.

– Iubirea mea. Ia talismanul din lemn-vrăjitor de la încheietura mâinii mele. Poartă-l până în ziua când i-l vei da fiului nostru. Lui Paragon. O să-i pui numele Paragon? O să porţi talismanul?

– Desigur, desigur, dar tu n-ai să mori. St! Păstrează-ţi puterile. Uite scara, e ultima parte grea, dragostea mea. Tu respiră, respiră. *Vivacia*! *Vivacia,* e aici. Ajută-l, ajută-l!

Oamenii din echipaj şi Wintrow părură brutali când îl traseră în sus, pe puntea proră. Etta urcă dintr-o săritură şi se grăbi să le-o ia înainte. Îşi smulse mantia şi o întinse pe punte.

– Aici! le strigă celorlalţi. Puneţi-l aici.

– Nu! tună *Vivacia.*

Galionul se răsucise cât de mult putea, mai mult decât ar fi izbutit o fiinţă omenească. Îşi întinse braţele spre Kennit.

– Poţi să-l ajuţi. Etta voia s-audă corabia încurajând-o. N-o să moară.

Vivacia nu răspunse. Când întâlni privirea Ettei, ochii ei verzi erau tot atât de adânci ca oceanul. Avea neînduplecarea oceanului în privire.

– Dă-mi-l, repetă cu voce înceată.

În inima Ettei răsună un urlet mut. Aerul nu voia să-i iasă din plămâni. Întregul trup i se umplu de furnicături stranii, apoi îi amorţi.

– Daţi-i-l ei, încuviinţă.

Nu-şi simţi buzele mişcându-se, dar îşi auzi cuvintele. Wintrow şi Jola îl ridicară pe Kennit, oferindu-i-l *Vivaciei.* Etta continuă să-i strângă mâna într-a ei când *Vivacia* îl luă în braţe, ca într-un leagăn.

– Oh, dragostea mea, jeli ea, când *Vivacia* îl primi.

Pe urmă galionul se întoarse şi Etta se văzu nevoită să dea drumul mâinii lui.

Vivacia săltă trupul moale al lui Kennit la piept şi îl lipi de ea. Capul ei mare se aplecă asupra lui. O corabie vie putea să plângă? Pe urmă îşi înălţă fruntea, azvârlindu-şi spre spate părul ca pana corbului. Un alt bolovan îi lovi prora. Izbitura răsună în întreaga corabie.

– *Paragon*!*,* strigă ea cu voce puternică. Grăbeşte-te, grăbeşte-te. Kennit e al tău. Vino să-l iei!

– Nu! Etta izbucni în plâns, neînţelegând. I-l dai duşmanului lui? Nu, nu, dă-mi-l mie înapoi!

– St! Aşa trebuie să fie, răspunse *Vivacia* cu blândeţe, dar cu glas ferm. *Paragon* nu e duşmanul lui. Îl redau familiei sale, Etta. Ai putea să te duci cu el, adăugă cu blândeţe.

Paragon se apropia din ce în ce mai mult. Mâinile i se întindeau orbeşte către *Vivacia.*

– Aici, sunt aici, strigă ea, călăuzindu-l.

Era o manevră nebunească să aduci două corăbii atât de aproape, proră lângă proră, mai ales sub o ploaie de bolovani. Unul căzu, iar apa împroşcată le udă pe amândouă. Nu o luară în seamă. Mâinile lui *Paragon* se încleştară brusc de *Vivacia,* apoi ajunseră pe bâjbâite până la Kennit. Pentru o clipă lungă, cele două corăbii se legănară într-o îmbrăţişare stranie, cu piratul între ele. Apoi, în tăcere, *Vivacia* puse trupul lui fără vlagă în braţele lui *Paragon,* care îl aşteptau.

Stând lângă copastie, Etta văzu schimbarea de pe chipul tânăr al corăbiei. Îşi prinse buza de jos între dinţi, poate ca să nu-i tremure. Pe urmă îl ridică pe Kennit.

Ochii de un albastru palid ai lui *Paragon* se deschiseră în sfârşit. Se uită îndelung la faţa piratului, sorbind-o din ochi cu o lăcomie adunată de-a lungul anilor. Apoi, încet, şi-l aduse mai aproape. În îmbrăţişarea galionului, Kennit aproape că părea o păpuşă. Buzele corăbiei se mişcară, dar Etta nu auzi nimic. Sângele din rănile lui Kennit dispărea cu iuţeală imediat ce atingea lemnul lui *Paragon,* absorbit imediat, fără să lase nici cea mai mică urmă. Pe urmă galionul se aplecă şi-l sărută pe Kennit pe creştet cu o tandreţe incredibilă. În cele din urmă, *Paragon* îşi ridică privirea. Se uită la ea cu ochii lui Kennit şi îi zâmbi, un zâmbet a cărui tristeţe era de neîndurat şi în care totuşi îşi aveau locul împăcarea şi întregirea.

O femeie bătrână de pe puntea lui *Paragon* se întinse către Kennit. Lacrimile îi şiroiau pe faţă şi ţipa cu putere, dar fără cuvinte; tânguirea ei bolborosită era înfiorătoare. În spatele ei, un bărbat înalt, brunet, stătea cu braţele strâns încrucişate pe piept. Avea fălcile încordate şi ochii mijiţi, dar nu încerca să se amestece. Ba chiar înaintă şi ajută la susţinerea lui Kennit când *Paragon* îl puse în braţele întinse ale femeii. Cei doi îl întinseră cu delicateţe pe puntea corăbiei vii.

– Acum e rândul tău, spuse pe neaşteptate *Vivacia.*

Întinse braţele spre Etta, care se lăsă cuprinsă în îmbrăţişare.

*

Undeva în întuneric, cineva bătea o tobă. Ritmul se tot schimba, puternic-suav, puternic-suav, şi se rărea, se apropia neînduplecat de linişte. Se auzeau şi alte sunete, urlete şi strigăte furioase, dar nu mai aveau nicio importanţă. Mai aproape de urechile lui, vorbeau voci familiare. Wintrow murmura către el şi către altcineva:

– Fir-ar să fie, iartă-mă, iartă-mă, Kennit. Fii atent, nu eşti în stare, ţine-i piciorul când îl ridic...

Etta vorbea de cealaltă parte a lui:

– ...Sst! Păstrează-ţi puterile. Uite scara, e ultima parte grea, dragostea mea. Tu respiră, respiră...

Dacă voia, putea să nu le dea atenţie. Dar atunci către ce şi-ar fi putut îndrepta atenţia? Ce era important?

O simţi pe *Vivacia* luându-l. Oh, da, aşa ar fi cel mai bine, aşa ar fi cel mai uşor. Se destinse şi încercă să se desprindă. Simţea viaţa scurgându-se din el şi plana, aşteptându-şi plecarea. Dar ea îl ţinea neclintit, îl ţinea în căuşul palmelor ca pe apă, refuzând să-l primească.

– Aşteaptă, îi şopti. Rezistă, mai rezistă încă o clipă sau două. Trebuie să te duci acasă, Kennit. Nu eşti al meu. N-ai fost niciodată al meu şi amândoi am ştiut-o întotdeauna. Trebuie să fiţi din nou unul. Aşteaptă. Încă puţin. Aşteaptă. Apoi *Vivacia* strigă cu putere: *Paragon*! Grăbeşte-te, grăbeşte-te. Kennit e al tău. Vino să-l iei!

Paragon? Spaima îl înjunghie. *Paragon* era pierdut pentru el, nu mai era decât o fantomă copilăroasă. El îl omorâse. Propria lui corabie nu-l mai putea lua niciodată înapoi. Nu se mai putea întoarce niciodată acasă. *Paragon* avea să-l azvârle, avea să-l lase să se scufunde sub valuri, aşa cum se scufundase el...

Cunoştea atingerea mâinilor mari care îl primiră. Ar fi plâns, dar nu-i mai rămăseseră lacrimi. Încercă să-şi facă buzele să se mişte, să spună cât de rău îi pare.

– Gata, gata, spuse cineva, alinându-l.

Paragon? Tatăl lui?

– Nu te teme, spuse cineva care îl iubea. Acum eşti cu mine. Nu te mai las să pleci. Nimeni n-o să-ţi mai facă rău niciodată.

Apoi simţi pe creştet sărutarea care îl absolvi fără judecată.

– Vino înapoi la mine, spuse glasul. Vino acasă.

Întunericul nu mai era negru. Devenea argintiu, iar, când *Paragon* îl strânse la piept, luându-l acasă, culoarea păli până la alb.

35

HOTĂRÂRI DIFICILE

– Vino jos, ca să-ţi pot bandaja rana, stărui Malta. Nobile senior, nu trebuie să rişti.
Malta tresări când un bolovan căzu în apă, înspre pupa. Se uită peste umăr şi Reyn îi urmări privirea. Jamaillienii ţinteau din ce în ce mai bine. Cercul corăbiilor acestora se închidea în jurul lor.

– Nu. Nu încă.

Satrapul se ţinea strâns de copastie şi se uita în jos cu o încântare răutăcioasă. Malta stătea lângă el, apăsându-i o cârpă peste rana făcută de sabie. El nu voia să-şi atingă rana. Numai Malta era potrivită pentru o asemenea îndatorire, dar Reyn refuza să fie gelos. Satrapul se agăţa de prezenţa Maltei de parcă ea ar fi fost ancora lumii lui, însă nici gând să-şi recunoască dependenţa de ea. Pe Reyn îl uimea, fiindcă nu era în stare să simtă falsitatea ascunsă de dulceaţa cu care îl trata Malta. Satrapul se aplecă brusc şi îşi duse mâinile pâlnie la gură, ajutându-şi cuvintele să-i ducă satisfacţia răutăcioasă până la oamenii de pe corabia jamailliană care se scufunda.

– Adio, lord Criath! De-acum înainte, oferă-i bunele tale sfaturi şarpelui meu alb. O să m-asigur că familia ta din Jamaillia o să afle cu cât curaj ai strigat după ajutor. Ce, Ferdio? Nu ştii să-noţi? Nu te necăji pentru atâta lucru. N-o să stai mult în apă şi în pântecul şarpelui nu e nevoie să-noţi. O să te ţin minte, lord Kreio. Fiii tăi n-o să-şi vadă niciodată moştenirea. Vor pierde tot, nu doar domeniul pe care ţi l-am oferit în Bingtown, ci şi toate proprietăţile tale din Jamaillia. Şi tu, Peaton de Broadhill, oh, bunul meu prieten, cum fumam noi împreună! Pădurile şi livezile tale vor fumega în amintirea ta! Ah, nobile Vesset, îţi vei ascunde faţa în mâini? Nu te teme, n-o să fii trecut cu vederea! Ai o fiică, nu-i aşa?

Nobilii conspiratori se uitau în sus, la el. Unii implorau, alţii tăceau nepăsători, iar alţii strigau, insultându-l la rândul lor. Pe toţi îi aştepta acelaşi sfârşit. Când şovăiseră să treacă în bărcile corăbiei în vreme ce şarpele dădea târcoale la o atât de mică distanţă, echipajul îi abandonase. Neîncrederea lor în acele bărci se dovedise întemeiată. Toate erau epave plutitoare. Reyn nu văzuse nici măcar un singur supravieţuitor.

Pentru tânărul din Tărâmul Ploilor Sălbatice era prea mult.

– Îţi baţi joc de muribunzi, îl mustră pe Satrap.

– Îmi bat joc de trădători! îl corectă Cosgo cu sălbăticie. Şi răzbunarea mea va fi dulce! strigă din toate puterile către întinderea de apă.

Privind cu nesaţ, ochii lui făceau socoteala nobililor neajutoraţi de pe corabia care se scufunda. Apa îi scălda deja punţile. Murmura nume, evident întipărindu-şi-le în minte pentru o viitoare răzbunare pe familiile lor. Reyn schimbă cu Malta o privire neîncrezătoare. Băieţandrul ăla sălbatic şi nemilos era Preaînaltul Magnadon Satrap al întregii Jamaillii? Cosgo reîncepu să strige:

– O, şarpe, nu pleca, te aşteaptă ceva fraged... Ah!

Icni brusc, aplecându-se asupra rănii.

Malta părea la fel de nevinovată ca un copilaş când spuse, apăsând cu putere cârpa peste rană:

– Oh, nobile Satrap, nu trebuie să mai strigi. Uite, rana a început să sângereze din nou. Haide, trebuie să mergem sub punte. Lasă-i în plata lui Sa.

– Sângerez iar... ah, trădătorii ăştia laşi merită să moară lent. Kennit a avut dreptate. Ştiţi, el m-a salvat.

Fără să-i ceară permisiunea, se prinse strâns de braţul lui Reyn şi se sprijini de el în timp ce mergeau clătinându-se către dunetă.

– În cele din urmă, Kennit a recunoscut că supravieţuirea mea e mai importantă decât a lui. Un suflet curajos! I-am sfidat pe trădătorii ăştia, dar, când au venit să-mi dea lovitura de graţie, Kennit s-a lăsat ucis în locul meu. Acum numele lui va fi pomenit cu cinste. Regele Kennit al Insulelor Piraţilor.

Aşadar Satrapul voia să se încoroneze cu faptele şi cu reputaţia lui Kennit. Reyn brodă pe pânza visurilor lui vanitoase.

– Fără îndoială că menestrelii vor compune cântece minunate despre nemaipomenita ta

aventură. Spre Bingtown şi spre Tărâmul Ploilor Sălbatice, tânărul Satrap cutezător călătorit-a. Şi salvat fost-a de un mărinimos rege al piraţilor, ce prea târziu recunoscut-a suprema importanţă a Satrapului întregii Jamaillii, aşa se cuvine să se încheie un astfel de cântec.

Reyn lungea cuvintele, fericit că Malta se străduia din greu să nu zâmbească. Între ei doi, faţa Satrapului se lumină de încântare.

– Da, da. O idee nemaipomenită! Şi o strofă întreagă cu numele celor care m-au trădat şi cu descrierea pieririi lor, sfâşiaţi de şerpii cărora Kennit le-a poruncit să mă apere. Asta o să-i facă pe alţii să se gândească bine înainte să pună la cale o conspiraţie împotriva mea.

– Fără îndoială, încuviinţă Malta. Dar acum trebuie să mergem sub punte.

Îl călăuzea cu hotărâre. Ochii ei îngrijoraţi îi întâlniră pe ai lui Reyn, amândoi împărtăşindu-şi teama că n-aveau să supravieţuiască acelei zile. Erau gânduri negre, dar el îşi preţuia puterea de a desluşi într-o atât de mare măsură ceea ce simţea ea când îi stătea alături. Îşi adună toată puterile şi îşi radie către ea calmul. Căpitanul Kennit fusese, cu siguranţă, în situaţii mult mai cumplite. Echipajul lui ştia, fireşte, cum să scape cu bine.

*

– O s-aduc pânză de vele pentru giulgiu, se oferi Amber.

– Bine, încuviinţă Brashen, amorţit.

Se uită în jos, la trupul lui Kennit. Piratul care aproape că-i ucisese pe toţi murise pe puntea lui. Mama îl legăna, plângând în tăcere, cu un zâmbet tremurător pe buze. *Paragon* încremenise după ce-l pusese pe Kennit în braţele ei. Brashen nu îndrăznea să-i vorbească de teamă că n-o să-i răspundă. Simţea că se-ntâmplă ceva cu corabia lui. Orice ar fi fost, păstra bine secretul. Brashen se temea de ceea ce ar fi putut fi.

– O să ieşim de-aici? îl întrebă Clef cu simţ practic.

Brashen se uită la băiatul de lângă el.

– Nu ştiu, răspunse scurt. O să-ncercăm.

Băiatul privi gânditor la corăbiile duşmane.

– Den cen nu se-apr’pie?

– Bănuiesc că se tem de corăbiile vii. De ce să-şi rişte vieţile când bolovanii îşi fac bine treaba?

Corabia jamailliană se scufunda. Câţiva oameni disperaţi se refugiaseră pe greement după ce văzuseră că bărcile nu-i pot ajuta să scape cu viaţă. Celelalte două corăbii ale lui Kennit intraseră în luptă cu vasele jamailliene din preajmă şi încercau să spargă inelul alcătuit din flota duşmană. Un alt proiectil pică stânjenitor de aproape. *Paragon* se legănă uşor la căderea lui. Fără îndoială că, imediat ce aveau să se îndepărteze de corabia jamailliană, restul flotei avea s-arunce bolovani cu mai mult curaj.

– Dacă l-am putea face pe şarpele alb s-ajute cele două corăbii pirat, am putea sparge încercuirea. Însă apoi va trebui şi să scăpăm de flota care ne va urmări.

– Nu miroase a bine, conchise Clef.

– Nu, încuviinţă Brashen cu un aer sumbru. Apoi zâmbi. Dar nici nu suntem încă morţi.

O femeie stranie păşi pe copastie, coborând din palmele lui *Paragon.* Lui Brashen nu-i aruncă nici măcar o privire, dar se aşeză în tăcere lângă piratul mort. O tristeţe de nedescris îi întuneca ochii negri. Ridică mâna lui Kennit ca să şi-o lipească de obraz. Mama se întinse peste trupul lui ca să-şi pună pe umărul ei o mână zbârcită. Ochii celor două femei se întâlniră deasupra bărbatului fără viaţă. Pentru câteva clipe, bruneta cercetă faţa Mamei. Pe urmă vorbi cu glas scăzut.

– L-am iubit. Cred că m-a iubit şi el. Îi port copilul.

Nou-venita netezi şuviţele părului lui Kennit, îndepărtându-i-le de pe faţă. Simţindu-se ca un intrus, Brashen îşi luă privirea de la ele, îndreptându-şi-o spre *Vivaria,* care se îndepărta. Wintrow şi Althea stăteau împreună pe punte, discutând. Inima lui Brashen tresăltă la vederea ei. Blestemându-şi prostia, se repezi brusc spre copastie. Dacă o femeie putea trece de pe un vas pe celălalt, o putea face şi alta.

– Althea! strigă el din toate puterile, dar cele două corăbii se îndepărtau deja una de alta.

Însă, la strigătul lui, ea se răsuci. O luă nebuneşte la fugă spre proră. Brashen îşi simţi inima în gât când o văzu sărind spre umărul galionului. Şocul de pe faţa *Vivaciei* nu putea fi înţeles greşit. O prinse pe Althea din zbor.

Cuvintele adresate de ea corăbiei ajunseră clare până la Brashen. Inima lui zbură cu ele.

– Te rog, *Vivacia.* Tu n-ai nevoie de mine. Vreau să mă duc la el.

Vivaria se uită la *Paragon.* Apoi strigătul ei răsună limpede:

– *Paragon*! Ţi-o dau şi pe ea!

Ca un părinte care-şi aruncă jucându-se copilul în sus, *Vivaria* o legănă pe Althea ridicând-o, lăsând-o în jos şi apoi înălţând-o iarăşi, ca s-o arunce spre corabia oarbă. Trupul ei trasă un arc prin aer.

– Nu! urlă Brashen îngrozit, încleştându-şi mâinile de copastie.

– O prind, strigă *Paragon* cu voce liniştitoare, şi apoi, miraculos, chiar o prinse.

O prinse şi, folosindu-i avântul, o învârti înainte de a o pune în braţele întinse ale lui Brashen. Althea păşi nesigură pe copastie şi alunecă în îmbrăţişarea lui. Brashen o trase spre el, strângând-o cu putere. Nici măcar nu încercă să vorbească. Nu mai avea suflu. Când se uită în sus, la *Paragon*, corabia îi întoarse privirea. Ochii lui de un albastru-pal zâmbiră. Brashen înlemnise.

– Bine-ai venit la bord şi să ieşim de-aici d'că p'tem, o întâmpină Clef.

– Oh, Brashen, spuse Althea, cutremurându-se la pieptul lui. Vocea ei îl scoase pe Brashen din şoc. Althea îşi înălţă faţa ca-l privească, iar el continuă s-o strângă în braţe. Ea răsuflă adânc.

– Planul lui Wintrow. Dacă putem scăpa de-aici, fugim spre miazănoapte, către Diwytown. Acum portul poate fi apărat. Acolo putem rezista oricât e nevoie, până ce păsările vor izbuti să cheme alte corăbii ale lui Kennit să ne-ajute.

Althea îşi întrerupse brusc şuvoiul cuvintelor. Se uită lung la trupul neînsufleţit al lui Kennit. Aflate de o parte şi de alta a lui, o femeie bătrână şi Etta păreau să nu-şi dea seamă că de faţă mai e şi altcineva.

– E mort, şopti Brashen în părul ei. A murit în braţele lui *Paragon.*

Althea se agăţă de el cum n-o mai făcuse niciodată. Brashen o strânse, dorindu-şi să fi fost timp pentru ei doi. Dar nu era. Moartea pândea în jur, pretutindeni.

– Să scăpăm de-aici, murmură neîncrezător. Cum?

Paragon vorbi pe neaşteptate. Se uită la Brashen peste capul plecat al Altheei şi îi vorbi de parcă ar fi fost cu desăvârşire singuri.

– Cândva ţi-am promis că n-o să te omor. Eram nebun, şi tu ştiai, şi totuşi ai crezut în mine. Corabia se uită în jur, cântărind situaţia lor cu ochi de un albastru rece. Acum sunt întreg. Şi vă fac amândurora o nouă făgăduială. O să mă străduiesc din toate puterile să vă ţin în viaţă.

*

– Luaţi-i sus!

Porunca se auzise din spatele lor. Malta, Reyn şi Satrapul se întoarseră. Wintrow, cu cămaşa încă înroşită de sângele lui Kennit, arăta către nobilii disperaţi de pe corabia care se scufunda. Jola se grăbi să i se alăture.

– Să las o barcă la apă? întrebă cu neîncredere.

– Nu, nu risc viaţa niciunui om de-al meu pentru ei. Wintrow îşi ridică vocea, făcându-se auzit de nobilii jamaillieni: Vă aruncăm o parâmă! Cei destul de curajoşi ca să traverseze golul dintre noi vor supravieţui. Alegerea vă aparţine. Flota voastră nu ne lasă timp să vă salvăm. Jola, ocupă-te de asta.

Wintrow părăsi din nou puntea proră.

Printre nobili se dezlănţui haosul. Se îngrămădiră pe marginea corăbiei înclinate. Un bătrân îşi împreună mâinile, implorând mila lui Sa. Un tânăr mai energic, mai practic, fugi în partea opusă, unde îşi flutură mantia, cerându-le corăbiilor lor să-şi înceteze atacul. Nimeni nu-l luă în seamă. Valurile treceau acum peste copastie. Jola pregăti o parâmă de abordaj şi o aruncă. Toţi jamaillienii se prinseră de ea şi unul încercă imediat să se caţăre.

– Nu aşa, neghiobule! strigă Jola. Fixaţi-i capătul de ceva, apoi, ajutându-vă doar de mâini, înaintaţi punându-le rând pe rând una înaintea alteia.

Dar unii erau bătrâni, iar alţi nobili trândavi. Prea puţini puteau să urce fără ajutor. În cele din urmă, se folosiră de mai multe parâme cu care să fie traşi repede, dar cu grijă. Când ajunseră sus, din hainele lor elegante nu mai rămăseseră decât zdrenţe.

– Fiţi recunoscători că asta e o corabie vie, le spuse Jola cu asprime. Lemnul nu i se umple de scoici, ca unul obişnuit.

Înaintea Satrapului stătea o duzină de oameni cărora le ştia numele, cu care cinase şi în care avusese încredere. Cosgo putea totuşi să dea dovadă de ceva curaj, recunoscu Malta. Era faţă în faţă cu ei. Unii îi susţineau privirea fără şovăire, dar cei mai mulţi se uitau la picioarele lor sau în zare. Pe urmă Satrapul rosti cuvintele pe care Malta se aştepta cel mai

puţin să le audă atunci de la el.

– De ce? întrebă.

Se uită pe rând la fiecare. Încă ţinându-i cârpa lipită de rană, Malta îl simţi cum tremură uşor. Îşi ridică privirea spre faţa lui şi descoperi un adevăr probabil de nedesluşit pentru oricine altcineva. Trădarea lor îl rănise.

– Mă urâţi chiar atât de mult, încât să-ncercaţi să mă ucideţi prin trădare?

Cel pe care-l numise Criath îşi înălţă spre el ochii cenuşii.

– Uită-te la tine, mârâi. Eşti nevolnic şi prost. Nu te gândeşti decât la tine. Ai jefuit vistieria şi ai lăsat oraşul în ruină. Ce altceva puteam face, în afară de a te omorî? N-ai fost niciodată un satrap în adevăratul sens al cuvântului.

Cosgo îl privi drept în ochi.

– Mi-ai fost sfetnic de încredere de când am împlinit cincisprezece ani, ripostă cu gravitate. Ţi-am dat ascultare, Criath. Ferdio, tu mi-ai fost vistiernic. Peaton, Kreio, nu mi-aţi dat şi voi sfaturi? Sfaturi pe care le-am urmat, nesocotind ceea ce-mi spuneau unele dintre însoţitoarele mele, fiindcă am vrut s-aveţi o părere bună despre mine. Îşi plimbă privirea pe deasupra tuturor. Îmi dau seama care a fost greşeala mea. M-am apreciat ţinând cont de dulceaţa complimentelor voastre. Sunt ceea ce m-aţi învăţat să fiu, nobilii mei domni. Sau asta am fost. Îşi împinse bărbia în faţă. Timpul petrecut în lume, printre oameni adevăraţi, m-a luminat în foarte mare măsură. Nu mai sunt băiatul manipulat şi trădat de voi, lorzii mei. După cum veţi descoperi. Ca şi cum ar fi avut autoritate asupra lui, Satrapul îi porunci lui Jola: Închide-i sub punte. Nu e nevoie să stea prea confortabil.

– Nu.

Wintrow se reîntorsese. Îi anulă ordinul fără să-şi ceară scuze.

– Leagă-i de dunetă, Jola. Vreau să fie văzuţi de flota lor. I-ar putea face pe jamaillieni să renunţe la o parte din săgeţile şi din bolovanii azvârliţi spre noi până ce ieşim de-aici.

Aruncă o privire şi către sora lui, dar ea de-abia îl recunoscu. Mâhnirea îi ridase faţa şi îi îngheţase privirea. Încercă să-şi îndulcească vocea, dar cuvintele îi sunară tot a poruncă.

– Malta, eşti mai în siguranţă în cabina căpitanului. Reyn, vrei s-o duci acolo? Împreună cu Satrapul, fireşte.

Ea aruncă o ultimă privire către corabia jamailliană care se scufunda. Nu mai zăbovi ca să-i vadă pe nobili legaţi în chip de scut omenesc. Erau în război, îşi spuse sieşi cu asprime. Wintrow făcea asta încercând să-i salveze pe toţi. Dacă piereau acei nobili, mureau ucişi chiar de oamenii lor. Moartea era un risc pe care-l acceptaseră când începuseră să uneltească împotriva Satrapului.

Asta nu însemna că se simţea satisfăcută. Se gândi cu amărăciune că o mulţime de oameni din Bingtown, sclavi, simpli vânzători sau negustori, muriseră din pricina ambiţiei uneltitorilor lor. Dacă planurile le-ar fi izbutit, Bingtownul însuşi ar fi căzut, urmat în cele din urmă de Tărâmul Ploilor Sălbatice. Poate că era timpul să simtă şi ei cum e când te afli într-un pericol pe care nu-l poţi ocoli.

*

Din vârful catargului principal de pe *Paragon,* Althea avea în faţa ochilor un tablou vast al luptei. Îi spusese lui Brashen că se urcă acolo ca să-ncerce să găsească o cale de scăpare. El o crezuse, n-avea de unde şti că ea fuge deopotrivă de privirea albastră a lui *Paragon* şi de atingerea posesivă a lui Brashen. Acestea, împreună, o făcuseră brusc să nu se mai simtă în largul ei. Brashen nu observase. Îi ceruse lui Semoy să pună echipajul lor redus pe poziţii de apărare, în timp ce el stătea la cârmă. Altheei i se frânsese inima când văzuse cât de mulţi năieri pieriseră şi câţi supravieţuitori erau răniţi. Faţa opărită a lui Amber şi ţeasta ei arsă, ca şi arsurile lui Clef, de pe care pielea încă se mai jupuia, o îngrozeau. Se simţea ciudat de ruşinată fiindcă nu înfruntase pericolul cu ei.

Din punctul ei de observaţie se uita în jos, la o imagine a dezastrului şi totodată la o scenă de luptă. Vedea echipaje abandonându-şi corăbiile distruse de şerpi, pe când altele se luptau cu greementul căzut şi îşi îngrijeau răniţii. Dar acea parte a flotei încă în stare să lupte părea hotărâtă s-o facă în continuare. Judecând după ceea ce vedea, nu puteau scăpa cu uşurinţă. *Bufonul* izbise o corabie care încercase să-i taie calea. Acum erau blocate amândouă, cu velaturile încurcate una în alta, iar pe punţile amândurora se purta o luptă sângeroasă. Althea se temea că, indiferent cine avea să învingă, amândouă corăbiile erau sortite pieirii. *Marietta* ar fi putut să se strecoare pe lângă ele şi să scape, dar Sorcor o ţinea acolo, încercând să ajute *Bufonul.* De pe puntea ei porneau rafale după rafale de săgeţi,

doborând jamaillieni, în timp ce mica ei catapultă arunca bolovani către corăbiile din jur, încercând zadarnic să le pună pe fugă.

Era o luptă inegală şi lucrurile se înrăutăţeau. Acum, când şi *Vivacia,* şi *Paragon* se puseseră în mişcare, dorinţa de a-şi ţine catapultele la o distanţă care să le îngăduie să fie de folos îi împiedica pe jamaillieni să împresoare cele două corăbii vii. Şarpele care se înălţa din apă alături de *Paragon* ţinea o parte dintre vasele duşmane la distanţă, iar urmările atacurilor de mai înainte ale şerpilor le întârziau pe altele. Althea văzu vela mare a unei corăbii prăbuşindu-se brusc şi presupuse că veninul împroşcat mai înainte de şerpi mistuise până la urmă pânza.

Singura lor speranţă era să iasă din încercuire şi să fugă spre Diwytown. Wintrow spusese că oraşul putea fi apărat, dar asta nu însemna că putea face faţă unui asediu prelungit. Bănuia că, atât timp cât trăia Satrapul, flota jamailliană n-avea să se dea bătută. Iar odată ce el era mort, aveau nevoie să scape de toţi martorii. Erau în stare să radă de pe suprafaţa pământului întreaga colonie de piraţi? Ea credea că da.

Jos, pe punte, câţiva oameni mutau trupul lui Kennit. Bătrâna se târa în urma trupului neînsufleţit al fiului ei, însă Etta zăbovea pe puntea proră, privind în gol pe lângă umărul galionului, fără să se sinchisească de lupta din jurul ei. Poate simţea şi ea că în *Paragon* rămăsese o parte din Kennit mai mare decât cea din trupul fără viaţă. Kennit făcea acum parte din *Paragon.* Murise pe puntea lui şi el îl primise cu braţele deschise. Althea încă nu înţelegea de ce.

Amber vorbi pe neaşteptate sub ea.

– E cel mai bine să cobori. Brashen e sigur c-o să urmeze un bolovan care-o să te ia cu el.

Paragon primise deja o lovitură zdravănă, care doborâse o parte din greement şi îi zgâriase puntea.

– Şi eu ar trebui să cobor. După cum s-ar părea, Kyle e pus pe scandal fiindcă leşul lui Kennit se află aici.

– Kyle?

Cuvântul răbufni din Althea.

– Nu ţi-a spus Brashen? Mama lui Kennit l-a adus cu ea la bord. Kennit îl ascunsese pe insula Cheia, evident.

– Nu. Nu mi-a spus. N-am avut prea mult timp să stăm de vorbă.

Era adevărat doar pe jumătate. Mama? Insula Cheia? Althea se grăbi să coboare de pe catarg, trecând pe lângă Amber ca s-ajungă pe punte. Crezuse că nimic nu-i putea face ziua şi mai complicată. Se înşelase.

Kyle Haven, bărbatul dispărut al Keffriei, stătea în uşa dunetei lui *Paragon,* blocând drumul. Althea îi recunoscu glasul.

– Aruncaţi-l peste bord! ceru el cu asprime. Asasinul! Tâlhar şi uci... ci... cigaş! Pradă furiei, Kyle se bâlbâia cu o voce hârşâită. A meritat să moară! Azvârliţi-l să-l mănânce şerpii... cum a făcut el cu echipajul meu.

Cei doi bărbaţi care cărau trupul păreau iritaţi, însă femeia care era probabil mama lui Kennit părea rănită. Încă mai strângea mâna fiului ei mort.

Althea sări uşor pe punte şi se grăbi să se apropie.

– Las-o să treacă, Kyle. Chinuind-o pe ea nu schimbi nimic din tot ce-a făcut Kennit.

Chiar în timp ce rostea cuvintele, ştiu brusc că sunt pline de adevăr. Se uită nepăsătoare la faţa împietrită a piratului. Răzbunarea ei nu mai avea rost, n-avea de gând să-şi reverse amarul pe bătrâna care-l jelea. Însă Kyle nu se afla într-un loc unde să nu-l mai poată atinge. Aştepta de multă vreme confruntarea aia. Aroganţa şi egoismul lui aproape că-i distruseseră viaţa.

Dar, când se întoarse să se uite la ea, ura Altheei se preschimbă în groază. Duşmănoasa lui încredere în sine dispăruse în clipa când îl provocase. Mâinile îi zvâcneau spasmodic în timp ce se uita urât la ea, fără să priceapă ce se petrece.

– Ce? întrebă el cu voce plângăreaţă. Cine?

– Althea Vestrit, răspunse ea cu glas scăzut.

Şi rămase cu ochii la el.

Purta urmele multor bătăi. Îi lipseau câţiva dinţi, iar faţa îi era plină de cicatrice. Şuviţe cărunte îi brăzdau părul blond neîngrijit. Primise prea multe lovituri în cap, nu şi-l mai putea controla aşa cum s-ar fi cuvenit; pierduse şi o parte din controlul mâinilor. Se mişca tremurând şi corectându-şi gesturile, ca un om foarte bătrân.

Amber stătea chiar în spatele Altheei. Vorbi cu blândeţe, pe tonul folosit când avea *Paragon* crize de furie.

– Las-o baltă, Kyle. E mort. Nu mai contează. Tu eşti acum în siguranţă.

– Nu contează?! răbufni el ultragiat, împroşcând cu salivă. Ba, contează! Uită-te la mine. Sunt praf. E vina ta! declară pe neaşteptate, arătând spre Althea cu un deget tremurător şi strâmb.

La vederea mâinilor lui deformate, Althea se simţi în pragul leşinului. Purtau urmele unor frângeri metodice.

– E vina ta... a ta, creatură denaturată... ai vrut să fii bărbat. Ai făcut familia de ruşine. Ai făcut corabia să mă urască. E vina ta. Vina ta.

Althea abia dacă-i auzea cuvintele. În schimb, vedea cum se chinuie să le găsească şi cum le sileşte să-i iasă din gură. Kyle răsuflă adânc, cu o strădanie care-i înroşi faţa.

– Te blestem! Să mori pe corabia asta nebună! Te blestem să ai ghinion! Om mort la bord. O să mori pe puntea asta. Ţine minte! Vă blestem! Pe toţi! Vă blestem!

Îşi desfăcu larg mâinile tremurătoare şi saliva îi zbură de pe buze.

Althea se holba la el în tăcere. Era soţul Keffriei, tatăl lui Wintrow, al Maltei şi al lui Selden, şi ăsta era adevăratul blestem. Ea era datoare să îl înapoieze familiei. Gândul îi îngheţă sângele în Vene. Malta nu suferise deja destul? Îşi idolatriza tatăl. Trebuia să-i ducă epava aia înverşunată înapoi surorii ei?

Când văzu că vorbele îi trec pe lângă sora soţiei lui fără s-o atingă, faţa lui Kyle se schimonosi de furie. Vru să scuipe pe punte în faţa ei, ca s-o insulte, dar scuipatul i se prelinse de pe bărbie şi Althea se simţi doar îngrozită. Găsi cuvintele potrivite şi le rosti cu voce calmă.

– Kyle, lasă-l să treacă, respectă suferinţa mamei lui. Lasă-i să treacă.

În vreme ce Kyle se holba la ea, înţelegând-o cu greutate, oamenii care duceau trupul lui Kennit se strecurară pe lângă el. Mama îi urmă uitându-se cu reproş înapoi, la Kyle. Etta îi era acum alături. Pentru o clipă, ochii ei îi întâlniră pe ai Altheei. Ceea ce se petrecu între ele trecea dincolo de cuvinte.

– Mulţumesc.

Vocea era aspră, plină de ranchiună. Ura încă mai ardea în ochii Ettei, dar nu o ura pe ea. Ura adevărul ruşinos care le tortura pe amândouă. Althea încercă să nu se mai gândească, o mistuia prea tare. Kennit o siluise. Etta ştia şi, recunoscând, îşi înfigea un ţăruş în inima amintirilor ei despre el. Niciuna dintre cele două femei nu putea scăpa de ceea ce le făcuse amândurora.

Althea îşi feri privirea şi ochii îi căzură din nou pe Kyle. Încă bombănind şi agitându-şi pumnii plăpânzi ca să-şi arate furia, gesticula larg îi vreme ce se îndepărta târşâindu-şi picioarele. Laba celui stâng era întoarsă diform în afară.

Amber vorbi cu voce joasă.

– Noaptea, în camera noastră, spuneai că abia aştepţi să-l mai întâlneşti măcar o dată. Ca să-i poţi arunca în faţă tot ce-a făcut.

– Mi-a furat corabia. Mi-a distrus visurile.

Althea rostea învinuiri vechi. Acum i se păreau fără sens. Nu-şi putea lua privirea de la silueta care se clătina.

– Sa să ne aibă pe toţi în pază.

Întâlnirea nu durase mai mult de câteva secunde, dar ea se simţea cu ani mai bătrână. Îşi luă ochii de la Kyle ca să se uite la prietena ei.

– Am fost văduvită de răzbunare de două ori în aceeaşi zi, comentă cu voce tremurătoare.

Amber o privi surprinsă.

– Asta simţi cu adevărat?

– Nu. Nu, nicidecum.

Althea îşi cercetă sufletul şi ceea ce găsi o surprinse.

– E recunoştinţă. Pentru că trăiesc, pentru trupul meu nevătămat. Pentru un bărbat ca Brashen în viaţa mea. Pe răsuflarea lui Sa, Amber, chiar n-am de ce să mă plâng. Îşi înălţă brusc privirea, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un coşmar. Trebuie să ieşim vii de-aici, Amber. Trebuie. Am o viaţă de trăit.

– Cu toţii avem o viaţă, ripostă Amber. Se uită peste apă, la oamenii care se luptau pe punţile celor două corăbii blocate. Dar şi o moarte, adăugă cu voce mai slabă.

*

– Oare ce-ar fi făcut Kennit? murmură Wintrow pentru sine, cu ochii la cercul de corăbii care se strângea tot mai mult.

Îi luase la bord pe nobilii de pe corabia jamaillianã fiindcã n-avea inimã sã-i lase sã se înece sau sã fie mâncaţi. Slãbiciune, ar fi spus Kennit. Timp preţios irosit când ar fi trebuit sã-şi scoatã corabia din încercuire. Jola îi înlãnţuia îndatoritor pe nobili, ducându-i ordinul la îndeplinire. Acum ideea îl îngreţoşa. Dar nu era momentul sã se rãzgândeascã. Trebuia sã se descurce singur. Kennit murise, Etta plecase sã-l jeleascã. Althea trecuse pe *Paragon.* Wintrow luase comanda *Vivaciei* fiindcã nu suporta sã fie Jola cãpitanul ei. Acum, când o avea, se temea sã n-o piardã, cu tot cu întregul echipaj. Gândul îi zburã înapoi în timp, cãtre ultima oarã când controlase el corabia. Atunci îşi înlocuise tatãl ca s-o scoatã dintr-o furtunã. Acum ieşise în faţã, ca sã ocupe locul lui Kennit, în toiul unei bãtãlii. În ciuda vremii care se scursese, se simţea la fel de nesigur.

– Ce-ar fi fãcut Kennit? se întrebã iarãşi.

Mintea lui refuza sã lucreze.

– Kennit e mort. *Vivacia* rostea încet cuvintele aspre. Tu eşti viu. Wintrow Vestrit, totul depinde de tine. Salveazã-ne pe amândoi.

– Cum? Nu ştiu cum.

Se uitã din nou în jur. Trebuia sã treacã repede la fapte. Echipajul credea în el. Oamenii îndepliniserã toate ordinele de bunãvoie, şi acum, când moartea li se închidea în jur, el stãtea încremenit. Kennit ar fi ştiut ce sã facã.

– Încetează. *Vivacia* vorbea în acelaşi timp cu glas tare şi în inima lui. Tu nu eşti Kennit. Nu poţi comanda cum o fãcea el. Trebuie sã comanzi ca Wintrow Vestrit. Zici cã te temi sã nu dai greş. Ce-i tot spuneai Ettei atât de des încât îmi rãsunã în fiecare scândurã? Când te temi sã nu dai greş, te temi de ceva care încã nu s-a întâmplat. Îţi prezici propria nereuşitã şi, netrecând la fapte, te blochezi în ea. Nu i-ai spus aşa?

– De o sutã de ori, rãspunse el aproape zâmbind. În zilele când nici mãcar nu voia sã-ncerce sã citeascã. Şi în alte dãţi.

– Şi?

Wintrow trase aer în piept şi-şi adunã gândurile. Privi din nou lupta. Ce învãţase cu mai mult timp în urmã ieşi la suprafaţã. Trase din nou aer adânc în piept. Când îl lãsã sã iasã, îşi îndepãrtã şi toate îndoielile. Vãzu deodatã bãtãlia ca pe una dintre tablele de joc ale Ettei.

– Într-un conflict, existã o slãbiciune. Acolo vom face o spãrturã.

Arãtã cãtre *Marietta* şi *Bufonul,* deja încleştate în luptã cu corãbiile jamailliene. Alte câteva se duceau sã ia parte ia bãtãlie.

– Acolo? întrebã *Vivacia,* pãrând neîncrezãtoare.

– Acolo. Şi-o sã facem tot ce ne stã în puteri ca sã le eliberãm odatã cu noi. Îşi înãlţã vocea, dând pe neaşteptate un ordin: Jola! Schimbãm cursul. Arcaşii sã fie pregãtiţi. Plecãm.

Nu era ceea ce aşteptau, dar, odatã ce îşi dãduse seama cã nu-şi putea abandona prietenii, îi venise uşor sã se hotãrascã. *Vivacia* rãspundea repede la comenzile cârmei şi, ca o binecuvântare, vântul le era prielnic. *Paragon* îi urmã fãrã şovãire. Wintrow îl întrezãri pe Trell la cârma celeilalte corãbii vii. Acea simplã dovadã de încredere îl ajutã sã redevinã sigur pe sine.

– Nu şovãi! îşi îndemnã el corabia. O sã-i facem sã se retragã din faţa noastrã.

O corabie jamaillianã virã ca sã-i atace din flanc. Era un vas mai mic, iute şi agil, cu arcaşi aliniaţi de-a lungul copastiei. La strigãtele ostaticilor, aceştia şovãirã, dar o clipã mai târziu traserã totuşi. Wintrow se aruncã pe burtã ca sã se fereascã de douã sãgeţi îndreptate spre el. O alta nimeri galionul în umãr, dar ricoşã fãrã sã-i facã niciun rãu. Ofensatã, *Vivacia* scoase un strigãt strident, ca al unui şarpe. Lemnul-vrãjitor n-avea de ce sã se teamã de sãgeţile obişnuite. Vasele cu catran şi flãcãrile erau altceva, dar Wintrow nu greşea gândindu-se cã, într-o asemenea înghesuialã, jamaillienii nu cutezau sã le folosească. Vântul puternic ar fi dus cu uşurinţã bucãţi de velã aprinsã de pe o corabie pe alta. Arcaşii de pe *Vivacia* rãspunserã cu o rafalã trasã cu mult mai multã precizie. Corabia mai micã virã din nou, îndepãrtându-se. Wintrow speră c-o sã se rãspândească vestea despre ostaticii lui.

Tocmai când credea cã scãpaserã fãrã pierderi, un om cãzu de pe greement. O sãgeatã îi strãpunsese gâtul; Gankis murise fãrã sã scoatã niciun sunet. Bãtrânul fãcuse parte din primul echipaj al lui Kennit. Când trupul lui lovi puntea, *Vivacia* ţipã. Nu era ţipãtul unei femei, ci strigãtul tot mai înalt al unui dragon indignat. Furia înãlţatã din ea îl nãpãdi şi pe Wintrow. Dinspre *Paragon* veni un urlet de rãspuns, urmat ca un ecou de altul, mai strident, trâmbiţat de şarpele alb.

O corabie mare înainta, voind sã le tãie calea. Fãrã îndoialã, cãpitanul ei încerca s-o sileascã pe *Vivacia* sã se întoarcã în mijlocul grosului flotei. Wintrow îşi cântãri şansele.

– Treci prin faţa ei în ultimul moment posibil, doamna mea, îi ceru *Vivaciei.* Dã-i

timonierului ce ordine vrei.

Apoi îşi încleştă mâinile de copastie, sperând că nu duce pe toată lumea la moarte. Cu pânzele umflate de vânt, cele două corăbii îşi puseră la încercare nervii. În ultima clipă, celălalt căpitan slăbi pânzele şi vira. *Vivacia* se năpusti practic pe sub prora lui. Wintrow îşi dădu seama că şarpele alb venise alături de ei când răcni şi, în trecere, împroşcă vasul duşman cu venin.

Bufonul aflat la ananghie era acum drept înaintea lor. Una dintre velele sale viu colorate căzuse şi atârna, inutilă. Echipajul scăpase de aproape toţi jamaillienii de pe punţile sale, dar cele două vase erau încă legate de parâmele de abordaj şi aveau pânzele încurcate. *Vivacia* îşi croi drum spre ei, urlând ca un dragon şi cu arcaşii gata de tragere. *Marietta* se retrase ca să-i facă loc. Probabil că Sorcor îşi terminase aproape toată rezerva de săgeţi şi de bolovani.

– la uitaţi-vă! exclamă Wintrow pe neaşteptate.

Şarpele alb ieşise la suprafaţă lângă corabia jamaillianã blocată alături de *Bufonul.* De parcă le-ar fi cunoscut planurile, răcni, apoi îşi deschise larg botul şi îi împroşcă puntea cu venin. Oamenii ţipară. Şarpele era prea aproape ca să-şi poartă folosi catapulta. Rafala lor de săgeţi ricoşă în el fără să-i facă vreun rău. Dispăru sub valuri şi reapăru lângă proră. Împroşcă din nou cu venin, apoi îşi lăsă în jos capul imens, ca să-şi apese fruntea pe lemnul cocii. Împinse cu furie, înspumând apa pe care o biciuia cu coada în timpul strădaniilor sale. Wintrow auzi geamătul lemnului. Fumegând după ce fuseseră împroşcate cu venin, scândurile imense pur şi simplu se îndoiră sub apăsare. La bordul *Bufonului,* echipajul se străduia să-şi elibereze corabia. Deasupra capetelor, greementul încâlcit rezista, însă pe el mişunau năieri cu securi. Se eliberau retezând cu nepăsare tot ce îi împiedica. Corăbiile se despărţiră brusc, clătinându-se.

În timp ce piraţii de pe *Bufonul* izbucneau într-un vacarm de urale, şarpele se înălţă încă o dată, ca să împroaşte cu venin cealaltă corabie. Un arcaş singuratic, urlând de durere din pricina arsurilor, trase o singură săgeată. Îl nimeri pe şarpele alb chiar sub bot, în locul dintre cap şi gât. Săgeata se afundă, dispărând din vedere, şi şarpele urlă, în agonie. Îşi clătină capul cu sălbăticie, părând să-ncerce să desprindă săgeata. Îngrozit, Wintrow văzu o rană deschizându-se brusc din gâtul creaturii.

Din rană curgeau sânge şi un venin alb, aburind. Propriile otrăvuri mistuiau carnea şarpelui. *Vivacia* scoase un strigăt de furie şi groază.

Paragon trecu brusc pe lângă ei. Fără să-şi facă griji pentru galion, îşi izbi prora de mijlocul vasul jamaillian, revărsându-şi furia într-un strigăt fără cuvinte. Prinse copastia corăbiei duşmane în mâini şi o smulse.

Wintrow nu se gândise niciodată să măsoare forţa galionului unei corăbii vii. Sub ochii lui, *Paragon,* scos din minţi de furie, folosi copastia în chip de bâtă cu care ciomăgi corabia neajutorată. La fiecare lovitură zburau aşchii. Oamenii fugeau în toate părţile, încercând să se adăpostească de bucăţile zburătoare de lemn. Când copastia se făcu ţăndări, *Paragon* îşi smulse securea de luptă de la brâu. O mânui cu ambele mâini. Urla la fiecare lovitură zdrobitoare. Scândurile punţii cedară şi el îşi întinse mâinile ca să sfâşie pânzele şi greementul. Cu securea în mâini, făcu din corabie o epavă sub privirile lui Wintrow, căruia nu-i venea să-şi creadă ochilor. Pe punţile lui *Paragon,* propriul său echipaj ţipa îngrozit şi fugea să-şi caute adăpost.

*

Celelalte corăbii jamailliene se retrăseseră ca să se apere. *Paragon* continua s-arunce în ele cu bucăţi din epavă. O ancoră de care atârna o bucată de lanţ izbi greementul unei corăbii. O barcă azvârlită cu o putere nebunească goli pe jumătate puntea alteia. Grăbindu-se să se îndepărteze, o corabie jamaillianã se izbi de alta. Se rotiră plutind în derivă şi velele li se încâlciră. Atacul sălbatic al lui *Paragon* deschise o breşă în vasele înlănţuite. Lor nu le era de mare folos, dar Althea o văzu pe *Marietta* strecurându-se pe acolo, urmată de *Bufonul.* Măcar cele două aveau să scape.

– Paragon! Parago!

De la cârmă, Brashen striga corabia cu voce răguşită. În zadar. În *Paragon* ardea furia unui dragon şi el şi-o urla la fiecare lovitură sălbatică. *Vivacia* trecu prin gaura din încercuire.

– Urmează-mă, urmează-mă! îi strigă lui *Paragon* în timp ce fugea, dar el nu păru s-o audă.

Pânzele se încordau ca să-l împingă, dar el se ţinea cu o mână de o corabie jamaillianã şi cu cealaltă continua s-o pedepsească. Ambele corăbii gemeau, îndesându-se una în alta. Cu

zgomot surd, un bolovan lovi prora lui *Paragon,* amintindu-i Altheei că jamaillienii continuă să atace. Un alt bolovan se izbi de puntea pupă şi smulse o bucată din copastie. Dacă bolovanii le nimereau cârma, erau pierduţi. Încă un bolovan îi izbi. Moartea se apropia de ei.

Kyle Haven ieşise din ascunzătoare. În mijlocul haosului dansa pe puntea principală, ţopăind nebuneşte.

– O să muriţi, o să muriţi! scanda cu voce ascuţită. O să muriţi aşa cum meritaţi cu toţii, până la ultimul. Aşa meritaţi! I-aţi adus leşul la bord! O să-l ducem cu noi la fund.

Etta stătuse deoparte, cu Mama. Apăru şi ea şi începu să străbată puntea în fugă, cu hotărâre. În timp ce alerga, pe lângă ei trecu o corabie mică, aceeaşi care o hărţuise mai devreme pe *Vivacia.*

– Lăsaţi-vă-n jos! strigă Althea, când şirul de arcaşi trase.

Etta o ascultă. Kyle nu.

Căzu cu o zvâcnire, cu două săgeţi înfipte-n el. Etta nu-i aruncă nici măcar o privire. Se ridică şi fugi. Când ajunse pe puntea proră, îşi strigă cuvintele cu forţa unui vânt rece, stârnit pe neaşteptate:

– Corabie trădătoare! Scoate-ne de-aici! Sau copilul lui Kennit o să moară înainte de a se naşte, copilul pe care mi-a cerut să-l numesc "Paragon".

Galionul se întoarse s-o privească. În ochii lui măriţi, albaştri, strălucea nebunia. Se holbă la ea şi tăcerea se lăsă brusc. Într-o mână strângea o scândură a corăbiei distruse. O ridică sus, deasupra capului, şi o azvârli în greementul unui vas jamaillian care se apropia. Îşi prinse securea de centură, la locul ei. În cele din urmă, se prinse cu mâinile de epava stâlcită şi se împinse cu sălbăticie, îndepărtându-se de ea. Avântul astfel luat îl trimise către golul care se micşora şi împinse epava în calea altor două corăbii care se apropiau. Dintr-odată nestingherite, pânzele i se umflară şi ţâşni ca o săgeată. Iute cum numai o corabie vie putea fi, trecu prin faţa prorei unui vas jamaillian şi ieşi din încercuire.

Ca o binecuvântare a lui Sa, întinderea nesfârşită a oceanului le apăru brusc în faţă. *Paragon* se avântă. Ajutaţi de vânt, fugiră după *Vivacia.* Pe punte, sângele lui Kyle Haven se aduna în bălţi, nu pătrundea în lemn.

36

SECRETE

Ieşirea din încercuire îi silise să se îndrepte spre miazănoapte, adică în direcţia greşită dacă voiau s-ajungă la Diwytown.

Lumina zilei pălea când *Paragon* ajunse din urmă celelalte corăbii. *Vivacia* înainta cu iuţeală şi siguranţă în faţa micului lor grup de corăbii. Wintrow luase evident conducerea micii forţe a piraţilor. Althea era mândră de el. Păcat că tatăl lui nu-şi văzuse niciodată fiul aşa cum îl văzuse Kennit, se gândi ea.

Oricine îl iubise vreodată pe Kyle Haven nu trebuia să vadă ce i se făcuse. Amber o ajutase în tăcere să-i arunce trupul în mare. Althea ştersese ea însăşi de pe puntea lui *Paragon* sângele pe care lemnul lui vrăjitor refuzase să-l absoarbă. Încă nu ştia ce să le spună Maltei sau Keffriei. Ştia ce să *nu* le spună. Se simţea îngreţoşată şi apăsată de secrete urâte.

Îşi înălţă ochii şi cântări corăbiile din priviri. *Vivacia* deschidea drumul, navigând aşa cum numai o corabie vie o putea face. *Marietta,* mica şi cocheta corabie a lui Sorcor, se străduia să ţină pasul cu ea. Vătămatul *Bufon* se târa în urma lor, la o distanţă destul de mare. *Paragon* era ultimul. Althea simţea că încă mai jeleşte şarpele. Kennit făcea acum parte din corabie, şi ea totuşi nu-şi putea nega legătura cu *Paragon.* O străbătu un fior, făcând-o să se cutremure aproape.

Se îndreptă spre pupă, către cârmă, în căutarea lui Brashen. Încă nu era pregătită să se afle în apropierea galionului. Se scuză spunându-şi că Etta e pe puntea proră şi fără îndoială vrea să fie singură. În timp ce mergea pe punte, Amber ieşi dintr-un tambuchi cu o crăticioară cu tocană. Mirosul o îngreţoşă pe Althea. Nu-şi aducea aminte când mâncase ultima dată.

La cârmă era Semoy. O întâmpină cu un zâmbet şi îi făcu cu ochiul.

– Ştiam c-o să te luăm înapoi, pretinse el.

Althea îl bătu pe umăr în trecere, surprinsă că vorbele lui de bun-venit o mişcaseră atât de mult. Fără cuvinte, Amber îi întinse lui Semoy mâncarea. El îi lăsă cârma şi se duse lângă Althea. Între două îmbucături, arătă cu capul spre pupă.

– Încă nu renunţă, nu-i aşa?

În urma lor, corăbiile jamailliene se reorganizaseră după atacul nebunesc al lui *Paragon.* Unele îi urmăreau.

– Nu cred că-ndrăznesc, răspunse Althea. Atâta vreme cât îl avem pe Satrap, iar el e în viaţă, nu pot renunţa. Dacă el nu moare, de restul planului lor se-alege praful. Pierd totul. Althea cercetă corăbiile duşmane cu atenţie. Am făcut bine c-am fugit. O parte dintre corăbiile alea nu vor rezista până dimineaţă. Am văzut ce poate face scuipatul şerpilor. Ceea ce pare pânză solidă o să se sfâşie curând, zdrenţuindu-se. Dacă fugim, lăsăm măcar câteva în urmă. Apoi, când va trebui să luptăm, vom înfrunta o forţă mai mică.

– Încă şi mai bine, să sperăm c-o să le pierdem în noapte, spuse Brashen în spatele lor. Şi chiar dacă nu le pierdem, Wintrow are acum ostatici. Se posomori: Nu cred c-o să şovăie să-i folosească.

– Ostatici? întrebă Althea, când el veni să li se alăture lângă copastia de la pupa.

Faţa îi era pământie, arăta de parcă ar fi îmbătrânit cu un an într-o singură zi. Totuşi o cuprinse pe Althea cu braţul şi o trase mai aproape. Ea îşi puse un braţ în jurul mijlocului lui.

După tonul lui, nu-şi putea da seama dacă aprobă sau e îngrozit de idee.

– În ultimul moment, Wintrow a ridicat la bord cam o duzină de oameni de pe corabia jamaillianâ. Nobili, după haine. Ar trebui să valoreze ceva ca ostatici. Dar e bine să fugim până vom ajunge într-un loc de unde să putem negocia. În insule sunt multe locuri în care te poţi ascunde şi urmăm trei corăbii care cunosc bine apele astea. S-ar putea să scăpăm azi din calea morţii.

Semoy terminase de mâncat. Îi mulţumi lui Amber şi îi dădu crăticioara în schimbul cârmei. Altheei i se păru straniu că un astfel de schimb se poate face într-o astfel de zi. Acum pacea i se părea străină.

Brashen vorbi pe neaşteptate, uitându-se la Amber.

– Ornamentală? o întrebă, învinovăţitor.

Ea ridică din umeri şi în ochii bizari i se citi uimirea.

– Am fixat securea aia acolo. Nici prin vis nu mi-a trecut c-ar putea s-o desprindă şi s-o folosească. Clătină din cap. Cu cât aflu mai multe despre lemnul-vrăjitor, cu atât mai straniu mi se pare.

– Norocul nostru c-a putut, comentă Semoy pe ton aprobator. N-au zburat aşchiile?

Nimeni nu părea pregătit să spună ceva despre observaţia lui.

Althea se sprijini de Brashen şi se uită cum se măreşte distanţa dintre ei şi urmăritori. Avea să-i spună atât de multe, dar absolut nimic care nu se putea spune mai bine printr-o simplă atingere. Clef apăru pe neaşteptate. Se opri în faţa ei şi a lui Brashen şi clătină mustrător din cap.

– În faţa într'gului echipaj, aşa? Îl dojeni cu un zâmbet lipsit de respect.

Althea încercă să-l lovească în joacă. Spre surprinderea ei, Clef îi opri mâna, apoi o apăsă pe obrazul lui.

– Ce binen că te-ai 'ntors, izbucni el. Ce binen că n-ai murit! Îi eliberă mâna la fel de repede cum i-o prinsese. Cum de 'ncăn nu i-ai sp's n'imic lu' *Paragon*? Ar' o f'ţă nouă, ştii. Şi o s'cure. Şi ochi alb'ştri, ca ai mei.

– Ochi albaştri? răbufni Althea, nevenindu-i să creadă că fusese cu putinţă. Ar fi trebuit să fie de un căprui-închis, aproape negri.

Se răsuci brusc pe călcâie şi făcu un scurt pas înainte.

– Lemnul-vrăjitor e straniu, îi reaminti Brashen, mulţumit de sine.

– E-un pic cam t'rziu ca să-i schimbăm, sublinie Clef, bine-dispus. În plus, mie-mi plac. Sunt bl'nzi. Ca ai mamei.

Clef se grăbi să plece.

Acum erau aproape singuri, dacă nu-l luau în considerare pe Semoy. Bătrânul năier se uită îndatoritor doar înainte în timp ce Brashen o sărută. Amintirea ei despre atacul lui Kennit nu-i reveni decât pentru o clipă. Pe urmă se agăţă de el şi îl sărută cu hotărâre, sfidătoare, refuzând să compare sărutul lor cu ceea ce îi făcuse piratul. N-avea să-l lase să stea între ei.

Totuşi, când se desprinse de el, în ochii lui Brashen se zărea o umbră. Era prea sensibil. O privi întrebător. Ea ridică uşor din umeri. Nu era momentul potrivit. Se întrebă dacă avea şă existe vreodată un moment potrivit în care să-i spună totul.

Brashen se gândi probabil că e bine să schimbe subiectul.

– Ei, de ce nu te duci la proră să-l asiguri pe *Paragon* că eşti la bord şi că eşti teafără?

– Ştie că sunt. Fără el n-aş fi aici, răspunse ea.

Şocul pe care-l avusese când îi văzuse ochii în timp ce o prindea încă nu dispăruse. Ochii lui Kennit. Fusese cât pe ce să se facă de râs ţipând când mâinile mari ale galionului se închiseseră în jurul ei. *Paragon* simţise. Nu şovăise, dar se grăbise s-o coboare către Brashen. Brashen, la a cărui uluire tăcută se simţi datoare să răspundă.

– O să mă duc la el şi-o să-i vorbesc într-un moment mai liniştit, Brashen. Nu imediat. Althea încercă să găsească o justificare. Kennit e acum parte din el. Nu-i aşa?

Brashen se strădui să-i explice.

– Kennit era un Ludluck. Nu ţi-ai dat seama?

– Nu, răspunse ea cu încetineală.

Kennit avea sânge de negustor din Bingtown? Asta o îngrozi.

Brashen îi lăsă câteva clipe în care să asimileze noutatea, apoi adăugă:

– Noi am bănuit încă din Diwytown că *Paragon* e legendara corabie a lui Igrot. Bingtownul a susţinut întotdeauna că piratul nu poate avea nicio corabie vie. Dar a avut: pe *Paragon.* Iar Kennit i-a fost ostatic, ca să se-asigure că i se supune corabia.

– Pe răsuflarea lui Sa!

Lucrurile se limpezeau acum, puse cap la cap. Mintea ei se străduia să cuprindă totul.

– Aşadar Kennit a venit acasă, să moară pe puntea lui *Paragon.* Să fie una cu corabia sa.

Un mic fior de groază îi urcă grăbit pe şira spinării.

Brashen dădu din cap, cu ochii la faţa ei.

– Întotdeauna a fost, Althea. Nu cred că moartea piratului pe punte l-a schimbat pe *Paragon*, doar l-a făcut să se simtă împăcat. E în sfârşit unul singur, un sine complet. Dragonii, familia Ludluck, bărbat şi băiat, plus Kennit, toţi s-au contopit într-unul.

La asta, ea îşi întoarse capul într-o parte, însă Brashen îi săltă cu două degete bărbia şi îi întoarse faţa spre el.

– Şi noi, adăugă aproape cu sălbăticie. Tu şi cu mine. Amber şi Jek. Clef. Şi tot ce-am pus noi în el a devenit o parte a lui. Nu-i întoarce spatele acum. Te rog. Nu înceta să-l iubeşti.

Altheei îi venea greu să-l urmărească. Se temuse să-i spună despre siluire, dar hotărâse că e necesar. Însă cum i-ar fi putut spune fără să-i întineze sentimentele pentru corabie?

Frământările propriilor gânduri o ameţeau.

– Althea? o întrebă Brashen, neliniştit.

– O să-ncerc, spuse ea cu voce slabă.

Deodată, nu-i mai păsă cine o vede. Puse braţele lui Brashen în jurul ei şi păşi în îmbrăţişarea lui.

– Strânge-mă la piept, îi spuse cu frenezie. Strânge-mă tare.

*

Spusese că va încerca. Brashen izbuti cu greu să nu insiste, cerându-i mai mult. La bordul *Vivaciei* se întâmplase ceva pe care Althea deocamdată nu voia să i-l dezvăluie. Îşi puse bărbia deasupra părului ei negru şi o strânse în braţe.

Ea păru să-i simtă gândurile, fiindcă schimbă vorba.

– Vântul se înteţeşte.

I se foi uşor în braţe. Brashen se prefăcu că nu vede că-şi şterge lacrimile de cămaşa lui.

– Aşa e. Bănuiesc că se-apropie o mică furtună. Dar am mai trecut şi prin altele. *Paragon* face bine faţă pe timp de furtună.

– O să ne fie cu atât mai uşor să ne-ascundem.

– Cred că ne-ndepărtăm tot mai mult de jamaillieni.

– Şi-au stins felinarele. Speră să se apropie de noi pe furiş, la adăpostul întunericului.

– Mai întâi trebuie să ne găsească.

– Pentru *Marietta* şi *Bufonul* o să fie mai greu să ţină pasul cu corăbiile vii pe întuneric.

– Şi ele şi-au stins felinarele.

– *Vivacia* n-o să le lase în urmă. O să le apere, oricât de mulţ ar trebui să rişte.

O conversaţie banală, despre lucruri oricum evidente. Era prea grăitoare pentru Brashen. Althea fusese pe *Vivacia* şi îşi regăsise inima. El n-o putea învinui pentru asta. *Vivacia* era corabia familiei ei. Kennit fiind mort, avea mult mai multe şanse s-o recâştige. Şi, spre deosebire de *Paragon, Vivacia* nu absorbise anma unui pirat ucigaş, care-i făcuse familiei ei un rău imens. Când se întorsese ea de pe *Vivacia,* Brashen se amăgise, spunându-şi că a venit pentru el. Însă ea venise să facă planuri de luptă. Privind faţa ei încruntată şi gânditoare, Brashen înţelese ce e în mintea Altheei.

Îl iubea, în felul ei. Îi oferea cât de multă iubire putea, fără să renunţe la corabia ei şi la familie. El n-avea dreptul să-i ceară mai mult. Dacă ar mai fi avut şi el o familie care să-l recunoască, poate s-ar fi simţit la fel de sfâşiat. Pentru o scurtă clipă, se gândi să plece de pe *Paragon* ca s-o urmeze. Dar nu putea. Nimeni nu cunoştea corabia mai bine decât el. Nimeni nu mai suferise alături de ea. *Paragon* ar fi putut fi rănit cu uşurinţă dacă ar fi ajuns pe mâna unui căpitan care să nu-i suporte toanele şi capriciile. Şi ce s-ar fi ales de Clef? L-ar fi smuls pe băiat de lângă corabia care îl iubea? Sau i-ar fi lăsat pe *Paragon* să fie instruit de cineva care nu urmărea în primul rând binele lui? Iar Semoy n-ar mai fi fost secund sub un alt căpitan. Ar fi redevenit un beţiv fără niciun viitor şi ar fi irosit toţi anii pe care-i mai avea în faţă înecându-i în băutură. Nu. Oricât de mult ar fi iubit-o pe Althea, avea responsabilităţi. Ea n-ar respecta un bărbat care şi-ar abandona corabia ca s-o urmeze. Brashen Trell terminase cu fuga de îndatoriri. Trebuia să rămână acolo şi, dacă altfel nu era cu putinţă, avea s-o iubească pe Althea de la distanţă şi când se puteau întâlni.

Odată ce recunoscu toate astea, ştiu brusc că are din nou o familie.

*

Etta se sprijinea de copastie, uitându-se drept înainte, în întuneric. *Paragon* o simţea acolo, deşi prezenţa ei se limita la calda apăsare a braţelor pe lemnul-vrăjitor al copastiei. Neavând nicio legătură cu ea, nu-i putea desluşi deloc trăirile.

Ea rupse tăcerea pe neaşteptate.

– Ştiu câte ceva despre corăbiile vii. De la *Vivacia.*

El nu-i răspunse nimic. Aşteptă.

– Cumva, nu înţeleg cum, Kennit îţi era rudă. Când a murit, a intrat în tine?

Vocea i se încordă când rosti cuvintele stânjenitoare. *Paragon* o simţi tremurând.

– E un fel de a spune. Sunase prea rece; se strădui să adauge ceva mai tandru: A fost mereu o parte din mine, iar eu am fost o parte din el. Din multe motive, legătura noastră a fost mai strânsă decât de obicei: A fost foarte important pentru noi amândoi să se-ntoarcă în momentul morţii. Eu ştiam. Nu cred că el a ştiut asta înainte de-a se întâmpla.

Etta trase aer în piept.

– Aşadar, tu eşti acum Kennit? întrebă cu voce sugrumată.

– Nu. Îmi pare rău. Kennit e o parte din mine. Mă completează. Dar eu sunt, definitiv şi pentru totdeauna, *Paragon.*

Se simţea bine spunând-o. Bănuia că pentru ea ar fi putut fi dureros s-o audă. Spre propria lui surprindere, îi păru sincer rău că trebuie s-o rănească. Încercă să-şi aducă aminte când avusese ultima oară sentimentul ăsta, dar nu izbuti. Această putere de compătimire era un alt aspect al întregirii? Avea să fie nevoie de timp ca să deprindă să simtă aşa ceva.

– Atunci el s-a dus, spuse ea cu încetineală. *Paragon* o auzi răsuflând greu. Dar de ce n-ai izbutit să-l vindeci, aşa cum l-a vindecat *Vivacia* pe Wintrow?

Paragon se gândi o vreme în tăcere.

– Spui că l-a vindecat? Nu ştiu nimic despre asta. Pot doar să presupun ce-a făcut. Dragonii o pot face, dacă trebuie. Îşi ard rezervele trupului ca să grăbească vindecarea. Dacă *Vivacia* i-a făcut aşa ceva lui Wintrow, a supravieţuit fiindcă a avut noroc. Puţini oameni au astfel de rezerve. Kennit cu siguranţă n-avea.

Tăcerea ei dură vreme îndelungată. În jurul lor, noaptea se adâncea. Pentru vederea lui de curând redobândită, chiar şi întunericul era o încântare. Noaptea nu era cu adevărat întunecată. Se uită în sus, spre cer, la norii care când ascundeau luna şi stelele, când le lăsau la vedere. Valurile aveau contururi fosforescente. Vederea lui ageră, o parte a moştenirii de dragon, desluşea şi conturile corăbiilor pe care le urma.

– Oare ştii ceva despre el... despre Kennit? Dacă te-ntreb ceva, îmi poţi spune adevărul?

– Poate, ocoli *Paragon* un răspuns categoric.

Se uită la ea. Îşi luase mâinile de pe copastie şi îşi răsucea agitată brăţara.

– M-a iubit? Întrebarea răbufni din ea cu o vigoare dureroasă: M-a iubit cu adevărat? Trebuie să ştiu.

– Kennit e o parte din mine. Dar nu sunt Kennit.

Paragon purta o dezbatere furioasă cu sine însuşi. Femeia purta un copil, un copil făgăduit lui cu atât de multă vreme în urmă. Paragon Ludluck. Un copil avea nevoie să fie iubit, iubit fără rezerve.

– Ai amintirile lui, ştii adevărul, insistă Etta. M-a iubit?

Da. Te-a iubit.

Fără nicio remuşcare, *Paragon* îi oferise ceea ce avea nevoie s-audă.

Am amintirile lui Kennit, dar nu sunt Kennit. Însă pot minţi cu aceeaşi pricepere cu care minţea el. Şi încă pentru o cauză mai bună.

– Te-a iubit cu toată puterea cu care putea inima lui să iubească.

Cel puţin ăsta era un adevăr.

Mulţumesc.

Gândul ajunse la el la fel de limpede şi de iute trecător ca un strop de ploaie în cădere. *Paragon* bâjbâi, încercând să afle de unde pornise, dar nu găsi nimic. Vocea sunase ciudat de familiar, aproape ca şi cum ar fi venit de la Kennit, însă se aflase în afara lui.

– Mulţumesc, spuse Etta, devenind, fără s-o ştie, un ecou al sentimentului din gândul bizar. Îţi mulţumesc mai mult decât îţi poţi imagina. Din partea noastră, a amândurora.

Părăsi puntea cu paşi repezi, lăsându-i un mister la care să se gândească.

În faţa lui, pe puntea *Bufonului,* se aprinse pe neaşteptate un felinar. Cineva îl ridică de trei ori şi îl legănă o singură dată, apoi îl acoperi din nou. Desluşirea amintirilor lui Kennit încă era aproape o surpriză. Putea să descifreze vechile semnale ale piraţilor. Brashen era chemat pe *Vivacia.*

*

– Ar fi bine să fie ceva important, mormăi Brashen către Althea în vreme ce se aplecau asupra vâslelor.

Etta şi Amber manevrau a doua pereche de vâsle. Rafalele de vânt îi azvârleau lui Amber părul zdrenţuit peste faţa împestriţată. Etta se uita drept înainte.

– Sunt sigură că e, murmură Althea.

Trudeau din greu, luptându-se cu vântul, cu apa şi cu întunericul, ca s-ajungă la corabia din frunte. Cele patru vase micşoraseră distanţa dintre ele, dar nu se opriseră nici măcar pentru acea întâlnire. *Vivacia* le conducea prin labirintul de insule mărunte. Unele se conturau abrupte şi stâncoase, în timp ce altele se zăreau doar când valurile se spărgeau, prelingându-se pe ţărmuri pietroase, zimţate. Corăbiile şerpuiau printre ele. Brashen bănuia că, pe timpul

unui flux mai puţin înalt, drumul ales de ei era de nestrăbătut. Se ruga ca atât Wintrow, cât şi *Vivacia* să-l cunoască atât de bine pe cât credea.

Brashen le aproba hotărârea de a mări cât mai mult distanţa dintre ei şi flota jamaillianã, dar încă mai avea rezerve în privinţa părăsirii lui *Paragon* ca să meargă pe *Vivacia.* Althea îl asigurase că pot avea încredere în Wintrow, însă el îşi reaminti că nu ştiau mare lucru nici despre echipajul *Vivaciei,* nici despre căpitanii celorlalte două corăbii. Fuseseră aruncaţi alături de piraţi, într-o alianţă cu şanse de izbândă îndoielnice. Amintirea captivităţii sub puntea unei corăbii care se scufunda îi era încă proaspătă în minte.

Vivacia îi luă la bord tocmai când începuse să plouă torenţial. Urcară pe punte în lumina micşorată a unei lămpi. *Vivacia* remorca deja bărci de pe *Marietta* şi *Bufonul.* Ei sosiseră ultimii, îngrijorarea lui Brashen se adânci. Etta se căţără prima pe scara către punte. Althea vru s-o urmeze, dar el o opri cu o atingere.

– Urc eu în urma ei, mormăi cu voce joasă. La cel mai mic semn de trădare, te întorci pe *Paragon.*

– Cred că nu trebuie să te temi... începu Althea, dar el clătină din cap.

– Te-am pierdut o dată. Nu mai risc iar.

– Înţelept bărbat, remarcă Amber cu glas scăzut, când el se prinse de scara udă şi începu să se caţăre.

Când îşi puse mâinile pe copastia *Vivaciei,* îl străbătură în goană sentimente incredibile. Pentru o clipă, se pierdu cu firea. Simţi în ochi usturimea lacrimilor. Îl inundă senzaţia unei întâmpinări călduroase. Şi bucuria de a se afla în siguranţă. Puse piciorul pe o punte pe care nu mai călcase din ziua însufleţirii corăbiei.

– Brashen Trell! îl strigă corabia cu voce joasă, profundă. *Paragon* ţi-a fost de folos. Ne simţi cu mai multă fineţe decât pe vremea când lucrai pe punţile mele. Pentru prima oară în viaţa mea de după trezire, îţi spun bun venit la bord.

Mulţumesc, izbuti el să răspundă.

Etta nu se vedea nicăieri. Wintrow stătea pe punte, în ploaie, întinzându-i mâna. Băieţandrul umil pe care-l cunoscuse la funeraliile lui Ephron stătea acum drept, privindu-l în ochi. O amărăciune profundă îi îmbătrânea faţa. N-avea să fie niciodată un bărbat voinic, dar era cu siguranţă bărbat.

– Sunt sigur că ţii minte drumul către camera hărţilor, spuse, şi Brashen se trezi răspunzând zâmbetului său neceremonios cu unul identic.

Asemănarea dintre Wintrow şi Althea era cu adevărat stranie.

Când ajunse şi ea la bord, Brashen îi privi faţa. Îi văzu chipul strălucindu-i brusc când îşi puse mâinile pe copastie. Malta îi ieşi în întâmpinare şi începură imediat să vorbească, totodată grăbindu-se să intre la adăpost.

Amber păru mai puţin impresionată de prima atingere a corăbiei vii. Când dădu cu ochii de Wintrow şocul îi transfigura faţa.

– Băiatul sclav cu nouă degete! răbufni ea.

Wintrow se grăbi să-şi ducă o mână la obraz, apoi o lăsă să-i cadă într-un gest doar pe jumătate conştient. Îi aruncă lui Brashen o privire stânjenită, în timp ce Amber se holba la el. Totul se întrerupse abia când Jek ţâşni din întuneric ca s-o cuprindă pe Amber într-o îmbrăţişare frenetică.

– Au, arăţi mai rău decât mine! o întâmpină ea, în timp ce Wintrow se răsucea grăbit pe călcâie.

Brashen înaintă pe puntea cândva familiară copleşit de sentimente amestecate. Kennit, constată el, condusese o corabie bine îngrijită. Fusese un căpitan bun. Pe urmă clătină din cap, nevenindu-i să creadă că-i putuse trece aşa ceva prin minte.

În camera hărţilor era multă lume. Etta era acolo, precum şi logodnicul Maltei din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Reyn părea hotărât să nu ţină cont de atenţia pe care o atrăgea. Satrapul era spectaculos de conştient de propria sa importanţă. Doi bărbaţi, unul lat în spate şi îndesat, iar altul în haine înzorzonate, erau probabil ceilalţi căpitani ai piraţilor. Ochii bărbatului îndesat erau înroşiţi de plâns. Camaradul lui roşcat avea o înfăţişare mult mai gravă. Aşadar ştiau de moartea lui Kennit.

Înşiraţi de-a lungul pereţilor, nobilii jamaillienii capturaţi alcătuiau un grup soios şi istovit. Câţiva păreau în pragul leşinului.

Wintrow închise uşa în urma lui şi le lăsă tuturor timp să-şi scoată mantiile ude. Arătă către scaunele din jurul mesei aproape neîncăpătoare, dar el rămase în picioare. Căpitanul masiv turnă rachiu pentru toată lumea. Brashen se simţi recunoscător pentru băutura care-l încălzea. Recunoscu paharele mici. Ephron Vestrit le păstra pentru ocazii deosebite. Althea se

grăbi să se aşeze lângă el. Se aplecă spre urechea lui şi îi şopti la repezeală:

– Cea mai bună veste! Când Reyn şi dragonul au plecat din Bingtown, mama, Keffria şi Selden erau cu toţii acolo, bine sănătoşi. Trase aer în piept. Însă mă tem că e singura veste bună. Familia mea e ruinată, jafurile mi-au golit casa, prădătorii au năvălit şi pe celelalte proprietăţi. Acum, mai mult decât oricând, o corabie vie... îţi spun mai târziu, adăugă imediat ce observă că toate celelalte discuţii din jurul mesei încetaseră. Toate privirile se întoarseră spre Wintrow, care se afla în capul mesei.

El trase aer în piept şi vorbi cu hotărâre în glas.

– Ştiu că niciunul dintre voi n-a fost încântat să-şi părăsească vasul ca să răspundă la chemarea mea. Dar a fost necesar. Moartea lui Kennit ne-a silit să luăm mai multe hotărâri. Vă spun ce-am decis eu şi, ţinând cont de asta, fiecare dintre voi va hotărî ce are de făcut.

Iată, cugetă Brashen: vocea lui, în care se simţea autoritatea, spunea că luase comanda. Brashen se aştepta, în destul de mare măsură, să-i nege cineva dreptul de a-i conduce, dar nimeni nu o făcu. Ceilalţi căpitani de piraţi i se supuneau deja. Toată lumea aştepta într-o tăcere respectuoasă. Doar zâmbetul satisfăcut al Satrapului le dădea tuturor de înţeles că ştia ce va urma.

Wintrow trase din nou aer în piept.

– Tratatul formulat cu atenţie şi migală de Regele Kennit al Insulelor Piraţilor şi de Preaînaltul Magnadon Satrap Cosgo a fost recunoscut şi semnat de nobilii aici de faţă.

Şocul provocat de cuvintele sale lăsă loc tăcerii. Pe urmă, căpitanii Red şi Sorcor săriră în picioare, scoţând strigăte de triumf. Etta îşi înălţă ochii spre Wintrow.

– Tu ai făcut-o? întrebă, uluită. Ai dus la bun sfârşit ce ne-a făgăduit el?

– Eu am făcut începutul, răspunse el cu un aer sumbru. Sora mea, Malta, a înfăptuit esenţialul, convingându-i că e cea mai înţeleaptă hotărâre. Dar mai rămân multe de făcut.

La o privire aruncată de el, cei doi căpitani se reaşezară. Vocea groasă a lui Sorcor sparse tăcerea.

– Când mi-ai spus că a murit Kennit, am crezut că visurile noastre au pierit odată cu el. Ar fi trebuit să am mai multă încredere, Wintrow. Kennit n-a greşit când te-a ales.

Glasul lui Wintrow rămase grav, dar pe faţă îi juca un zâmbet în timp ce începu din nou să vorbească.

– Noi cunoaştem bine apele astea. Am lăsat flota jamaillianâ în urmă, în întuneric. Le recomand lui Sorcor şi lui Red ca, imediat ce vor ajunge pe corăbiile lor, să se despartă şi să se-ntoarcă pe căi ocolite la Diwytown. Trimiteţi păsări ca s-adunăm o flotă imensă a piraţilor. Şi rămâneţi acolo, în linişte, până ce sosesc celelalte vase.

– Şi tu, căp'tane? întrebă Sorcor.

– O să merg cu tine, Sorcor, pe *Marietta.* La fel ca Etta şi Preaînaltul Magnadon Satrap Cosgo. Ca şi prizonierii... nobilii noştri oaspeţi, se corectă fără vreo întrerupere. Îşi ridică glasul, ca să nu lase să i se pună întrebări. Satrapul ne cere protecţia şi sprijinul. Ne vom masa flota la Diwytown. Apoi vom pleca spre capitala Jamailliei, unde le putem înfăţişa celorlalţi nobili ai săi tratatul semnat care îl aliază cu Regatul Insulelor Piraţilor. Oaspeţii noştri vor rămâne în Diwytown, unde vor fi bine îngrijiţi până ce va fi recunoscută legitimitatea condiţiilor noastre. Iar Etta... Wintrow se întrerupse, apoi se avântă: Regina Etta, aleasă de Kennit să navigheze alături de el şi mama fiului său nenăscut, va merge cu noi, ca să se convingă că toate cerinţele Insulelor Piraţilor sunt îndeplinite. Va domni în numele copilului ei până ce acesta va ajunge la vârsta potrivită.

– Un copil? Porţi copilul lui?

Sorcor sări în picioare, apoi se întinse ca s-o îmbrăţişeze pe Etta. Lacrimile i se scurgeau în voie pe faţă.

– Acum gata, până se naşte copilul nu mai pui mâna pe sabie, o preveni, ţinând-o la un braţ distanţă, şi păru ofensat când Red izbucni în râs.

Etta păru zguduită, apoi uluită. Chiar şi după ce se reaşeză, Sorcor rămase cu mâna lui mare pe încheietura ei, ca şi cum ar fi vrut s-o păstreze alături de sine, în siguranţă.

– Kennit ne-a lăsat un fiu, întări Wintrow, după încetarea vacarmului. Continuă uitându-se în ochii Ettei. Un moştenitor care să domnească după el, când va ajunge la vârsta potrivită. Dar, până atunci, depinde de noi să ducem ideile lui Kennit mai departe şi făgăduielile lui la îndeplinire.

Brashen simţea muşchii Altheei încordându-se ori de câte ori era rostit numele piratului. Îşi ţintuia nepotul cu o privire sumbră. Sub masă, mâna lui Brashen o căută pe-a ei. Althea i-o strânse cu putere.

Satrapul se ridică pe neaşteptate în picioare.

– O să-mi ţin cuvântul, dădu el de veste, de parcă le-ar fi oferit un dar surprinzător. În ultimele câteva zile, am văzut cu ochii mei de ce au Insulele Piraţilor dreptul să se conducă singure. Trebuie să contez pe ajutorul vostru ca să-mi recapăt tronul, dar odată ce mă voi întoarce în oraşul Jamaillia...

– Ei! Dar *Vivacia?* De ce vine toată lumea pe *Marietta*?

Sorcor nu părea să-şi dea seama că-l întrerupsese pe Preaînaltul Magnadon Satrap al întregii Jamaillii. Wintrow recăpătă cu uşurinţă controlul discuţiei.

– *Vivacia* trebuie să îndeplinească o altă făgăduială a lui Kennit. Le suntem cu toţii îndatoraţi şerpilor. Acum au plecat spre miazănoapte, urmând dragonul. Dar *Vivacia* spune că au nevoie de ajutorul ei ca să-şi atingă ţinta călătoriei. Simte că trebuie să-i urmeze. Mai mult decât atât, Kennit i-a făgăduit asta.

Wintrow se întrerupse şi, când continuă, se simţi fără dubiu că-i vine greu s-o facă.

– Nu pot merge cu ea. Deşi tare aş vrea, fiindcă mi-e dor să-mi revăd familia. Dar, pentru mai multă vreme de-acum înainte, datoria mea e să rămân aici. Ochii i se îndreptară în sfârşit spre mătuşa lui. O rog pe Althea Vestrit s-o ducă pe *Vivacia* spre miazănoapte. Jola a vorbit în numele echipajului. Îi vor da ascultare, fiindcă asta a fost voinţa căpitanului Kennit. Însă te previn, Althea, *Vivacia* i-a făgăduit lui Kennit că, după se va încheia ce are de făcut în folosul şerpilor, se va întoarce. Şi asta e şi dorinţa corăbiei. Călăuzeşte şerpii acasă. Dă-le celor din Bingtown veşti despre noi. Dar, după asta, trebuie să vă-ntoarceţi amândouă la noi.

Wintrow îşi ridică o mână când Althea vru să vorbească şi, printr-o minune, ea îl luă în seamă şi păstră tăcerea. Wintrow îşi îndreptă privirea spre Brashen, care se holba la el, amorţit. Bănuise că asta urma, dar realitatea îl înlemni totuşi. Wintrow tocmai i-o luase pe Althea. Încă o dată, datoria faţă de familie şi corabia o chemau. Ea avea să-şi îndeplinească visul: urma să fie căpitan pe *Vivacia*, să se îndrepte triumfătoare spre Bingtown. Pe urmă trebuia să se-ntoarcă în Diwytown. Avea să renunţe la corabia ei pentru a veni alături de el? Se îndoia. O strângea cu putere de mână, dar ştia că e deja plecată. Îi venea greu să dea în continuare atenţie spuselor lui Wintrow.

– Brashen Trell, tu şi *Paragon* sunteţi liberi să faceţi ce vreţi. Însă eu îl rog pe Paragon să-i însoţească pe Vivacia şi pe şerpi pe drumul către Tărâmul Ploilor Sălbatice. Vivacia spune că două corăbii vii îi pot călăuzi şi apăra mai bine decât una. Malta şi Reyn vor dori cu siguranţă să facă această călătorie.

– O s-avem nevoie de două corăbii ca să ne apere de chalcedenii care vin încoace, se amestecă Reyn, surprinzând pe toată lumea. O corabie pentru protecţie şi una pentru luptă.

– Am auzit zvonuri, spuse Wintrow, îngrozit. Dar numai zvonuri.

– Daţi-le crezare, spuse Reyn.

Îşi întoarse scaunul, ca să le vorbească nobililor jamaillieni înşiruiţi pe lângă pereţi. Ochii lui arămii se plimbară de la unul la altul.

– Când zburam cu Tintaglia spre miazăzi, am văzut corăbii chalcedene însoţite de galere. După cum ştiţi, într-o astfel de formaţie călătoresc când e vorba de lupte serioase. Bănuiesc că ţinta lor e oraşul Jamaillia. Cred că au ajuns la concluzia că nu merită să-nfrunte un dragon pentru puţina pradă rămasă în Bingtown.

Cuvintele Maltei le urmară pe ale lui Reyn.

– Citesc pe feţele voastre că vă îndoiţi de noi. Dar eu am văzut primul lor atac asupra Bingtownului. Reyn a fost acolo în timpul ultimului atac. Conspiratorii voştri chalcedeni s-au gândit că n-au de ce să v-aştepte. Voiau să jefuiască tot ce e mai de soi înainte de sosirea voastră. Cred că n-au avut niciodată de gând să le cedeze Bingtownul Negustorilor Noi, adică fraţilor şi fiilor voştri. Rămaşi fără bogăţiile uşor de jefuit din Bingtown promise de voi şi fiind alungaţi de Tintaglia, vin acum spre miazăzi. Ăştia sunt aliaţii pe care vi i-aţi ales. Satrapul vostru a fost mai înţelept. Vă pot citi în suflete. Aţi semnat tratatul fiindcă n-aţi avut încotro. O să vă lepădaţi de semnăturile voastre imediat ce-o să se ivească prilejul. Dar va fi o prostie. Ar trebui să grăbiţi înfăptuirea alianţei dintre Satrap şi Insulele Piraţilor, pentru că, atunci când vor sosi corăbiile chalcedene şi galerele lor puse pe raiduri, veţi avea nevoie de toţi prietenii pe care-i veţi putea chema. Ochii Maltei îi priviră, scormonitori. Ţineţi minte ce vă spun. Chalcedenii nu cruţă pe nimeni.

Cu nici un an în urmă, Malta îşi pusese la încercare farmecul străduindu-se să-l seducă pe Brashen. În cuvintele ei de acum, îi auzi şireteniile de fetişcană, maturizate, transformate într-o diplomaţie veritabilă. Câţiva nobili schimbau priviri, impresionaţi de spusele ei. Până şi Satrapul părea încântat de ea, dădea din cap de parcă Malta ar fi rostit gândurile lui.

*

Malta îşi puse palmele pe urechi înainte de a auzi Reyn sunetul. Când ajunse şi la urechile lui, tresări ca şi ea. Ceilalţi se uitară în jur înnebuniţi, iar un nobil jamaillian se tângui:

– Şerpii se întorc!

– Nu. E Tintaglia, răspunse Reyn.

Îl cuprinse neliniştea. Femela dragon cerea ajutor. Se îndreptă spre uşă, urmat de toată lumea din jurul mesei. Malta îl prinse de mână când ieşiră pe punte. Stând în bătaia ploii torenţiale, se uitară împreună în sus. Tintaglia trecu pe deasupra lor, o palidă strălucire de argintiu şi albastru pe fundalul cerului înnorat al nopţii. Aripile i se mişcau greoi. Se roti într-un cerc larg, apoi strigă din nou. Spre uimirea lui Reyn, primi răspuns. Forţa strigătului *Vivaciei* făcu puntea să vibreze. Strigătul lui *Paragon,* mai grav, veni ca un ecou al strigătului ei.

Malta încremenise, uitându-se în sus cu veneraţie. Imediat ce sunetul se stinse, răspunse privirii lui Reyn cu o întrebare.

– Ne roagă s-o ajutăm?

El pufni.

– Nu. Pretinde că trebuie s-o ajutăm. Tintaglia nu te *roagă* niciodată, indiferent despre ce-ar fi vorba.

În ciuda cuvintelor aspre, lui i se frânse inima. Deveniseră prea apropiaţi, faţă de el Tintaglia nu-şi mai putea ascunde spaima. Îi simţi deopotrivă slăbiciunea şi adânca mâhnire din suflet.

– Nu înţeleg totul, adăugă Malta. Dar sunt şocată, fiindcă înţeleg chiar şi numai o parte.

Reyn îi răspunse cu glas scăzut.

– Cu cât stai mai mult în apropierea ei, cu atât mai clar o auzi în minte. Cred că urechile noastre au prea puţin de-a face cu asta.

Strigătele femelei dragon zguduiră din nou cerul. Împrejurul lor, năierii fie îşi întindeau gâturile ca s-o vadă mai bine, fie căutau să se adăpostească. Reyn se uita în sus, fără să-i pese de ploaia care îi cădea pe faţă. Vorbea cât putea de tare, ca să se facă auzit printre strigătele de răspuns ale corăbiilor.

– Femela dragon a obosit. Zboară prea repede, şerpii nu pot ţine pasul cu ea. N-a vânat şi nu s-a hrănit, pentru că s-a temut să-i lase singuri. Au întâlnit o corabie chalcedeană care a atacat-o. N-a fost grav rănită, însă şerpii s-au năpustit asupra corăbiei. Reyn se întrerupse ca să tragă aer în piept. Chalcedenii ştiu cum să ucidă şerpi. Arcaşii lor au ucis şase înainte ca încâlcitura să scufunde corabia.

Indignarea şi mâhnirea corăbiei vii se înteţiră.

– Încâlcitura se odihneşte peste noapte, dar Tintaglia a venit să ne ceară ajutorul. Reyn se întoarse rugător către căpitani. A prins-o noaptea în zbor. Are nevoie de o plajă nisipoasă pe care să coboare... sau de orice fel de plajă şi de un foc care s-o călăuzească.

Sorcor răspunse imediat.

– Nămolul e bun? E alunecos, dar mai moale decât stânca.

– Insula Duhnitoare, adeveri Etta.

– Nu e departe, adăugă Red. Probabil trece pe deasupra ei de fiecare dată când se roteşte. Dar nu e un loc potrivit pentru o corabie. Apa nu e destul de adâncă.

– Dar poţi ajunge pe ea cu barca, rezolvă Etta problema. Şi e plină de lemn adus de apă, bun pentru foc.

– Trebuie s-ajungem acolo. Imediat. Reyn privi neliniştit cerul. Dacă nu ne grăbim, o s-o înghită oceanul. E la capătul puterilor.

37

VOIA DRAGONULUI

Lemnul umed nu voia să se-aprindă. În vreme ce Reyn se lupta cu nişte iască pe care i-o tot stingea vântul, Malta îşi scoase mantia şi o îndesă printre lemne. El îşi ridică privirea la auzul unei izbituri neaşteptate, când ea sparse lampa lor de stiva care aştepta să fie aprinsă. O secundă mai târziu, flăcările îi linseră marginile mantiei. Reyn se temu că focul o să moară, dar peste câteva clipe auzi bine-venitul trosnet al lemnului cuprins de vâlvătăi. Între timp, Malta intrase la adăpostul mantiei lui. Când fratele ei le aruncă o privire stranie, îşi săltă bărbia şi îl fixă sfidătoare. Trupul ei ud şi destul de înfrigurat ca sa tremure se lipi cu hotărâre de al lui Reyn. Ocrotit de întuneric, el o strânse în braţe, sorbindu-i parfumul părului. Apoi îi sărută cu îndrăzneală creştetul. Solzii fini de pe creasta ei îi răzuiră uşor obrazul, iar pe Malta o străbătu un tremur. El îi simţi trupul încălzindu-se brusc. Malta se uită în sus, la el, cu o surprindere care-i spori strălucirea ochilor de trăitoare în Tărâmul Ploilor Sălbatice.

– Reyn, gâfâi ea pe un ton între încântare şi scandalizare. N-ar trebui să faci asta, îl mustră cu o strâmbătură.

– Eşti sigură? Îi şopti el la ureche.

– Nu când se uită fratele meu, se corectă ea cu răsuflarea tăiată.

Focul ardea acum de-a binelea. Reyn îşi înălţă spre cer privirea îngrijorată. De ceva vreme n-o mai auzise pe Tintaglia trecând pe deasupra lor, dar neliniştea ei plutea în jur, puternică, molipsindu-l. Era încă undeva, acolo sus. Se uită în jur, la grupul venit pe ţărm împreună cu ei. Insula Duhnitoare nu-şi făcea numele de ruşine. Stăteau cu toţii până la genunchi în nămolul în care Red mai şi căzuse, spre marele său dezgust; probabil regreta că dorise să vadă dragonul de aproape.

Aprinseră un al doilea foc, folosindu-se de primul. Pe apă, corăbiile strigară pe neaşteptate şi dragonul le răspunse din depărtare. Strigă şi Reyn, prevenindu-i pe ceilalţi:

– Feriţi-vă din calea ei!

Tintaglia se apropie cu bătăi puternice de aripi, luptându-se deopotrivă cu ploaia şi cu rafalele de vânt. Nu mai era stânjenită de povara unui om, aşa că Reyn se aştepta s-o vadă oprindu-se pe ţărm cu graţie. Dar, după cum prezisese Sorcor, nămolul era alunecos. Picioarele încordate ale Tintagliei patinară şi mâlul zbură, azvârlit de mişcările biciuitoare ale cozii ei şi de fâlfâirea aripilor. Alunecă până ce se opri aproape în foc. Demnitatea ei înjosită îi aduse fulgere de mânie în ochi. Îşi scutură aripile ude, împroşcând din nou oamenii cu nămol.

– Ce idiot a ales plaja asta? întrebă, furioasă. N-aţi pregătit mâncarea? adăugă la următoarea răsuflare.

Plângându-se tot timpul, înfulecă două butoaie mari de carne de porc sărată.

– Scârboasă, lipicioasă, prea măruntă ca să poţi să muşti ca lumea, declară la sfârşitul mesei, apoi se îndreptă maiestuoasă spre un izvor din apropiere.

– E imensă! exclamă Sorcor, minunându-se.

Reyn îşi dădu seama că se obişnuise cu măreţia ei. Malta avea amintirile din cutia-cu-vis, dar ceilalţi aveau pentru prima dată prilejul să vadă un dragon altfel decât în zbor.

– E de o mare frumuseţe, atât cum arată, cât şi în mişcări, şopti Amber. Acum înţeleg ce voia să spună *Paragon.* Numai un dragon născut din dragoni e cu adevărat dragon. Toţi ceilalţi sunt imitaţii stângace.

Jek îi aruncă o privire dispreţuitoare.

– Dragonii din Cele Şase Ducate mi s-au părut minunaţi. Şi ţie ţi s-ar fi părut la fel dacă ai fi trăit cu teama că poţi s-ajungi din om neom. Dar, se văzu apoi nevoită să recunoască, ea e uluitoare.

Reyn nu mai dădu atenţie conversaţiei lor de neînţeles.

– Mă-ntreb cum ar fi arătat *Vivacia,* spuse încet Althea. Lumina focului îi dansa în ochi în timp ce privea lung silueta întunecată a Tintagliei.

– Sau dragonii lui *Paragon,* adăugă Brashen, loial corăbiei sale. La auzul cuvintelor lor, Reyn simţi cum îl roade vinovăţia.

Familia lui transformase dragonii în corăbii. Aveau să plătească într-o bună zi? Îşi alungă gândul ăsta.

Când se întoarse maiestuoasă de la izvor, Tintaglia îşi curăţase în mare parte mâlul de pe aripi şi de pe pântec. Ochii ei ca două vârtejuri argintii îi aruncară lui Reyn o privire rea. Urmă o mustrare.

– Am zis "nisipoasă".

Pe urmă, femela dragon îşi roti capul imens ca să se uite la oamenii adunaţi.

– Bun, spuse ca o acceptare. Şi trecu pe nesimţite de la plângeri la porunci. Trebuie să faceţi alt foc, mai departe de valuri, unde mâlul devine stâncă. Piatra nu e cel mai bun pat, dar e mai bun decât mâlul, şi eu trebuie să mă odihnesc în noaptea asta.

Apoi o zări pe Malta. Ochii i se rotiră mai repede, strălucind ca două luni pline.

– Vino în lumină, surioară. Lasă-mă să te văd.

Reyn se temu că Malta o s-o ofenseze şovăind, însă ea veni cu îndrăzneală în faţa femelei dragon. Ochii Tintagliei o cercetară din creastă până-n tălpi. Îi vorbi cu voce caldă:

– Văd că ai fost răsplătită pentru rolul tău în eliberarea mea, tânără regină. O creastă stacojie. O să-ţi ofere multă plăcere. Când Malta roşi, nedumerită, femela dragon chicoti cu afecţiune: Ce, încă n-ai descoperit? O să descoperi. Şi o să ai parte de o viaţă lungă în care s-o savurezi.

Îşi îndreptă privirea spre Reyn.

– Ai ales bine. E potrivită ca regină a Străbunilor şi ca vorbitoare în numele dragonului. Selden o să fie încântat fiindcă s-a schimbat şi ea. Ştii, era un pic cam îngrijorat, se temea că o să-l dispreţuiască din pricina schimbărilor lui.

Reyn zâmbi stânjenit. Încă nu le vorbise celor două femei din familia Vestrit despre cele întâmplate cu Selden. Tintaglia le distrase atenţia, curmându-le schimbul de priviri uimite.

– O să dorm în noaptea asta şi o să am nevoie de mai multă mâncare mâine, înainte de a-mi lua zborul. Încâlcitura se odihneşte bine, la miazănoapte de aici. Cel puţin pe timpul nopţii, şerpii sunt în siguranţă. Clipi din ochii ei mari, al căror argintiu se roti cu răceală. I-am nimicit pe cei care-au cutezat să-i ameninţe. Dar şerpii mei sunt istoviţi. Şi nici şerpii într-o stare foarte bună nu pot ţine pasul cu un dragon în zbor. În zilele din vechime, am fi fost mai mulţi care să-i însoţim şi i-ar fi călăuzit mai mulţi şerpi cu amintiri. Ei nu mă au decât pe mine şi o singură şerpoaică drept călăuză.

Tintaglia îşi înălţă capul. Era un gest plin de hotărâre, dar Reyn simţi disperarea ascunsă sub cutezanţa ei. Deşi era arogantă, i se frânse inima de mila ei.

– Am vorbit cu cele două corăbii vii. *Paragon* o să-nsoţească şerpii spre miazănoapte. Echipajul lui o să m-ajute să apăr şerpii şi o să ancoreze lângă ei în fiecare noapte, când eu va trebui să vin pe ţărm ca să mănânc şi ca să dorm.

Wintrow vorbi cu îndrăzneală.

– Ambele corăbii vii vor merge spre miazănoapte. Noi am luat deja hotărâri...

– Asta nu mă interesează câtuşi de puţin! îl întrerupse Tintaglia cu asprime. Sau credeţi că încă mai "posedaţi" corăbiile vii? *Vivacia* o să meargă spre miazăzi, în marele vostru oraş. Străbunii mei vor merge cu ea, să vorbească în numele meu şi să pregătească transporturile de grâne şi de hrană pentru lucrători, să ia în slujba lor constructori, după cum o să creadă Reyn de cuviinţă, să le dea de ştire oamenilor din acel oraş ce anume vor pretinde dragonii de la ei de-acum înainte, să pună la punct...

– Vor pretinde? o întrerupse Wintrow cu voce de gheaţă.

Era împietrit de indignare.

Femela dragon se întoarse spre Reyn, scoasă din sărite.

– Nu le-ai spus nimic? Ai avut timp toată ziua!

– Poate nu-ţi aduci aminte că m-ai azvârlit în mijlocul unei lupte pe mare? o întrebă Reyn, iritat. Ne-am petrecut aproape toată ziua străduindu-ne să rămânem în viaţă până la sfârşitul ei.

– Mi-aduc aminte destul de bine că şerpii mei au fost puşi în pericol în scopuri pur omeneşti. Oamenii se ceartă şi se ucid între ei întotdeauna. Tintaglia îi fulgeră pe toţi cu privirea. Aşa ceva n-o să mai fie îngăduit. O să lăsaţi toate astea deoparte până când ţelurile mele vor fi atinse, altfel veţi atrage asupra voastră mânia mea. Îşi înălţă capul cu o zvâcnire şi îşi înălţă aripile pe jumătate. Străbunii mei vor mai stabili ceva. Niciunei corăbii nu îi este îngăduit să tulbure un şarpe! Niciunul dintre războaiele voastre mărunte n-o să mai fie îngăduit dacă împiedică trimiterea proviziilor în Tărâmul Ploilor Sălbatice. Nu o să mai...

Wintrow se aprinse.

– Ce soi de creatură eşti tu ca să pui cu forţa ordine în vieţile noastre? Visurile, planurile şi ambiţiile noastre nu înseamnă nimic în măreaţa ta orânduire a lucrurilor?

Femela dragon se întrerupse şi îşi întoarse capul, ca şi cum i-ar fi cântărit întrebările cu

gravitate. Pe urmă, acel cap imens se apropie atât de mult de Wintrow, încât răsuflarea lui îi mişca hainele.

– Sunt un dragon, omule. Într-o măreaţă orânduire a lucrurilor, visurile, planurile şi ambiţiile voastre nu înseamnă nimic. Pur şi simplu, nu trăiţi destul de mult ca să-nsemne ceva.

Tintaglia se întrerupse. Când reîncepu să vorbească, Reyn văzu că-ncearcă să-şi îmblânzească vocea.

– Dacă nu cumva ajutaţi dragonii, fireşte. După ce veţi duce la bun sfârşit această însărcinare, semenii mei îşi vor aminti vreme de mai multe generaţii că i-aţi slujit acum. Pot oamenii spera la o mai mare onoare?

– Poate sperăm să ne trăim aşa cum credem de cuviinţă vieţile care nu înseamnă nimic, ripostă Wintrow.

Nu dădu înapoi din faţa femelei dragon pe care-o sfida. Reyn recunoscu încordarea din umeri şi din felul în care îşi strâmba gura. Fratele Maltei era la fel de încăpăţânat ca ea. Pieptul Tintagliei începu să se umfle.

Malta se grăbi să treacă între fratele ei şi dragon. Se uită fără teamă de la unul la celălalt.

– Suntem cu toţii obosiţi, prea obosiţi ca să negociem bine în seara asta.

– Negociere! pufni Tintaglia cu dispreţ. O, nu din nou! Oamenii şi tocmelile lor!

– E mult mai simplu să omori pe oricine te contrazice? sugeră Wintrow, muşcător.

Malta îşi opri fratele punându-i o mână pe braţ.

– Cu toţii trebuie să dormim, spuse ea cu hotărâre. Chiar şi tu, Tintaglia, ai nevoie de odihnă. Dimineaţă vom fi odihniţi şi fiecare o să poată spune ce doreşte. Numai aşa putem găsi o rezolvare.

*

Dragonul, medită Althea, era singurul care avea să doarmă. Oamenii se adunară din nou, de data asta la bordul *Bufonului*, fiindcă Red se lăudase că are cafea şi o cabină a hărţilor puţin mai mare. Ea, una, începuse să-i poarte Maltei o admiraţie umbrită de invidie pentru priceperea de negociatoare. Fata moştenise o parte din talentele de negustorească ale Ronicăi, dar cea mai mare parte se datora farmecului ei înnăscut. Insistând, izbuti pentru început să-i aducă pe nobilii jamaillieni la aceeaşi masă cu ei. Althea auzi o parte dintre cuvintele şoptite de ea Satrapului ofensat:

– ...Ca să-i păstrezi în slujba ta, leagă-i cu propriile lor interese. Dacă îi înjoseşti prea mult, vor rămâne pentru totdeauna un soi de javre trădătoare, gata să te muşte de călcâie. Asta o să te-asigure că nu vor nega legitimitatea tratatului, insistă ea cu aprindere.

Ca prin minune, Satrapul îi îndeplini cererile. Ca o a doua lovitură de geniu, Malta avu grijă să mănânce toată lumea înainte de a veni în cabina hărţilor. Când în sfârşit se adunară cu toţii în jurul mesei căpitanului Red, spiritele se calmaseră. Pe de altă parte, Malta şi Reyn stătuseră deja de vorbă între patru ochi, pentru că ea se ridică şi îi înştiinţa că nu pot trece la altceva înainte de a le povesti pe larg tuturor ce se întâmplase în Bingtown. Deşi ea însăşi interesată de istorisirea Maltei, Althea se trezi uitându-se la feţele altora. Nobilii jamaillieni părură copleşiţi când înţeleseră în sfârşit cât de deplină era trădarea chalcedenilor. Etta asculta în tăcere, dar cu mare atenţie. Amber se holba fără încetare la Wintrow, iar expresia ei spunea că face presupuneri aproape tragice. Alături de ea, Brashen era nefiresc de tăcut, dar, sub masă, mâna lui era caldă într-a Altheei. Vorbi doar când Reyn aduse în discuţie stricăciunile făcute de cutremur în Trehaug. Atunci se aplecă în faţă şi lovi cu palma în masă ca să atragă atenţia. Apoi puse o întrebare adresată doar lui Reyn:

– Despre ce se petrece în Tărâmul Ploilor Sălbatice se discută fără fereală în faţa străinilor?

Reyn nu se simţi ofensat. Răspunse îngrijorării lui Brashen înclinându-şi cu gravitate fruntea.

– Am descoperit că trebuie fie să devenim o parte a unei lumi mai mari, fie să pierim. Nu spun acum nimic care să nu fi fost deja spus pe faţă într-o întrunire din Bingtown. A sosit timpul să ne dezvăluim secretele sau să murim odată cu ele.

– Înţeleg, spuse Brashen tot cu gravitate şi se lăsă pe spătarul scaunului.

Când Reyn termină de vorbit, Wintrow ceru să i se acorde atenţie ridicându-se în picioare. Altheei i se păru prea istovit ca să poată rămâne astfel. Nota de resemnare amuzată din glasul lui o surprinse.

– Ţinând cont de ceea ce ne-a spus Reyn despre natura corăbiilor vii, cred că trebuie să-

ndeplinim dorinţele Tintagliei.

– Dacă deja corăbiile vii sunt de acord cu ea, se pare că n-avem de ales.

Reyn i se adresă Maltei, dar îl auziră cu toţii.

– N-ai vrea să te duci direct acasă, în Bingtown, în loc să mergi în Jamaillia?

Ea aruncă o scurtă privire către fratele şi mătuşa ei. Nu-şi coborî vocea când întâlni cu sinceritate ochii lui.

– Merg acolo unde mergi tu.

O scurtă tăcere îi urmă cuvintele. Ea o sparse cu îndrăzneală, întorcându-se spre lordul Criath.

– Ei, după cum aţi auzit cu toţii, dragonul doreşte să purtăm negocieri pentru hrana care va fi trimisă în Tărâmul Ploilor Sălbatice. Rămâne de văzut cine anume, dintre nobilii loiali Satrapului, va dobândi privilegiul de a face negoţ cu noi.

Nedumerirea uni sprâncenele lui Criath. Malta continuă să-l privească în ochi, aşteptând să-şi dea el seama ce îi oferea. Pe urmă lordul Criath îşi drese glasul. Se uită în jur, la ceilalţi nobili, căutându-le sprijinul în timp ce vorbea.

– Magnadon Satrap Cosgo, cred că acum nu sunt singurul care înţelege că alianţa pe care ai încheiat-o e o dovadă de înţelepciune. De fapt, continuă el zâmbindu-i Maltei, îmi face plăcere să le ofer împuterniciţilor dragonului ajutorul meu. Printre proprietăţile mele din Jamaillia se numără ogoare şi păşuni pentru vite. Negoţul cu locuitorii din Tărâmul Ploilor Sălbatice, profitabil pentru ambele părţi, ar putea merge până la a mă ajuta să recâştig ceea ce se pierde ca urmare a renunţării la terenul cu care am fost împroprietărit în Bingtown.

Îşi petrecură cea mai mare parte a nopţii tocmindu-se. Althea păstră tăcerea, năucită, căci îşi dădea seama că e martoră la reorganizarea lumii ei. Tintaglia era înţeleaptă, fiindcă îşi trimitea "Străbunii" în capitala Jamailliei, să vorbească în numele ei.

N-aveau să deschidă doar căi de negoţ între Jamaillia şi Tărâmul Ploilor Sălbatice. Faţa solzoasă a lui Reyn avea să-i pună pe jamaillieni în faţa unei viitoare lumi a fiinţelor cu ochi arămii. Althea se simţea plutind pe propria istovire, desprinsă de scena din jurul ei. O schimbare de perspectivă a simţurilor îi arătă o vastă răscruce rămasă în urmă şi un şuvoi iute înaintea ei. Noua lume a oamenilor şi a dragonilor avea să se pună în ordine prin negocieri, nu prin războaie. Acolo, în cabina aceea, lua naştere un precedent. Înţelese brusc totul şi încercă să prindă privirea lui Amber ca să recunoască asta, însă prietena ei se uita la Wintrow, melancolică.

Nobilii jamaillieni adulmecau doar câştigul şi puterea. Ajunseră curând să concureze între ei cu sălbăticie pentru a impune preţul grânelor şi reîncercară să capete nişte drepturi în Bingtown. Dar Reyn şi Malta păstrau cu fermitate o limită. Althea se simţi uşurată fiindcă se tocmeau şi în numele semenilor cu aceeaşi agerime ca atunci când era vorba de dragon. Pe măsură ce noaptea se scurgea, negocierile începură să se poarte între nobili pentru aranjarea altor înţelegeri cu diverşi nobili, în timp ce Satrapul stabilea ce procent din câştigurile lor intra în vistierie, iar căpitanii îi secondau pe Wintrow şi Etta, care ie reaminteau celorlalţi că vor plăti biruri pentru trecerea printre Insulele Piraţilor.

Althea se trezi cu o tresărire când Brashen o înghionti cu cotul.

– Au terminat, îi şopti.

În jurul mesei, oamenii semnau hârtii, în timp ce Wintrow îi oferea braţul Ettei. Ea nu-l luă în seamă, se ridică singură şi îşi roti umerii.

Althea încercă să se-ntindă fără s-atragă atenţia. Oare cât timp avusese ochii închişi?

– S-a discutat despre ceva care are legătură cu noi? întrebă ea cu glas scăzut.

– Nu te teme. Şi Reyn, şi Malta au apărat foarte bine Bingtownul, iar când s-a ajuns la probleme delicate, Bingtownul şi Insulele Piraţilor au făcut front comun. Brashen râse scurt. Oare ce-ar fi zis tatăl tău de toate astea? Un singur lucru ştiu: ar fi fost tare mândru de Malta. Fata asta e cea mai pricepută negustorească pe care-am întâlnit-o vreodată.

Admiraţia lui pentru nepoata ei o făcu pe Althea să simtă împunsătura geloziei.

– Şi acum? îl întrebă cu voce joasă.

Toată lumea se ridica. Un mus somnoros aduna cănile de cafea pe o tavă de argint.

– Acum putem dormi câteva ore înainte de a ne lua rămas-bun unii de la alţii şi de a ridica din nou pânzele.

Brashen vorbise fără să se uite la ea. Althea îl urmă pe punte. Aerul rece al nopţii era bine-venit după cel înăbuşitor din camera hărţilor. Ploaia se oprise.

– Crezi că Tintaglia o s-accepte condiţii noastre?

Brashen se frecă la ochi, obosit.

– Nu-i cerem decât să ne-ajute să facem ceea ce ea a spus că trebuie făcut. Să punem

capăt luptelor din Canalul Interior. Se rezolvă cel mai uşor alungându-i de-aici pe chalcedeni. Şi, după tot ce le-au făcut ieri şerpilor "ei“, cred c-o să fie încântată să ne-ajute să-i punem pe fugă. În rest, aici n-a fost decât ciondăneală între diversele părţi. Clătină din cap. Cred că s-a terminat totul; numai Tintaglia o să continue să ne spună ce să facem.

– Asta mă-ngrijorează şi pe mine, încuviinţă Althea. Ne-am luptat din răsputeri şi am ajuns atât de departe, tot timpul fără să ştim nimic sigur, numai ca s-avem deodată un dragon care să ne dea de veste ce-a hotărât: "Iată cum va fi viaţa voastră." Nu-mi place să decidă Tintaglia ce e de făcut, spunând unde trebuie să meargă fiecare. Şi totuşi, ridică ea din umeri, aproape râzând, într-un mod bizar ar fi aproape o uşurare să hotărască altcineva în locul nostru. Am scăpa de-o povară.

– Unii ar putea să vadă aşa lucrurile, răspunse Brashen, posomorât.

– Hei, Bingtown!

Strigătul lui Sorcor abătu gândurile Altheei.

– Atenţie la curent, îi preveni căpitanul de piraţi în timp ce cobora în barca lui. E înşelător când se schimbă fluxul. E bine să vă verificaţi ancorele şi să puneţi de cart un om destoinic.

– Mulţumim, răspunse Althea în numele amândurora.

Din câte văzuse, bătrânul pirat mătăhălos îi plăcea. Se uită cum o sâcâie pe Etta având grijă s-ajungă cu bine în barca *Vivaciei.* În aşteptarea lui Wintrow, Malta se sprijinea de umărul lui Reyn. La asta, Althea se încruntă, însă ceva şi mai straniu îi atrase atenţia. Spre surprinderea ei, în barca *Vivaciei* era şi Amber.

– Am auzit-o spunându-i lui Wintrow că are ceva important de discutat cu el. El a şovăit, dar ea a insistat. Ştii în ce hal te poate tulbura când are privirea aia.

Veştile veneau de la Jek, care apăruse lângă Althea.

– Atunci doar noi trei mergem să ne petrecem noaptea pe *Paragon*?

– Doar voi doi, o corectă Jek cu un zâmbet larg. Eu am fost invitată să rămân la bordul *Bufonului.*

Althea se uită în jur şi văzu un pirat chipeş sprijinit de un catarg. În aşteptare.

– Doi, încuviinţă ea şi se-ntoarse să schimbe o privire cu Brashen.

El plecase. Althea aruncă o privire peste copastie şi îl văzu punând vâslele în furcheţii bărcii lui *Paragon.*

– Hei! strigă, iritată.

Mai degrabă alunecă decât coborî pe scară şi sări în barcă legănând-o înadins.

– Ai fi putut să spui că eşti gata de plecare, îi reproşă, tăioasă.

Brashen se holbă la ea. Pe urmă se uită la barca *Vivaciei.*

– Când am văzut-o pe Amber coborând acolo, am crezut că mergeţi amândouă.

Althea se uită în urma bărcii, apoi către locul unde ştia că se leagănă *Vivacia,* ţinută pe loc de ancoră. Era atât de întuneric, încât nu-i zărea nici măcar profilul. O ultimă noapte la bordul corăbiei sale înainte de a-i spune adio? Poate că aşa ar fi trebuit. O amintire i se trezi brusc, ca un ecou straniu, ca şi cum ar mai fi luat cândva aceeaşi hotărâre. În ziua însufleţirii *Vivaciei*, se certase cu Kyle şi plecase valvârtej de pe corabie, ca să-şi petreacă noaptea îmbătându-se împreună cu Brashen. Atunci nu schimbase niciun cuvânt de rămas-bun cu corabia ei. Şi regretase asta tot timpul. Dacă ar fi stat cu ea în acea primă noapte, ceea ce urmase ar fi luat o altă întorsătură? Se uită la Brashen, care ţinea vâslele suspendate deasupra apei. Oare ar fi trebuit să se-ntoarcă şi să schimbe lucrurile, chiar dacă schimbarea ar fi însemnat să nu se mai regăsească în acel moment acolo, cu el?

Însă ăla era trecutul. *Vivacia* nu mai era corabia ei. O recunoscusem amândouă. Ce-ar mai fi putut să-i spună, în afară de "la revedere"?

Se aşeză lângă Brashen.

– Dă-mi o vâslă.

El i-o cedă în tăcere şi vâsliră împreună spre *Paragon.* Sorcor îi avertizase pe bună dreptate. Curentul chiar era înşelător şi Althea îşi adună toate puterile rămase ca să ducă bărcuţa lor în direcţia dorită. Era clar că şi Brashen se simţea la fel, fiindcă pe tot drumul de întoarcere nu scoase niciun cuvânt. Un Clef somnoros le prinse parâma, iar Semoy îi întâmpină morocănos pe punte. Brashen îi spuse ce aflaseră de la Sorcor despre curent la schimbarea fluxului şi ceru să pună doi oameni de cart la ancoră şi să se ducă la culcare.

– Mergem spre miazănoapte, se grăbi *Paragon* să sublinieze.

– Cel mai probabil, încuviinţă Brashen, obosit. Suntem escorta şerpilor de mare. E ultimul lucru pe care m-aş fi aşteptat să-l fac vreodată. Pe de altă parte, în ultima vreme lucrurile au luat de prea puţine ori întorsătura la care mă aşteptam.

– Despre Tintaglia nu spui nimic? răbufni *Paragon.* Te uiţi pentru prima oară de aproape

la un dragon şi n-ai nimic de spus?

Pe faţa lui Brashen se lăţi încet un zâmbet. Îşi încleştă mâinile de copastie şi Althea îşi dădu abia atunci seama că face asta aproape ori de câte ori vorbeşte cu *Paragon.*

– Corabie, răspunse el cu aprindere, ea e mai presus de cuvinte. Aşa cum şi o corabie vie e mai presus de cuvinte, în foarte mare măsură din aceleaşi motive.

Altheei îi crescu inima de mândrie. Deşi istovit, Brashen dădea dovadă de destulă înţelepciune ca să recunoască legătura dintre dragon şi corabia vie, având în acelaşi timp grijă să nu spună nimic care să-l facă pe *Paragon* să simtă mai intens că-şi pierduse adevărata formă.

– Şi tu, Althea?

Nu Kennit. Nu Kennit. *Paragon. Paragon*, cu care se jucase în copilărie, *Paragon,* care o adusese atât de departe şi îndurase atât de multe de dragul căutării ei nebuneşti. Pentru acel *Paragon* găsi cuvinte.

– E incredibil de frumoasă - solzii ei sunt diamante unduitoare, ochii îi sunt ca luna plină reflectată în mare. Dar, cu toată sinceritatea, aroganţa ei e de nesuportat. Presupune cu nepăsare că vieţile noastre îi aparţin ca să ne dea porunci, iar asta e greu de înghiţit.

Paragon râse.

– E înţelept din partea ta să te-nveţi să linguşeşti, fiindcă reginele de soiul Tintagliei se hrănesc mai mult cu laude decât cu carne. Cât despre aroganţă, pentru oameni a sosit vremea să-şi amintească şi cum e să primeşti astfel de porunci, nu doar cum să le dai.

Brashen aproape că izbucni în râs.

– E drept, corabie. Aşa e drept. Stai cu un ochi pe ancora ta în noaptea asta, da?

– Desigur. Somn uşor.

Urarea galionului ascundea o oarecare ironie? Althea se uită peste umăr. O privea cu ochii lui de un albastru spălăcit. Îi făcu cu ochiul. Stătea în firea lui *Paragon* să spună şi să facă aşa ceva, se gândi ea. Nu era Kennit. Althea înălţă din sprâncene când îşi văzu toate lucrurile într-un morman dintr-un colţ al cabinei lui Brashen.

– A trebuit s-o pun pe Mama în cabina ta, zise el, aproape având aerul că se scuză.

Urmă un moment de stânjeneală. Pe urmă Althea văzu patul căpitanului, cu salteaua lui mai bogată şi cu pături groase, şi nu se mai putu gândi decât să doarmă sub ele până când avea s-o oblige cineva să se trezească. Se părea că odată cu sosirea dragonului îşi pierduse dreptul de a lua hotărâri. Putea să doarmă până când avea să i se spună ce are de făcut în continuare.

Se aşeză pe marginea patului cu un oftat şi îşi scoase cizmele. Sudoarea i se uscase pe piele şi mâlul de pe plajă îi pătrunsese prin haine. Se simţea lipicioasă. Dar nu-i păsa.

– Nu mă spăl, îl preveni pe Brashen. Sunt prea obosită.

– E de înţeles.

Vocea lui devenise foarte profundă. Se aşeză lângă ea. Cu mâini blânde, îi despleti părul pe care şi-l strânsese ca să n-o încurce. Ea stătu nemişcată sub atingerea lui până ce îşi dădu seama că strânge din dinţi. Trase aer în piept. Putea să treacă peste asta. Cu timpul. Îl prinse cu delicateţe de mâini.

– Sunt atât de obosită. S-ar putea doar să dorm lângă tine în noaptea asta?

Preţ de o clipă, el păru copleşit. Pe urmă îşi retrase mâinile.

– Dacă asta vrei. Se ridică brusc în picioare. Sau, dacă preferi, poţi să dormi singură în patul meu.

Neaşteptata lui retragere şi bruscheţea tonului lui o durură.

– Nu, se răsti ea. Nu prefer asta. E o prostie.

Se auzi şi încercă să îndrepte lucrurile.

– E la fel de stupid ca o ceartă începută acum, când suntem amândoi prea istoviţi ca să gândim. Îi făcu loc pe pat. Brashen, te rog. Sunt atât de obosită.

Pentru câteva clipe, el se mulţumi s-o privească fix, fără cuvinte. Apoi îşi lăsă umerii să se gârbovească, înfrânt. Se reîntoarse lângă pat şi se aşeză pe marginea lui. Afară ploaia redeveni brusc torenţială. Răpăia pe perete şi pătrunse prin hubloul spart. A doua zi aveau să repare asta. Poate că a doua zi izbuteau să repare totul. Să-l îngroape pe pirat. Să-şi ia rămas-bun de la corabia ei. Să lase totul în urmă.

– Poate că nu mi-a mai rămas niciun strop de mândrie, spuse Brashen, posomorât, scoţându-şi cizmele. Dacă nu-mi poţi oferi nimic mai mult decât o ultimă noapte în care să dormi lângă mine, o s-o accept.

Începu să-şi descheie cămaşa. Nu se uită la ea.

– Vorbeşti fără sens, se plânse Althea.

Trebuia să fie cel puţin la fel de istovit ca ea.

– Hai să dormim şi-atât, adăugă. Azi ni s-au întâmplat prea multe pentru ca vreunul dintre noi să poată face faţă atâtor lucruri. Mâine o să fie mai bine, iar mâine-noapte şi mai bine.

Ea spera.

El îi aruncă o privire cu desăvârşire jignită şi tristă. Ochii lui negri nu păruseră niciodată atât de neajutoraţi. Mâinile îi încremeniră pe cămaşă.

– Brashen. Te rog.

Althea îi împinse uşor mâinile şi îi descheie ea ultimii trei nasturi. Apoi se retrase în partea de lângă perete a patului, deşi nu-i plăcea deloc să se simtă închisă. Îl prinse de umăr şi îl trase ca să se-ntindă lângă ea. Brashen încercă să-i întoarcă spatele, dar ea îl împinse ca să stea cu faţa în sus şi îşi puse capul pe umărul lui, ca să-l ţină aşa.

– Acum dormi, mormăi.

El păstră tăcerea. Althea îl simţea fixând cu privirea tavanul întunecat. Ea închise ochii. Mirosul lui îi plăcea. Totul deveni brusc familiar şi sigur, şi era bine să se afle acolo. Trupul lui puternic stătea între ea şi restul lumii. Putea să se destindă. Oftă adânc şi-şi puse mâna pe pieptul lui.

Pe urmă Brashen se întoarse spre ea şi o cuprinse cu braţul. Toate temerile ei se treziră iarăşi. Era o prostie. Era cu Brashen. Se sili să-l sărute, spunându-şi: "E al meu, e Brashen." El o trase mai aproape şi o sărută mai apăsat. Dar greutatea braţului lui peste ea şi sunetul răsuflării lui erau deodată prea mult. Era mai mare decât ea, mai puternic. Dacă voia, putea s-o ia cu sila, putea s-o ţintuiască sub el. Avea să fie din nou prinsă-n cursă. Îşi propti mâna în pieptul lui şi se îndepărtă uşor de el.

– Sunt atât de obosită, dragostea mea.

El rămase încremenit. Apoi:

– Dragostea mea, spuse cu glas scăzut.

Se întoarse încet cu spatele la ea. Althea se îndepărtă puţin de el. Brashen stătea nemişcat, iar ea privea întunericul.

Închise ochii, dar somnul refuza să vină. Simţea răul făcut de secretul ei. Cu fiecare secundă ce trecea, era tot mai greşit înţeleasă. O *noapte*, îşi spuse. O *noapte e tot ce-mi trebuie. Mâine o să fie mai bine. Mâine o să-l văd pe Kennit alunecând peste copastie şi o să ştiu că a plecat pentru totdeauna.* O noapte, se scuză ea, nu însemna că-i cere lui Brashen prea mult.

Nu mergea. Simţea suferinţa lui, radia din el aidoma căldurii. Cu un oftat, se întoarse, îndepărtându-se încă puţin de el. A doua zi avea să repare lucrurile între ei. Putea trece peste asta, ştia că poate.

*

Femeia avea ceva aparte. Nu era nici măcar frumoasă, deşi Etta recunoştea că, într-un anume fel misterios, era fascinantă. Avea faţa pe alocuri opărită de veninul şerpilor şi părul îi atârna în smocuri inegale. Puful abia vizibil de pe ţeastă prevestea că, până la urmă, tot părul o să-i crească la loc, dar, deocamdată, cu siguranţă nu era o frumuseţe. Însă Wintrow trăsese îndelung cu ochiul la ea toată seara. În timp ce lua cele mai importante hotărâri din viaţa lui, ea avusese totuşi puterea să-i abată atenţia. Nimeni nu spusese cine e femeia aia sau de ce ia parte la discuţii.

Etta se întinsese în patul lui Kennit, cu capul pe perne care aveau mirosul lavandei preferate de el, se ascunse sub păturile lui. Nu putea să doarmă. Cu cât se afunda mai mult în lucrurile lui, cu atât se simţea mai singură. Gândurile la Amber erau aproape o uşurare. Nu fiindcă ar fi avut vreo importanţă pentru ea, deşi da, aveau. Cum putea Wintrow să-i dea atenţie unei femei într-un asemenea moment? Nu-şi dădea seama de gravitatea însărcinărilor moştenite de la Kennit?

Încă şi mai neliniştitoare decât felul în care se uita Wintrow la Amber fusese sincera fascinaţie cu care îl privea ea. Îl cercetase cu ochii ei neobişnuiţi. Nu era poftă trupească ceea ce blonda barbară lăsase să se vadă pe toată durata serii. Amber se uitase la Wintrow ca o pisică la o pasăre. Sau ca o mamă la copilul ei.

Nu întrebase dacă poate veni cu ei pe *Vivacia.* Pur şi simplu, îi aşteptase în barcă.

– Trebuie să vorbesc cu Wintrow Vestrit. Între patru ochi.

Fără scuze, fără explicaţii. Iar Wintrow, cu toată oboseala lui evidentă, încuviinţase dând scurt din cap.

Şi de ce se sinchisea ea de asta? Bărbatul ei abia murise şi ea îşi căuta atât de repede pe altul? N-avea niciun drept asupra lui Wintrow. N-avea niciun drept asupra nimănui. Dar, îşi dădu apoi seama, neliniştită, că ea contase pe el. În visele ei pe jumătate înfiripate despre copilul lui Kennit, apărea întotdeauna Wintrow, învăţându-l să citească şi să scrie, fiindu-i alături ca să îndulcească răceala lui Kennit şi ca să spulbere îndoielile ei. În seara aceea, Wintrow o numise regină şi nimeni nu cutezase să-l contrazică. Ceea ce însă nu însemna că el o să-i rămână alături. În seara aceea, o altă femeie se uitase la el, şi Etta ştiuse că Wintrow putea pur şi simplu să plece de lângă ea, cerându-şi dreptul la o viaţă a lui însuşi.

Etta îşi trecu un pieptene prin părul negru. Se văzu în oglinda lui Kennit şi îşi puse brusc o întrebare: De ce? De ce se ostenea să-şi pieptene părul, de ce se ostenea să doarmă sau să respire? Simţi durerea gândurilor zvâcnindu-i în tâmple. De ce se ostenea să gândească? Îşi luă din nou capul în mâini. Nu mai avea lacrimi. Îşi simţea ochii plini de nisip şi gâtlejul asprit de bocete, dar plânsul n-o ajutase. Nici lacrimile, nici ţipetele nu-i puteau alina suferinţa. Kennit era mort. Durerea o înjunghie iarăşi.

Dar copilul lui trăieşte.

Gândul ajunse la ea atât de clar, încât ar fi putut crede că-l auzise pe Kennit rostind cuvintele. Îşi îndreptă spatele şi trase aer în piept. Avea să facă o plimbare pe punte ca să se liniştească. Pe urmă avea să se întindă, să se odihnească în sfârşit. Trebuia să aibă mintea limpede a doua zi, ca să poată apăra interesele Insulelor Piraţilor. Kennit ar fi aşteptat asta de la ea.

*

– Îmi pare rău. Va trebui să-mi vorbeşti aici. Acum n-am o cabină pe care s-o pot numi a mea.

– Nu contează unde vorbim, important e s-o facem. Amber se uita la el ca la o carte rară. Şi uneori în public te bucuri de mai multă intimitate decât îţi poate oferi intimitatea.

– Poftim?

Femeia vorbea într-un stil complicat şi înşelător. Wintrow simţea că trebuie să aibă mare grijă ce-i spune şi să fie încă şi mai atent la tot ce-o să-i spună ea.

– Sunt foarte obosit, se scuză el.

– Cu toţii suntem. Într-o singură zi s-au întâmplat mult prea multe. Cine ar fi crezut că atât de multe ameninţări se vor dezlănţui asupra unui singur loc? Dar uneori se întâmplă. Şi, în final, firul trebuie să treacă prin încâlcitură de mai multe ori înainte de a se desface toate nodurile.

Ea îi zâmbi. Stăteau pe puntea pupă, în întuneric. Singura lumină venea de la focurile îndepărtate de pe plajă. Wintrow nu-i vedea toate trăsăturile, ci doar câte o parte sau alta a feţei. Dar ştia că zâmbeşte, jucându-se cu mănuşile sale.

– Scuze. Voiai să-mi vorbeşti?

Spera că ea o să treacă la subiect.

– Da. Vreau să-ţi spun ceea ce mi-ai spus tu de trei ori. Îmi pare rău. Scuzele mele, Wintrow Vestrit. Nu ştiu cum de-am izbutit să nu te remarc. Te caut de mai bine de doi ani şi jumătate. Probabil că am mers pe aceleaşi străzi din Bingtown. Te-am simţit atât de-aproape pentru o vreme, apoi ai plecat. Am găsit-o în schimb pe mătuşa ta. Ceva mai târziu ţi-am găsit sora. Dar, cumva, tu mi-ai scăpat. Şi tu eşti cel pe care mi-era menit să-l găsesc. Acum, când stau lângă tine, o ştiu fără nicio urmă de îndoială.

Ea oftă pe neaşteptate şi tot ce suna a mister sau părea uşuratic dispăru din cuvintele ei când clătină din cap.

– Nu ştiu dacă am făcut ceea ce îmi era menit să fac. Nu ştiu dacă tu ţi-ai îndeplinit rolul sau abia acum începi să ţi-l îndeplineşti. Şi tare m-am săturat să nu ştiu, Wintrow Vestrit. M-am săturat să tot ghicesc şi să tot sper că fac ceea ce e mai bine din tot ce-mi stă în puteri. Aş vrea, măcar o singură dată, să ştiu că n-am greşit.

Corpul lui vibra de oboseală. Însă cuvintele ei aproape că aveau sens. Dar n-avea niciun gând pe care să i-l dezvăluie, putea doar să fie curtenitor.

– Cred că ai nevoie de somn. Eu, unul, ştiu că am nevoie. N-am un pat pe care să ţi-l ofer, dar îţi pot găsi una sau două pături curate.

Nu putea să-i vadă ochii, dar ştia că se uită într-ai lui.

– Aici nu e nimic pentru tine? îl întrebă ea aproape cu disperare. Când te uiţi la mine, nu apare nicio scânteie? Nicio senzaţie a unei legături, niciun ecou al unui prilej pierdut? Nicio părere de rău pentru o potecă neumblată?

Wintrow se abţinu cu greu să nu râdă de cuvintele ei întortocheate. Ce răspuns spera să stoarcă de la el?

– În clipa asta, singura mea părere de rău e pentru un pat în care nu doarme nimeni, spuse, obosit.

Într-o zi, pe când se afla la mănăstire, se adăpostise într-o colibă de lemn în timpul unei furtuni cu fulgere. În vreme ce privea furtuna cu mâinile încleştate de tocul ud al uşii, trăsnetul lovise un copac din apropiere. Când şocul despicase stejarul, pe el îl străbătuse o bruscă senzaţie de putere care îl lăsase întins pe pământ, în ploaie. O senzaţie identică îl zgudui acum. Femeia tresări de parcă ar fi înghiontit-o. Preţ de o clipă, lumina focurilor de pe plajă luci în ochii ei.

– Un pat în care nu doarme nimeni şi o femeie care lipseşte din pat. Patul e al tău de drept, dar femeia, deşi cu timpul s-ar putea să vină la tine, n-o să-ţi aparţină niciodată pe de-a-ntregul. Copilul e totuşi al tău, pentru că acest copil nu-i aparţine celui care-l zămisleşte, ci aceluia care îl ia.

Înţelesurile dansau în jurul lui Wintrow aidoma stropilor de ploaie care începuseră să cadă. Printre ei se amesteca o grindină măruntă, care ricoşa de punte şi de umerii lui.

– Vorbeşti despre copilul Ettei, nu-i aşa?

– Într-adevăr? Ea îl privi pieziş. Tu ar trebui s-o ştii mai bine. Cuvintele au ajuns la mine, dar înţelesul lor îi aparţine altcuiva. Însă observă cum îi spui tu. Copilul Ettei, pe când toţi ceilalţi îl numesc copilul lui Kennit.

Spusele ei îl iritară.

– De ce n-ar trebui să spun că e copilul ei? E nevoie de doi ca s-aduci pe lume un copil. Valoarea lui nu e dată doar de Kennit, care îi e tată. Când îl numesc aşa, toţi ceilalţi o desconsideră pe Etta. Dar eu îţi spun ţie, străino, că, în multe privinţe, ea e mai potrivită să fie mama unui rege decât era Kennit să-i fie tată.

– Va trebui să rămâi lângă el, pentru că vei fi unul dintre puţinii care ştiu asta.

– Cine eşti? Ce eşti? întrebă el.

Cu un vuiet care le acoperi cuvintele, ploaia deveni brusc torenţială, iar grindina se mări.

– Înăuntru! strigă Wintrow şi o luă primul la fugă.

Ţinu uşa deschisă în aşteptarea ei. Dar femeia înfăşurată în mantie care se grăbi să scape de ploaie nu era Amber, ci Etta. Wintrow se uită dincolo de ea, dar nu mai văzu pe nimeni.

Etta îşi lăsă gluga pe spate. Avea părul lipit de cap şi ochii imenşi. Îşi trase răsuflarea. Vocea îi porni din adâncurile sufletului.

– Wintrow. Trebuie să-ţi spun ceva.

Trase din nou aer în piept. Faţa i se încreţi brusc. Lacrimile i se prelingeau pe obraji printre picături de ploaie.

– Nu vreau să cresc copilul ăsta singură.

El n-o luă în braţe. Ştia că nu e momentul. Dar cuvintele îi veniră cu uşurinţă pe buze.

– Îţi făgăduiesc că n-o să fii nevoită.

*

O atacă în beznă, ţintuind-o sub greutatea lui. Frica o încremeni. Răsuflă gâfâit, încercând să ţipe. Nu putea nici măcar să scâncească. Se zbătu, încercând să scape de el, însă el o izbi cu capul de perete. Nu avea aer. Nu putea să se lupte cu el. Cu o strădanie spectaculoasă, îşi eliberă un braţ şi îl lovi.

– Althea!

Strigătul lui revoltat o trezi. Se smulse din somn cu o tresărire. Cenuşiul zorilor se prelingea prin hubloul spart. Brashen stătea în pat în capul oaselor, cu un obraz în palmă. Althea izbuti să răsufle o dată, apoi încă o dată, gâfâind. Se cuprinse strâns cu braţele, încercând să-şi potolească propriul tremur.

– Ce e? De ce m-ai trezit? întrebă.

Se strădui să-şi amintească visul, dar nu găsi decât marginea zdrenţuită a groazei.

– De ce te-am trezit eu *pe tine*? Brashen părea să nu-şi creadă urechilor. Aproape că mi-ai rupt falca!

Ea înghiţi în sec.

– Iartă-mă. Cred c-am avut un coşmar.

– Presupun, încuviinţă el cu sarcasm.

Se uită la ea, iar Althea detestă compătimirea pe care o vedea în ochii lui. Nu dorea să-i

stârnească mila.

– Acum ţi-e bine? o întrebă el cu delicateţe. Orice o fi fost, trebuie să fi fost ceva îngrozitor.

Ea îi respinse îngrijorarea.

– N-a fost decât un vis, Brashen.

El îşi feri privirea, mascându-şi sentimentele.

– Ei, presupun că e deja dimineaţă sau aproape. Aş putea să mă-mbrac.

Vocea îi era plată.

Althea se sili să zâmbească.

– E o altă zi. Trebuie să fie mai bună decât cea de ieri.

Se săltă în capul oaselor, întinzându-se. O dureau toţi muşchii, capul îi zvâcnea şi se simţea pe jumătate bolnavă.

– Sunt încă obosită. Dar abia aştept să ridicăm ancora.

Măcar atâta lucru era adevărat.

– Bravo ţie, mormăi Brashen.

Îi întoarse spatele. Se duse la cufărul lui cu haine şi începu să scotocească prin el. Althea avea să-şi recapete corabia. Nu era de mirare că aştepta cu nerăbdare plecarea. Brashen se bucura pentru ea. Chiar se bucura sincer. Îşi amintea cum e când devii căpitan. Găsi o cămaşă şi o îmbrăcă. Althea avea să se descurce. Era mândru de ea. Ea se bucurase pentru el când devenise căpitanul lui *Paragon.* Acum era rândul lui să se bucure pentru ea. Cu toată sinceritatea. Se întoarse din nou spre ea. Era ghemuită pe podea, lângă sacul ei, înconjurată de haine împrăştiate. Se uită la el, nefericită. Părea atât de istovită, încât Brashen se simţi pradă remuşcărilor.

– Îmi pare rău c-am vorbit cu atâta brutalitate, spuse el cu glas aspru. Sunt doar foarte obosit.

– Amândoi suntem. Nu e nevoie de scuze. Pe urmă Althea zâmbi. Tu te-ai putea întoarce în pat, îi propuse. N-avem absolut niciun motiv să ne trezim amândoi atât de devreme.

Asta ar fi trebuit să-l facă să se simtă mai bine? Fiindcă voia să plece lăsându-l adormit în pat? Asta îi amintea prea mult de brutalitatea cu care se despărţiseră la Candletown. Poate că aşa îşi lua Althea Vestrit rămas-bun de la bărbaţii ei.

– Probabil că aseară ai aţipit un pic. Wintrow ne-a prevenit că trebuie să ne trezim devreme, ca să prindem fluxul ăsta şi să ieşim cu bine de-aici. Semoy e năier bun, dar vreau să-l scot eu pe *Paragon* din labirintul ăsta.

– Cred că sunt în stare să ţin cârma la fel de bine ca tine când trec printr-un canal înşelător.

Althea se legănă uşor pe călcâie ca să-i arunce o privire ofensată.

– Ştiu că poţi, se răsti el. Dar asta n-o să-l ajute prea mult pe *Paragon* când o să fii la cârma *Vivaciei.*

Ea îl privi nedumerită. Apoi expresia i se schimbă. Începea să înţeleagă.

– Oh, Brashen. Se ridică în picioare. Ai crezut c-o să plec azi. Pe *Vivacia.*

– Nu pleci?

Brashen îşi detestă uşoara răguşeală. Se uită la Althea ursuz, refuzând să spere.

Ea clătină încet din cap. Brashen văzu durerea pierderii zăbovind în ochii ei ca un ecou.

– Acolo nu mai e loc pentru mine, Brashen. Am văzut ieri. O s-o iubesc întotdeauna. Dar e corabia lui Wintrow. Să i-o iau acum ar fi... totuna cu ceea ce mi-a făcut Kyle mie. O nedreptate.

El îi puse cuvintele cap la cap.

– Atunci rămâi pe *Paragon*!

– Da.

– Şi cu mine?

– Aşa am presupus. Îl privi pieziş. Credeam că asta vrem amândoi. Să fim împreună. Se uită în jos. Ştiu că asta vreau eu. Chiar dacă îmi pierd corabia vie, ştiu că vreau să fiu cu tine.

– Althea, îmi pare atât de rău. Brashen încercă să-şi controleze expresia. Serios, chiar îmi pare. Ştiu ce a însemnat *Vivacia* pentru tine şi ce înseamnă încă.

În ochii ei luceau deopotrivă amuzamentul şi iritarea.

– Ai părea mai sincer dacă n-ai mai zâmbi aşa.

– M-aş opri dacă aş putea, o asigură el cu toată sinceritatea.

– Ea făcu trei paşi. Pe urmă se afundă în braţele lui. El o strânse la piept. Rămânea cu el. Voia să rămână cu el. Avea să fie bine. O vreme se mulţumi s-o ţină astfel. După o clipă îndelungată, o întrebă:

– Şi te măriţi cu mine? În Bingtown, în Sala Negustorilor?

– Asta era planul, încuviinţă ea.

– Oh.

Althea îşi înălţă privirea spre faţa lui. Ochii şi inima lui erau acum deschise în faţa ei. Îi văzu nesiguranţa şi suferinţa, care i se datoraseră ei, fără ca ea să fi intenţionat. Nu urmărise niciodată aşa ceva. El îi zâmbi şi ea izbuti să-i răspundă tot cu un zâmbet. Brashen o strânse mai tare şi ea rezistă imboldului de a se elibera cu blândeţe. Trebuia să treacă peste asta. Era Brashen. Îl iubea.

Trase aer în piept. Nu-şi imaginase niciodată c-o să fie nevoită să se silească să-i suporte atingerea. Dar de data aceea, numai o singură dată, avea s-o facă, pentru ei amândoi. Putea să se destindă şi să îndure. Brashen trebuia să se asigure că are dragostea ei. Iar ea avea nevoie să-şi dovedească sieşi că nu, Kennit nu a distrus-o. Doar de acea dată, putea să mimeze dorinţa. De dragul lui Brashen. Îşi înălţă buzele spre el şi îl lăsă s-o sărute.

PRIMĂVARA

38

ORAŞUL JAMAILLIA

Camerele Maltei erau cu mult mai presus decât orice îşi imaginase ea vreodată. În orice parte s-ar fi uitat, vedea opulenţă. Frescele pădurilor de pe pereţi se pierdeau în albastrul pal al tavanului, zugrăvit cu păsări şi fluturi în zbor. Covoarele groase erau verzi ca muşchiul, iar apa de baie aburindă curgea fără încetare într-o cadă imensă, mărginită de păsări de apă din marmură şi aflată în spatele unui paravan din trestii şi papură plantate în ghivece. Şi asta nu era decât camera ei de toaletă.

Oglinda de lângă masa de toaletă era mai mare decât Malta. Ea n-avea idee ce se află în jumătate dintre flacoanele cu sulimanuri şi alifii. N-avea nevoie să ştie. Asta era treaba celor trei cameriste care i le întindeau pe piele cu multă dibăcie.

– Dacă îi face plăcere doamnei mele, ar vrea să-şi înalţe sprâncenele, ca să-i conturez mai bine ochii? Îi ceru cu delicateţe una dintre ele.

Malta ridică o mână.

– Arată superb aşa cum sunt acum, Elise. Toate trei aţi făcut minuni pentru mine.

Nu se gândise niciodată c-o să se sature să fie cocoloşită, dar îşi dorea să rămână puţin singură. Le zâmbi în oglindă femeilor din jurul ei. Elise îşi răsese o parte din părul negru. Un pieptene decorat cu sticlă roşie trona acolo, imitând artistic creasta Maltei. Celelalte două tinere îşi smulseseră sprâncenele şi le înlocuiseră cu sulimanuri strălucitoare din fulgi de sidef şi vopsea. Una alesese roşul, în onoarea Maltei. Sprâncenele sclipitoare ale celeilalte erau albastre. Malta se întrebă dacă se străduiau să-l flateze pe Reyn.

O altă privire în oglindă o convinse că, oricât s-ar fi străduit ele, sulimanurile nu le puteau da o înfăţişare mai exotică decât a ei. Îşi zâmbi sieşi, încântată de dansul luminii pe solzii ei.

– Minunat, repetă. Puteţi pleca toate trei.

– Dar, doamnă, ciorapii şi pantofii...

– O să mi-i pun singură. Hai, plecaţi. Sau vreţi să cred că nu există nişte tineri care speră că-n seara asta o să fiţi libere puţin mai devreme?

Zâmbetele care-l întâlniră pe al ei în oglindă îi spuseră că ghicise adevărul. Un bal de asemenea proporţii stârnea pe toată lumea din palatul Satrapului, de la mic la mare. Avea să se danseze în nu mai puţin de patru săli separate, câte una pentru fiecare treaptă a aristocraţiei, iar Malta ştia că entuziasmul şi strălucirea aveau să ajungă şi în sala servitorilor. Se întâmpla pentru a treia oară în mai puţin de o lună, dar asta nu părea să micşoreze încântarea nimănui. Nimeni nu voia să piardă ocazia de a mai arunca o privire către sobra şi zvelta frumuseţe care era Regina Insulelor Piraţilor, ca să nu mai vorbim de prilejul de a vedea dansând un cuplu de Străbuni. Noii sfetnici influenţi şi nobilii din Jamaillia aveau să se reunească încă o dată pentru a-l flata şi a-l preamări pe tânărul Satrap care se avântase cu atâta curaj într-o aventură prin lumea sălbatică şi se întorsese cu noi aliaţi atât de maiestuoşi. În seara aceea se întâmpla pentru ultima oară. A doua zi, ea şi Reyn aveau să plece spre miazănoapte la bordul *Vivaciei*, alături de Regina Etta şi de Wintrow. A doua zi aveau să-şi înceapă în sfârşit călătoria spre casă.

Malta îşi puse ciorapii şi pantofiorii de satin. Când şi-l lega pe al doilea, se aplecă să-l privească mai atent. Încercă să-şi aducă aminte ce tragedie produsese lipsa pantofilor noi la primul ei bal. O înduioşă nefericirea tinerei fete care fusese, dar clătină din cap cu gândul la neştiinţa ei. Îşi luă mănuşile de dantelă albă de pe masa de toaletă. Îi ajungeau până la cot şi erau ingenios croite, ca să i se zărească prin dantelă strălucirea stacojie a solzilor. Cu o zi în urmă, una dintre cameriste îi spusese că în bazar se vând mănuşi cu inserţii sclipitoare, ca să imite acel efect.

Malta se uită neîncrezătoare în oglindă. Toată lumea, absolut toată lumea, o găsea frumoasă. Rochia ei era albă, cu fâşii ascunse de material roşu, care urmau să apară, ca nişte străfulgerări, doar când avea s-o învârtă Reyn pe ringul de dans. Croitoreasa care o făcuse îi spusese că îi apăruse într-un vis cu dragoni. Malta îşi puse mâinile pe talia îngustă a rochiei şi se învârti în faţa oglinzii, fiind cât pe ce să cadă când îşi întoarse capul ca să vadă străfulgerările roşii. Pe urmă, râzând de propria ei prostie, ieşi din camera de toaletă.

Peste câteva clipe, bătu de două ori la o uşă, apoi intră cu îndrăzneală.

– Etta? întrebă apoi cu voce blândă, în semiîntuneric.

– Sunt aici, înăuntru, răspunse Regina Insulelor Piraţilor.

Malta traversă cu paşi repezi încăperea întunecată şi intră în imensa cameră de toaletă a Ettei. Dulapurile erau deschise şi rochiile împrăştiate pe scaune şi pe podea, iar Etta, doar în cămaşă, stătea în faţa oglinzii.

– Unde sunt cameristele tale? întrebă Malta cu prudenţă.

Wintrow o prevenise că Etta e iute din fire. Ea însă nu-i văzuse niciodată furia, doar adâncurile negre ale tristeţii.

– Le-am alungat, răbufni Etta. Sporovăială lor mă scotea din minţi. "încearcă parfumul ăsta, lasă-ne să-ţi prindem părul aşa, vrei să te-mbraci în verde, vrei în albastru, oh, doamnă, nu negru, nu din nou.“ Ca mulţi alţi pescăruşi care ţipă, veniţi cu toţii să se hrănească din hoitul meu. Le-am dat afară.

– Înţeleg, spuse Malta cu blândeţe.

O a doua uşă se deschise şi Mama apăru deodată, cu o tavă. Pe ea erau un ceainic care-şi revărsa aburul şi ceşti asortate. Era un serviciu încântător, alb, cu flori în totalitate albastre. Mama o salută pe Malta murmurând ceva cu voce dulce şi puse tava pe măsuţa de toaletă. Ochii ei de un albastru spălăcit zăboviră cu dragoste asupra Ettei. În timp ce îi turna ceaiul vorbi pentru sine; era un şuvoi de cuvinte blânde, liniştitoare ca torsul unei pisici. Etta părea s-o asculte, dar Malta nu izbutea să le găsească vreun sens. Pe urmă Regina Etta oftă, luă ceaşca şi sorbi din ea. În ciuda poziţiei sale la curte, Mama refuzase titlul nobiliar şi un apartament numai pentru ea. Stătea în schimb împreună cu Etta şi o slujea ori de câte ori avea prilejul. O astfel de atenţie neîntreruptă ar fi iritat-o pe Malta, sfârşind prin a o înfuria, însă pe Etta părea s-o aline. Regina Insulelor Piraţilor îşi lăsă ceaşca jos.

– O să port din nou negru, spuse, însă în glasul ei nu mai era decât melancolie, fără furie sau amărăciune.

Cu un oftat, se întoarse către oglindă. Malta găsi rochia neagră şi o scutură, dezvăluindu-i liniile simple. Etta o purta ca să-l jelească pe Kennit şi, din acelaşi motiv, singurele ei bijuterii erau o miniatură a lui, legată la încheietura mâinii, şi cerceii primiţi de la el. Părea să nu ştie că tragica simplitate a veşmintelor şi a purtărilor ei capturase deja interesul spectaculos al fiecărui poet din Jamaillia.

Se aşeză în faţa oglinzii, dar se uită în jos, la mâinile ei, în vreme ce Mama îi peria părul negru, şi i-l ridică, prinzându-l cu agrafe bătute cu nestemate. Dacă ar fi împodobit-o astfel oricine altcineva, Etta ar fi protestat, dar Mama o făcea fredonând un cântecel liniştitor. Când termină, părul întunecat al Reginei Insulelor Piraţilor era precum cerul nopţii cu douăzeci de stele scânteietoare. Pe urmă Mama luă o sticluţă cu parfum şi îi tamponă gâtul şi încheieturile mâinilor.

– Lavandă, spuse încet Etta. Vocea i se stinse când rosti cuvântul. Kennit adora mirosul ăsta.

Îşi lăsă brusc capul în palme. Mama îi aruncă Maltei o privire. Când bătrâna se retrase în partea opusă a încăperii şi îşi făcu de lucru rearanjând hainele, Malta o ajută cu umilinţă.

Când îşi săltă capul, pe faţa Ettei nu se vedea nicio urmă de lacrimi. Părea istovită, dar izbuti să zâmbească.

– Presupun că trebuie să mă-mbrac, cedă ea. Cred că-n noaptea asta trebuie să fiu din nou regina.

– Probabil că Wintrow şi Reyn ne vor aştepta, se declară Malta de acord.

– Uneori, mărturisi Etta în timp ce Malta încheia nesfârşitul şir de nasturi de pe spatele rochiei ei, când sunt în culmea descurajării, dacă-mi ofer un moment de singurătate, jur că-l aud vorbindu-mi. Îmi cere să fiu puternică, de dragul fiului pe care-l port.

Mama încuviinţă bolborosind încet când îi aduse ciorapii şi pantofii.

Etta continuă să vorbească suav, aproape visătoare.

– Noaptea, chiar înainte de a adormi, îi aud adesea vocea. Îmi vorbeşte, îmi spune cuvinte de dragoste, poezii, îmi dă sfaturi bune şi mă încurajează. Jur că numai asta mă împiedică să-mi pierd minţile. Simt că, într-un fel, cea mai bună parte din Kennit e încă alături de mine. Cred că-mi va fi întotdeauna alături.

– Sunt sigură că este, răspunse Malta fără şovăire.

În gând, se întrebă dacă şi ea era la fel de oarbă la defectele lui Reyn. Acel Kennit pe care şi-l amintea Etta nu semăna deloc cu ceea ce ţinea minte Malta. Ea, una, simţise doar un fior de uşurare când trupul lui Kennit, înfăşurat într-o velă, părăsise puntea *Vivaciei* ca să alunece în adâncul apei sărate.

Etta se ridică în picioare. Mătasea neagră îi foşni în jur. Încă nu se cunoştea că e grea,

dar toată lumea ştia. Regina îl purta pe moştenitorul Regelui Kennit. Nimeni nu-i contestase dreptul de a domni în locul lui, aşa cum nimeni nu fusese nemulţumit de tinereţea celui care îi conducea acum flota. După cum o cerea tradiţia piraţilor, Wintrow devenise succesorul lui Kennit ca urmare a votului căpitanilor săi. Malta auzise că fusese ales în unanimitate.

Wintrow şi Reyn le aşteptau la baza scării. Comparat cu tânărul din Tărâmul Ploilor Sălbatice, fratele ei avea de suferit. Croiala strâmtă a hainei nu-i ascundea subţirimea trupului. Costumul său jamaillian protocolar îl făcea să pară încă şi mai tânăr, până când îi remarcai ochii. Atunci părea o pereche potrivită pentru Etta. Ca întotdeauna, era îmbrăcat în negru, la fel ca ea. Malta se întreba dacă asta însemna că-l jeleşte cu adevărat pe pirat sau vrea doar s-o completeze pe Etta, arătând că ei doi alcătuiesc un cuplu.

La piciorul scării, regina piraţilor se opri o clipă. Malta o văzu trăgând aer în piept ca şi cum şi-ar fi adunat curajul. Pe urmă îşi puse degetele pe braţul oferit de Wintrow şi îşi înălţă bărbia. Pe când ea se îndepărta astfel cu paşi uşori, Malta îşi ţuguie buzele şi se încruntă.

– Te supără ceva? o întrebă Reyn.

Îi luă mâna şi o puse cu hotărâre pe braţul său. Căldura mâinii lui o făcu pe a ei să se încleştеze, rămânând acolo.

– Sper că fratele meu o să crească mai înalt.

– Malta! o dojeni el, dar apoi zâmbi.

Malta trebuia să-şi înalţe privirea ca să se uite la el şi asta o încânta. Stilul vestimentar jamaillian i se potrivea lui Reyn de minune. Haina indigo, bine ajustată pe trup, îi scotea în evidenţă umerii laţi. Albul manşetelor şi al gulerului contrasta cu pielea lui arsă de soare şi de vânt. Pantalonii albi şi cizmele negre, înalte până la genunchi, îl întregeau. Purta în urechi inele mici de aur, strălucitoare pe fundalul buclelor de un negru lucios al părului său. Malta zâmbi cu milă pentru oricine i-l aranjase în seara aceea. Reyn n-avea pic de răbdare cu valeţii. El îşi întoarse capul şi lumina i se plimbă pe solzi, spărgându-se în reflexe albăstrui. Ochii lui fiind în întuneric, Malta putea să vadă albastrul tainic din adâncul lor arămiu.

– Ei? o întrebă el.

Faţa i se îmbujorase uşor şi Malta îşi dădu seama că stătuse prea mult neclintită, uitându-se pur şi simplu la el.

Ea îşi dădu acordul fără cuvinte şi traversară încăperea împreună. Încăperea li se deschise de jur împrejur, tavanul fiind sprijinit pe stâlpi de marmură. Trecură pe sub arcada dincolo de care se întindea marea sală de bal. Într-un capăt al încăperii, muzicienii cântau în surdină, ca un preludiu al dansului. În capătul opus, Satrapul conducea festivitatea de pe un tron înalt. Trei dintre însoţitoarele sale stăteau pe scaune înşiruite în faţa podiumului său. Un servitor avea în grijă două cădelniţe puse de-o parte şi de alta a lui Cosgo. Fumul galben al ierburilor îl încununa. Zâmbea şi dădea din cap cu graţie către oaspeţii săi. Un alt podium găzduia un tron mai puţin ornamentat, pregătit pentru Regina Etta. Ea tocmai urca treptele de parcă ar fi fost îndrum spre spânzurătoare. Un scaun mai scund, aşezat alături de al ei, îl aştepta pe Wintrow.

Găsirea unui aranjament pentru Malta şi Reyn fusese o problemă politică mai complicată. Satrapul Cosgo recunoscuse în silă că Regina Etta domneşte asupra unui regat separat şi poate avea un rang egal cu al lui. Însă Malta şi Reyn nu pretindeau că se numără printre monarhi. Malta repeta întruna, dar fără zarvă, că Bingtownul e un oraş-stat independent, însă nu considera că ea se afla acolo ca să-l reprezinte. Şi Reyn refuza să admită că Jamaillia ar avea vreun drept asupra Tărâmului Ploilor Sălbatice, însă el nu îi era ambasador la curtea Satrapului. Cei doi reprezentau mai degrabă interesele femelei dragon Tintaglia şi pe ale semenilor ei. Evident, nu erau nici regele şi regina dragonilor, nici nobili din ţinuturi îndepărtate, aşa că n-aveau dreptul nici la un tron, nici la vreun soi de loc pe estradă. Cosgo îi instalase totuşi pe scaunele înalte de pe estrada împodobită cu ghirlande, nu atât ca să-i onoreze, cât din dorinţa de a-i scoate la vedere pe noii săi aliaţi exotici. Asta îl supăra pe Reyn mai mult decât pe Malta. Simţul ei practic era mai presus de dezgustul stârnit de o asemenea expunere. Pentru ea nu conta de ce i se acordase acea distincţie; important era că orice nobil care îi vedea astfel era convins că ocupă o poziţie înaltă, ceea ce le dădea mai multă putere pentru negocieri.

Ea se folosise din plin de acest avantaj. Satrapul nemaifiind singurul care putea face negoţ cu Bingtownul, mulţi se arătau dornici să-şi facă legături noi cu oraşele de pe Ţărmurile Blestemate. Favorizată ca o nouă modă, înfăţişarea lor exotică atrăsese un torent de întrebări despre negoţul în Tărâmul Ploilor Sălbatice şi despre posibilitatea întemeierii unor noi aşezări pe acele meleaguri. Mai mulţi doritori de câştig şi de aventură se oferiseră să plătească din belşug pentru un loc la bordul *Vivaciei* pe timpul călătoriei ei spre casă. De asta se ocupase

Wintrow, subliniind că *Vivacia* e corabia din fruntea flotei Insulelor Piraţilor, nu a Tărâmului Ploilor Sălbatice. Putea să-i ducă pe Străbuni acasă, dar nu era de închiriat. Îi sfătuise să caute alte corăbii care se îndreptau spre Bingtown.

Şerpii nu mai erau o ameninţare, iar chalcedenii deveniseră un pericol mult mai mic, aşa că era de aşteptat să se înmulţească simţitor călătoriile între oraşele lor. Malta îşi petrecuse o după-amiază lungă făcând socoteli împreună cu lordul Ferdio. Rezultatul le dăduse amândurora de înţeles că, de pe urma noului aranjament, sipetele Satrapului vor avea de fapt mai mult de câştigat decât ţinând negoţul Bingtownului sub un control deplin. Creşterea numărului de vase în trecere prin Canalul Interior, negoţul liber cu Insulele Piraţilor şi tot mai multe corăbii jamailliene ce aveau de câştigat din negoţul în Chalced şi în locuri de dincolo de el puteau scoate oraşul din spirala declinului. Asta fusese concluzia înainte de a socoti Ferdio posibilele câştiguri aduse de negoţul nestăvilit, în diverse pieţe din miazănoapte, cu bunuri aduse din miazăzi. Îi vorbiseră despre descoperirile lor lui Cosgo, care zâmbise şi dăduse aprobator din cap pentru scurt timp înainte de a cădea din nou în braţele plictiselii.

Satrapul Cosgo se schimbase, se gândi Malta când se apropiau de tron, dar nu destul de mult ca s-o impresioneze cu sinceritatea lui. Odată ce regăsise bogăţia şi confortul, femeile şi drogurile, reîncepuse să trăiască în stilul tânărului răsfăţat care fusese înainte de a-l întâlni ea în Sala Negustorilor din Bingtown. Însă era dornică să se încreadă în cuvântul celor care îl cunoşteau de mulţi ani şi care spuneau că schimbarea lui era cu adevărat remarcabilă. Ea făcu o reverenţă şi Reyn o plecăciune, iar Satrapul dădu din cap cu gravitate în chip de răspuns. Le vorbi privindu-i de sus.

– Ei, asta e ultima noastră seară împreună, prieteni.

– Cineva îndrăzneţe să Să spere că nu, răspunse Malta fără să stea pe gânduri. Pe viilor, ne vom înduri întoarce cu siguranţă să revedem splendorile din oraşul Jamaillia. Şi poate că Preaînaltul Magnadon Satrap va face într-o bună zi o altă vizită în Bingtown sau în Trehaug.

– Ah, ferească Sa! Totuşi, dacă datoria o să mi-o ceară, se va întâmpla. Nu vreau să se spună că Satrapul Cosgo s-a temut de greutăţile călătoriei.

Se aplecă uşor în faţă. Îşi arătă iritarea schiţând un gest către servitor şi omul se grăbi să înlocuiască amestecul care ardea mocnit în cădelniţele de alamă. Şuviţele de fum se îngroşară.

– Totuşi sunteţi hotărâţi să plecaţi mâine.

Reyn răspunse.

– Hotărâţi? Magnadon Satrap, aş zice mai degrabă obligaţi. După cum ştii prea bine, nunta noastră a fost deja amânată o dată. Nu ne putem dezamăgi din nou familiile.

– Nu e nevoie să le dezamăgiţi. Vă puteţi cununa chiar mâine, în Templul lui Sa, care îmi aparţine. O să poruncesc să oficieze o sută de preoţi şi o procesiune o să vă poarte pe străzi. Pot aranja asta pentru voi. Imediat, dacă doriţi.

– E cea mai generoasă ofertă, Preaînalte Magnadon. Totuşi mă tem că trebuie s-o refuzăm. Obiceiurile Negustorilor ne cer să ne cununăm printre ai noştri, respectându-ne tradiţiile. Un erudit cu o cultură ca a ta şi cu experienţa dobândită de tine în călătorii înţelege fără îndoială că nu poţi nesocoti astfel de tradiţii decât primejduindu-ţi peste măsură poziţia în societate. Sunt de o mare importanţă şi multele mesaje pentru negustorii din Bingtown şi Trehaug pe care ni le-ai încredinţat. Toate trebuie s-ajungă fără întârziere. Nu am dat uitării nici păsările mesager pe care ni le-ai oferit, ca să se poată face mai iute schimbul de veşti între oraşele negustorilor, Insulele Piraţilor şi capitala Jamailliei.

Malta îşi muşcă interiorul obrazului ca să nu zâmbească. Era bine că Satrapul n-avea habar de părerea lui Wintrow despre "creaturile care ne umplu de necurăţenii împuţite" pe care le primise în silă la bordul *Vivaciei.* Jola propusese plăcinta de porumbel ca variaţie pentru mesele lor, dar Malta era convinsă că păsările vor trăi ca să servească drept mesageri.

Peste faţa lui Cosgo trecu umbra unei iritări.

– Ai dobândit ceea ce voiai: independenţa Bingtownului şi a Tărâmului Ploilor Sălbatice. Abia ce am semnat hrisoavele şi gata, ai făcut planuri de plecare.

– Fireşte, Preaînalte Magnadon. Căci n-ai poruncit să reprezinte familia Vestrit acolo interesele Jamailliei? E o îndatorire pe care o iau pe deplin în serios.

– Nu mă îndoiesc c-o să şi profiţi de ea pe deplin, sublinie el, muşcător. Îşi înclină apoi capul, ca să tragă fumul cât mai adânc în piept. Ah, bine, dacă trebuie să ne despărţim, atunci să sperăm că astfel vom avea cu toţii parte de noroc.

Cu asta, se lăsă pe spate, cu ochi pe jumătate închişi. Recunoscătoare, Malta trase concluzia că le îngăduie să se retragă.

Ea şi Reyn îşi căutară locurile. Apoi îşi roti privirea, cuprinzând în întregime spectacolul

oferit de sala de bal, şi îşi dădu seama că n-o să-i simtă lipsa. Se săturase, în sfârşit, până peste cap de petreceri, dans şi eleganţă. Tânjea după simplitatea zilelor fără niciun program şi după intimitate. Cât despre Reyn, el era nerăbdător s-ajungă în oraşul Străbunilor. *Ophelia* sosise de curând în Jamaillia cu scrisori pentru ei toţi. Veştile din Bingtown erau deopotrivă încurajatoare şi chinuitoare. Hrana era transportată prin Bingtown şi în susul fluviului cu regularitate şi în cantităţi suficiente. Cu un talent aproape mai presus de fire, tânărul preot recomandat de Wintrow pentru priceperea sa de constructor găsea soluţii simple, dar elegante. Imediat ce se încheiase construcţia stăvilarelor vremelnice care le îngăduiau şerpilor să urce în susul fluviului, fratele lui Reyn îşi îndreptase întreaga atenţie către căutarea ruinelor oraşului. În privinţa asta, Selden îi fusese lui Bendir de cel mai mare ajutor. Totuşi încă nu descoperiseră nicio încăpere intactă, însă Reyn era sigur că asta se datora absenţei sale. Ardoarea dorinţei lui de a începe cercetările o uluia pe Malta.

Ca replică la starea ei de spirit, el oftă uşor.

– Şi eu tânjesc să mă-ntorc acasă, mărturisi.

Muzica începuse să se audă din ce în ce mai tare. Primul dans le era rezervat doar Însoţitoarelor Satrapului. Dansau împreună, în cinstea lui, el fiind partenerul absent, care le privea de pe estradă. Malta le urmări pe femeile cu rochii fanteziste mişcându-se în ritmul lent al muzicii. Din când în când, Satrapul îşi înclina capul, ca simbol al plecăciunilor în faţa însoţitoarelor sale. Maltei i se părea un obicei deosebit de prostesc şi o irosire a muzicii încântătoare. Ar fi vrut să bată tactul cu piciorul, dar se stăpâni. Reyn se aplecă spre ea, ca să fie sigur că îl aude.

– Am luat în slujba noastră încă doi cioplitori de piatră. Ne vor urma pe *Ophelia.* Wintrow spune că locuitorii de pe mai multe insule de-ale piraţilor ne pot da piatră la preţ avantajos. Dacă înlocuim pereţii din bârne ai ecluzelor cu piatră, lucrătorii care trebuie să schimbe des lemnul mistuit de fluviu vor fi liberi şi vom izbuti să lărgim albia, pentru ca acolo să poată ajunge şi ancora corăbii mai mari. Pe urmă vom duce oamenii care muncesc acum la stăvilare să sape pentru scoaterea la lumină a ruinelor oraşului...

– Înainte sau după nunta noastră? Îl întrebă ea cu seriozitate.

– Oh, după, răspunse el cu ardoare. Îi luă mâna. Degetul lui mare trecu drăgăstos prin palma ei. Crezi că mamele noastre ar îngădui să fie invers? Eu, unul, mă-ndoiesc că vom fi lăsaţi să mâncăm sau să dormim înainte de a îndura celebrarea nunţii.

– De a îndura? repetă ea, înălţând din sprâncene.

– Exact, răspunse el cu un oftat. Surorile mele sunt în culmea încântării. O vor cunoaşte pe Regina Insulelor Piraţilor, ca şi pe neînfricatul tău frate Wintrow. Mi s-a spus că Tintaglia a dat de ştire că va fi acolo, ca să ne "primească" după aceea. Surorile mele insistă să port văl la nuntă. Spun că n-are importanţă cum mă arăt lumii în Jamaillia; la o ceremonie tradiţională trebuie să fiu modest, aşa cum se cuvine.

– Modestia ta n-are nicio legătură cu tradiţia, ripostă Malta.

Reyn nu-i spunea nimic din ce nu ştia deja. *Ophelia* adusese scrisori groase pentru toţi. Scrisoarea Keffriei era de asemenea plină de planuri de nuntă.

– Şi eu o să port văl. Se celebrează acceptarea oarbă a fiecăruia dintre noi de către celălalt.

O întrebare nu-i dădea pace Maltei.

– Tu ţi-ai petrecut multă vreme alături de Grag Tenira. Mama mi-a spus că-i face curte unei fete de pe Cele Trei Corăbii. E adevărat?

– El şi fiica lui Sparse Kelter se îndreaptă în direcţia asta.

– Oh. Păcat. Înseamnă că mătuşa Althea nu şi-a lăsat loc de-ntors şi va trebui să se mulţumească acum cu Brashen Trell.

– Ultima dată când i-am văzut, păreau mai mult decât încântaţi.

– Grag Tenira ar fi fost o pereche mai potrivită pentru ea.

– Poate. După cum s-a uitat la mine, bănuiesc că şi ea e de părere că tu ţi-ai fi putut găsi o pereche mai potrivită.

– Aşa se uită ea la toată lumea.

Malta îşi scoase din minte îndoielile mătuşii sale.

– Mie mi se par mai interesante schimbările *Opheliei.* Adică lipsa oricărei schimbări. E aceeaşi corabie dintotdeauna. Grag spune că ea nu-şi aminteşte să fi fost dragon. Şi-a început viaţa fiind *Ophelia.* Tot aşa stau lucrurile şi cu *Puf de aur.*

– Crezi că-şi vor aminti mai târziu?

– Nu ştiu. Bănuiesc, adăugă Reyn şovăind, că o parte dintre dragonii din buştenii de lemn-vrăjitor au murit înainte de a-i întrebuinţa noi. Poate că *Ophelia* şi *Puf de aur* n-au

amintiri din viaţa lor de dragoni fiindcă în interior erau creaturi care deja muriseră, luându-şi cu sine amintirile. Cele două corăbii au rămas aşa cum au fost mereu. Măcar Grag e fericit, continuă el, după o pauză. *Kendry,* spune el, a devenit aproape imposibil de manevrat. E o creatură înverşunată care navighează numai când îi porunceşte Tintaglia.

Între ei se lăsă tăcerea. Malta se strădui, plină de curaj, să-i abată atenţia lui Reyn.

Am primit şi un bilet de la Selden. Scrisul lui e groaznic. Adoră Tărâmul Ploilor Sălbatice. Însă Cassarick e un chin pentru el. Vrea să-nceapă să sape imediat şi fratele tău nu-l lasă.

Reyn zâmbi într-o parte.

– Mi-aduc aminte c-aşa eram şi eu.

Expresia lui era încă prea gânditoare pentru gustul ei.

– Selden îşi petrece mult timp cu Tintaglia, "păzind“ coconii. Malta clătină din cap. Tintaglia spune că numai cincizeci şi trei par să se preschimbe. Nu spune de unde ştie. Biata de ea! S-a străduit atât de mult să-i călăuzească spre casă şi atât de mulţi au pierit pe drum. Se teme că nici măcar cei cincizeci şi trei nu vor izbuti să iasă toţi din coconi. Ar fi trebuit să-şi petreacă în coconi toată iarna şi să iasă la lumină în toiul verii.

– Poate că vor ieşi la sfârşitul verii, ca să recupereze timpul pierdut.

– Poate. Oh. Malta îl trase de mână. Însoţitoarele au terminat. Acum începe adevăratul dans.

– N-ar trebui să-nceapă mai întâi muzica? o necăji el, prefăcându-se că se codeşte să se ridice.

Malta făcu ochii mari şi-l preveni din priviri. El se săltă în picioare.

– Nu vrei decât să-ţi arăţi rochia, o învinui cu seriozitate.

– Mai rău. Vreau să mă laud cu partenerul meu elegant în faţa tuturor acestor mari doamne, înainte de a-l lua de-aici ca să-l păstrez doar pentru mine în îndepărtatul Tărâm al Ploilor Sălbatice.

Ca întotdeauna, complimentele ei extravagante îl făcură să roşească. Rămas fără cuvinte, o conduse pe ringul de dans. Muzicienii reîncepură să cânte; tobele de piatră jamailliene răsunară ritmic înainte de a intra şi celelalte instrumente. Reyn o prinse de o mână, iar cealaltă mână a lui se aşeză pe spatele ei, mai jos de talie, în stilul jamaillian. Ea îi explicase lui Wintrow că numai aşa se pot face corect paşii acelui dans, dar ştia că, văzând îndrăzneala lui Reyn, el o să se-ncrunte. Păşiră maiestuoşi în ritmul tobelor, până ce instrumentele de suflat îşi înălţară sunetul subţire, cerându-le să se învârtească împreună. Ameţeala o cuprinse încântând-o, fiindcă la sfârşit Reyn o luă în braţe şi reîncepură să înainteze în ritmul din ce în ce mai iute al tobelor.

El o învârti pentru a doua oară, mai repede şi ţinând-o mai aproape.

– Nu regreţi că eşti nevoit s-aştepţi? Îl întrebă ea, cutezătoare, profitând de intimitatea dansului.

– Aş regreta mai mult dacă aş pune în primejdie legitimitatea moştenitorului meu, o dojeni el cu seriozitate.

Ea îl privi rostogolindu-şi ochii, iar el se prefăcu că se încruntă, indignat de senzualitatea ei.

– Detestă un om înfometat pregătirea ospăţului? o întrebă când se apropiară iarăşi, învârtindu-se.

Se rotiră micşorând distanţa dintre ei atât de mult, încât Malta simţi pe creastă răsuflarea lui. Căldura de-acum familiară răbufni, străbătându-i trupul. Malta deveni conştientă de ceva care se repeta. Ringul se golise, lăsând în jurul lor un gol, un inel lat de pe care celelalte perechi se retrăseseră, oprindu-se ca să-i privească pe Străbuni dansând. Reyn o învârti din nou, mai repede, trăgând-o spre el atât de mult, încât sânii ei aproape că îi atingeau pieptul.

– Se spune că foamea dă savoare mâncării, îi şopti el la ureche. Te previn. Când vom ajunge în Bingtown, o să fiu mort de foame.

Murmurul mulţimii îi confirma Maltei că se învârteau atât de repede, încât rochia ei îşi dezvăluia tainicele fâşii stacojii, închise ochii, lăsându-se cu încredere călăuzită de Reyn şi între- bându-se ce putea fi mai presus de acel moment de glorie. Pe urmă zâmbi, căci ştia răspunsul.

Momentul în care avea să-i povestească lui Delo.

*

– Sunt superbi împreună, murmură Etta.

Wintrow riscă să-i arunce o privire cu coada ochiului. Se uita la dansatori cu o foame

stranie în ochi. El presupuse că se imaginează în braţele lui Kennit, rotindu-se cu tot atâta graţie ca Reyn şi Malta. Dar nu abandonându-se plăcerii în aceeaşi măsură, conchise el. Până şi piraţii erau mai decenţi decât sora lui căpoasă.

– E bine că se vor căsători curând, spuse cu voce încordată.

– Oh. Crezi că asta o să pună capăt dansului pentru ei? ripostă Etta cu sarcasm.

Wintrow îi răspunse cu un zâmbet umil. Când şi când, câte-o scânteie din vechea Etta ieşea la lumină, aidoma licăririi tăciunilor într-un foc mocnit.

– Probabil că nu, admise el. Malta s-a născut dansând, aşa cred. Cu ochii la extazul întipărit pe faţa ei în timp ce-o învârtea Reyn în paşi de dans, adăugă: Bănuiesc că şi după ce-o s-aducă pe lume o duzină de copii o să-şi arate sentimentele ferindu-se la fel de puţin.

– Ce ruşine, îl consolă sec Etta. Păstră tăcerea cât se învârtiră iarăşi cei doi, apoi întrebă: Toată lumea din Bingtown dispreţuieşte dansul la fel de mult ca tine?

– Eu nu dispreţuiesc dansul, răspunse el cu surprindere. Am învăţat paşii de bază şi mi s-a spus că-i fac cu suficientă graţie, înainte de a fi trimis la mănăstire, să devin preot.

Se uită câteva clipe la Reyn şi Malta.

– Ceea ce fac ei nu e chiar atât de impresionant. Contează că o pot face amândoi repede şi cu graţie. Şi că sunt o pereche potrivită. Wintrow se încruntă o clipă, apoi recunoscu: Şi rochia ei e formidabilă.

– Crezi că tu ai putea să dansezi aşa?

– Poate, dacă exersez.

Îi veni brusc o idee. La ea se adăugă o descoperire: cât de prost mai era încă! Se aplecă spre Etta.

– Vrei să dansezi?

Îşi întinse spre ea palma deschisă. Etta o privi câteva clipe, apoi se uită în altă parte.

– Nu ştiu să dansez, răspunse cu încordare în glas.

– Te pot învăţa.

– S-ar putea să nu mă descurc. N-aş izbuti decât să mă fac de râs şi să-mi fac de râs partenerul.

Wintrow se lăsă pe spătarul scaunului şi vorbi încet, silind-o să-l asculte.

– Când te temi să nu dai greş, te temi de ceva care încă nu s-a întâmplat. E mai uşor să-nveţi să dansezi decât să-nveţi să citeşti, mai ales pentru o femeie care poate alerga pe greement fără să facă niciun pas greşit.

El rămase în aşteptare.

– Eu... nu acum. Nu într-un loc atât de public. De parcă i-ar fi fost greu să admită că are vreo dorinţă, Etta se sili apoi să recunoască adevărul: Dar, într-o bună zi, mi-ar plăcea să-nvăţ să dansez.

Wintrow îi zâmbi.

– Când o să fii pregătită, o să mă simt onorat să-ţi fiu partener.

Ea adăugă cu voce foarte înceată:

– Şi o să am o rochie care-o s-o facă pe asta de ruşine.

*

Pe cerul negru, stelele străluceau reci. Prin contrast, luminile galbene ale Jamailliei erau calde şi apropiate. Reflexiile lor se arcuiau ca spinările şerpilor peste unduirea apei din port. Sunetul veseliei şi al muzicii adia firav în aerul rece al nopţii de primăvară. În partea opusă a docului, *Ophelia* se legăna în întuneric. Era o corabie vie de modă veche, o caravelă veche, vulgară. O clipă mai târziu, întinse spre *Vivacia* o cutie cu zaruri, zăngănind-o.

– Joci? o invită.

Vivacia se trezi zâmbindu-i galionului cu înfăţişare de matroană. Nu se aşteptase să se afle în compania unei alte corăbii vii atât de prietenoase, şi mai ales a uneia care spunea că şi-a pierdut toate amintirile de dragon. *Ophelia* nu era doar o companie plăcută, ci şi un adevărat izvor de bârfe din Bingtown. Pentru *Vivacia,* încă şi mai importante erau poveştile ei amănunţite despre tot ce văzuse şi auzise la Trehaug. Coconii dragonilor erau mult mai departe, în susul fluviului, nici o corabie cu pescajul ei nu putea ajunge, însă *Ophelia* era o băgăcioasă pricepută şi o ascultătoare atentă. Izbutise să afle nu doar toate întâmplările cu exactitate, ci şi toate zvonurile legate de şerpi. Veştile pe care i le împărtăşise *Vivaciei* erau şi bune, şi rele, dar cunoaşterea sorţii şerpilor săi era, în sine, un soi de împăcare sufletească. Până atunci îşi slujise cel mai bine semenii rămânând în Jamaillia, dar îi fusese greu să-ndure nesiguranţa. *Ophelia* îi înţelesese setea de veşti despre şerpi. De când sosise în Jamaillia,

istorisirile ei amănunţite o alinaseră pe *Vivacia* într-o foarte mare măsură. Însă la cutia cu zaruri se uită clătinând din cap.

– Althea pare convinsă c-ai trişat când a jucat cu tine, sublinie ea cu nepăsare.

– Oh, ei, aşa e Althea. Fată bună, dar un pic cam prea bănuitoare. Şi n-are nici cea mai sănătoasă judecată din lume. La urma urmelor, l-a ales pe renegatul Trell, când l-ar fi putut avea pe Grag al meu.

Vivacia râse uşurel.

– Nu cred că Grag al tău a avut vreodată prea mulţi sorţi de izbândă. Mă simt înclinată să bănuiesc că "renegatul" Trell a fost ales pentru Althea de Ephron Vestrit, cu mulţi ani în urmă. Ca răspuns la expresia ofensată a *Opheliei, Vivacia* adăugă cu blândeţe: Dar Grag nu pare să-i fi simţit lipsa prea multă vreme.

Ophelia dădu din cap, satisfăcută.

– În astfel de privinţe, oamenii trebuie să dea dovadă de spirit practic. Ştii, ei nu trăiesc prea mult. Iar Ekke a lui, ei, e o minune de fată; ştie cum să-şi ia viaţa în mâini şi să scoată ceva din ea. Mi-aduce aminte de primul meu căpitan. "Nu te-aştepta să stau pe ţărm şi să-ţi fac acolo copii", i-a spus lui Grag, chiar pe puntea proră a mea. "Copiii mei se vor naşte aici, pe corabia asta." Şi ştii ce-a răspuns Grag? "Da, draga mea." Blând ca un mieluşel. Cred că ştie că e mai bine să-i facă pe plac dacă vrea să aibă o familie. Înţelegi, oamenii au timp puţin.

– Iată de ce trebuie să trăim din plin în timpul ăsta.

Vorbise Jek. Parfumul ei plutea în aerul primăverii. În ciuda frigului, era desculţă, o fustă lungă unduindu-i-se în jurul gleznelor. Se căţără cu îndrăzneală pe copastia *Vivaciei.*

– Bună seara, doamnelor, le salută ea.

Răsuflă adânc, oftă mulţumită, se aşeză şi rămase legănându-şi picioarele.

– Te-ai dus la dans! se entuziasmă *Ophelia.* Povesteşte-ne cum a fost. Ai văzut palatul Satrapului?

– Din afară. E luminat tot, ca un lupanar, iar lumina aurie şi muzica se revarsă prin toate ferestrele şi uşile deschise. Străzile erau pline de trăsuri superbe, şi un şir lung de oameni, cu toţii înveşmântaţi ca regii, se întindea către intrare ca la paradă. Unii se mulţumeau să caşte gura la privilegiaţi, dar nu şi eu. Pentru mine a fost minunat în curte. Muzică veselă, bărbaţi chipeşi şi dans însufleţit. Aveau porci întregi în frigări şi dădeau cep unui butoi de bere după altul. A fost un ospăţ mai bun decât am văzut, vreodată în oraşul meu. Însă mâine trebuie să fiu gata de drum. Jamaillia e un loc murdar, în ciuda caselor sale superbe. O să mă-ntorc cu plăcere pe mare şi o să fiu şi mai încântată să revăd Diwytownul. De când l-am văzut prima oară am simţit că acolo e casa mea.

– În oraşul piraţilor? Sa să ne apere. Te-aşteaptă cineva acolo, draga mea? întrebă *Ophelia.*

Jek râse cu poftă.

– M-aşteaptă cu toţii. Numai că ei încă nu ştiu.

Chicotitul neruşinat al *Opheliei* izbucni ca un ecou. Pe urmă bătrâna corabie observă tăcerea *Vivaciei.*

– De ce eşti atât de gânditoare, scumpa mea? Simţi lipsa lui Wintrow al tău? Se va întoarce cât de curând.

Vivacia tresări, trezită din visare.

– Nu. Nu a lui Wintrow. Cum spuneai, el se va întoarce cât de curând. Uneori e o plăcere să nu am alte gânduri în afară de ale mele. Mă uitam la cer şi-mi aminteam. Cu cât zbori mai sus, cu atât mai multe sunt stelele. Acolo, în înalturi, sunt stele pe care n-o să le mai revăd niciodată. Nu contau când văzduhul încă îmi mai aparţinea, dar acum le simt ca pe o pierdere.

– Eşti tânără. O să găseşti în viaţa ta multe lucruri asemănătoare, răspunse corabia mai bătrână, plină de sine. N-are rost să te tot gândeşti numai la ele.

– Viaţa mea, medita *Vivacia.* Viaţa mea de corabie vie. Se întoarse spre *Ophelia* cu un oftat. Aproape că te invidiez. Nu-ţi aminteşti nimic, aşa că nu-ţi lipseşte nimic.

– Îmi amintesc foarte multe, draga mea. Nu-mi nesocoti amintirile pur şi simplu fiindcă au pânze în loc de aripi. Pufni. Nici viaţa mea nu e ceva care-ţi merită dispreţul. Aşa cum nu e nici a ta. Ai putea să iei lecţii de la Grag al meu. Nu tânji după stele când te înconjoară imensitatea oceanului. Ştii, oceanul e un cer al lui însuşi.

– Şi are tot atât de multe stele, sublinie Jek. Sărise înapoi pe punte, unde se întinse până ce îi trosniră muşchii. Noapte bună, doamnelor. Mă duc în patul meu. Pentru năieri ziua începe devreme.

– Şi pentru corăbiile vii. Vise plăcute, draga mea, îi ură Ophelia. Pe când Jek se îndepărta

cu paşi uşori, ea clătină din cap. Ţine minte cuvintele mele. O să regrete dacă nu se-aşază cât de curând la casa ei.

Vivacia zâmbi.

– Cumva, de asta mă îndoiesc.

Se uită din nou la luminile oraşului. În palatul Satrapului, Wintrow şi Etta îi pregăteau pe oameni, făcându-i să accepte întoarcerea semenilor ei. Se simţi brusc mândră de ei, de-a dreptul potopită de mândrie. Şi, uimitor, se simţi mândră şi de ea însăşi. Îi zâmbi din nou *Opheliei.*

– Jek e prea ocupată să se bucure de viaţă. N-o să-şi irosească timpul cu regrete. Şi n-o s-o fac nici eu.

39

BINGTOWN

– Însoţitoarea Serilla e în salon.
Ronica intră în cameră şi se uită curioasă în jur.
– Eşti sigură?
Imediat ce articulă cuvintele, Keffria îşi dădu seama că pusese o întrebare prostească. Se dădu jos de pe taburetul pe care stătuse în picioare. Aruncă o privire peste umăr, cântărind ceea ce vedea.

– Oh, Cerule, murmură pentru sine.

Draperiile vechi din camera lui Selden, vopsite, întoarse pe dos şi călcate, arătau tot ca draperiile vechi din camera lui Selden. Indiferent ce i-ar fi făcut, dormitorul său continua să fie camera pe care o împărţise cu Kyle. Jani Khuprus îi trimisese mobilier din Tărâmul Ploilor Sălbatice, frumos, însă delicat şi de o culoare palidă. Încăperea părea ocupată de stafii ale patului şi ale scrinurilor grele care o umpluseră cândva. Keffria se întrebă dacă nu cumva trebuia să se mute în camera Maltei şi să păstreze fostul său dormitor, mai mare, ca să-i găzduiască pe fiica ei şi pe Reyn când vor veni în vizită.

Dar poate ar fi fost o cruzime. Oare camera aceea nu i-ar fi amintit Maltei de tatăl ei în aceeaşi măsură în care îi reamintea ei, Keffriei, de soţul său? Clătină din cap, cu gândul la cruzimea sorţii. Sărmanul Kyle, să moară pe punţile lui *Paragon,* luptându-se cu năieri jamaillieni! Şi pentru ce? O zi mai târziu, cei care îl uciseseră deveniseră aliaţii Bingtownului. Althea îi adusese veştile şi i le dezvăluise între patru ochi, cu o sensibilitate care nu-i stătea în fire. Ea nu putuse să plângă. Şi se scurseseră ore înainte de a dezvălui altcuiva ceea ce aflase. Din fericire, mama sa nu spusese nimic, se mulţumise doar să-şi lase capul în jos. Pentru Keffria, era încă greu de înţeles că îndelunga incertitudine din viaţa ei se încheiase.

– Însoţitoarea Serilla îşi iese din fire când e lăsată s-aştepte.

Keffria tresări ca dintr-un vis. Nu mai avea aproape deloc timp pentru ea însăşi. Când făcea câte ceva doar în folosul ei sau se afunda în gânduri despre sine, îi venea greu să se smulgă din starea aceea.

– Ce-o fi aducând-o aici? Şi încă atât de dimineaţă?

– A spus că are un mesaj pentru tine.

Keffria văzu abia acum neliniştea din ochii Ronicăi. Reyn, Malta şi Wintrow erau în Jamaillia. Era tot atât de probabil să fie veşti rele sau veşti bune. Îşi simţi un ghem în pântec.

– Presupun că-l pot afla numai vorbind cu ea.

Străbătu în grabă, coridorul, îndreptându-se spre salon, urmată cu paşi mai puţin iuţi de mama ei. Îndelung aşteptata încălzire a vremii adusese în sfârşit primăvara în Bingtown. Anotimpul se schimbase în ultimele câteva zile. Ploile cu stropi mari şi grei ale iernii se preschimbaseră în burniţe mărunte. Adieri iuţi luaseră locul vânturilor tăioase. Cu o zi în urmă, Keffria zărise chiar şi zmeul scăpat de un copil, zburând roşu pe fundalul cerului de un albastru strălucitor. Tarabele din piaţă se redeschiseseră. Oamenii râdeau şi sporovăiau în timp ce se tocmeau din nou.

Primăvara nu putea rezolva problemele Bingtownului de una singură. Dar vremea mai blândă grăbise plecarea multor Negustori Noi nemulţumiţi. Cu tot mai multe patrule ale Insulelor Piraţilor, care izgoneau navele chalcedene, şi în absenţa şerpilor, călătoriile aveau să revină cât de curând la normalitate. Cheiuri şi docuri noi erau aproape gata. Nerăbdătoare să cucerească o nouă piaţă, corăbiile din Cele Şase Ducate sfidau pericolele din preajma coastelor Chalcedului ca să aducă mărfuri în miazăzi, în Bingtown. Pe măsură ce reînvia negoţul, reînvia şi oraşul.

În trecere, Keffna aruncă o privire spre curtea interioară. În ghivecele repuse la locurile lor, bulbii pe care izbutiseră să-i salveze începeau să încolţească. Lujerii viţei-de-vie, tăiaţi fără speranţa că vor reveni la viaţă, aveau frunze noi. Cioturile verzi de pe tulpinile uscate de clematită spuneau că nu tot ce are chipul morţii e cu adevărat mort. Viaţa se reînstăpânea pretutindeni.

Primăvara le adusese şi o bine-venită schimbare a hranei. În grădină erau verdeţuri proaspete, care le învigorau simţul gustului, şi praz de adăugat în supa de peşte. Cele câteva

găini ude care scăpaseră de hoţi şi supravieţuiseră în ciuda furtunilor şi a hranei pe sponci căutau gâze şi lăstari şi reîncepuseră să facă ouă. Un cuib păzit cu mare grijă promitea pui pentru refacerea cârdului. Vremea se schimba, şi norocul familiei Vestrit se schimba odată cu ea. Poate.

În ciuda spuselor Ronicăi, Însoţitoarea Serilla aştepta răbdătoare în salon. Cu spatele la strălucirea ferestrei fără draperii, se uita în gol. Era îmbrăcată sobru, mai gros decât o cerea vremea, de parcă primăvara din Bingtown ar fi fost toamna ei. La auzul paşilor Keffriei, îşi săltă uşor capul. Când Keffria întră, ea se ridică în picioare.

– Negustoreasă Vestrit, spuse în loc de salut, pe un ton umil. Fără să aştepte răspunsul Keffriei, îi întinse un mic sul de hârtie. Am veşti de împărtăşit. Pasărea a sosit în dimineaţa asta.

– Bună dimineaţa, Însoţitoare Serilla. Sunt recunoscătoare că ne îngădui să ne folosim de serviciile păsărilor tale mesager. Dar un mesaj adus de tine însăţi e o onoare fără precedent.

Serilla nu răspunse, mulţumindu-se să zâmbească, încordată. Keffria luă hârtia din mâna ei şi se apropie de fereastră, unde lumina era mai bună. Porumbeii nu puteau să zboare cărând poveri grele. De aceea mesajele erau scurte şi scrise mărunt. Scribii din Jamaillia se pricepeau de minune să aştearnă pe hârtie litere foarte mici. Un adaos înghesuit, cuvintele scrise de mâna lui Grag Tenira i se adresau Keffriei, în calitatea ei de scrib al Consiliului din Bingtown. Ea miji ochii ca să le desluşească, apoi îi citi Ronicăi veştile.

– *Ophelia* a ajuns cu bine. Scrisori înmânate. Toţi sunt bine. *Vivacia* ridică ancora curând.

Se uită la mama ei, zâmbindu-i.

– Aici e vorba doar de grijile noastre personale. Foarte frumos din partea lui Grag că s-a gândit să ne dea de ştire.

– Şi veştile oficiale vă privesc, spuse Serilla. Te rog, citeşte-le.

Literele mărunte înghesuite de mâna unui scrib puseră ochii Keffriei la grea încercare. Le citi o dată, apoi încă o dată. Îi ridică privirea uimită, plimbându-şi-o de la mama ei la Serilla. Pe urmă vorbi cu voce scăzută.

– Însoţitoarea Serilla e eliberată din slujba Satrapului. Nu mai are nevoie de ea aici, fiindcă Bingtownul a fost recunoscut ca oraş-stat independent. Satrapul subliniază că îi retrage şi orice autoritate pe care şi-a însuşit-o. Limbajul e... destul de aspru.

Ronica şi Keffria schimbară priviri stânjenite. Însoţitoarea stătea dreaptă, zâmbind uşor, calmă. Ronica se aventură să spună cu glas scăzut:

– Nu văd ce legătură au ştirile astea oficiale cu familia Vestrit.

– Keffria trase aer în piept.

– Se pare că Malta a negociat cu Satrapul. Familia Vestrit va reprezenta interesele Satrapiei în Bingtown. Recompensarea acestui serviciu e substanţială - zece satrapos pe lună.

Suma era princiară. Îndeajuns de mare pentru întreţinerea unei gospodării modeste.

După cuvintele ei urmă o scurtă tăcere. Pe urmă ea clătină din cap.

– Nu pot accepta, oricât de generoasă ar fi oferta. Mi s-a propus să conduc Consiliul din Bingtown. E destul de greu să faci negoţ cinstit pentru familia Vestrit şi în acelaşi timp să fii nepărtinitoare, având în vedere tot ce priveşte Bingtownul. Mamă?

– Am pe cap micile noastre proprietăţi. Nu mai sunt tânără, Keffria, şi ultimii câţiva ani au fost foarte grei pentru mine. Suma oferită e ispititoare. Dar ce rost are să mă dedic intereselor altcuiva ca să câştig bani pe care trebuie să-i cheltuiesc imediat ca să-ndrept lucrurile pe proprietăţile mele neglijate?

– Selden e mult prea nevârstnic şi mult prea preocupat de propriile lui interese. Malta va fi o femeie măritată aproape imediat ce se va întoarce. În plus, dragonul a luat-o deja în slujba sa. Wintrow şi-a creat propriul spaţiu în lume.

Keffria îşi dădu repede deoparte copiii. Apoi se uită la mama ei, întrebătoare.

– Althea?

– Oh, te rog, oftă Ronica. Dacă n-o poate face de la bordul lui *Paragon,* n-o s-o facă. Nici măcar nu şi-a găsit timp să plece de pe corabie ca să se cunune aşa cum se cuvine.

Keffria îşi apără sora.

– Familia lui Trell e problema. Brashen a insistat să-i ceară mâna în Sala Negustorilor, însă ai lui i-au negat dreptul ăsta. Fiind renegat de familie, nu mai e negustor. Sau, cel puţin, aşa pretind ei. Keffria clătină din cap, indignată de atâta încăpăţânare. Totul porneşte de la tatăl lui. Cred că, dacă i se dă timp, mama lui l-ar putea convinge să se răzgândească. Tânărul Cerwin e cu siguranţă destul de dornic să-l reprimească în familie şi să pună capăt întregii poveşti. Se zvoneşte că se vede cu o fată tatuată, spre groaza părinţilor săi. Poate că s-ar bucura să aibă un aliat cu ajutorul căruia să scape din mâna de fier a tatălui său. Brashen şi

Althea au stat atât de puţin în port; poate când se vor reîntoarce, el va reuşi să schimbe părerea tatălui său. Dacă orgoliul îl va lăsa să mai încerce o dată.

– Ajunge, spuse încet Ronica.

Nu era cazul să vorbească despre asta în prezenţa Însoţitoarei.

– Sunt sigură că vor găsi o soluţie, spuse Serilla. Trebuie să plec, am atât de multe...

– Ce-o să faci? o întrebă Keffria cu glas scăzut.

Însoţitoarea nu răspunse imediat. Apoi ridică din umeri.

– *O* să se afle oricum. Toată *lumea o sa ştie ceea ce Keffria* a avut bunătatea să nu spună cu glas tare. *C*osgo *m-a* surghiunit aici. Serilla trase aer în piept. Susţine că mi-am încălcat jurămintele şi că probabil am fost amestecată în complot. Strânse din dinţi, apoi continuă cu un efort: Îl cunosc pe Cosgo. Vina trebuie să cadă asupra cuiva. Eu sunt ţapul ispăşitor. Îi trebuie unul, iar toţi ceilalţi şi-au negociat iertarea.

– Dar n-ai făcut niciodată cu adevărat parte din complot! exclamă Keffria, îngrozită.

– În politică, aparenţele contează mai mult decât adevărul. Autoritatea Satrapiei a fost pusă la îndoială, iar viaţa lui a fost ameninţată. Există dovezi substanţiale că eu i-am contestat autoritatea, urmărindu-mi scopurile. Un zâmbet straniu se aşternu pe chipul Serillei. Adevărul e că l-am sfidat. Nu mă poate face să regret. Şi îi e greu să-nghită aşa ceva. Asta e răzbunarea lui.

– Ce-o să faci acum? întrebă Ronica.

– N-am de ales. Cosgo m-a abandonat lipsindu-mă şi de bani, şi de autoritate. Rămân în Bingtown ca o surghiunită săracă lipită.

În replica ei se simţi o scânteie din vechea Serilla.

Un zâmbet arcui buzele Ronicăi.

– Cele mai bune familii din Bingtown au început exact aşa, sublinie ea. Eşti o femeie erudită. Bingtownul se reface treptat. Dacă într-o astfel de situaţie nu-ţi poţi croi propriul drum, meriţi să fii săracă lipită.

– Nepoata lui Restart mă dă afară din casa lui, mărturisi Serilla pe neaşteptate.

– Ar fi trebuit să te muţi de-acolo cu mult timp în urmă, ripostă Ronica, înverşunată. N-ai avut niciodată dreptul să locuieşti în casa aia.

Cu un efort, lăsă deoparte vechea lor luptă. Nu mai avea importanţă.

– Ai găsit unde să stai?

Întrebarea ei păru să fie un prim pas către întinderea unei capcane.

– Am venit la voi, răspunse Serilla. Se uită de la una la alta. Vă pot ajuta în multe feluri.

Ronica făcu ochii mari, apoi îi miji, bănuitoare.

– În ce condiţii? întrebă ea.

Înţepeneala Serillei dispăru şi Keffria simţi că o vede pentru prima oară aşa cum e în realitate. În ochi îi strălucea o lumină sfidătoare.

– Un schimb de cunoştinţe şi de abilităţi. Am venit aici mizând pe faptul că o s-aud ceea ce tocmai aţi spus. Că nu puteţi reprezenta cu onestitate interesele Jamailliei în Bingtown. Se uită de la Keffria la Ronica. Eu pot, declară cu voce scăzută. Şi o pot face cu onestitate. Şi totuşi ieşind în câştig.

Keffria îşi încrucişă braţele pe piept. Fusese manevrată?

– Te ascult, spuse cu voce la fel de scăzută.

– Împuterniciţi-mă, zise Serilla tot încet. Puneţi această însărcinare pe umerii mei, ca s-o duc la îndeplinire în numele vostru. Am studiat ani în şir relaţiile Bingtownului cu Jamaillia, Cunoştinţele mele se referă, fireşte, şi la relaţiile Jamailliei cu Bingtownul. Pot reprezenta corect interesele Jamailliei în Bingtown.

Se uită din nou de la Keffria la Ronica şi înapoi. Încerca să-şi dea seama care dintre ele deţine cu adevărat puterea.

– Iar cu banii pe care vi i-a oferit mă puteţi lua în slujba voastră pentru a o face.

– Cumva, mă îndoiesc că aranjamentul ăsta i-ar face plăcere Satrapului.

– Şi, ca Negustorească din Bingtown, asta e cea mai importantă dintre grijile tale? Să-i faci pe plac Satrapului? întrebă Serilla cu acreală.

– În aceste vremuri schimbătoare, păstrarea relaţiilor cordiale e mai importantă, răspunse Keffria, meditativă.

Gândurile îi zburară. Dacă refuza şansa oferită, pe cine altcineva putea numi Satrapul?

I se oferea ocazia să păstreze controlul asupra mersului lucrurilor? Cu Serilla, măcar aveau să trateze cu cineva care le era cunoscut. Şi cu cineva respectat, deşi fără-tragere de inimă. Nu putea să nege priceperea Serillei. Cunoştea istoria Bingtownului mai bine decât cei mai mulţi locuitori ai oraşului.

– Trebuie să ştie el? întrebă Serilla.

În glas i se strecurase o undă de disperare. Pe urmă îşi îndreptă brusc spatele.

– Nu, spuse înainte de a avea timp Keffria sau Ronica să-i răspundă. A fost o întrebare plină de laşitate. N-o să m-ascund de el. Mi-a respins serviciile de Însoţitoare, m-a abandonat, aşa cum a făcut cu toate celelalte femei care i-au slujit tatăl cu credinţă, fiindu-i însoţitoare. Nu este o ruşine. Ceea ce a făcut arată ce e el, nu ce sunt eu.

Serilla răsuflă adânc şi rămase în aşteptare.

Keffria se uită la Ronica. Mama ei clătină uşor din cap.

– Hotărârea nu-mi aparţine mie, ocoli ea răspunsul.

– Zece satrapos făgăduiţi nu sunt zece satrapos primiţi în mână, cugetă Keffria. Mă tem că, în privinţa asta, nu ne putem încrede în Satrap mai mult decât de obicei. Dar, cu sau fără banii lui, Consiliul din Bingtown se poate bucura, cred eu, de sfaturile Serillei legate de Jamaillia, oferite nouă în continuare. Dacă Satrapul nu-şi onorează oferta fiindcă-i displace sfătuitoarea mea, o să trag concluzia că nu recunoaşte pe deplin dreptul Bingtownului de a-şi pune la punct propriile treburi. Şi am să i-o spun.

Îi voi sugera Consiliului din Bingtown s-o ia pe Serilla în slujba sa. Ca să ne sfătuiască oricând e vorba de Jamaillia. Keffria se uită drept în ochii fostei însoţitoare. Camera lui Selden e goală. Eşti bine-venită, ţi-o ofer. Dar te previn că trebuie să-ndeplineşti două condiţii ca să poţi locui aici.

– Ce condiţii? se grăbi Serilla să întrebe.

Keffria râse.

– Să te dai în vânt după peşte. Şi să n-ai ochi pentru mobilă.

40

FLUVIUL PLOILOR SĂLBATICE

Aerul dimineţii era răcoros şi îi mângâia faţa. *Paragon* înainta cu uşurinţă, purtat de curent. În vreme ce privea începutul unei noi zile, Althea ştia că la cârmă e Semoy. Stătea acolo mai degrabă fiindcă îi făcea plăcere decât fiindcă ar fi fost nevoie de priceperea lui. Fluviul li se întindea înainte la fel de calm ca puntea lui *Paragon.* O mare parte a echipajului părăsise corabia în Bingtown. Alţii merseseră până la Trehaug, dar rămăseseră acolo, unde îşi schimbaseră meseria, devenind muncitori. *Paragon* plecase de acolo cu prea puţini oameni peste strictul necesar, dar nici Brashen, nici Althea nu vedeau în asta o adevărată pierdere. Avea să le fie destul de greu să găsească bani pentru plata celor rămaşi. Principala lor însărcinare era să se-ntoarcă în Bingtown, pentru un transport de piatră. Althea bănuia că e luată din ruinele proprietăţilor distruse ale Noilor Negustori. Urma să fie folosită pentru întărirea malului cu coconi din care urmau să iasă în final dragonii. Tintaglia se pricepea foarte bine să găsească de lucru pentru corăbiile vii, dar nu şi bani pentru plata echipajelor.

Althea îşi scoase din cap astfel de griji deprimante. Se agăţă cu încăpăţânare de optimism. Atâta vreme cât nu se gândea prea mult, putea să creadă că totul va merge bine. Traversă puntea principală şi urcă pe puntea proră.

– Neaţa! îi strigă galionului. Apoi se uită în jur, întinzându-se. În fiecare zi mă gândesc că junglele astea nu pot fi mai verzi. În fiecare dimineaţă, când mă trezesc, descopăr că m-am înşelat.

Paragon nu răspunse. Dar Amber vorbi de dincolo de copastie.

– E primăvară. Un anotimp uimitor.

Althea se apropie de balustradă şi se uită în jos la ea.

– Dac-o să cazi în fluviul ăsta, o să-ţi pară rău, o preveni. Oricât de repede o să te scoatem, o să te usture. Peste tot.

– N-o să cad, ripostă Amber.

Stătea în faţa lui *Paragon,* care o ţinea în căuşul unei palme. Era aşezată acolo, legănându-şi picioarele, cu o daltă în mână.

– Ce faci? o întrebă Althea, curioasă. Credeam că l-ai terminat..

– Aşa e. Asta e doar de ornament. Modele decorative şi altele asemenea. Pe mânerul securii şi pe armura lui.

– Şi ce reprezintă?

– Cerbi luptându-se, răspunse Amber cu modestie. Îşi strânse pe neaşteptate uneltele. Du-mă sus, ceru ea.

Fără să scoată niciun cuvânt, galionul o readuse pe punte.

Fluviul era un imens drum cenuşiu, curgător în faţa corăbiei. Pădurea deasă din Tărâmul Ploilor Sălbatice se înălţa în apropierea tribordului, pe când, dincolo de babord, apa se întindea până departe, către un alt zid de viaţă verde. Althea trase adânc în piept aerul răcoros, care purta mirosul fluviului şi al vegetaţiei abundente. Păsări nevăzute cântau în copaci. O parte dintre lianele care împodobeau copacii uriaşi scoseseră la vedere muguri violeţi. O coloană înaltă de insecte dănţuitoare reflecta lumina soarelui pe nenumărate aripi minuscule. Althea se strâmbă la vederea imaginii scânteietoare.

– Jur, absolut toate aceste pacoste şi-au petrecut noaptea în cabina noastră.

– Cel puţin una a fost în cabina mea, o contrazise Amber. A izbutit să-mi bâzâie lângă ureche în cea mai mare parte a nopţii.

– O să mă bucur când o să văd din nou apă sărată, spuse Althea. Tu ce zici, *Paragon*?

– Cât de curând, răspunse corabia cu gândul în altă parte.

Înălţând dintr-o sprânceană, Althea aruncă o privire spre Amber, care ridică din umeri. De două zile, *Paragon* părea mereu preocupat. Althea era gata să-i ofere oricât de mult loc şi timp doar pentru sine. Amânată cu zecile de ani, întoarcerea acasă fusese probabil dureroasă pentru el. Ea nu era nici şarpe, nici dragon, însă faptul că un număr mare de şerpi pierise în fiecare zi în drumul lor către miazănoapte o îngrozise şi o îndurerase. Oricât de practic ar fi fost obiceiul lor de a se hrăni cu cei morţi, atât ca să-şi asigure hrana, cât şi ca să le

moştenească amintirile, pe ea o înspăimânta.

Prezenţa Tintagliei, care se rotea deasupra lor, îi apărase de corăbiile chalcedene. Nu fuseseră atacaţi decât de două ori. Prima oară purtaseră o scurtă luptă, înainte de a se întoarce Tintaglia să pună pe fugă corabia străină. A doua întâlnire se încheiase când Cea Care îşi Aminteşte se înălţase din adâncuri ca să împroaşte cu venin vasul chalcedean. Moartea ei, medită Althea, fusese cel mai greu de îndurat pentru *Paragon.* Şerpoaica schilodită îşi pierduse treptat puterile, dar îşi continuase drumul vitejeşte. Spre deosebire de mulţi alţii, izbutise s-ajungă la gura Fluviului Ploilor Sălbatice. Înotul în susul lui, în contra curentului, fusese prea mult pentru ea. Într-o dimineaţă o găsiseră încremenită, înfăşurată în jurul lanţului ancorei lui *Paragon.*

Mulţi îşi găsiseră sfârşitul în apa acidă a fluviului. Fiind slăbiţi şi istoviţi, năvala apelor fluviului făcuse din micile lor zgârieturi răni căscate. Nici Tintaglia, nici corabia nu le putuseră uşura această lungă şi ultimă parte a drumului. Prin gura fluviului pătrunseseră o sută douăzeci şi nouă de şerpi. Când ajunsese la stăvilarele construite de oamenii din Tărâmul Ploilor Sălbatice, încâlcitura nu mai număra decât nouăzeci şi trei de şerpi, îngrăditurile grosolan încropite din buşteni groşi opreau şi abăteau curgerea apei, adâncind albia destul de mult pentru ca şerpii să-şi poată continua drumul anevoios în susul fluviului.

Alăturându-se priceperii constructorilor din Tărâmul Ploilor Sălbatice, braţele puternice ale negustorilor şi ale tatuaţilor creaseră un canal care ducea către străvechile maluri mâloase. Tintaglia supraveghease extragerea mâlului brăzdat de dâre argintii. Era aproape la fel de dens ca argila. Fusese construită încă o îngrăditură şi oamenii trudiseră în frig preţ de ore lungi amestecând cu greu nămolul compact cu apa fluviului, până ce Tintaglia se declarase mulţumită de nămolul apos. Pe măsură ce izbutiseră să se salte pe malul scund, şerpii istoviţi fuseseră scăldaţi în acel nămol, cărat de oameni cu roabele.

Pe *Paragon* îl chinuise neputinţa de a fi martor la construirea coconilor. O corabie atât de mare ca el nu se putea apropia prea mult de apa puţin adâncă de la mal. Althea mersese pe ţărm în locul lui. Tot ea fusese nevoită să-i povestească pe urmă că numai şaptezeci şi nouă de şerpi izbutiseră să-şi termine coconii. Ceilalţi muriseră, prea slăbiţi ca să-şi poată slobozi secreţiile speciale, mulţumită cărora nămolul se unea în fâşii lungi, înfăşurate apoi în jurul lor. Tintaglia îşi urlase durerea la moartea fiecăruia, apoi împărţise leşurile între şerpii supravieţuitori, hrănindu-i pe toţi. Deşi asta o dezgustase din cale-afară, Althea se gândise, pe de altă parte, că e corect să fie aşa. Femela dragon însăşi nu arăta mai bine decât şerpii. Refuzase să plece la vânătoare înainte de terminarea coconilor. După câteva zile, pielea strălucitoare începuse să-i atârne în falduri, deşi lucrătorii miloşi vânau pentru ea păsări şi animale mici. Generozitatea lor o ţinuse în viaţă, dar n-o ajutase să arate înfloritor.

Munca nu se încheiase după făurirea coconilor. Şerpii înfăşuraţi în nămol aveau nevoie de protecţie împotriva ploilor abundente ale iernii din Tărâmul Ploilor Sălbatice până ce învelişul li se întărea îndeajuns. Dar, în final, Tintaglia dăduse de ştire că e mulţumită. Acele carcase imense se odihneau acum pe malul mâlos, ca nişte seminţe uriaşe ascunse sub mormane de frunze, rămurele şi crengi. Tintaglia reîncepuse să vâneze în fiecare zi şi strălucea iarăşi. În unele nopţi, venea să doarmă lângă coconi, dar se încredea din ce în ce mai mult în oamenii care vegheau asupra lor din casele construite în copaci. Respectându-şi cuvântul, ea patrula acum pe fluviu, până la gura de vărsare, ca şi de-a lungul Ţărmurilor Blestemate.

Tintaglia continua să vorbească, plină de speranţă, despre reîntoarcerea mai multor şerpi. Althea bănuia că ăsta era adevăratul motiv al zelului cu care supraveghea coasta. Dădea chiar de înţeles că s-ar putea să trimită corăbii vii cât mai departe, spre miazăzi, în căutarea supravieţuitorilor rătăciţi. Asta dovedea cât de mult suferea femela dragon pentru pierderile de vieţi şerpeşti sau, cel puţin, aşa credea Althea, care aflase de la Selden că nu aveau să iasă dragoni din toţi coconii. Unii mureau întotdeauna în acel stadiu al preschimbării lor, însă acum creaturile slăbite piereau în număr mult mai mare decât ar fi fost normal. Selden părea să-i jelească tot atât de mult ca Tintaglia, deşi nu putea să explice de unde ştie ce şerpi muriseră în coconii lor.

Althea nu-şi cunoscuse niciodată foarte bine nepotul. În săptămânile petrecute în Trehaug şi în locul unde se înălţase cândva oraşul Gassarick, îl văzuse cum devenea din ce în ce mai ciudat. Nu era vorba doar de schimbările înfăţişării lui. Uneori părea să nu mai fie un băieţel. Cadenţa vocii şi cuvintele alese ca să-i vorbească dragonului păreau să vină de la cineva mai bătrân, sosit din ţinuturi străine. Cu acel Selden pe care şi-l amintea ea semănase doar o singură dată, când se întorsese obosit şi murdar după o zi pe care şi-o petrecuse explorând împrejurimile împreună cu Bendir. Înconjuraseră jungla mlăştinoasă de dincolo de plaja coconilor cu fâşii de pânză colorată legate de ţăruşi sau de crengile copacilor. Culorile

erau un soi de cifru de neînţeles pentru Althea, menit să călăuzească viitoarele săpături. La masă, Selden şi Bendir vorbeau mereu despre ele cu toată seriozitatea, plănuind să facă o mulţime de săpături în timpul verii. Althea nu-şi mai recunoştea nepotul, dar, meditã ea, de un lucru era sigură: Selden Vestrit clocotea de entuziasm, încântat de noua lui viaţă. Asta o bucura. Lăsându-şi fiul să plece, Keffria o surprinsese. Poate că sora ei mai mare înţelesese în sfârşit că viaţa e făcută ca să fie trăită, nu păstrată pentru un mâine necunoscut.

Althea răsuflă adânc, savurând atât aerul primăverii, cât şi libertatea.

– Unde e Brashen? întrebă Amber.

Althea gemu.

– Îl torturează pe Clef.

Amber surâse.

– Într-o bună zi, Clef o să-i mulţumească pentru stăruinţa cu care-l sileşte să-nveţe să citească.

– Poate, dar nu în dimineaţa asta. Am plecat înainte de-a mă scoate amândoi din fire. Clef pierde mai mult timp explicând de ce nu poate învăţa decât încercând să înveţe. Brashen nu cedează nici cât negru sub unghie. Băiatul e ager la minte când e vorba de navigaţie. Ar trebui să poată învăţa şi scrisul, şi cititul.

– Îi vor intra în cap, susţinu Brashen, alăturându-li-se.

Îşi îndepărtă părul de pe faţă cu o mână pătată de cerneală. Semăna mai degrabă cu un preceptor înciudat decât cu un căpitan de corabie.

– L-am pus să copieze trei pagini şi l-am lăsat singur. L-am prevenit că, dacă face treabă bună, o să fie liber mai repede decât dacă îşi bate joc.

– Acolo! tună vocea lui *Paragon.*

Ţipătul lui neaşteptat trimise în văzduh un mic stol de păsări din pădurea care domina ţărmul. Ridică o mână mare şi arătă în sus şi dincolo de copaci.

– Acolo. Acolo e. Galionul se aplecă, legănând uşor toată corabia. Semoy, cârma total tribord!

– O să eşuezi pe mal! strigă Brashen, îngrozit.

Semoy nu puse la îndoială ordinul. Corabia zvâcni brusc către copacii ameninţători.

– Fundul e mâlos, răspunse calm *Paragon.* O să mă scoateţi cu destulă uşurinţă când o să fie nevoie.

Althea se prinse de copastie, dar, în loc să eşueze, *Paragon* găsi un canal adânc, deşi îngust, cu apă aproape neclintită. Poate că, în sezonul ploios, era unul dintre numeroasele cursuri de apă care se vărsau în Fluviul Ploilor Sălbatice. Acum se redusese la un fir de apă liniştit, şerpuind prin pădure. Lăsară în urmă cursul principal al fluviului. Însă nu ajunseră departe, fiindcă velele lui *Paragon* începeau să se încâlcească în crengile de sus ale copacilor.

– Îţi strici greementul, îl preveni Brashen, însă corabia se adânci înadins mai tare în împletitura haotică.

Althea se uită la Brashen strâmbându-se neliniştită. El o privi clătinând din cap, dar păstră tăcerea. *Paragon* era o fiinţă de sine stătătoare. Avea dreptul să poruncească unde să-i fie dus corpul. Pentru Brashen, noua provocare era conducerea corăbiei sale respectându-i voinţa şi recunoscându-i raţiunea. Chiar dacă asta însemna s-o lase să eşueze într-o lagună din junglă.

Câţiva năieri strigară nedumeriţi, dar Semoy rămase neclintit la cârmă. Peste ei ploua cu frunze şi crengi firave. Păsări speriate ţipau şi îşi luau zborul. Corabia încetini şi se opri.

– Suntem aici, dădu de ştire *Paragon,* entuziasmat.

– Cu siguranţă, încuviinţă Brashen cu acreală, uitându-se în sus, la velele încâlcite printre ramuri.

– Comoara lui Igrot, şopti Amber.

Se întoarseră amândoi către ea. Privirea ei urmărea arătătorul lui *Paragon.* Althea nu văzu decât ceva compact şi întunecat sus, în câţiva copaci bătrâni. Galionul se întoarse spre ei cu un zâmbet triumfător.

– Ea a ghicit prima şi nu s-a înşelat, îi înştiinţă de parcă totul ar fi fost un joc.

Cea mai mare parte a micului lor echipaj era pe punte, uitându-se în sus, către locul spre care arăta *Paragon.* Rău-famata stea a lui Igrot fusese cioplită adânc în scoarţa unui copac din apropiere. Cu timpul, semnul se lăţise.

– Cea mai mare lovitură dată de Igrot, îşi depănă *Paragon* amintirile, a fost capturarea unei comori ce aparţinea Satrapului. S-a întâmplat pe vremea când Satrapia trimitea o corabie care s-adune tributul datorat de coloniile de la marginile sale. Bingtownul a încărcat-o cu mărfuri din Tărâmul Ploilor Sălbatice, o comoară de toată frumuseţea. Dar pe drumul către

Jamaillia, corabia a dispărut. Nimeni n-a mai văzut-o vreodată.

– S-a întâmplat înainte de naşterea mea, dar am auzit povestindu-se, spuse Brashen. Se spune c-a fost cea mai bogata încărcătură care-a plecat vreodată din Trehaug. Fuseseră dezgropate nişte încăperi pline cu comori. Totul s-a pierdut.

– A fost ascuns, îl corectă galionul.

Se uită din nou către copacii imenşi. Althea cercetă cu privirea masa întunecată, aflată foarte sus şi mărginită de liane şi de plante agăţătoare. Se întindea pe crengile vii ale mai multor copaci.

Vocea lui *Paragon* era triumfătoare.

– Nu v-aţi întrebat niciodată de ce şi-a dorit Igrot o corabie vie? Ca să poată avea un loc unde să-şi ascundă comoara, un loc unde să n-ajungă niciodată alţi piraţi. Chiar dacă vreun om din echipajul lui ar fi pălăvrăgit cumva, trădând locul ascunzătorii, tâlharii ar fi avut nevoie de o corabie vie ca să pună mâna pe ea. A pus-o aici, oamenii lui curajoşi şi zeloşi s-au căţărat de pe greementul meu în copaci. Au construit o platformă şi au urcat comoara pe ea. A crezut c-o să fie în siguranţă pentru totdeauna.

Brashen scoase un sunet gros. Avea furie în glas când întrebă:

– Te-a orbit înainte sau după ce a ales locul ăsta?

Galionul nu tresări la auzul întrebării.

– După, răspunse cu voce scăzută. N-a avut niciodată încredere în mine. Pe bună dreptate. Nici nu mai ştiu de câte ori am încercat să-l omor. M-a lăsat orb, ca să nu pot găsi drumul înapoi fără el. Galionul se întoarse spre echipajul cuprins de veneraţie de pe puntea sa şi îi făcu alene cu ochiul lui Amber. N-a crezut c-o să mă sculpteze din nou cineva vreodată. Atunci nici eu nu credeam. Şi totuşi, iată-mă aici. Singurul supravieţuitor al echipajului lui blestemat. Comoara e acum a mea. Şi, prin urmare, a voastră.

Se lăsă o tăcere încremenită. Nimeni nu vorbea şi nu se clintea.

Galionul înălţă întrebător din sprâncene. Nu vrea nimeni s-o ia de-acolo pentru noi? întrebă cu ironie.

*

Ca o primă şi uşoară parte, aruncară o privire. Urmă partea a doua, care le înghiţi o grămadă de timp: agăţarea unor scări de frânghie şi a unor palane de copaci, ca să poată readuce comoara la bordul lui *Paragon.* În ciuda trudei istovitoare, nimeni nu se plânse.

– Cât despre Clef, ai zice că *Paragon* a planificat asta anume ca să-l scape de lecţii, sublinie Brashen.

Fiind cel mai agil căţărător de pe corabie, fusese scutit de lecţii, primind în schimb acea nouă însărcinare.

– Dacă rânjeşte un pic mai tare, s-ar putea să i se desprindă partea de sus a capului, completă Althea.

Îşi întinse gâtul ca să-l vadă pe Clef. Un sac greu îi tresălta pe spate în timp ce cobora spre corabie. Nici şerpii, nici roiurile de insecte nu-i domoliseră entuziasmul cu care călătorea, dus-întors, pe parâmele dintre corabie şi platformă.

– Aş vrea să fie ceva mai prudent, îşi mărturisi Althea îngrijorarea.

Ea, Brashen şi mai mulţi oameni din echipaj stăteau pe o platformă stratificată, construită din buşteni. Lianele întăriseră vechea construcţie, devenind tot mai puternice de-a lungul anilor şi, de fapt, încorporând-o în ansamblul lor de lujeri şi de rădăcini aeriene. Cuferelor şi butoaielor care adăposteau comoara lui Igrot nu le mersese la fel de bine. Fusese nevoie de o bună parte a zilei ca să reîmpacheteze comoara revărsată în lăzile şi butoaiele pentru mâncare care li se goliseră. Diversitatea comorii îi uluise. Găsiseră monede jamailliene şi argint prelucrat, ca dovadă sigură că Igrot nu cocoţase acolo doar prada din Tărâmul Ploilor Sălbatice. O parte din captura lui se degradase. Dăduseră de rămăşiţe de tapiserii, de covoare mucegăite şi destrămate şi de mormane de inele de fier peste grămezi de piele putrezită, care fuseseră cândva cămăşi de luptă. Însă partea care rezistase o depăşea cu mult pe cea distrusă. Brashen văzuse pocale încrustate cu nestemate, săbii uimitoare al căror tăiş încă mai scânteia, ascuţit, când le scoteai din tecile filigranate, coliere şi coroane, statuete şi vaze, table de joc din fildeş şi marmură pentru piese strălucitoare din cristal şi alte obiecte despre care nici măcar n-avea idee ce sunt. Erau şi lucruri mai puţin valoroase, de la tăvi şi ceşti de ceai delicate până la piepteni sculptaţi şi agrafe bătute cu nestemate. Printre mărfurile din Tărâmul Ploilor Sălbatice se numărau un set de dragoni sculptaţi cu mare fineţe, cu solzi din foiţe de nestemate, şi o familie de păpuşi cu feţe solzoase. Pe acestea din urmă le împacheta

Brashen cu mare grijă în coşul pentru ceapă din cambuza lui *Paragon.*

– Cred că astea sunt instrumente muzicale sau ce-a mai rămas din ele, presupuse Althea.

Curios, Brashen îşi îndreptă spatele şi se răsuci. O văzu stând în genunchi şi golind un cufăr mare, crăpat la încheieturi. În clinchet de clopoţei, săltă un şirag de cristale care sunau dulce atingându-se unele de altele pe când le scotea din mormântul lor, apoi se întoarse să le arate celorlalţi. Uitase că are părul îngreunat de o plasă din şiraguri de nestemate. Mişcarea îi aduse scânteierea soarelui în păr, orbindu-l pe Brashen. Lui îi crescu inima.

– Brashen? se plânse ea, o clipă mai târziu.

El îşi dădu seama că încă o mai fixa cu privirea. Fără niciun cuvânt, se ridică şi se apropie de ea. O săltă în picioare şi o sărută, fără să se sinchisească de zâmbetele îngăduitoare ale celor doi năieri care adunau în pumni monede împrăştiate, aruncându-le în saci mari de pânză groasă. O ţinu în braţe, încă pe jumătate uluit că o putea face. O trase mai aproape.

– Să nu pleci niciodată de lângă mine, spuse în părul ei cu voce îngroşată.

Ea îşi înălţă capul ca să-i zâmbească.

– De ce-aş părăsi un bărbat atât de bogat ca tine? Îl tachină.

Îşi puse mâinile pe pieptul lui şi se desprinse cu delicateţe din îmbrăţişare.

– Ştiam eu că umbli după averea mea, răspunse el, lăsând-o să se îndepărteze.

Şi îşi opri un oftat. Althea voia întotdeauna să se desprindă de el înainte de-a fi el gata să-i dea drumul. Probabil din cauza firii ei independente, îşi spuse. Refuza să se teamă că-ncepe să se plictisească de el. Totuşi nu fusese prea supărată fiindcă el nu izbutise să facă aranjamentele pentru nunta lor în Sala Negustorilor. Poate că nu voia să fie legată de el pentru totdeauna. Pe urmă se dojeni pentru îndoielile care nu-l părăseau şi pentru nemulţumiri. Althea îi era încă alături. Era mai mult decât avusese vreodată în toată viaţa lui şi, pentru el, valora mai mult decât incredibila bogăţie a comorii.

Cuprinse cu privirea platforma pe care stăteau, apoi îşi înălţă ochii spre altele două asemănătoare din doi copaci alăturaţi.

– Avem aici o captură care-o să umple cala lui *Paragon.* Igrot l-a adus încoace îngreunat de comoară şi tot aşa va fi când o să plecăm. Încerc să mă gândesc cum o să schimbe asta lucrurile pentru noi, dar nu pot. Sunt captivat, minunându-mă de splendoarea fiecărui obiect în parte.

Althea dădu din cap.

– Eu n-o pot lega de mine însămi. Mă gândesc mai ales ce le va oferi altora. Familiei mele. Mama o să poată reface casa noastră. Keffria n-o să-şi mai facă griji pentru veniturile familiei.

Brashen zâmbi largi.

– Eu îmi fac planuri mai ales pentru *Paragon.* Geamuri noi. Greement nou. Serviciile unui făuritor de vele priceput. Pe urmă, ceva pentru noi. Să facem o călătorie spre miazăzi, până în Insulele Mirodeniilor, înaintând pe îndelete, explorând, fără să planificăm nimic şi fără gânduri la vreun câştig bănesc. Vreau să revedem porturi în care n-am mai fost de când era tatăl tău căpitan pe *Vivacia.* Privi cu atenţie faţa Altheei când adăugă: Poate izbutim să ne întâlnim cu Wintrow şi cu *Vivacia.* Să vedem cum se înţeleg.

O privi cântărindu-i spusele. Pentru ea, o călătorie către cele mai îndepărtate insule din miazăzi ar fi însemnat o întoarcere în porturile în care o duseseră călătoriile din copilărie. Poate ar fi scăpat de o parte dintre regretele care îi umbreau necontenit viaţa. Şi poate că, văzându-i pe Wintrow şi pe *Vivacia,* ar fi putut lăsa nişte stafii în urmă. Oare dacă şi-ar vedea corabia mulţumită şi pe mâini bune, n-ar scăpa de povara de pe suflet? Refuză să se teamă de o asemenea întâlnire. Oricât de mult l-ar fi durut s-o recunoască, dacă nu putea s-o scape curând de melancolie, era mai bine s-o lase să plece. Nu se putea spune că nu zâmbeşte, că nu râde. O făcea. Însă zâmbetele şi râsetele ei păleau întotdeauna prea repede, pierzându-se într-o tăcere din care el era exclus.

– Mi-ar plăcea, recunoscu ea, smulgându-l din gânduri. Dacă izbutim să-l convingem pe *Paragon.* Am putea să căutăm şi şerpii Tintagliei în acelaşi timp.

– Bun, spuse el cu falsă însufleţire. Atunci aşa vom face.

Răsuflă adânc şi se uită spre cer. Scurta zi de primăvară era pe sfârşite. Prin frunzişul pe care şi-l împleteau vârfurile copacilor, întrezări nori de furtună. Peste noapte, iarna ar fi putut reveni pentru scurt timp.

– E cel mai bine să ne-ntoarcem cu toţii pe corabie, hotărî el. Se-ntunecă repede şi nu văd de ce-am pune în primejdie vieţile noastre sau comoara grăbindu-ne s-o mutăm azi.

Althea dădu din cap.

– Oricum vreau să văd cum au stivuit totul. Se întoarse către ceilalţi. Ultimul transport,

băieţi. E foarte bine dacă terminăm mâine.

*

Ieşi pe punte în întuneric, având cu sine o lampă. *Paragon* nu se răsuci să vadă cine e. Recunoştea uşoara atingere a tălpilor goale ale lui Amber. Venea adesea la el pe întuneric. Stătuseră de vorbă în multe nopţi. Şi de multe ori stătuseră împreună în tăcere, mulţumiţi că pot lăsa sunetele scoase de păsări şi vuietul apei curgătoare să se audă nestingherite în noapte. De obicei, palmele ei sprijinite de copastie radiau o împăcare ce se răspândea în el. Acum atârnă lampa de un cârlig şi puse ceva pe punte înainte de a se apleca peste copastie.

– Frumoasă noapte, nu-i aşa?

– Aşa e. Dar pentru tine frumuseţea n-o să ţină mult. Lampa o s-atragă toate insectele zburătoare. Se îndesesc când se-apropie o furtună. Dacă vei sta mult aici, o să fii plină de muşcături.

– N-am nevoie de ea decât pentru scurt timp.

Amber trase aer în piept şi *Paragon* simţi o excitare stranie străbătând-o. Părea aproape emoţionată.

– *Paragon,* mai devreme te-ai oferit să-mparţi comoara cu noi. Am găsit în ea ceva, ceva pe care mi-l doresc cu disperare.

El o privi peste umăr. Era în cămaşă de noapte, un veşmânt lung şi larg, care îi ajungea până la tălpile goale. Şuviţele inegale ale părului îi cădeau libere pe umeri. Urmele veninului de şarpe încă se mai vedeau, de un alb cadaveric în contrast cu pielea ei aurie. Poate că timpul avea să-i şteargă cicatricele sau, cel puţin, lui aşa îi plăcea să creadă. Ochii ei scânteiau în lumina lămpii, *Paragon* se trezi zâmbindu-i la rândul său.

– Şi ce anume din toată comoara mea ţii neapărat să ai? Aur? Argint? Bijuterii străvechi de-ale Străbunilor?

– Asta.

Amber se aplecă spre un sac grosolan din pânză groasă, de la picioarele ei, şi îl deschise larg. Din el scoase o coroană din lemn sculptat. O răsuci în mâini aproape cu smerenie. Apoi, cutezătoare, şi-o puse pe cap şi îşi ridică privirea spre *Paragon.*

– Caută în amintirile tale de dragon, dacă poţi. Pentru mine. Ţi-aduci aminte de asta?

Galionul o privi în tăcere şi ea îi întoarse privirea, apoi rămase în aşteptare. Coroana era împodobită cu capete de păsări. Nu. Cu capete de cocoşi. *Paragon* se uită la Amber arcuindu-şi o sprânceană. Ea îşi scoase cu regret coroana şi i-o întinse. El o luă cu grijă în mâini. Lemn. Lemn sculptat. Clătină din cap. Aur şi argint, nestemate şi artă. Îi oferise crema bogăţiilor de pe Ţărmurile Blestemate. Ce alesese dulgherul din Amber? Lemn.

Ea încercă din nou să-i trezească amintirile.

– Cândva a fost aurită. Uită-te. Încă se mai văd urme de aur rămase în detaliile capetelor de cocoş. Şi există locuri în care se pot înfige pene din coadă, numai că penele au putrezit de mult.

– Mi-aduc aminte, spuse el şovăitor. Dar atâta tot. O purta cineva.

– Cine? insistă ea cu seriozitate.

Paragon îi întinse coroana cu cocoşi şi ea o luă. Clătină din cap ca să-şi îndepărteze părul din ochi, apoi şi-o puse din nou.

– Cineva ca mine? întrebă, plină de speranţă.

– Oh. *Paragon* şovăi, străduindu-se să-şi amintească. Îmi pare rău, spuse în cele din urmă, clătinând din cap. Nu era o Străbună. E tot ce-mi aduc aminte despre ea.

Femeia care o purtase fusese albă ca laptele. Nu semăna deloc cu Amber.

– E-n ordine, se grăbi ea să-l asigure, dar *Paragon* îi simţi dezamăgirea. Dacă nu te superi, mi-ar plăcea s-o păstrez.

– Păstreaz-o, fireşte. Ceilalţi au avut ceva împotrivă?

– Nu i-am întrebat, răspunse ea cu sfială. Nu le-am dat prilejul să se opună.

Îşi scoase din nou coroana. Ochii şi degetele îi hoinăriră cu dragoste pe lemnul sculptat.

– E a ta, spuse *Paragon.* Ia-o cu tine când vei pleca.

– Ah. Aşadar ai ghicit că voi pleca.

– Da. Nu rămâi cu mine măcar până în toiul verii? Atunci o să mă-ntorc aici, ca să fiu aproape când vor ieşi dragonii din coconi.

Degetele ei urmăreau detaliile de pe capetele sculptate ale păsărilor.

– Mă simt ispitită să fac asta. Poate o să rămân. Dar, în cele din urmă, va trebui să plec din nou în ţinuturile din miazănoapte. Am prieteni acolo. Nu i-am mai văzut de mult. Îşi coborî

glasul. Am o bănuială care nu-mi dă pace. Cred că ar trebui să mă amestec mai mult în vieţile lor.

Pe faţă i se aşternu neliniştea. Se cocoţă pe neaşteptate pe copastie, spunând cu glas scăzut.

– Ridică-mă.

El întinse braţul peste umăr şi îi oferi palma dreaptă. Ea se urcă şi el se răsuci înapoi, ca să contemple desimea încâlcită a junglei. Era mai uşor să-ţi iei privirea de la lumină şi să te uiţi în întuneric. Şi mai odihnitor. Îşi schimbă poziţia cu grijă, până ce ajunse să-şi încrucişeze braţele pe piept. Încrezătoare ca un copil, Amber se aşeză pe ele şi se sprijini cu spatele de galion, prietenoasă. Jur-împrejurul lor, insectele nopţii bâzâiau strident. Picioarele ei goale atârnau legănându-se.

Amber era întotdeauna cea care cuteza să-i pună întrebări nerostite de alţii. În noaptea aceea avea una.

– Cum au murit cu toţii?

Paragon ştia exact despre ce vorbeşte. N-avea rost să pretindă că nu pricepe. Aproape că-i făcea bine să-şi împartă secretul cu cineva.

– Lemn-vrăjitor. Kennit a păstrat o aşchie de pe faţa mea. Una dintre îndatoririle lui era să dea ajutor la bucătărie. A pus-o să fiarbă în supă. Aproape tot echipajul lui Igrot a murit din pricina asta.

O simţi crispându-se.

Se strădui s-o lămurească.

– El n-a făcut nimic altceva decât să ducă la bun sfârşit treaba lui Igrot. Pe corabie oamenii începuseră să moară. Igrot i-a târât pe doi pe sub chilă, ca pedeapsă pentru nesupunere. S-au înecat amândoi. Alţi doi au căzut peste copastie când erau de cart, într-o noapte furtunoasă. Pe greement s-a întâmplat un accident prostesc. Au murit trei. Noi am tras concluzia că Igrot e în spatele celor întâmplate. Probabil că voia să scape de toată lumea care ştia unde a ascuns comoara. Chiar şi de Kennit. *Paragon* se sili să-şi descleştеze mâinile. Înţelegi, am fost nevoiţi s-o facem. Ca să salvăm viaţa lui Kennit.

Amber înghiţi în sec. Dar puse oricum întrebarea.

– Şi cei care n-au murit din pricina supei?

Paragon trase aer în piept.

– Kennit i-a aruncat şi pe ei peste bord. Odată ce înghiţiseră otrava, cei mai mulţi se simţeau prea rău ca să fie în stare să se împotrivească. Trei, cred, au izbutit să lase o barcă la apă şi au fugit. Mă îndoiesc c-au scăpat cu viaţă.

– Şi Igrot?

Jungla părea un loc întunecat şi paşnic. La adăpostul ei, dincolo de cercul de lumină al lămpii, era mişcare. Şerpi şi păsări de noapte, animale mici, atât cu blană, cât şi cu solzi, care sălăş- luiau în copaci. În încâlceala întunecată vieţuiau şi se foiau o mulţime de creaturi.

– Kennit l-a omorât în bătaie. Sub punte. Ai văzut urmele de acolo. Sunt ale mâinilor unui om care se târăşte. *Paragon* trase din nou aer în piept. Aşa a fost drept, Amber. A făcut dreptate.

Ea oftă.

– Răzbunare pentru voi amândoi. Fiindcă şi el l-a omorât pe Kennit în bătaie.

Deasupra ei, galionul dădu din cap.

– A făcut-o de două ori. Prima oară, băiatul a murit pe puntea mea. Dar nu-l puteam lăsa să plece. N-am putut. Era tot ce-aveam. A doua oară, se ghemuise sub punte, în ascunzătoarea lui, şi se stingea încet. Sângera în interior şi îi era din ce în ce mai frig, atât de frig. Îşi striga mama. *Paragon* oftă. L-am ţinut cu mine. L-am readus la viaţă şi i-am silit corpul să se vindece singur cât am putut de bine. Pe urmă l-am dus la loc, în trupul lui. Chiar şi atunci, m-am întrebat dacă a mai rămas destul din el ca să poată fi un om întreg. Dar am făcut-o. Am fost egoist. N-am făcut-o pentru Kennit. Am făcut-o pentru mine. Ca să nu fiu lăsat din nou singur.

– Kennit era într-adevăr o parte din tine în aceeaşi măsură în care era el însuşi.

Galionul aproape chicoti.

– Între Kennit şi mine nu exista o linie despărţitoare.

– Şi de-asta a trebuit să-l iei înapoi?

– N-ar fi putut să moară fără mine. Nu în mai mare măsură decât aş fi putut eu să trăiesc fără el. Trebuia să-l iau înapoi.

Înainte de a fi întreg din nou, eram neajutorat. Nu mă puteam închide în faţa altora. Orice sânge vărsat pe puntea mea era un chin pentru mine.

– Oh.

O vreme îndelungată, Amber păru să se mulţumească doar cu atât. Se sprijini din nou de el. Răsuflarea îi deveni atât de adâncă şi de uniformă, încât *Paragon* crezu că a adormit. În spatele lui, insectele se izbeau de lampa ei. Îl auzi pe Semoy făcând încet ocolul punţii. Se opri lângă lampă.

– E totul bine? întrebă încet secundul.

– Totul e bine, răspunse corabia.

Semoy începuse să-i placă. Ştia cum să-şi vadă doar de-ale lui. Zgomotul paşilor săi se stinse iarăşi.

– Te întrebi vreodată, spuse încet Amber, în ce măsură ai schimbat lumea? Nu doar ţinându-l pe Kennit în viaţă. Prin simplul fapt că exişti.

– Fiind corabie, în loc să fiu dragon?

– Prin întreaga ta existenţă.

O uşoară mişcare a mâinii ei sugeră cuprinderea tuturor vieţilor lui.

– Am trăit, răspunse el simplu. Şi am rămas în viaţă. Cred că am dreptul ăsta, la fel de mult ca oricine altcineva.

– Absolut.

Amber se foi, apoi se înclină în braţele lui ca să se uite în sus. El îi urmări privirea, dar nu văzu decât beznă. Dincolo de copaci, norii erau groşi.

– Avem cu toţii dreptul la vieţile noastre. Dar dacă, necălăuziţi fiind, pornim pe căi greşite? Ia-l, de pildă, pe Wintrow. Dacă i-a fost menit să ducă o altă viaţă? Dacă, din cauză că eu n-am izbutit să spun sau să fac ceva, a ajuns Regele Insulelor Piraţilor când el era menit să ducă o viaţă de meditaţie erudită? Un om al cărui destin era să trăiască o viaţă contemplativă, de sihastru, ajunge în schimb rege. Profundele lui meditaţii spirituale nu vor avea loc niciodată şi nu vor fi niciodată împărtăşite lumii.

Paragon clătină din cap.

– Îţi faci prea multe griji.

Ochii lui urmăriră un fluture de noapte. Trecu pe lângă el fâlfâind zelos din aripi, hotărât să se izbească de lampă până la moarte.

– Oamenii au vieţi atât de scurte. Cred că au o prea mică înrâurire asupra lumii. Aşadar Wintrow n-o să fie preot. Nu e probabil cu nimic mai important decât dacă un om menit să fie rege devine în schimb un sihastru filosof.

Paragon simţi un tremur străbătând trupul lui Amber.

– Oh, corabie, îl dojeni ea. Asta ar fi trebuit să-mi ofere alinare?

Cu mare grijă, el o bătu uşor cu palma, ca un tată care încearcă să liniştească un copil.

– Amber, încearcă să găseşti alinare în asta: Nu eşti decât o creatură măruntă, cu viaţă scurtă. Trebuie să fii neghioabă ca să crezi că poţi schimba mersul întregii lumi.

Ea păstră tăcerea până când izbucni într-un râs tremurător.

– Oh, *Paragon,* în privinţa asta ai mai multă dreptate decât crezi, prietene.

– Mulţumeşte-te cu viaţa ta, dragă prietenă, şi trăieşte-ţi-o frumos. Lasă-i pe ceilalţi să hotărască singuri ce cale vor urma.

Amber îşi ridică privirea spre el încruntându-se.

– Chiar dacă vezi cu deplină claritate că nu e bine pentru ei? Că-şi fac rău singuri?

– Poate că toţi oamenii au dreptul la durerea lor, se hazardă el. Poate chiar au nevoie de ea, adăugă şovăitor.

– Poate, cedă ea, nefericită. Apoi: Sus, te rog. Cred că trebuie să merg la culcare şi s-adorm cu gândul la ceea ce mi-ai spus.

Înainte să mă invadeze ploaia şi ţânţarii.

*

Althea se sufoca în coşmar. Ştia că visează, dar asta nu-i era de niciun ajutor. Nu putea să scape din vis. Nu putea să respire, şi el era pe spatele ei, apăsând-o şi făcând-o să sufere, îndurerând-o. Voia să ţipe şi nu putea. Dacă ar fi putut să ţipe, s-ar fi putut trezi, dar nu izbutea să găsească sunetul, să-l elibereze. Ţipetele ei erau captive în ea.

Visul se schimbă.

Deasupra ei era deodată *Paragon.* Un bărbat înalt, brunet şi sobru. O privea cu ochi ca ai lui Kennit. Althea se chirci, îndepărtându-se de el. *Paragon* vorbi cu suferinţă în glas.

– Althea. Ajunge. Niciunul dintre noi nu mai poate suporta. Vino la mine! îi porunci. Fără zgomot. Imediat.

– Nu.

Îl simţi trăgând de ea şi i se împotrivi. Privirea ştiutoare din ochii lui o ameninţa. Nimeni n-ar fi trebuit să-nţeleagă atât de deplin ce simte ea.

– Ba da, răspunse el la împotrivirea ei. Ştiu ce fac. Vino la mine.

Althea nu putea să respire. Nu putea să se mişte. El era prea mare şi prea puternic. Însă ea se zbătea. Dacă se zbătea şi se lupta, cum putea fi vina ei?

– Nu e vina ta. Ieşi din amintirea aia; nu se întâmplă acum. A fost, s-a terminat. Îngăduie-ţi să termini cu ea. Stai liniştită, Althea, stai liniştită. Dacă ţipi, o să te trezeşti. Mai rău, o să trezeşti tot echipajul.

Şi-atunci ruşinea ei avea să le fie cunoscută tuturor.

– Nu, nu, nu. Nici vorbă de aşa ceva. Doar vino la mine. Ai ceva care-mi aparţine.

Mâna de pe gura ei dispăruse, ca şi greutatea care o apăsa, dar încă mai era captivă în ea însăşi. Pe urmă, brusc, plutea liberă. Se afla altundeva, undeva unde era frig, vânt şi întuneric. Era un loc foarte singuratic. Compania oricui era mai bună decât singurătatea aia.

– Unde eşti? strigă, dar cuvintele i se auziră ca o şoaptă.

– Aici. Deschide ochii.

În toiul nopţii şi al unei furtuni, stătea pe puntea proră. Din ce în ce mai puternic, vântul scutura copacii de deasupra ei, iar fărâme din tot soiul de resturi cădeau ca o ploaie murdară.

Paragon se răsucise şi se uita la ea. Nu-i putea desluşi trăsăturile galionului, dar îi auzea glasul.

– Aşa e mai bine, spuse el, liniştitor. Aveam nevoie să vii aici, la mine. Am aşteptat, crezând că, până la urmă, o să vii din proprie voinţă. Dar n-ai venit. Şi durează de mult prea mult timp pentru noi toţi. Acum ştiu ce trebuie să fac.

Galionul şovăi. Următoarele cuvinte i se desprinseră mai greu de buze.

– Ai ceva care-mi aparţine. Îl vreau înapoi.

– N-am nimic de-al tău.

Oare ea rostea cuvintele sau doar le gândea?

– Ba da, ai. E ultima piesă. Îţi place sau nu, trebuie s-o am, ca să mă întregesc. Ca să te întregeşti şi tu. Ai impresia că e a ta. Dar te înşeli. *Paragon* îşi desprinse privirea de ea. Suferinţa îmi aparţine de drept.

Ploaia începu, rece ca gheaţa. Althea o auzi mai întâi căzând pe copacii de deasupra. Picăturile îşi croiră drum prin frunziş. La început căzură cu blândeţe. Pe urmă, vântul înteţit biciui vârfurile copacilor, care îşi revărsară povara într-un potop. Althea era deja amorţită de frig. *Paragon* continuă cu blândeţe.

– Dă-mi-o înapoi, Althea. N-ai niciun motiv s-o păstrezi. Nici măcar n-a fost vreodată a lui, ca să aibă dreptul să ţi-o dea. Înţelegi? El ţi-a dat-o ţie. A încercat să scape de suferinţă dându-i-o altcuiva, dar nu era a lui. Ar fi trebuit să rămână la mine. O iau acum înapoi de la tine. Tot ce trebuie să faci e s-o laşi să plece. O să-ţi las amintirea, fiindcă asta, mă tem, îţi aparţine. Însă suferinţa e una veche, dată de la un om la altul, ca o molimă. M-am hotărât să-i pun capăt. Acum vine înapoi la mine, şi la mine va rămâne.

Pentru o vreme, ea se împotrivi, ţinând-o strâns.

– Nu mi-o poţi lua. A fost groaznic. Atât de rău a fost. Nimeni nu vrea să-nţeleagă, nimeni nu vrea să creadă. Dacă-mi iei suferinţa, o să faci o minciună din tot ce-am îndurat.

– Nu. Nu, draga mea, o să fac o simplă amintire, în loc de ceva retrăit neîncetat în minte. Las-o să rămână în trecut. Acum nu te mai poate răni. N-o să-i îngădui eu.

Întinse spre ea mâna lui mare. Temându-se de el, dar nefiind în stare să i se opună, Althea puse mâna ei mică peste a lui. El suspină adânc.

– Dă-mi-o înapoi, spuse cu blândeţe.

Era ca şi cum o aşchie adânc înfiptă în ea ar fi fost trasă afară. Simţi durerea târâtoare a smulgerii, apoi arsura purificatoare a scurgerii sângelui. Ceva care fusese încleştat şi ferecat în ea se desfăcu brusc. *Paragon* avusese dreptate. Nu trebuia să se încleşteze de suferinţă. O putea lăsa s-o părăsească. Amintirea era tot acolo. Nu dispăruse ca prin farmec, dar se schimbase. Era o simplă amintire, ceva din trecutul ei. Rana avea să se închidă şi să se vindece. Răul care i se făcuse se încheiase. Îşi putea îngădui să se vindece. Lacrimile i se îndoiau cu apă, se pierdeau în ploaia care îi şiroia pe faţă.

*

– Althea!

Ea nici măcar nu clipi. Ploaia neîntreruptă spăla noaptea de pe cer, decolorându-l până la

un răsărit cenuşiu, strecurat cu greu prin frunzişul copacilor. Althea stătea pe puntea proră, cu mâinile întinse către întuneric, în bătaia ploii care o uda leoarcă. Cămaşa de noapte îi era lipită de trup. Blestemând prostia ei şi pe a lui, Brashen traversă puntea în fugă, o prinse de umăr şi o zgâlţâi.

– Ţi-ai pierdut minţile? Vino înăuntru.

Ea îşi duse o mână la faţă, cu ochii strâns închişi într-o strâmbătură. Apoi se izbi brusc de el, agăţându-se strâns.

– Unde sunt? întrebă, uluită.

– Pe punte. Cred că eşti somnambulă. M-am trezit şi nu erai lângă mine. Să mergem înăuntru.

Ploaia i se revărsa pe spatele gol şi îi lipea de trup pantalonii de bumbac. Părul Altheei atârna în şuviţe subţiate şi ascuţite, iar apa îi şiroia pe faţă. Se agăţa de el tremurând, fără să-ncerce să scape de potop.

– Am avut un vis, spuse, năucită. A părut atât de real, dar numai pentru o clipă, şi acum a dispărut. Nu-mi amintesc absolut nimic.

– Aşa sunt visele. Vin şi pleacă. Nu înseamnă nimic.

Brashen se temea c-o spune din proprie experienţă.

Cu un vuiet, furtuna îşi reînnoi furia. Ploaia răpăia pe apa fluviului scoţând un soi de şuierat care ajungea până la ei.

Althea nu se clinti. Îşi ridică privirea spre el, clipind ca să scape de apa din ochi.

– Brashen, eu...

– Eu mă înec aici, spuse el cu nerăbdare, săltând-o pe neaşteptate în braţe.

Ea se lăsă purtată sprijinindu-şi tâmpla pe umărul lui. Nici măcar nu protestă când, pe scara îngustă de tambuchi, o lovi cu capul de perete. Odată intrat în cabina sa, Brashen închise uşa cu o lovitură de picior şi o lăsă pe Althea jos, pe picioarele ei. Îndepărtă părul de pe faţa ei şi simţi pe spatele lui o nouă şiroire de apă. Althea clipea des, uitându-se la el. Cămaşa de noapte udă i se lipea de toate rotunjimile trupului, ispitindu-l. Părea atât de năucă, încât el îşi dorea s-o ia în braţe şi s-o ţină aşa îndelung. Dar ea n-ar fi vrut. Îi întoarse spatele cu greutate.

– E aproape dimineaţă. Îmi pun haine uscate, spuse el morocănos.

Auzi cămaşa ei de noapte căzând pe podea cu un plesnet umed şi zgomotele mărunte care-i spuneau că ea caută prin cufărul cu haine. Nu se întoarse. Nu voia să se chinuie singur, învăţase să se ţină în frâu.

Tocmai îşi găsise în dulap o cămaşă curată când ea îl luă în braţe din spate. Îi simţi pielea încă udă în locurile unde îl atingea.

– Nu-mi găsesc haine curate, spuse lângă urechea lui.

El stătea neclintit, şocat. Răsuflarea ei era caldă.

– Mă tem că va trebui să iau din hainele tale.

Sărutul pe gât îl făcu să se înfioare, iar cuvintele ei deveniră minciună când îi luă cămaşa din mâini şi o aruncă pe podea, lângă ei.

Se răsuci încet în braţele Altheei şi se uită în jos, la chipul ei zâmbitor. Privirea ei jucăuşă îl ului. Aproape uitase că poate fi aşa. Îndrăzneala cu care-şi arăta dorinţa îi făcu inima să bată nebuneşte. Sânii ei îi atinseră pieptul. Îşi puse o mână pe obrazul ei şi văzu nesiguranţa traversându-i faţa ca o umbră. Îşi retrase imediat mâna.

Panica luă locul zâmbetului ei. Din ochi îi izvorâră brusc lacrimi.

– Oh, nu, îl imploră. Te rog, nu mă părăsi.

Păru să ia o hotărâre. Îi prinse mâna şi i-o puse pe faţa ei. Cuvintele răbufniră din ea.

– M-a siluit, Brashen. Kennit. Am încercat să trec peste asta. În tot timpul când... te-am vrut pe tine, spuse cu vocea frântă., Numai pe tine. Oh, Brashen.

Emoţia o lăsă pe neaşteptate fără cuvinte. Se lipi de el, ascunzându-şi faţa la pieptul lui.

– Te rog, spune-mi că încă mai poate fi totul bine între noi.

El ştiuse. Într-un anumit fel, ştiuse.

– Ar fi trebuit să-mi spui. Cuvintele lui sunau a învinuire. Ar fi trebuit să-mi dau seama, se învinui singur.

Ea clătină din cap.

– Putem s-o luăm de la început? Îl întrebă ea. Şi de data asta mai încet?

El simţea o mie de lucruri. Furie ucigaşă împotriva lui Kennit. Mânie stârnită de el însuşi, fiindcă n-o apărase. Suferinţă, fiindcă ea nu-i spusese mai demult. Cum le putea face faţă tuturor? Pe urmă ştiu ce voise ea să spună. Despre a o lua de la început. Răsuflă adânc. Cu un efort, împinse totul deoparte.

– Cred că trebuie, răspunse cu gravitate.

Se resemnă să aibă răbdare. Cercetă faţa Altheei.

– Ţi-ar plăcea să ai o vreme cabina asta doar pentru tine? Până când o te simţi altfel... în toate privinţele? Ştiu că trebuie s-o luăm încet.

Ea îşi şterse lacrimile. Zâmbetul cu care îl privi păru acum mai sincer.

– Oh, Brashen, nu chiar atât de încet! Voiam să spun că acum trebuie s-o luăm de la început. Cu asta.

Îşi înălţă buzele spre el. Brashen o sărută cu multă delicateţe. Apoi, uluit, simţi vârful cutezător al limbii ei. Răsuflarea Altheei tremură.

– Ar trebui să scapi de pantalonii ăştia uzi, îi spuse, dojenitoare.

Încă îngheţate de ploaie, degetele ei bâjbâiră pe talia lui.

*

Paragon îşi îndreptă faţa spre cer. Ploaia i se prelingea peste ochii închişi şi îi pătrundea în gură. Răceala iernii se împuţină când soarele atinse ziua cu deplină hotărâre. Galionul clipi, deschise ochii şi zâmbi. Ploaia încetă brusc şi o pasăre din depărtare scoase un tril întrebător. Mai aproape de el, o alta îi răspunse. Viaţa era frumoasă.

Nu peste mult timp, o simţi pe Amber punând o mână pe copastia lui. Alături de ea stătea o cană cu ceva fierbinte.

– Te-ai trezit devreme, o întâmpină el.

Se uită peste umăr şi o văzu cercetându-l cu atenţie. Zâmbea.

– M-am trezit inundată de o bizară şi încântătoare senzaţie de bine.

– Adevărat? El zâmbi cu îngâmfare, apoi îşi reîntoarse privirea către tabloul zilei. Cred că senzaţia mi-e cunoscută. Amber, cred că norocul meu se schimbă.

– Şi al tuturor celorlalţi odată cu el.

– Cred că da. El chibzui preţ de o clipă. Ţii minte discuţia noastră de aseară?

– Da.

Ea rămase în aşteptare.

– M-am răzgândit. Ai dreptate să vrei să te reîntorci în teritoriile dinspre miazănoapte. *Paragon* se uită în jur, sorbind din ochi minunea adusă în lume de primăvară. Te simţi bine când pui oamenii pe calea dreaptă. Îi zâmbi din nou lui Amber: Porneşte spre miazănoapte.

EPILOG – PRESCHIMBAREA

Shreever se odihnea. Gata cu strădaniile, gata cu lupta. Până şi din durerea ei nu mai rămăsese decât o zvâcnire sâcâitoare. Plutea suspendată între ceva şi altceva, în întunericul în care nu era nici şarpe, nici dragon. În acea certitudine de neocolit era împăcare. La sosirea verii, Tintaglia avea să îndepărteze stratul gros de frunze care o apăra. Când lumina fierbinte a soarelui avea să-i atingă coconul, ea avea să-l părăsească în chip de dragon.

Călătoria chinuitoare se încheiase în sfârşit. Când *Paragon* şi Cea Care îşi Aminteşte îi aduseseră la gura fluviului, şerpilor nu le venise să creadă. Niciunul dintre ei nu recunoscuse apa aia nestăvilită şi lăptoasă drept străvechiul Fluviu al Şerpilor. Îi urmaseră pe cei doi cu adânci presimţiri sumbre. Mulţi muriseră. Numai îndemnurile frenetice ale Tintagliei îi dăduseră lui Shreever curajul să continue. Când ajunseseră la construcţia stângace din buşteni, făcută de oameni ca să le vină în ajutor, o cuprinsese disperarea. Apa nu era destul de adâncă, coturile erau prea strânse ca să treci lejer de ele. Era clar că oamenii nu ştiau nimic despre şerpi, că ea nu putea să se încreadă în ei. Tocmai când era gata să renunţe, apăruse un Străbun foarte tânăr. Fără să se teamă de periculoasa apă vijelioasă şi de atingerea pielii veninoase a şerpilor, păşise pe construcţia de lemn şi o îndemnase să meargă înainte. Cu vorbe dulci ca atingerea vântului pe aripi, le reamintise tuturor ce îi aştepta la ieşirea din coconi. Le îndreptase tuturor gândurile spre viitor. Shreever îi văzuse şi pe alţii prinzând inimă şi nemailuând în seamă durerea, în timp ce se străduiau să străbată labirintul.

Ieşirea din apă fusese un chin. Ar fi trebuit să se petreacă pe vreme blândă, nu în toiul frigului aspru al iernii. Pielea începuse să i se usuce prea repede. Nu putea avea încredere în oamenii care se apropiaseră în grabă şi care, fără îndoială, se temeau de coama ei. Aruncaseră lângă ea mormane de mâl brăzdat de dâre argintii. Se scăldase în el, străduindu-se să-l întrebuinţeze ca să-şi acopere trupul. De jur împrejur, alţii făceau acelaşi lucru. Tintaglia umbla printre ei, dându-le sfaturi. Unora nu le mai rămăsese destulă putere ca să înghită mâlul şi să-l scuipe apoi, amestecat cu secreţii care-l preschimbau în fire lungi. Shreever avusese senzaţia c-o să i se frângă spatele pe când se străduia să-şi salte capul destul de mult ca să ţeasă în jurul ei un cocon întreg.

Îi văzuse şi pe Sessurea, şi pe Maulkin ascunşi în coconii lor înainte de a izbuti să şi-l termine pe al ei. În timp ce ei îşi încetau orice mişcare şi coconii li se uscau, devenind de un cenuşiu fără pic de luciu, se simţise deopotrivă părăsită şi recunoscătoare. Se bucurase să-i ştie în siguranţă. Măcar ei doi aveau şanse să iasă din nou la lumină alături de ea. Zveltul Tellur, menestrelul, pierise în lupta cu corăbiile. Chalcedenii îl uciseseră pe stacojiul Sylic, dar imensul Kelaro era în cocon, nu departe de ea. N-avea să se mai ducă deloc cu gândul la cei care pieriseră, îşi spuse, ci avea s-aştepte soarele şi ieşirea din coconi a prietenilor ei care supravieţuiseră.

Îşi lăsă mintea să plutească, visând la toiul verii. În visurile ei, dragonii umpleau văzduhul. Stăpânii Celor Trei Tărâmuri se reîntorseseră.

CUPRINS

IARNA.....5
20 PRIZONIERI.....6
21 *PARAGON* DIN FAMILIA LUDLUCK.....15
22 REVEDEREA RUDELOR.....33
23 ZBORURI.....46
24 NEGUSTOREASA DIN FAMILIA VESTRIT.....55
25 REPARAŢII.....62
26 CURTARE.....68
27 INSULA CHEIA.....78
28 VISE DE DRAGON.....86
29 FEMEILE LUI KENNIT.....93
30 CONVERGENŢĂ.....106
31 NEGOCIERI.....115
32 ULTIMATUM.....123
33 CORABIA DESTINULUI.....133
34 ELIBERĂRI.....143
35 HOTĂRÂRI DIFICILE.....153
36 SECRETE.....162
37 VOIA DRAGONULUI.....170
PRIMĂVARA.....181
38 ORAŞUL JAMAILLIA.....182
39 BINGTOWN.....191
40 FLUVIUL PLOILOR SĂLBATICE.....195
EPILOG – PRESCHIMBAREA.....206

DESCOPERĂ PLĂCEREA LECTURII ŞI ONLINE!

Urmăreşte-ne şi pe canalele noastre de social media, ca să fii la curent cu noutăţile editoriale şi cu ştiri *despre* scriitorii *şi* cărţile **NEMIRA**

Website facebook Instagram

NEMIRA Audiobooks Podcast

Postează ce mai citeşti şi intră în comunitatea noastră:

#EdituraNemira
#PlăcereaLecturii

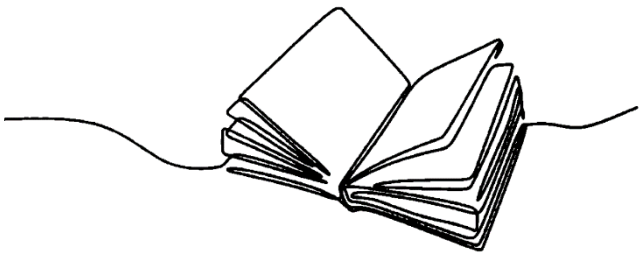

ARMADA MANIFESTO

JOIN THE ARMADA

Recrutăm vânători și devoratori de vise!
Amazoane și exploratori alături de care
să călătorim până la capătul universului!
Luptători plini de curaj și femei neînfricate
care pot să înfrunte vrăjitori malefici,
orci însetați de sânge și dragoni neîmblânziți!
Minți sclipitoare, dornice să dezlege
misterele unor crime terifiante!
Cititori și cititoare neobosite,
cărora să le aducem cele mai fascinante
romane science-fiction, fantasy și thriller!

JOIN THE ARMADA

Printre generalii noștri se numără
Frank Herbert și **Arthur C. Clarke**,
regi ne sunt **Stephen King** și **George R.R. Martin**,
iar regine, **N.K. Jemisin** și **Naomi Novik**.

În librăriile din toată țara și pe www.nemira.ro

ARMADA.
IMAGINATION UNLIMITED!

POWERED BY *NEMIRA*.

ROBIN HOBB

este unul dintre pseudonimele scriitoarei americane Margaret Astrid Lindholm Ogden. Născută în 1952, în California, a crescut în Alaska, iar la optsprezece ani s-a căsătorit și s-a mutat pe insula Kodiak, unde a început să scrie. Între 1983 și 1992, a semnat exclusiv cu pseudonimul Megan Lindholm mai multe titluri de fantasy contemporan. Din 1995 a adoptat pseudonimul Robin Hobb pentru romanele sale fantasy de inspirație medievală. *Ucenicul asasinului* (*Assassin's Apprentice*, 1995), romanul de debut sub pseudonimul Robin Hobb, a fost nominalizat pentru British Fantasy Award. Romanul a apărut la Editura Nemira (2016), alături de celelalte două volume din seria FARSEER: *Asasinul regal* și *Răzbunarea asasinului*. În 2007, romanul său *Forest Mage* a obținut Premiul Endeavour. Seria THE RAIN WILD CHRONICLES (*The Dragon Keeper*, *Dragon Haven*, *City of Dragons* și *Blood of Dragons*) s-a bucurat de mare succes. Aceasta a fost precedată de trilogia OMUL ARĂMIU (THE TAWNY MAN), cu romanele *Misiunea Bufonului* (Nemira, 2014), *Bufonul de aur* (2016) și *Destinul Bufonului* (2017).

Romanul *Corabia destinului*, împărțit în două volume, este ultima parte a trilogiei CORĂBIILE ÎNSUFLEȚITE (THE LIVESHIP TRADERS), fiind precedat de *Corabia magiei* (*Ship of Magic*, 1998; Armada, 2019) și *Corabia nebună* (*The Mad Ship*, 1998; Armada, 2021).

ARMADA // science-fiction / **fantasy** / thriller

De la câștigătoarea
PREMIULUI WORLD FANTASY
pentru întreaga carieră

Finalul spectaculos al trilogiei CORĂBIILE ÎNSUFLEȚITE ne dezvăluie destinul unui oraș în ruine, al unei specii mitice pe cale de dispariție și al clanului Vestrit.

Paragon cunoaște secretele dureroase din trecutul lui Kennit, dar piratul nu va ezita s-o folosească pe *Vivacia* împotriva lui. Mai are vreo șansă Althea să se reîntâlnească, oare, cu îndrăgita ei corabie? Își va îndeplini Wintrow visul? Va reuși Malta, acum lipsită de frumusețe, să supraviețuiască pe vasul răpitorilor și să salveze onoarea familiei sale?

În vreme ce oamenii și corăbiile își împlinesc destinele pe ape, șerpii de mare, epuizați după lunga lor călătorie, își pun speranța în dragonul Tintaglia și în Reyn pentru a le salva specia, lăsându-se călăuziți în susul fluviului.

ISBN 978-606-43-1234-1

ARMADA
powered by
NEMIRA